

Cơn mưa

KHANG THÀNH

EDIT: FEI YANG - BETA: MỘC

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT THEO SỞ THÍCH VÀ ĐƯỢC ĐĂNG TẢI MIỄN PHÍ TRÊN
KITES.VN, LILFETIYANG.WORDPRESS.COM VÀ KAZUZI.WORDPRESS.COM

Mục lục

- [Chương 1: Đình Nghi Mát](#)
- [Chương 2: Cảnh Đêm](#)
- [Chương 3: Trong Mưa](#)
- [Chương 4: Tòa Nhà](#)
- [Chương 5: Tình Cờ Gặp Gỡ](#)
- [Chương 6: Trung Tâm Giáo Dục Đặc Biệt](#)
- [Chương 7: Tặng Sách](#)
- [Chương 8: Thay Đèn](#)
- [Chương 9: Rèn Luyện](#)
- [Chương 10: Ăn Cơm](#)
- [Chương 11: Ngôi Chùa Cổ](#)
- [Chương 12: Do Dự](#)
- [Chương 13: Thương Hải](#)
- [Chương 14: Năm Tay](#)
- [Chương 15: Chiếc Áo](#)
- [Chương 16: Tranh Cãi](#)
- [Chương 17: Lễ Kì Niệm](#)
- [Chương 18: Phức Tạp](#)
- [Chương 19: Công Việc](#)
- [Chương 20: Công Việc](#)
- [Chương 21: Hôn Lễ](#)
- [Chương 22: Bàn Bạc](#)
- [Chương 23: Đi Lạc](#)
- [Chương 24: Chìa Khóa](#)
- [Chương 25: Mâu Thuẫn](#)
- [Chương 26: Bệnh Viện](#)
- [Chương 27: Đêm Yên Tĩnh](#)
- [Chương 28: Khai Trương](#)
- [Chương 29: Kiện Cáo](#)

[Chương 30: Tiệc Rượu](#)

[Chương 31: Về Nhà](#)

[Chương 32: Ăn CƠM](#)

[Chương 33: Đêm Tĩnh Lặng](#)

[Chương 34: Mâu Thuẫn](#)

[Chương 35: Trở Về Vị Trí Cũ](#)

[Chương 36: Cái Ôm](#)

[Chương 37: Chấp Nhận Số Phận](#)

[Chương 38: Năm Mới](#)

[Chương 39: Hôn Nhân](#)

[Chương 40: Khúc Mắc](#)

[Chương 41: Bị Ốm](#)

[Chương 42: Tuyết Rơi](#)

[Chương 43: Bánh Kem](#)

[Chương 44: Có Đáng Không?](#)

[Chương 45: Đánh Nhau](#)

[Chương 46: Ngã Bệnh](#)

[Chương 47: Bảy Trăm Tám Mươi Ngàn Tệ*](#)

[Chương 48: Ánh Đèn](#)

[Chương 49: Ảnh Chụp](#)

[Chương 50: Tảo Mộ](#)

[Chương 51: Phiên Phức](#)

[Chương 52: Mã Quân](#)

[Chương 53: Bình Tĩnh](#)

[Chương 54: Tạm Biệt](#)

[Chương 55: Ngoại Truyện](#)

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đình Nghi Mát

Hai tiếng sấm vang lên, mưa như trút nước.

Cơn mưa to bất thành linh kéo đến, Trần Nham đang đứng trên bờ ruộng vội vàng thu dọn dây micro, phía trước, Tiền Văn cầm máy quay phim chạy trốn chết đến căn nhà gỗ.

Thông tin viên (1) bên ủy ban xã chạy được một nửa, rồi dừng lại một lúc, chờ cô đuổi kịp.

(1) Thông tin viên: Người làm nhiệm vụ cung cấp tin tức hoặc viết bài cho một tờ báo, tạp chí hoặc thông tấn xã, nhưng không thuộc biên chế tòa soạn.

Trong làn mưa dày đặc, một tay Trần Nham ôm microphone trước ngực, tay kia che trán, nhanh chóng chạy đến.

Tháng chín, liên tục một tháng trời không mưa, rau dứa trong ruộng đất vùng ngoại ô đã cháy khô. Dân trồng rau khổ không nói lên lời, vấn đề cung cấp rau xanh cho dân thành phố trở nên nghiêm trọng.

Trần Nham mới sáng sớm đã phụng mệnh cùng với quay phim tới vườn rau cách thành phố hai mươi cây số, đầu tiên là nói chuyện, sau đó phỏng vấn chính thức, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Vừa mới quay cảnh cuối cùng, không ngờ mặt trời đang nóng hừng hực ở phía đông, phía tây bỗng chốc mưa như trút nước.

Đồng ruộng khô hạn lâu ngày gặp mưa, đất cát cuốn lên cuồn cuộn.

Hạt mưa rơi trên cây cỏ, vang lên tiếng lộp bộp.

Nhà gỗ được xây bên cạnh bờ ruộng, bình thường dùng để nông dân nghỉ ngơi, bên trong chỉ có một cái bàn gỗ và mấy băng ghế dài cộc cạch, góc tường có một đồng dụng cụ làm nông và mấy bình thuốc trừ sâu, phân hóa học được xếp lộn xộn, một mùi gay mũi thoang thoảng trong không khí.

Thông tín viên bên ủy ban xã kéo dây đèn, ngọn đèn duy nhất được treo trên xà nhà lập tức sáng lên, ánh sáng màu vàng nhờ nhờ, bật hay không bật cũng giống như nhau.

Căn nhà lờ mờ, âm thấp bản thủ.

Thông tín viên phúi nhẹ giọt nước trên người, nhìn ra ngoài cửa, giọng nói mang đậm giọng địa phương: “Cuối cùng cũng có một trận mưa to.”

Quay phim Tiền Văn ngồi bên cạnh bàn, cau mày. Anh ta cầm chiếc khăn lông to, không lau nước trên khuôn mặt mình, mà chỉ lo lau máy quay.

Lau khô xong, khởi động lại máy, chạy thử, vận hành.

Một lát sau, cuối cùng anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm: “Giỏi lắm, làm tao sợ muốn chết.”

Cái máy này ba trăm ngàn. Xảy ra vấn đề gì anh ta sợ bù tiền lương vào cũng không đủ.

Lớp bụi trên băng ghế quá dày, Trần Nham không ngồi xuống, cô đứng trước cửa, vừa nhìn trời mưa vừa lau tóc.

Dự báo thời tiết hôm nay 32°C, không nghĩ trời lại mưa to đến vậy.

Sắc trời hỗn độn, mưa to ào ào, trong phòng càng ngày càng tối, chỉ có ánh sáng lơ mờ từ cánh cửa đang mở.

Trần Nham đứng ngược với ánh sáng, ngay cả chiếc áo váy cũng đã ướt một nửa, chất liệu vải sợi bông dính sát vào da thịt, một góc váy dán vào cẳng chân, từng giọt bùn nhỏ xuống.

Cô cảm thấy khó chịu, nhấc cẳng chân lên, khom người xuống lau, góc váy phủ xuống dưới.

Tiền Văn nhìn chăm chăm vào cửa, như đang nhìn bóng lưng của cô, lại như đang nhìn cơn mưa.

Nhìn một lúc, anh ta lại cúi đầu xem máy móc.

“Vẫn còn một vài cảnh chưa quay nữa, mưa thế này máy móc cũng không thể dùng được, tính làm thế nào đây?” Giọng nói của anh ta chìm chìm trong tiếng mưa ào ào, không nghe thấy rõ.

Qua một lát, Trần Nham lau khô vết nước trên người, quay đầu lại nói, “Không quay nữa, chờ lát nữa thì về.”

Thông tín viên nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, nhìn đồng hồ, lập tức đứng lên cười nói: “Anh chị à, tôi vừa gọi xe đưa chúng ta đến ủy ban thị trấn, ăn bữa cơm rau dưa ở nhà khách đã rồi hăng đi.”

Sau khi quy định thứ tám của trung ương được thực thi, thì không gian nhà ăn của nhà khách chính phủ là nơi tiếp đón tốt nhất của các bộ ngành.

Trần Nham nhìn đồng hồ, “Mới hơn mười giờ, còn sớm. Không cần khách khí, chúng tôi còn phải trở về sớm.”

Nói xong nhìn Tiền Văn.

Tiền Văn nhìn cô, “Được, vậy thì quay về thôi.”

Khi sắp xếp hành trình, anh ta chưa bao giờ làm trái lại cô. Anh ta biết cô không thích xã giao.

Thông tin viên sao có thể thả họ đi, sống chết gì cũng phải giữ được bọn họ ở lại. Nhưng mà Trần Nham nói một là một, cho dù anh ta giữ như thế nào, một chút cũng không có ý định ở lại.

Cuối cùng không còn cách nào khác, anh ta chỉ có thể cầm di động lên, gọi xe đến đưa bọn họ quay về.

Sau nửa tiếng đi xe, đến đài truyền hình thì vừa vặn tới giờ ăn cơm.

Chuyện đầu tiên hai người vừa vào phòng làm việc là thay bộ quần áo sạch sẽ.

Trong phòng làm việc Trần Nham chỉ để một cái áo đồng phục quảng cáo và một cái quần đen bó sát người, bộ quần áo này được mặc trong hoạt động trước đây của nhà đài. Khi cô thay xong quần áo bước ra khỏi WC, phát hiện ra Tiền Văn đã thay một chiếc áo phong sạch sẽ, đang ngồi dựa vào bàn làm việc hút thuốc nói chuyện với một đồng nghiệp nam khác.

Mọi người đang tám chuyện, cười đùa hi hi ha ha, đều nói về thảm cảnh của mình trong cơn mưa to này.

Trong tay Tiền Văn cầm hộp cơm, thấy Trần Nham đi vào, dùng hộp cơm gõ xuống mặt bàn, “Đi ăn cơm không?”

Trần Nham chậm rãi khởi động máy tính, “Hôm nay là thứ tư, tôi không đi.”

Thực đơn trong nhà ăn đều cố định theo tuần, thứ tư có món ăn mặn, thịt thỏ kho. Hồi nhỏ Trần Nham từng nuôi một con thỏ, món ăn này làm đáy lòng cô cảm thấy rất ghê tởm.

Tiền Văn từ trên bàn nhảy xuống, đi tới trước mặt cô, nở nụ cười tươi roi rói, “Nếu không tôi đưa cô đi ăn một bữa ngon nhé? Đi thôi.”

Trần Nham lật cuốn sổ ghi chép trên bàn, nhìn anh ta: “Anh đi đi, bên tôi còn phải liên hệ với một người, một giờ rưỡi còn phải tới phòng biên tập.”

“Vậy tôi mang cái gì đó lên cho cô ăn nhé?”

“Không cần đâu, lát nữa tôi sẽ tự đi.”

“Tiền Văn, cùng đi với nhau đi, hôm nay tôi không mang thẻ cơm, cậu cà thẻ giúp được không?” Đồng nghiệp nam lúc này chuyện với anh ta mở miệng.

Tiền Văn liếc mắt nhìn Trần Nham một cái, không nói gì, vội vàng đi tới, “Đi thôi.”

Không tới một lát, toàn bộ nhân viên trong phòng làm việc đi hết.

Trần Nham gọi điện thoại cho người bên sở khoa học nông nghiệp, đại khái muốn giải thích trận mưa này có ảnh hưởng thế nào đến cây trồng nông nghiệp, hẹn thời gian ngày mai phỏng vấn.

Xử lý xong tất cả, cô nhìn thời gian, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi tới bên cửa sổ.

Dưới lầu là con đường nhỏ thông tới nhà ăn, cây cối hai bên được cơn mưa gột rửa trở nên xanh biếc, từng đám người túm năm tụm ba cầm ô chậm rãi di chuyển.

Mưa đã nhỏ hơn rất nhiều, chỉ còn những giọt mưa nhẹ nhàng bay trong bầu trời âm đạm.

Nhìn một lúc đến nhàm chán, cô quyết định ra ngoài giải quyết bữa trưa.

Quán ăn bình dân quanh chỗ cô làm không nhiều lắm, chỉ có một cửa tiệm mì sợi đã cũ và một nhà hàng Shaxian Xiaochi (2). Trần Nham cầm ô, lướt qua hai nhà hàng này, vẫn bước về phía trước.

(2) Shaxian Xiaochi: Chuỗi nhà hàng nổi tiếng bán đồ ăn vặt Trung Quốc.

Trong làn mưa lất phất, không khí trở nên ẩm ướt tươi mát, nhiệt độ cũng giảm xuống không ít.

Đang trong thời gian ăn cơm trưa, nên lượng xe và người đi bộ trên đường không tính là nhiều, ánh đèn ở cột đèn giao thông mờ lung, trong không khí thỉnh thoảng vang tiếng còi xe chói tai, những người trong chốn đô thị đang hưởng thụ những tiết tấu hoàn mỹ bất chợt vang lên trong làn mưa.

Cũng không quá đói bụng, cũng không thật sự muốn ăn thứ gì đó, lại không biết nên ăn thứ gì. Trần Nham đi được một lúc, nhận ra mình đã tản bộ không mục đích qua hai con phố.

Khi nhìn thấy một tiệm bánh mì, cô dừng lại, cụp ô, đi vào.

Cô mua một cái bánh sừng bò và một cốc latte nóng, nhận ra trong tiệm chỉ có hai cái bàn là có người ngồi.

Cô yên lặng đứng trước cửa tiệm nhìn mọi người đang đi trên đường, chợt nhớ gần đây hình như có một công viên nhỏ.

Trần Nham năm nay 26 tuổi, sau khi tốt nghiệp một trường đại học 985 (3) thì thi vào đài truyền hình, đã làm phóng viên ở đây ba năm. Trong

cái thành phố không lớn này, đương nhiên cô đã chạy đến hết những nơi từ to đến nhỏ, từ góc ngách đến ngõ cùng.

(3) Là những trường đại học trọng điểm thuộc “công trình 985” của chính phủ Trung Quốc. Năm 1998, Trung Quốc đưa ra chương trình 985 tập trung đầu tư cho 9 trường đại học nhằm đưa những trường này thành những đại học đẳng cấp quốc tế.

Nhìn thấy bốn chữ đỏ “công viên Tân Thành” được in trên tảng đá lớn bên cạnh cổng vào, giống như lúc đặt tiêu đề, cô hơi nhếch khóe môi lên.

Đây là một công viên cũ được sửa lại, trước đây thu vé vào cửa, vài năm nay thì không thu nữa.

Công viên được xây dựng dựa trên một ngọn núi nhỏ không cao lắm, trên núi trồng khá nhiều cây tùng. Dưới núi có một đầm nước không lớn, bên trong có rất nhiều núi giả, liễu bên cạnh hồ rủ xuống chạm tới mặt nước. Vài năm nay chính phủ xây dựng thành phố văn minh toàn quốc, trên núi dựng thêm một đình nghỉ mát, ghế đá, cùng với một số thiết bị tập thể dục, có rất nhiều người già tới đây để tập luyện.

Giữa trưa trời mưa, công viên vắng người.

Có hai ông già đang bật ô, ngồi ở bên bàn đá tập trung tinh thần đánh cờ, bàn cờ bằng gỗ đã ướt một nửa.

Trần Nham đi ngang qua bọn họ, bọn họ vẫn không hề động đậy.

Cô đi lên núi.

Cô phát hiện, cô không phải là vị khách duy nhất lên núi.

Có một người đang đứng bên ngoài đình nghỉ mát trên đỉnh núi, bên trong cũng có một người đang ngồi.

Người đàn ông ở bên ngoài đứng dưới tán cây, đưa lưng về phía đình. Trong làn mưa lất phất, anh ta hình như đang cúi đầu hút thuốc.

Bên trong là một người đàn ông đang đọc sách, ngồi tận cùng bên trong đình. Phía sau anh ta chính là sườn núi, cây cối hoa cỏ xanh biếc trải dài, cành lá lay động trong làn gió nhẹ của cơn mưa phùn, nhẹ nhàng đung đưa.

Anh ta cúi đầu rất thấp, tưởng như đang dán mắt vào trang sách.

Trần Nham không để ý quá nhiều.

Cô ngồi ngay cửa ra vào đình nghỉ mát, đặt ô dưới chân, cũng lấy trong túi một quyển sách và một cái bút, vừa ăn bánh vừa đọc, những chỗ quan trọng thì sẽ ghi chú vào.

Từ năm ngoái cô đã bắt đầu thi nhân viên công vụ, nên đã hình thành thói quen lúc nào cũng mang theo sách, có thể đọc sách bất cứ khi nào bất cứ ở đâu.

Mưa vẫn nhẹ nhàng rơi, gió vẫn chậm chậm thổi, trong làn mưa cây cỏ tỏa ra mùi hương thoang thoảng thấm vào lòng người, xung quanh yên tĩnh mà thanh u.

Cô bắt đầu để ý đến người đàn ông ngồi trong đình sau khi nghe thấy âm thanh trong cổ họng anh ta phát ra khác hẳn với âm thanh người bình thường.

Một tiếng ngâm nga. Ngắt quãng, cao vút, nhịp điệu đều đều.

Cà phê rời khỏi môi, cô kìm không dặng đưa mắt đánh giá anh ta.

Mái tóc anh ta được cắt rất ngắn, mặc một chiếc áo phông màu xanh bằng vải sợi và chiếc quần soóc màu đen, dưới chân là đôi giày đi biển màu

nâu sạm, tay chân đầy đủ, hoàn toàn không khác với người bình thường.

Nhưng tư thế anh ta đọc sách..... phải nói là không được tự nhiên.

Cả người còng xuống, cánh tay buông thõng xuống hai bên hông, chân cũng vậy.

Sách đặt trên tay, nhưng nhìn như anh ta không cầm được, đặt ở trên đầu gối, cúi sát mặt tới gần quyển sách.

Nhìn thấy động tác anh ta lật sách, Trần Nham càng khẳng định suy đoán của mình.

Đây là một người bị bại não, hoặc là một người có chứng tự bế.

Vì nguyên nhân công việc, nên cô đã từng tiếp xúc với những người này, có một chút hiểu biết đối với cử chỉ hành vi của bọn họ.

Hình như anh ta đọc được chỗ nào đó thú vị, khoang mũi phát ra một tiếng “hừ” rất lớn.

Không biết do phát hiện hành động của mình đã phá vỡ sự yên tĩnh, hay do vô ý, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Trần Nham.

Trần Nham nhìn anh ta, bởi vì một chút lòng thương hại, nên thân nhiên nở nụ cười.

Anh ta lại cúi đầu.

“Đói bụng chưa?”

Phía bên ngoài đình nghỉ mát truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Ánh mắt Trần Nham hơi di chuyển, chạm tới ánh mắt của người đàn ông bên ngoài đình nghỉ mát.

Khoảnh khắc giao nhau ngắn ngủi, ánh mắt anh ta không dừng lại trên người Trần Nham quá lâu, một lần nữa chuyển sang người đàn ông đang đọc sách.

Người đó hình như không nghe thấy anh ta nói, tiếp tục cúi đầu vào đọc sách.

Anh ta ném tàn thuốc trong tay, dùng chân dụi tắt, đứng bên ngoài đình vỗ vỗ bả vai người đang đọc sách, “Đừng đọc nữa, ăn cơm thôi.”

Người đó không nhúc nhích, anh ta cũng không thúc giục.

Một lát sau, anh ta lại vỗ bả vai người đó.

Người đàn ông đọc sách cuối cùng cũng miễn cưỡng rời mắt khỏi trang giấy, nghiêng người, ăn nói âm ờ: “Ăn cơm rang trứng.”

Người đàn ông đứng ngoài đình “ờ” một tiếng, bước đi trước, từ ngoài đình tới một cây tùng bên cạnh cửa ra vào, tay rút trong túi, chờ người đó.

Anh ta mặc áo phông màu đen và chiếc quần dài màu tro, bờ vai đã bị nước mưa thấm đẫm thành màu đen sậm.

Người đàn ông trong đình chậm rãi đặt quyển sách chỉnh tề vào trong chiếc túi vải, khoác lên vai.

Người đàn ông đứng bên cạnh cây nghiêng mắt nhìn anh ta một cái, tính toán thời gian, không chờ anh ta tới gần, bắt đầu đi xuống núi. Bước chân người đàn ông đọc sách nhanh hơn một chút, đuổi theo.

Nhìn bóng người biến mất, sự tò mò trong lòng Trần Nham cũng dần tiêu tán.

Ánh mắt trở lại trang sách, cà phê trở lại bên môi.

Mưa không biết đã dừng từ bao giờ, mây đen tản ra, bầu trời quang đãng trở lại.

Điện thoại trên tay cô kêu lên một tiếng, là một tin QQ.

Tiền Văn: Ở đâu rồi?

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cảnh Đêm

Edit: Fei Yang

Beta: Mốc

◆◆◆◆◆

Hai giờ trưa, trong phòng biên tập vắng người.

Tiền Văn ngồi cắt phim, Trần Nham đứng bên cạnh, hơi cúi người.

Cô đeo kính, chăm chú nhìn máy vi tính.

Trần Nham cận thị gần ba độ, bình thường đều đeo kính sát tròng, sau khi dầm mưa mắt hơi khó chịu, nên đổi sang một cái kính cận trong không gọng.

Tiền Văn ậm ờ hỏi: “Buổi trưa ăn gì thế?”

“Đi lòng vòng xung quanh, tùy ý ăn chút gì đó.”

“Hẹn với tôi một giờ rưỡi, tôi sang nhìn thì không có lấy một bóng người.”

Trần Nham cúi đầu, cười một cái như có như không, “Thật ngại quá.”

Sự chú ý lại chuyển sang màn hình.

Không biết thấy gì, Trần Nham cúi người về phía màn hình, có một sợi tóc nhỏ rũ xuống trước mặt Tiền Văn.

Tiền Văn nhìn sợi tóc đen trước mặt, tạo thành một cái bóng mờ ảo trên nền phần mềm biên tập nhấp nháy. Anh ta loáng thoáng có thể ngửi được mùi ẩm ướt do nước mưa để lại trên người cô.

Đang hơi xuất thần, “cạch” một tiếng, Trần Nham khẽ cử động, kéo một cái ghế sang ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Tiền Văn lập tức nhìn về phía màn hình.

Trần Nham nói: “Đoạn này người này nói quá dài dòng, cắt đi.”

Tiền Văn không nói gì, nhẩn nhẩn chuột, làm theo.

Trong chốc lát, cắt thô đã hoàn thành.

Hợp tác một năm, bọn họ đã vô cùng ăn ý, là “Kim đồng ngọc nữ” trong đài công nhận, từng hợp tác làm không ít tin tức hay, cũng từng đoạt một số giải thưởng của thành phố và tỉnh.

Trong hành lang truyền đến tiếng bước chân.

“Ồ, chỉ hai người ở đây sao?”

Một làn gió thơm lướt qua, người dẫn chương trình Phùng Bối Bối đi vào, giơ tay vén mái tóc vừa uốn xong.

“Sao ăn mặc thế này?” Phùng Bối Bối nhìn lướt Trần Nham một cái.

Trần Nham nói, “Buổi sáng đổ mưa to, trong phòng làm việc chỉ có một bộ này.”

Tiền Văn nhìn Phùng Bối Bối cười một cái, đứng lên xách máy quay phim nói với Trần Nham, “Tôi đi trả máy, các cô nói chuyện nhé.”

Phùng Bối Bối liếc nhìn bóng lưng anh ta, kéo một cái ghế ngồi xuống, chống cằm, nhìn Trần Nham đầy ẩn ý sâu xa, khóe môi hơi nhếch lên.

Lát sau, nói một câu không đầu không đuôi: “Tôi thấy anh ấy không đùa đâu.”

Trần Nham nhìn màn hình, không nói gì. Theo động tác của đầu ngón tay, con chuột phát ra tiếng tạch tạch rất nhỏ.

Phùng Bối Bối một tay chống đầu, ngồi bên cạnh chơi điện thoại di động.

Một lát sau, Trần Nham mới bớt chút thời gian nhìn cô ấy một cái, vẻ mặt hồ hững, “Tối làm gì thế?”

Cô ấy đang chơi game trong điện thoại di động, không ngẩng đầu lên nói, “Đi ngang qua thôi, chờ lát nữa lồng tiếng ở phòng bên cạnh, còn mười phút nữa.”

“Đi sớm chút đi, trễ thì lại quên kịch bản.”

“Kịch bản tôi quên đâu có thiếu một cái này.”

Giọng cô ấy mềm mại ngọt ngào, nếu bất kì lời nào mang ẩn ý xấu xuất phát từ giọng nói thế này, thì hầu như đều sẽ trở thành một kiểu nũng nịu làm đáng.

Trần Nham cười một cái.

Phùng Bối Bối vào cơ quan cùng năm với Trần Nham, đang đảm nhiệm một chương trình văn hóa buổi tối trong đài. Khuôn mặt cô ấy xinh đẹp, là người đẹp luôn nổi bật trong đám đông.

So với những cô gái dẫn chương trình trẻ tuổi xinh đẹp khác, Phùng Bối Bối cởi mở hoạt bát, hồn nhiên lãng mạn hơn. Người dẫn chương trình giống biên tập viên trực tiếp, không tiếp xúc nhiều như phóng viên, chỉ có cô ấy, quan hệ thân thiết từ trên xuống dưới, không kiêu căng. Nhưng cô ấy rất hay chơi trội, nên không ít lần bị phê bình.

Gần tới giờ, Phùng Bối Bối đứng lên, lúc gần đi hẹn Trần Nham buổi tối đi dạo phố.

Hôm nay Trần Nham hơi mệt, vừa định từ chối, còn chưa mở miệng thì Phùng Bối Bối đã nghiêm mặt nói: “Tâm trạng không tốt, dạo phố xong rồi đi uống với tôi một ly.”

Cô ấy khum tay ra dấu uống rượu.

Tính cách của Trần Nham và Phùng Bối Bối hoàn toàn khác nhau, nhưng lại nói chuyện khá hợp.

Phùng Bối Bối là người nơi khác, vốn ở chung với một người dẫn chương trình khác trong kí túc xá nhân viên của đài, sau đó có mâu thuẫn nhỏ, nên cô ấy dọn ra ngoài ở. Đến tận sau này, số lần cô ấy tìm Trần Nham cũng càng ngày càng nhiều.

Từ trước đến nay Trần Nham luôn giữ khoảng cách không gần không xa với đồng nghiệp ở cơ quan. Cô có thể cảm giác được Phùng Bối Bối đang lấy lòng mình, nên từ đầu đáp lại một cách lạnh nhạt mà lịch sự, nhưng tình cảm con người không thể khống chế, trong lúc vô tình, cô cũng từ từ mở rộng trái tim với Phùng Bối Bối.

Buổi tối tan làm không đúng lúc chút nào, Trần Nham bị trưởng phòng kéo lại thảo luận vấn đề tiền nong nửa tiếng đồng hồ. Nhân lúc trưởng phòng rót nước, cô tranh thủ gửi wechat cho Phùng Bối Bối. Phùng Bối Bối trả lời nói ngồi trong xe chờ cô.

Trưởng phòng tận tình khuyên bảo nói chuyện với Trần Nham đến bảy giờ rưỡi, rồi cuộc cho đi.

Chập tối tháng chín, trong không khí hơi nóng ẩm, côn trùng nhỏ một mối vây tròn quanh quầng sáng đèn đường.

Trần Nham đi ra khỏi cổng, một chiếc Volkswagen Golf bên cạnh phòng bảo vệ nháy đèn một cái.

Bối Bối vẫn mặc chiếc váy ngắn liền sát người màu xanh buổi trưa, mặt đã dặm lại lớp trang điểm, son trên miệng trơn bóng, một vẻ quyến rũ tinh tế mềm mại.

Trần Nham lên xe, Phùng Bối Bối thấy cô vẫn mặc chiếc áo phông màu trắng, ngực bên trái có một cái logo nho nhỏ. Cô buộc tóc đuôi ngựa, để lộ cái trán sáng bóng, người trông có vẻ hơi mệt.

Xe chậm rãi lên đường.

“Lãnh đạo của cô tìm cô làm gì thế? Nói chuyện trề như vậy.” Bối Bối nhìn đường, hờ hững hỏi.

“Lôi kéo tài trợ kỉ niệm ba mươi năm.”

“Kêu cô làm bao nhiêu?”

“Một trăm ngàn tệ.”

Phùng Bối Bối nhìn cô một cái, “Cần tôi giúp một tay không?”

Cô ấy hiểu rất rõ tính cách và bối cảnh của Trần Nham, mấy chuyện như lôi kéo tài trợ bàn chuyện hợp tác không phải là sở trường của cô.

“Được, cô giúp tôi để ý một chút.”

Bối Bối vịn tay lái, cười một cái, “OK.”

Khi đèn đỏ sáng, điện thoại của Bối Bối vang lên. Cô ấy nhìn thoáng qua, vừa lái xe vừa kẹp điện thoại di động bên tai.

Trong buồng xe kín bưng, Trần Nham nghe thấy giọng nam thấp thoáng truyền tới từ đầu bên kia điện thoại.

Cô hạ nửa cửa sổ xe xuống, tiếng tạp âm ồn ào tràn vào từ khe cửa.

Đường phố tỏa ánh sáng lung linh, đèn neon chợt lóe lên, lẳng lặng quét qua một cách lộn xộn. Có làn gió nóng thổi vào mặt, tỏa nhiệt nhơm nhớp.

Từ đầu đến cuối, cô cũng không nghe thấy Phùng Bối Bối nói gì trong điện thoại.

Họ ăn bữa cơm đơn giản trong trung tâm mua sắm. Đi dạo một lúc, Phùng Bối Bối vừa ý một chiếc váy dài màu xám, kiểu dáng đơn giản cổ điển, cổ áo ngang lộ ra xương quai xanh quyến rũ, thắt chặt chỗ vòng eo, làn váy dài đến bắp chân.

Cô ấy đi chậm chậm từ trong phòng thử đồ ra, dáng người lả lướt.

Phùng Bối Bối nhìn mình trong gương, lại nhìn Trần Nham trong gương, thầm hỏi: Thế nào?

Trần Nham gật gật đầu.

Sảng khoái tính tiền, hai ngàn tám trăm tám mươi tám đồng.

Trần Nham đã không kinh ngạc với cách tiêu tiền của cô ấy từ lâu.

Bố mẹ Phùng Bối Bối kinh doanh phụ tùng xe ô-tô ở quê, không tính là đại phú đại quý, nhưng hai năm qua cũng làm ăn phát đạt, mở mấy chi

nhánh. Cho dù không tính trợ cấp của bố mẹ, thì thu nhập người dẫn chương trình của cô ấy cộng thêm một số thu nhập phụ bình thường chạy sự kiện, cũng đã có thể tự túc.

Mua váy xong, bọn họ lại dạo thêm một lúc, Trần Nham không mua gì.

Đi dạo phố xong đã mười giờ, hai người lái xe tới một quán bar khá nổi tiếng trong thành phố.

Trên sân khấu sáng đèn, có một ban nhạc nước ngoài đang hát bài hát tiếng Anh, giọng hát lúc thì thư giãn động lòng người, lúc thì râm rĩ thấu xương, rất có khả năng thay đổi cảm xúc con người.

Trong ánh đèn mờ mờ, Phùng Bối Bối ngồi trên ghế chân cao bên chiếc bàn tròn nhỏ, uống liền hai ly cocktail, để ly xuống, cơ thể bắt đầu lắc lư theo tiếng nhạc.

Ánh sáng mờ mờ như một lớp lụa mỏng, bao phủ khuôn mặt cô ấy. Trong lúc vô tình, những vẻ mặt vui vẻ dí dỏm kia biến mất, dưới đó, có sự đau buồn phòng bị được dỡ bỏ.

Người vui vẻ thế nào đi nữa cũng sẽ có phiên muộn. Thế giới chính là công bằng như thế.

Nghe nhạc, uống rượu nhẹ, Trần Nham cũng thả lỏng người mình. Cô và Phùng Bối Bối câu được câu chăng trò chuyện về một số người và việc trong đài, rồi nói về một bộ phim vừa xem gần đây.

Có người bưng ly rượu tới, kéo một cái ghế bên cạnh họ ngồi xuống.

Là một người trẻ tuổi khá đẹp trai, bưng ly rượu lên, mời rượu họ.

Trần Nham nói: “Thật ngại quá, chúng tôi có chuyện muốn nói.”

Phùng Bối Bối vẫn uống rượu của mình, khẽ mỉm cười, thái độ từ chối cho ý kiến.

Người đàn ông miệng lưỡi trơn tru bắt chuyện đôi câu, phát hiện vẻ mặt Trần Nham không thay đổi, không có bất kì ý “muốn mà còn giả vờ” nào, hơi mất mặt, hậm hực bỏ đi.

Chẳng bao lâu sau, điện thoại di động của Phùng Bối Bối rung lên. Cô ấy nhìn một cái, đứng lên đi ra ngoài cửa nghe.

Trần Nham ngồi một mình gần mười phút, lúc Phùng Bối Bối quay lại, vẻ mặt vui vẻ hơn rất nhiều.

“Ngại quá, bạn trai tôi muốn tới đón tôi. Chờ lát nữa tôi sẽ bảo anh ấy đưa cô về trước.”

Trần Nham cười cười, lắc đầu vẻ không sao cả, “Tôi đi trước được rồi.”

Phùng Bối Bối nắm cánh tay cô lại, “Anh ấy ở gần đây thôi, cô chờ thêm một chút đi, trễ thế này rồi.”

Trần Nham không từ chối được, cùng cô ấy lấy túi, đến cửa chờ.

Hơn mười một giờ, con phố của các quán bar không một bóng người, cũng không có xe, chỉ có tiếng nhạc mờ hồ vang dội trong không khí, trên con đường màu xám đen phản chiếu bóng ánh đèn neon.

Họ đã uống ít rượu, lúc này đứng trong làn gió nhẹ buổi đêm nơi đầu đường không người, bỗng có chút cảm giác chớm say.

Khoan khoái, buồn bã, lại có chút cô đơn khó tả.

Không lâu sau, một chiếc Land Rover màu đen lái về hướng này, Phùng Bối Bối bước lên trước một bước, Trần Nham biết có lẽ là người đó.

Xe quay đầu một cái, dừng trên con đường bên phía họ.

Cửa ghế phụ mở ra, một người đàn ông thân hình cao lớn đi xuống. Phùng Bối Bối tiến lên đón.

Trần Nham biết tháng này Phùng Bối Bối mới quen một người bạn trai, nghe cô ấy tình cờ nhắc qua, nhưng tối nay là lần đầu tiên thấy người thật.

Hình dung thế nào nhỉ?

Trần Nham cảm thấy rất nhiều tu từ đều dư thừa, chắc nói thế này, họ rất xứng đôi.

Hai người đứng bên cửa xe đang mở thân mật nói chuyện, dáng vẻ đó chính là một đôi nam nữ vô cùng đẹp đôi có thể lên tạp chí.

Phùng Bối Bối luôn rất đào hoa, nhưng lần này, rất nhiều điều đã chứng tỏ rằng, trong mối tình này cô ấy không hề chiếm ưu thế.

“Trần Nham.” Phùng Bối Bối quay đầu lại, gọi cô một tiếng.

Trần Nham đi sang.

“Tư Hồng, đây là Trần Nham.” Phùng Bối Bối giới thiệu.

Chu Tư Hồng mặc áo sơ mi đen và quần âu, khuôn mặt trắng ngần anh tuấn.

Anh ta khẽ ôm eo Phùng Bối Bối, hàn huyên đôi câu với Trần Nham, thò người thân nhiên dặn người lái xe bên trong, “Tiểu Tôn, lát nữa cậu đưa cô ấy về an toàn.”

Phùng Bối Bối nói với Trần Nham, “Tư Hồng lái xe tôi đưa tôi về. Sau khi cô về đến nhà nhớ wechat cho tôi.”

Trần Nham cười nhạt một cái, “Được, hai người cũng về sớm một chút.”

Nói xong cô gật đầu với Chu Tư Hồng một cái, lên xe.

Trong gương chiếu hậu, Chu Tư Hồng dắt Phùng Bối Bối đi về hướng ngược lại.

“Đi đâu ạ?” Người trên ghế lái hỏi.

Trần Nham quay đầu nhìn anh ta.

Trong buồng xe ánh sáng lờ mờ, đồng hồ đo lóe ánh sáng nhạt màu xanh.

Thấy rõ mặt anh ta, cô thoáng sửng sốt.

“Nhà cô ở đâu ạ?”

Tôn Bằng tưởng cô không nghe thấy, thấp giọng hỏi thêm lần nữa, nhìn về phía cô.

Ánh mắt anh ta bình thản, nghe thấy cô nói, “À gần gia viên Anh Thụy.”

Tôn Bằng nhìn đường phía trước, trong miệng khẽ đọc câu: “Gia viên Anh Thụy...”

“Không biết ư?”

Anh ta nhìn phía trước, một tay giữ tay lái, một tay bắt đầu lấy điện thoại di động, “Ngại quá, để tôi bật GPS.”

“Là một khu vực cũ, anh đi về phía trung tâm thành phố trước, chờ lát nữa tôi chỉ đường.”

“Được.”

Tốc độ xe đều đều, cơn mệt mỏi trong cô dần dâng lên.

Trần Nham không suy nghĩ thêm gì nữa, từ từ thả lỏng, say sưa nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Cảnh đêm sâu lắng, đường xá, nhà lầu, cây cối... tất cả cảnh vật đều nhanh chóng lùi lại trong màn đêm đen.

Nhanh chóng lùi lại.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trong Mưa

Edit: Fei Yang

Beta: Mốc

◇◇◇◇◇

“Phía trước queo sao?”

“...”

“Có queo không ạ?”

“...”

Xe đã chạy đến đường quốc lộ rộng rãi, đường xá bị núi rừng thấp bé hai bên cuốn theo.

Tôn Bằng quay đầu, phát hiện người phụ nữ bên cạnh dựa đầu vào cửa sổ, mí mắt khép lại. Cô đang ngủ.

“Này...”

Anh gọi thêm một tiếng. Không có phản ứng gì.

Tốc độ xe chậm lại, anh vừa nhìn đường vừa bật GPS trên điện thoại di động, nhớ lại địa chỉ cô vừa mới nói.

Tiếc rằng là, quên mất rồi.

Nhìn giờ, anh đánh tay lái, tấp vào lề đường từ từ dừng xe lại.

Khoảnh khắc tắt máy, ánh sáng lập lòe màu trắng của đồng hồ đo biến mất trên khuôn mặt cô.

Cô thở rất nhẹ, ngực khẽ nhấp nhô, tóc buộc sau gáy bị đè ép nên có vài sợi tóc bị xõa ra, một ít rơi xuống bờ vai.

Trong bóng tối, anh lẳng lặng nhìn khuôn mặt cô một hồi, đẩy đầu máy điều hòa thổi vào cô sang một bên, mò lấy thuốc lá trên người.

Lúc Trần Nham thức dậy, mơ màng trong chốc lát.

Cô vô thức tóm lấy túi xách, chiếc túi để trên đùi tạo thành một lớp mờ hôi mỏng. Cô cúi đầu nhìn nhìn quần áo mình, nhìn ra ngoài cửa sổ, rất nhanh nhớ lại tại sao mình ở trên chiếc xe này.

Ngoài cửa sổ là núi hồ nhỏ cô quen thuộc. Cỏ cây trên núi hiện lên ánh sáng xanh, đong đưa rì rào theo gió.

Cô xác định phương hướng một chút.

Không sai, vẫn là trên đường về nhà.

Nhưng không thấy người trên ghế lái.

Cô mở cửa xe.

Đêm khuya cuối hè, bầu không khí núi rừng lạnh lẽo xuyên qua làn gió hơi hanh, trong nháy mắt bao phủ tới.

Cô hoàn toàn tỉnh táo lại.

Tôn Bằng đang dựa nửa người vào cửa hông sau xe, nhìn đường hút thuốc.

Con đường màu xanh lam bị đèn đường chiếu thành màu vàng xám, xe lui tới rất ít, đèn giao thông ở ngã tư lặng lẽ nhảy theo số giây.

Làn khói tản ra từ đầu ngón tay anh, quanh quẩn bên mặt anh, cuối cùng tan đi mất.

Cảm nhận được động tĩnh, anh đứng thẳng người, quay đầu lại.

Trần Nham đứng bên cửa ghế phụ, khoanh tay nhìn anh.

Cô đã sửa sang lại đầu tóc, cái nhúm xõa ra trên vai không thấy nữa, vẻ mặt mang theo sự mờ mịt đặc thù sau khi thức dậy.

“Cô thức rồi?”

“Ừm.” Trần Nham nhìn anh.

“Cô đang ngủ, tôi muốn bật GPS, mà quên mất địa chỉ rồi.”

Trần Nham cảm thấy hơi xấu hổ, “Xin lỗi anh, làm lỡ thời gian của anh.”

“Không có gì. Đi thôi.” Anh rút hơi thuốc cuối cùng, vút tàn thuốc.

Xe lại lên đường.

Mỗi khi đến đầu đường Trần Nham sẽ chỉ đường một cái, trừ việc đó ra, suốt quãng đường đều vô cùng im lặng.

Giữa đường, chỗ một cây đèn giao thông, Trần Nham ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt tỏa ra bên cạnh, không kìm được liếc mắt nhìn anh.

Anh luôn nhìn phía trước, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Xe từ từ chạy vào khu nội thành xưa. Tôn Bằng phát hiện anh từng tới đây, chỉ là không biết chính xác tên đường.

“Đến rồi, ở trong này.” Trần Nham ngồi dậy.

Xe dừng trước đầu hẻm tối om, hai chùm đèn pha sáng choang, bụi bặm lẳng lẳng lẫn mình trong ánh sáng.

“Có thể vào trong không?”

“Trễ quá rồi, không vào được.”

Hai bên hẻm có không ít cửa tiệm nhỏ, ban đêm, ông chủ trẻ hay đậu xe trước cửa tiệm, buổi sáng lên đường. Sáng sớm không ảnh hưởng xe ra, nhưng buổi tối lại ảnh hưởng xe vào.

Sau khi Trần Nham xuống xe, Tôn Bằng cũng xuống theo.

Anh vòng qua đầu xe, đi tới đầu con hẻm sâu và đen. Hai bên đường có mấy cửa tiệm nhỏ treo tấm biển, đều đã đóng cửa.

Một chiếc xe tải đậu giữa đường, chiếm hai phần ba con đường.

“Bên trong không có đèn đường sao?”

“Có một cái, lúc trước vừa hỏng.”

Anh quay đầu nhìn cô, “Tôi nhìn một chút, cô đi vào đi.”

Trần Nham đi qua khỏi con hẻm, lúc gần đến nhà, cô nghe thấy xa xa truyền đến tiếng động cơ xe ô-tô khởi động, vang lên chói tai trong đêm khuya yên tĩnh.

Chờ đến khi âm thanh ấy biến mất, không biết chó nhà nào bỗng nhiên bị kinh động, cứ sủa ăng ăng không ngừng, bầu bạn cùng tiếng giày cao gót của cô.

Nơi này là khu nhà lụp xụp tồi tàn cũ nổi tiếng trong thành phố, nhà nhà đều là nhà trệt, không ít người xây nhà hai tầng nhỏ, mở rộng ban công. Mấy năm trước thành phố dự định thẳng tay phá dỡ khu này, tiếc rằng xây dựng trái phép thật sự quá nhiều, dân cư lại quá hỗn tạp, còn chưa bắt đầu làm, thì đã có rất nhiều người nghe phong phanh nửa đêm lén lợp nhà tôn, muốn nhân cơ hội kiếm chác một khoản. Giai đoạn đầu chính phủ đã tính chi phí quy hoạch, nhưng cũng không làm gì thêm nữa.

Đi ra khỏi con hẻm quẹo trái chính là căn nhà cũ của gia đình Trần Nham, của bố cô để lại. Một khoảng đất ở cổng đổ xi măng, một vòng gạch bao quanh, miễn cưỡng tạo thành một cái sân, không làm cổng sân. Ông bà ngoại của cô bình thường trồng ít rau và hoa trong sân giết thời gian.

Khi đi qua phòng khách, cửa phòng mẹ Trần chọt mở ra, không bật đèn.

Bà ló đầu ra, khàn giọng hỏi, “Sao về trễ vậy? Điện thoại cũng không nghe.”

“Hết pin ạ.”

“Tắm rửa rồi mau ngủ đi.”

Trần Nham dạ một tiếng, mẹ Trần đóng cửa lại.

Đây là căn nhà hai phòng rưỡi một phòng khách, phòng của Trần Nham là phòng “rưỡi”.

Tắm xong về phòng, bật máy điều hòa, trong phòng thoang thoang vị ngọt nức mũi của nhang chống muỗi. Cô nhanh chóng ngủ thiếp đi, nửa đêm thức dậy, mơ mơ màng màng đi vệ sinh.

Nhà vệ sinh sáng đèn, cửa mở, có tiếng nước chảy rất nhỏ.

Thấy một bóng lưng còng xuống, một đôi chân mang dép nhựa màu xanh, Trần Nham chợt tỉnh táo, lặng lẽ về phòng. Chờ rất lâu, cô mới lại đi vệ sinh.

Mẹ của Trần Nham là một nhân viên y tế trong bệnh viện, bố cô lúc còn sống là một thợ xây. Từ lúc cô bắt đầu có trí nhớ, trong nhà luôn rất nghèo, bố mẹ bận bịu mưu sinh, không ai dạy dỗ cô. Năm cô 16 tuổi, bố cô qua đời vì bệnh urê huyết, sự chán nản nghèo túng trong nhà càng để lại ấn tượng sâu sắc cho cô. Lúc đó mẹ con họ chỉ còn lại căn nhà cũ này và một đồng nợ vì chữa bệnh cho bố cô.

Khi ấy mẹ cô thường khóc lóc kể lể với bạn bè họ hàng tới thăm hỏi: “Sớm biết không giữ được, thì đã không chữa bệnh cho ông ấy rồi.”

Nếu không nhờ vào tiền cho sinh viên vay của trường, thì Trần Nham có lẽ không thể hoàn thành trọn vẹn được việc học.

Chưa tới hai năm, cậu út không chịu kết hôn của Trần Nham rốt cuộc tìm được đối tượng. Ông bà ngoại vui vẻ dọn ra khỏi căn nhà của mình làm đám cưới cho đứa con trai út này, bắt đầu tới ở chung với con gái.

Tuy hơi chật chội một chút, nhưng có tiền hưu của người già giúp đỡ, áp lực cuộc sống của mẹ con họ ít hơn rất nhiều. Hơn nữa Trần Nham vâng lời hiểu chuyện, học tập xuất sắc nhất, gia đình này dần dần bắt đầu quay trở lại quỹ đạo bình thường.

Sau khi lên đại học, cô chưa từng xòe tay xin một xu trong nhà, toàn bộ tiền sinh hoạt tự lo liệu. Sau khi tốt nghiệp, cô thuận lợi thi vào đài truyền hình, có một nghề nghiệp ổn định vẻ vang. Mấy năm nay, nợ nần trong nhà cũng coi như trả hết.

Có lẽ vì sinh ra đã ở tầng lớp thấp nhất, Trần Nham cảm thấy cuộc đời cô là một quá trình không ngừng leo lên. Không phải là không khổ, không

phải không mệt, nhưng có khổ hơn nữa mệt hơn nữa, thì tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp, thật sự không phải là không có chút hi vọng.

Một mình phấn đấu nhiều năm dần hình thành nên tính cách hờ hững cô quạnh của cô. Từng có một dạo, cô không quan tâm đến bất kì điều gì, thậm chí cũng hiếm khi ấm áp với người thân.

Lúc còn nhỏ, cô chưa từng được ẵm bồng yêu thương. Khi đi học, chỉ động tác thân mật nho nhỏ của người khác cũng khiến cô mơ hồ không được tự nhiên.

Đến tận sau khi đi làm, cuộc đời cô như bắt đầu lại, tầm mắt mở rộng hơn rất nhiều, người càng rạng rỡ tự tin hơn, về mặt thái độ đối nhân xử thế cũng dần thay đổi, không còn câu nệ, cũng không cứng nhắc như trước nữa.

Nhưng tận sâu trong đáy lòng, từ đầu đến cuối có một dòng sông lạnh lẽo, im lặng dẫn dắt cô, không để cho cô lạc đường trong khu rừng rậm dục vọng này.

Không thể mất phương hướng, bởi vì sau lưng không có đường lui.

Ba ngày sau, Phùng Bối Bối mang đến tin tốt lành cho Trần Nham.

Hợp tác bàn thành công.

Cô ấy gửi một số điện thoại cho Trần Nham để cô liên lạc trực tiếp, là một công ty bất động sản mới lên sàn muốn quay phim tuyên truyền.

Phùng Bối Bối không có kiêng kị, đó chính là công ty của gia đình bạn trai Chu Tư Hồng của cô ấy. Đêm đó Phùng Bối Bối thuận miệng nhắc tới với Chu Tư Hồng, anh ta đồng ý ngay.

Tổng công ty Danh Dương này ở Thượng Hải, công ty mới lên sàn bên này do Chu Tư Hồng vừa mới đánh bóng tên tuổi từ nước ngoài về

luyện tập. Tổng công ty sắp kỉ niệm 35 năm, đến lúc đó bọn họ làm chủ hội trường, muốn mở một buổi dạ tiệc, vừa vặn có thể mở màn bằng phim tuyên truyền.

Hạ thu luân chuyển, thành phố như bắt đầu bước vào mùa mưa dai dẳng. Hôm nay từ sáng đã bắt đầu có mưa nhỏ lất phất, buổi chiều mưa rơi lớn dần, đôi lúc còn kèm theo tiếng sấm.

Người của công ty Danh Dương thông báo cho Trần Nham tới bàn chi tiết chuyện hợp tác. Trần Nham vừa lấy tin bên ngoài về, lập tức đón xe vội tới đó.

Phòng làm việc ở lầu hai nơi bán hàng. Chỉ trong nháy mắt bước xuống xe, váy của Trần Nham đã ướt một mảng lớn.

Người gặp cô tên là Trương Vĩnh Sinh, là một lãnh đạo trẻ phụ trách việc lên kế hoạch tuyên truyền, dáng người hơi béo, nụ cười khôn khéo.

Thái độ của anh ta vô cùng thân thiện, toàn bộ quá trình thương lượng có thể nói là ăn nhip với nhau.

“Phóng viên Trần, phim cô cứ mạnh tay đi, có gì cần cứ nói, chúng tôi sẽ giúp đỡ.”

“Cảm ơn trưởng phòng Trương.”

Trương Vĩnh Sinh cười xua xua tay, “Ngày mai sẽ mang hợp đồng sang, kí hợp đồng sớm một chút bắt đầu làm sớm một chút.”

Trần Nham gật đầu: “Được.”

“Phóng viên Trần tới thế nào.” Anh ta nhìn mưa bên ngoài, bắt đầu lấy điện thoại di động, “Để tôi tìm chiếc xe đưa cô một đoạn.”

“Không cần khách sáo...” Vừa dứt lời, một tiếng sét ngoài cửa sổ, mưa xoay trời chuyển đất đổ xuống ào ào.

Trần Nham không từ chối nữa.

Ở đây vốn đã xa xôi hẻo lánh, cộng thêm mưa lớn thế này, không đón xe được.

Tài xế Trương Vĩnh Sinh tìm hình như không có ở đây, anh ta cúp điện thoại nói với Trần Nham, “Chờ thêm một chút nữa.”

Trần Nham không hề vội, nhấp ngụm trà, nhìn ra cơn dông ngoài cửa sổ.

Một lát sau rốt cuộc liên lạc xe xong, họ cùng xuống lầu.

Dưới lầu chính là đại sảnh bán hàng.

Vài cái bàn kính tròn và ghế mây đặt bên cửa sổ sát đất, một người đàn ông ngồi trên một cái ghế gần cửa, nhìn thấy họ thì đứng lên.

“Tiểu Tôn, đây là phóng viên Trần của đài truyền hình, phiền anh đưa cô ấy một đoạn, hôm nay lão Trương không có ở đây, tôi cũng không tìm được người khác.” Trương Vĩnh Sinh nói rất khách sáo.

Tôn Bằng nhìn anh ta, lại nhìn Trần Nham một cái, “Không sao.”

Trần Nham tạm biệt Trương Vĩnh Sinh, đi theo Tôn Bằng lên xe.

Xe đậu cách cửa mấy bước, vẫn là chiếc Land Rover màu đen kia. Anh không bật ô, đi thẳng tới trong cơn mưa to.

Trần Nham cụp ô lên xe, để cái ô ướt sũng bên chân.

“Cô đi đâu?” Anh hỏi.

Trần Nham nhìn thấy áo phông trên người anh đã ướt gần hết, mái tóc đen và ngắn dính vào nhau trên trán. Anh giơ tay lau nước trên mặt, nhân tiện vuốt tóc, nhúm tóc nhỏ trên trán dựng đứng lên.

“Đài truyền hình.”

Tôn Bằng nhìn cô một cái, xuất phát.

Mưa như trút nước, sấm chớp trên bầu trời, người đi bộ đều tránh mưa ven đường, trên con đường trắng xóa chỉ còn lại xe cộ.

Trong tiếng mưa to xen lẫn tiếng còi nôn nóng.

Trong xe yên lặng, điện thoại di động của Tôn Bằng bỗng vang lên.

Tiếng chuông đó không phải là bài hát nào, mà là tiếng chuông điện thoại reng reng cổ xưa nhất, đơn điệu mà dồn dập.

Trần Nham nhìn về phía anh.

Khi đèn đỏ anh nhận máy, Trần Nham vô thức quay đầu về phía ngoài cửa sổ.

Trên cửa sổ không có giọt mưa, chỉ có màn nước tầng tầng bao phủ từ trên xuống dưới, chảy xuôi róc rách.

Cô chưa bao giờ quen nghe người khác nói chuyện điện thoại, cho dù có lúc không thể không nghe, cô cũng sẽ tự chuyển sự chú ý của mình sang chỗ khác.

Sau khi cúp điện thoại, Tôn Bằng nhìn nhìn cô.

Trần Nham không để ý, một lát sau, anh lại nhìn cô.

Trần Nham nghe thấy giọng nói ban nãy trong điện thoại rất vội vàng, cũng nhìn ra anh có lời muốn nói, chủ động hỏi, “Sao vậy?”

Anh nhìn đường, bóp thật trên cánh tay cầm tay lái căng ra, “Cô có vội về không? Bây giờ tôi có chuyện gấp...”

“Không phải anh định thả tôi xuống giữa đường đấy chứ?”

“Không phải, nếu cô không vội, thì tôi làm một chuyện trước, rồi lát nữa đưa cô về.”

Trần Nham nhìn dáng vẻ quả thực rất vội của anh, suy nghĩ một chút, “Được.”

Xe rất nhanh đổi hướng, nhanh chóng qua lại trong màn mưa. Gần hai mươi phút sau, mưa nhỏ lại, xe chạy vào một tiểu khu cũ.

Trần Nham ngồi trên xe, nhìn Tôn Bằng chạy vào tòa nhà đối diện. Cô lấy ra một quyển sách trong túi, giết thời gian.

Mười phút sau, Trần Nham nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai phút sau, Trần Nham duỗi chân trên xe, đổi tư thế ngồi.

Ba mươi phút sau, mưa đã tạnh, mây đen tan đi, cây cối ven đường càng thêm sáng rực xanh biếc. Trong lòng Trần Nham hoàn toàn hết kiên nhẫn, lại hơi tức giận. Gắng gượng chờ người khác ba mươi phút, với cô mà nói, những lần như thế này ít đến mức có thể đếm được.

Ngay từ đầu Trần Nham vẫn đang nghĩ, đêm hôm ấy anh ta cũng chờ mình ngủ dậy ở trong xe một khoảng thời gian. Nhưng bây giờ, thật sự mất hết kiên nhẫn. Cô rút chìa khóa, xách túi xuống xe, đi về phía tòa nhà kia.

Chưa đến gần, trong tòa nhà đã truyền ra một tràng gào thét như nổi điên.

Trần Nham dừng bước.

Đầu cầu thang, vài người già đang mặc quần soóc áo may ô, tụm một chỗ nói chuyện phiếm.

“Nổi điên nữa rồi, đúng là phiền phức của nhà đó mà.”

“Yên ổn thế nào được, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.”

“Thì thế, người bệnh thần kinh ở đây, bé cưng nhà tôi đang ngủ ngon trong nhà, bị dọa sợ muốn chết.”

Trần Nham đi tới, ánh mắt mấy người già nhìn nhìn cô đầy nghi hoặc, im lặng một chút rồi lại nói tiếp.

Cô quẹo vào từ đầu cầu thang u tối, trong không khí có một mùi cũ kỹ.

Cô theo âm thanh kì quái kia lên lầu hai.

Lầu hai có tổng cộng hai hộ gia đình, cửa hộ phía tây mở rộng, một cánh cửa lưới khép hờ không khóa lại.

Từ góc độ ngoài cửa nhìn vào, trong phòng khách nhỏ có một cái bàn xếp và hai cái ghế đẩu, bên tủ lạnh còn có một cái tủ chén màu nâu. Trên bàn có hai chồng thức ăn thừa đầy dầu mỡ, dưới đất rải rác mảnh chén đĩa vỡ.

Phòng khách không có cửa sổ cũng không có ánh sáng, tối om om. Không nhìn thấy căn phòng ở bên trong.

Tiếng kêu khóc kì quái của người trưởng thành truyền tới từng đợt, khiến người ta run sợ.

Trần Nham thoáng dừng trước cửa, ma xui quỷ khiến đi vào.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tòa Nhà

Edit: Fei Yang

Beta: Mốc

◇◇◇◇◇

Cô có một cảm giác chắc chắn vô hình, anh ta ở bên trong.

Bước vào cửa, từ từ đi qua lối vào chật hẹp, đến phòng khách, Trần Nham đứng ở cửa phòng.

Hình ảnh trước mặt, kì quái mà ảm đạm.

Tôn Bằng cúi đầu ngồi ở mép giường, một người đàn ông ngồi bên cạnh đang khóc.

Căn phòng thông suốt thẳng tới ban công, nhưng cánh cửa gỗ của ban công đóng, chỉ có một cánh cửa sổ cạnh cửa lộ ra ánh sáng âm u.

Cả căn phòng chìm trong một khoảng tối mờ u ám đè nén.

Căn phòng mười mấy mét vuông, một cái tivi treo trên tường, một tủ quần áo lớn, hai cái giường nhỏ. Trên một cái giường có mấy món đồ gối ngang, đè lên cái chăn. Giữa giường có một tấm màn vải treo bằng dây thép. Màn vải vốn có thể là màu xanh, nhưng bị bụi tích tụ lâu ngày bao phủ, nhìn bằng mắt thường đã là màu tro. Ở giữa còn có một cái tủ đầu giường, trên tủ để đèn bàn và mấy đồ lặt vặt như chai chai lọ lọ.

Nhận ra được một chút khác thường, Tôn Bằng ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy Trần Nham đứng ở cửa, cả người anh bất động, nhưng cũng không phản ứng nhiều hơn.

Anh từ từ đứng lên, nhìn cô bằng vẻ mặt lạnh nhạt.

Anh không vừa lòng khi cô không xin phép mà vào, nhưng hình như lại không có hơi sức nào tra hỏi thêm.

Người đàn ông bên cạnh nhìn thấy anh đứng lên, càng khàn giọng ra sức khóc hơn, bắt lấy cánh tay anh.

Kiểu kêu khóc như liễu mạng của người trưởng thành đó, khiến cho Trần Nham vô thức nhú mày.

“Anh ấy sao vậy? Có cần đi bệnh viện không?” Trần Nham nhìn người đàn ông trên giường.

Tôn Bằng lắc đầu, “Anh ấy không sao. Thật ngại quá, làm cô trễ lâu quá rồi.”

Trần Nham đến gần, tuy ăn mặc khác, nhưng cô nhanh chóng phản ứng được, người đàn ông đang khóc này chính là người đàn ông đọc sách trong công viên ngày hôm ấy.

Bất thành linh, cô dường như đã hiểu cả.

“Chắc chắn không cần đưa đến bệnh viện sao? Tôi thấy anh ấy khóc hơi dữ dội, có phải bị thương chỗ nào đó không.”

“Để anh ấy tỉnh một chút là được. Nếu cô không vội thì chờ tôi thêm một lát, nếu vội thì tôi đưa tiền cho cô đón xe.” Tôn Bằng móc tiền trong túi quần.

“Tôi không vội.” Trần Nham hồ hững nói, “Tôi lên xe chờ, anh lo cho anh ấy đi.”

Cô nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Quay lại xe, Trần Nham lại lấy cuốn sách trong túi. Từng con chữ xinh xắn không vào đầu.

Khép sách lại, ngoài cửa sổ, bầu trời sau cơn mưa mang màu xanh biếc, gió đang lảng lạng lay động ngọn cây.

Qua thêm nửa tiếng Tôn Bằng mới xuất hiện, sắc trời đã tối lại.

Anh đi ra khỏi cầu thang thấp bé âm u, dưới hoàng hôn sâu thẳm, dừng lại bên cái cây già trước cửa, châm điếu thuốc.

Anh mặc áo phông màu xám sậm và quần jean giặt hơi bạc màu, mái tóc ngắn đen nhánh tôn lên khuôn mặt khỏe mạnh trắng ngần. Anh nghiêng đầu, không biết đang nhìn cái gì, trên mặt lạnh lẽo, không có biểu cảm gì, giữa hàng lông mày có một vẻ buồn rầu lơ mơ.

Trong khung ảnh yên tĩnh này, nhà, cây, người, tất cả nhìn qua đều cũ kĩ mà nặng nề.

Người đàn ông to cao cường tráng, bả vai rộng, lưng hơi còng, có một loại cảm giác mạnh mẽ riêng biệt, chán chường mà đầy sức sống.

Nhớ tới đêm hôm ấy, cô ngủ, anh hút thuốc bên ngoài xe, quay đầu lại cũng là vẻ mặt lạnh băng, không có bất cứ biểu cảm gì thế này.

Không hút thuốc trong xe chắc là thói quen của anh.

Hút thuốc gần xong, Tôn Bằng quay đầu nhìn về phía chiếc xe.

Cách tẩm kính cửa sổ xe, Trần Nham biết rõ anh không nhìn thấy cô đang nhìn trộm, nhưng tim vẫn mơ hồ thích một cái, giống như bị tóm gọn.

Anh bước nhanh tới.

Sau khi anh ngồi vào chỗ, không gian bên trong xe chật chội hơn rất nhiều. Trần Nham ngửi được mùi thuốc lá, khóe mắt nhìn thấy tay anh xoay chìa khóa một cách mạnh mẽ, sang số.

“Để cho cô chờ lâu quá, thật xấu hổ.”

“Không sao. Đúng lúc tôi không có việc gì, đọc sách một chút.”

Anh liếc nhìn quyển sách trên túi của cô.

“Anh ấy thế nào rồi?” Trần Nham hỏi.

Anh thoáng trầm mặc, “Không sao, ngủ rồi.”

“Là chứng tự bế?”

Lúc này Tôn Bằng mới nhìn cô một cái, “Cô biết cái này ư?”

“Trong công việc từng tiếp xúc qua một chút.”

Lại im lặng một lát, Tôn Bằng nói bằng giọng ôn hòa, “Hàng xóm gọi điện thoại cho tôi nói anh ấy ở nhà đập đầu vào tường, sau khi tôi về thì anh ấy không đập nữa, cứ âm ỉ không cho tôi đi. Đây không phải là lần đầu tiên anh ấy đập đầu vào tường, có lẽ bị tiếng sấm buổi chiều dọa, ngủ một giấc là đỡ thôi.”

“Anh ấy là người thân của anh?”

“Anh trai tôi.” Bóng cây di động xuyên qua cửa sổ, lặng lẽ rơi trên khuôn mặt cương nghị của anh.

Trần Nham gật gật đầu, họ rơi vào sự trầm mặc của riêng mình.

Sau khi đến đài truyền hình, Trần Nham xuống xe.

Trước khi đi, Tôn Bằng nhìn điện thoại di động, không có ai gọi điện thoại cho anh. Anh suy nghĩ, định đưa xe về chỗ ở của Chu Tư Hồng.

Đang chuẩn bị khởi động thì có người gõ cửa sổ ghế phụ, anh mờ mịt quay đầu sang.

Ngoài cửa sổ dán giấy bóng kính màu tro, là khuôn mặt thanh tú của Trần Nham.

Anh hơi kinh ngạc, hạ cửa sổ xuống.

Cô vươn tay đưa cho anh một tấm danh thiếp, anh thò người nhận lấy.

Cô khom nửa người, mái tóc đen nhánh xõa xuống trước ngực, “Đây là danh thiếp của tôi. Bên cục dân chính gần đây vừa vận thành lập một đoàn công ích tập trung vào người bị chứng tự bế, mỗi tuần đều có hoạt động. Bây giờ vừa mới bắt đầu, anh có thể dẫn anh trai anh đi xem thử, có lẽ sẽ giúp cho anh ấy. Tôi có thể giúp anh liên lạc.”

Tôn Bằng cầm trong tay danh thiếp của cô, nhìn cô, sửng sốt một chút mới phản ứng kịp, nói câu cảm ơn đầy gượng gạo.

“Anh tên gì?”

“Tôn Bằng.”

“Là Tôn trong con cháu, Bằng trong đại bàng giương cánh?”

“Ừm.”

“Lát nữa anh gọi điện thoại cho tôi, vang một tiếng rồi cúp, tôi lưu số của anh.” Cô dừng một lúc, “Thứ bảy tuần này sẽ có hoạt động, phải hẹn trước.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn cô.”

Trần Nham nhìn anh một cái, không nói gì nữa, vẫy vẫy tay đi.

Anh nhìn bóng dáng cao gầy kiên cường của cô trong gương chiếu hậu càng lúc càng xa, lại cúi đầu nhìn danh thiếp trong tay, bỏ vào túi quần.

Trần Nham.

Anh vô thức đọc thầm hai chữ trên tấm danh thiếp.

Anh để xe vào bãi đậu xe của một tiểu khu Chu Tư Hồng thường ở, đi bộ về nhà.

Anh là tài xế riêng Chu Tư Hồng thuê, chiếc xe này cơ bản cũng là giao cho anh lái. Chu Tư Hồng đã nói, buổi tối anh có thể lái xe về. Nhưng trừ khi có tình huống đặc biệt, không thì anh không bao giờ lái xe về nhà.

Lúc về đến nhà Tôn Phi co tròn trên giường, vẫn đang ngủ.

Tôn Bằng không bật đèn, rót cốc nước lạnh lẽ đứng bên giường một lúc, rồi đi ra ban công.

Ban công không đóng, có hai cái ghế cũ mà chủ hộ không nỡ bỏ, rất nhiều đồ lặt vặt chất trên đó, chiếm rất nhiều chỗ, phủ một lớp bụi dày.

Bóng đêm chậm chậm đè xuống, xung quanh nhiều ngọn đèn sáng lên, trong không khí phảng phất mùi thơm của thức ăn.

Anh nheo mắt chăm thuốc, nhìn ra xa xa.

Một lát sau, anh lấy tấm danh thiếp nhỏ bị đè cong trong túi quần ra, nhẹ nhàng lật qua lật lại trong tay.

Hồi lâu, dừng động tác, anh ngâm thuốc trong miệng, hơi cúi đầu, nhập dây số đó vào điện thoại di động.

Sau khi nhập đầy đủ, ngón cái bấm gọi, vang một tiếng, cúp máy.

Bấm “Tạo liên lạc mới”, nhập tên.

Lúc tìm chữ “Nham”, tờ thuốc không cẩn thận rơi xuống một mẫu, anh lấy thuốc trên môi xuống, rồi nhìn danh thiếp một cái, cảm thấy cái tên này khá giống một tên con trai.

Trong lúc bỏ điện thoại di động vào túi, nó rung lên.

Là một tin nhắn.

Anh bấm mở.

“Đã nhận được. Trần Nham.”

Trong bóng tối, mấy chữ ngắn gọn này nổi trên màn hình, phát ánh sáng hơi chói.

“Bằng Bằng...”

Tôn Bằng quay đầu lại.

Tôn Phi cao lớn đứng sau lưng anh, vịn khung cửa gãi đầu. Khuôn mặt thật thà của anh ta vùi trong bóng tối, ánh mắt khờ dại, nói không rõ chữ: “Anh đói rồi, muốn ăn cơm rang trứng.”

Tôn Bằng bỏ điện thoại di động vào túi, dụi tắt thuốc, “Đi, đi đến phòng khách.”

Mãi cho đến tối thứ sáu, Trần Nham cũng không nhận được điện thoại của Tôn Bằng. Trần Nham cũng không liên lạc với anh, cô cảm thấy anh có lẽ không cần.

Chuyện quay phim tuyên truyền cho công ty của Chu Tư Hồng thì lại vô cùng thuận lợi, trước cuối tuần đã kí hợp đồng, vì không có thời gian nên thứ hai tuần sau là có thể bắt đầu. Bộ phận đặc biệt phân cho cô hai quay phim. Trưởng phòng vô cùng khen ngợi năng lực làm việc lần này của cô.

Cuối tuần này Trần Nham trải qua tương đối thoải mái hơn một chút. Thứ bảy chơi cả ngày, một ngày cuối tuần không phóng túng nữa, làm hai bài thi thử của kì thi nhân viên công vụ, buổi tối hẹn Phùng Bối Bối đi ăn.

“Cảm ơn nhé.” Trong một nhà hàng nhỏ, Trần Nham nâng ly với Phùng Bối Bối.

Hai ly bia, nhẹ nhàng chạm một cái.

Phùng Bối Bối cười ngọt ngào, “Chỉ là tiện tay mà thôi, khách sáo gì chứ.”

“Chờ kiểm tra số tiền hoa hồng, tôi sẽ đưa cho cô.”

Trong đài, sau khi mỗi khoản tiền hợp tác nhập vào sổ, người đàm phán thành công có thể lấy được mười phần trăm tiền hoa hồng. Hợp tác một trăm ngàn thì sẽ là mười ngàn tệ.

Phùng Bối Bối nói, “Đây là việc hợp tác cô tự bàn, đến lúc đó lại mời tôi ăn bữa cơm là được rồi.”

Trần Nham cười cười, không tranh luận với cô ấy. Số tiền này đến lúc đó bất luận dùng hình thức nào, cô thế nào cũng sẽ đưa cho Phùng Bối Bối.

Phùng Bối Bối mỗi lần đều ăn rất ít, đáng ăn rất tao nhã.

Nói chuyện công việc xong, cô ấy gấp một miếng cá xào cải chua bỏ vào đĩa để nguội, hỏi, “Cuộc sống tình cảm của cô gần đây thế nào?”

Trần Nham nói đúng sự thật, “Vẫn thế.”

Phùng Bối Bối nhìn cô, nói một câu, “Có phải cô vẫn chưa quên Phạm Văn Kiệt không?”

Trần Nham thoáng sửng sốt, lắc đầu.

Phùng Bối Bối nhìn cô một cái, “Thật ra khoảng thời gian trước tôi và Tư Hồng có nhìn thấy anh ta, nhưng không nói với cô, anh ta và Tư Hồng hình như là bạn. Nói là sắp kết hôn.”

“Vậy sao?” Về mặt Trần Nham không có chút thay đổi.

“Không nói cho cô biết là sợ cô suy nghĩ. Buông bỏ thật rồi chứ?”

Trần Nham để đĩa xuống, nhìn bia nổi bọt trắng trong ly thủy tinh, ánh mắt chuyển sang mặt Phùng Bối Bối, cười nhạt một cái.

“Cô nói thử xem?”

Trên thực tế, Phùng Bối Bối không hề biết rõ về người trước của Trần Nham. Lúc cô ấy và Trần Nham bắt đầu thân thiết, giữa Trần Nham và anh ta đã xuất hiện vấn đề, cho nên chỉ từng vội vàng gặp mặt hai lần.

Nhưng đài truyền hình là nơi không có bí mật, toàn bộ người trong đài gần như đều biết, người trước của Trần Nham là một quan nghị đại, bố anh ta là cán bộ cấp sở. Khi đó họ chia tay là bởi vì gia đình đàn trai phản đối kịch liệt.

Phùng Bối Bối nói, “Cô chia tay anh ta cũng hơn một năm rồi, mãi không yêu đương, bây giờ lại bận thi nhân viên công vụ...”

Dáng vẻ này cũng quá giống tình xưa khó quên.

Trần Nham uống một hớp bia nho nhỏ, “Cô biết tại sao tôi muốn thi nhân viên công vụ không?”

“...”

“So với bây giờ, thi nhân viên công vụ ít nhất là đang đi lên. Tôi chỉ muốn để cho bản thân càng ngày càng có giá trị, không liên quan đến người khác. Mấy lời bàn tán trong đài tôi cũng đã nghe qua.”

“Họ suốt ngày thêm mắm dặm muối vào chuyện cũ của người khác, không cần để trong lòng.” Phùng Bối Bối nhẹ nhàng uống một hớp bia, “Nham Nham, tôi cảm thấy cô ép bản thân mình quá chặt, sống như thế không có ý nghĩa, thật đấy. Đời người nên dùng để hưởng thụ.”

“Có lẽ vậy, nhưng tôi không có lựa chọn khác.”

“Chọn được cứ chọn, tìm một người tốt, kết hôn, xong chuyện. Lập gia đình chính là đầu thai lần thứ hai.”

Phùng Bối Bối biết, Trần Nham sở dĩ như thế này là do bị gia đình liên lụy. Nhưng đây là chuyện không có cách nào khác.

Trần Nham cười cười, “Cô thấy tìm một người như thế nào mới gọi là tốt?”

“Hai điều kiện.”

Trần Nham nhìn chăm chú đôi môi đỏ rực của cô ấy.

“Đầu tiên là phải có tiền, thứ hai tốt với cô. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Cô ấy nói xong nhún nhún vai, lại khe khẽ thở dài.

Tuy đây là tiêu chuẩn của Phùng Bối Bối, nhưng cho dù cô ấy xinh đẹp ngây thơ, sức hấp dẫn vô hạn, thì thế giới tình cảm cũng chìm chìm nổi nổi. May ra cô ấy còn có vốn để dạo chơi không phương hướng như thế.

Một chai bia gần hết, hai người có tử lượng không tốt đều thấy hai gò má hơi nóng. Nhà hàng thuộc chất lượng trung bình, bên trong có chút ồn ào, bàn bên cạnh có mấy nam nữ đang uống rượu, tiếng nói chuyện càng ngày càng lớn.

Ánh mắt Trần Nham sáng rực, nhìn một chùm tia sáng hình tròn từ ngọn đèn trên trần rơi xuống mặt bàn đá cẩm thạch, bỗng nhiên cũng có ham muốn bộc lộ hết.

Cô khẽ nói, “Lúc tôi và Phạm Văn Kiệt ở bên nhau, chúng tôi đều còn là sinh viên. Bên nhau hơn một năm, tình cảm của chúng tôi luôn rất tốt. Sau khi anh ấy dẫn tôi đi gặp người nhà, người nhà của anh ấy không đồng ý, anh ấy không chịu nổi áp lực nên chia tay với tôi. Tất cả mọi người đều cảm thấy tôi đang trèo cao, là tôi bị anh ấy vứt bỏ. Còn tôi thì sao, tôi lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.”

Cô nói, “Tôi thật sự không nhìn vào điều kiện gia đình nhà anh ấy, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc trèo cao bám vào ai đó.”

Phùng Bối Bối trầm mặc, đôi mắt to mà sáng ngời nhìn cô chăm chú.

Trần Nham luôn giữ kín như bưng, hiếm khi mở rộng cửa lòng, trong lòng Phùng Bối Bối mơ hồ chấn động.

Trần Nham thản nhiên nói tiếp, “Lúc tôi và anh ấy bên nhau nào có biết bố anh ấy là ai, nếu như biết, tôi hoàn toàn sẽ không ở bên anh ấy.” Ánh mắt cô khẽ động, nhìn về phía Phùng Bối Bối, “Bởi vì tôi đối với anh ấy không giống như mọi người vẫn nghĩ. Tình cảm tôi dành cho anh ấy, căn bản là không đủ để tôi dùng tự tôn chống lại những thứ của thế giới bên ngoài.”

Phùng Bối Bối gật đầu.

Im lặng một lát, trong giọng nói ngọt ngào êm dịu của cô ấy mang theo cảm giác lạnh lạnh trước nay chưa từng có, nhìn Trần Nham nói: “Cô quá lý trí rồi, phụ nữ không nên đối xử với tình cảm của mình như vậy. Nhưng cô biết không? Tôi cũng rất sợ có một ngày cô thật sự buông bỏ tất cả để yêu một người nào đó.

Bởi vì tất cả đều là định luật bảo toàn, bây giờ cô tỉnh táo bao nhiêu, thì sau này sẽ điên cuồng bấy nhiêu.”

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tình Cờ Gặp Gỡ

Edit: Fei Yang

Beta: Mốc

◆◆◆◆◆

Thứ hai, Trần Nham quay phim, phỏng vấn trong tòa nhà thương mại “Nhuận Viên” của công ty Danh Dương. Chuẩn bị xong tài liệu thực tế của bên này thì còn phải đi Thượng Hải, Nam Kinh cùng với quay phim để chọn lựa một số cảnh.

Quay về đài truyền hình, cô dựa vào tình hình quay phim sửa đổi kịch bản gốc, ở lại cho tới bảy giờ tối, người trong phòng làm việc đã đi hết.

Lúc tan làm nhận được điện thoại của Tiền Văn.

“Cô ở đâu thế?”

Cô tắt máy vi tính, “Ở đài, vừa làm xong.”

“Ăn cơm chưa?”

“Không ăn nữa.”

“Đi chung ăn chút gì đi, đúng lúc tôi cũng chưa ăn.”

Trần Nham xách túi khóa cửa lại, điện thoại kẹp bên tai, “Anh ở đâu?”

“Ở ngay dưới lầu đài truyền hình.”

“Tại sao quay lại nữa thế?” Lúc cô về đài đựng ngay anh ta đang vội vàng rời khỏi.

“Đi xuống rồi nói.”

Đường phố vừa mới lên đèn, nhộn nhịp đông đúc.

Trần Nham ra cổng, ven đường cách đó không xa, một chiếc xe con màu trắng nhả ba tiếng còi với cô.

Là một chiếc Mondeo màu trắng mới toanh, không nhận ra biển số xe.

Có một người đàn ông xuống xe, vẫy tay với cô.

Bên đường phố huyên náo, Tiền Văn gác tay trên trần xe, tư thế đứng tùy ý, bởi vì có “tài sản riêng” bên người mà có vẻ như tự tin phóng khoáng hơn bình thường.

Sau khi thấy rõ là Tiền Văn, Trần Nham đi sang đó.

Tiền Văn lớn hơn Trần Nham hai tuổi, người nơi khác, bố mẹ ở quê đều là công nhân viên chức già của một đơn vị hành chính, có một người cậu giữ chức vụ trong ban tuyên truyền của ủy ban thành phố. Bản thân anh ta giống Trần Nham, cũng là thi vào biên chế trong đài. Năm ngoái anh ta vừa vay tiền mua nhà, xe thì mới lấy buổi chiều. Xe vừa vào tay là anh ta liền muốn dẫn cô đi hóng mát, hỏi thăm biên tập, biết cô vẫn chưa tan làm thì lái thẳng đến nhà đài.

Trần Nham đi bộ có một thói quen, vô thức hơi hất cằm, ánh mắt nhìn thẳng phía trước. Nếu có người bên đường mỉm cười hoặc gật đầu ra hiệu với cô, thì cô thường không chú ý tới. Người đó nhất định phải kêu tên cô một tiếng thì cô mới dừng lại, mờ mịt nhìn sang.

Trong lòng Tiền Văn, cô không giống những cô gái trẻ tuổi chỉ thích túi xách và mỹ phẩm trong đài. Có lẽ liên quan đến hoàn cảnh gia đình của cô, cô làm người khiêm tốn, siêng năng cố gắng, trên người có một vẻ đẹp trầm tĩnh hiếm có.

Mỗi tình trước đây của cô lan truyền xôn xao trong đài, anh ta cũng có nghe thấy. Không phải chưa từng tỉnh táo dò xét cô, nhưng qua hơn một năm hợp tác, anh ta phát hiện mình thật sự thích cô.

“Mua xe rồi à?” Trần Nham đứng trước mặt anh ta, tự nhiên quan sát thân xe.

Tiền Văn là một người đàn ông kiên định chừng chạc, lúc này đây, bởi vì hành động khoe khoang trong lúc lơ đãng của mình, mà nét mặt anh ta có vẻ hơi mất tự nhiên.

Anh ta gãi đầu một cái, “Ừm, buổi chiều vừa đi lấy. Ấy, lên xe đi, đi ăn chút gì đó đã.”

Trần Nham nhìn dáng vẻ của anh ta, cười nhạt một cái, vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế phụ.

Sau khi lên đường, xe khẽ phát ra mấy tiếng títtít.

Là Trần Nham chưa thắt dây an toàn.

Cô kéo dây an toàn, Tiền Văn nói, “Không cần thắt, không quan trọng đâu.”

Cô vẫn thắt dây vào.

Mọi chỗ trong xe đều nhét túi than hoạt tính, nhưng vẫn thoang thoảng mùi gay mũi. Một trái táo để trên bảng điều khiển trung tâm.

Lái xe một lúc, hai lần anh ta quay đầu đều thấy tầm mắt cô dừng trên trái táo đỏ, nói, “Người già mê tín, cứ bắt tôi để một trái, ra vào bình an. Cô muốn ăn không?”

Trần Nham liếc anh ta một cái, mím môi cười.

Tiền Văn hỏi, “Người mới hợp tác quay phim tuyên truyền thế nào?”

“Tốt lắm. Một số góc quay của họ rất mới lạ.”

“Thế à.” Anh ta cầm tay lái, “Người bên tôi thì chẳng được nước gì cả, hôm nay quay có một cảnh mà phải làm rất nhiều lần.”

Hôm nay anh ta đi theo một phóng viên mới ra ngoài lấy tin, quả thực là phối hợp rất không thuận lợi.

“Anh yêu cầu cao quá mà.”

“Đâu có cao, trình độ tốt bằng một nửa cô là được rồi.”

Trần Nham không nói tiếp, một lát sau, nét mặt có chút mệt mỏi. Đèn neon bên đường chiếu rọi vào, bóng ánh sáng lơ mơ chầm chậm quét qua trong xe.

“Muốn ăn gì?” Tiền Văn hỏi.

Trần Nham nhìn một bảng hiệu lớn phía trước, “Malatang (1) đó đi.”

(1) Malatang: Món ăn vỉa hè nổi tiếng Thượng Hải, vô cùng cay và nóng.

“Tùy ý như vậy à? Tôi rửa xe, hôm nay cô có thể làm thịt tôi một bữa.”

Trần Nham nhìn anh ta một cái, “Hôm nay bỏ đi, tôi muốn về sớm một chút nghỉ ngơi. Bạn bận cả ngày, ngày mai còn có việc.”

Xe dừng lại trước cửa tiệm malatang.

Mỗi người bọn họ tự lấy một ít thức ăn, trả tiền xong ngồi xuống. Tiền Văn nhìn ra, hôm nay Trần Nham không hào hứng lắm.

Hai chén malatang, chừng trong mười phút bọn họ đã ăn xong, trong lúc ăn cũng không nói được mấy câu.

Anh ta đưa cô về nhà.

Lúc chờ đèn đỏ, Tiền Văn hỏi, “Đi hóng gió một lát nữa không?”

“Hôm khác đi, mệt lắm rồi.”

Cô nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, đôi môi thả lỏng khe khẽ mím lại.

Tiền Văn tìm chuyện để nói, “Sao bầu trời đêm nay không có ngôi sao nào cả, xem ra ngày mai sẽ mưa đây.”

Cô vẫn im lặng không lên tiếng.

Trong hơn nửa tiếng từ lúc đón cô đi ăn đến khi đưa cô về nhà, Tiền Văn mơ hồ cảm nhận được sự thay đổi của bầu không khí.

Cô giống như một đĩa thức ăn bưng lên bàn, vô hình nguội dần dần.

Ban đầu, Tiền Văn không dự định biểu lộ quá nhiều ý tứ trong đêm nay, nhưng đối mặt với buổi tối đẹp thế này, chiếc xe đầu tiên trong đời, người phụ nữ ngưỡng mộ trong lòng, ánh mắt, giọng nói, động tác của anh ta đều đang vô tình bán đứng mình.

Trong lòng anh ta có nỗi sợ hãi không kiểm soát được.

Anh ta đưa cô thẳng đến đầu ngõ, tắt máy, một tiếng cạch cách khe khẽ, cởi dây an toàn của mình.

Trần Nham cũng cởi dây an toàn, sau khi nói cảm ơn đang định xuống xe.

“Cô chờ một chút.” Giọng anh ta trở nên nhẹ nhàng, không giống vẻ tùy ý quen thuộc thường ngày.

Đây chính là màn mở đầu.

Bàn tay mở cửa xe của Trần Nham không tiếp tục, nhưng tay cũng không thu lại, dừng trên đó.

“Sao vậy?” Cô quay đầu lại, vẻ mặt như thường.

Đôi mắt đen của Tiền Văn sáng bừng, “Cái đó, tôi có một chuyện muốn nói với cô, ngồi trò chuyện một lúc đi.”

Trần Nham lẳng lặng nhìn anh ta, thoáng khựng lại, nói rất tự nhiên, “Hôm nay không còn sớm nữa, ngày mai hãy nói nhé.”

Anh ta trầm mặc một lát, nhanh chóng sắp xếp ngôn ngữ, “Trần Nham, thật ra...”

“Tiền Văn, tôi thật sự hơi mệt,” cô nhìn anh ta, “Ngày mai hãy nói nhé, anh đi đường cẩn thận.”

Có những thứ một khi xé rách, thì vĩnh viễn không có cách nào trở lại như cũ, cô chỉ không muốn sau này bọn họ lúng túng khi làm việc.

Hoạt động “Giúp học sinh học tập hiệu quả” vào buổi sáng hôm sau là hoạt động công ích mỗi năm một lần của cục dân chính, quyên góp tiền hỗ trợ học tập cho con em gia đình nghèo khó. Bọn họ dẫn ba mươi trẻ em

nghèo tới, còn mời một số doanh nhân và lãnh đạo thành phố, các hãng truyền thông lớn đến.

Một cơn mưa buổi sáng, thành phố ướt đầm.

Sáng sớm Trần Nham đã hẹn một quay phim mới đến, khi chạy tới hội trường của khách sạn năm sao tổ chức hoạt động, thì hoạt động đã bắt đầu, lãnh đạo đang đứng phát biểu trên sân khấu.

Quay phim vội vã chỉnh cân bằng trắng của máy, lao đến trước sân khấu.

Nhân viên của cục dân chính nhìn thấy Trần Nham, cười đi sang chào hỏi cô.

“Lại mưa nữa, làm phiền anh chị đặc biệt chạy sang đây.”

“Khách sáo rồi.” Trần Nham lấy giấy ăn lau nước mưa trên ngọn tóc.

“Một doanh nhân của chúng tôi đã quyên tiền mười mấy năm, chị xem lát nữa có thể phỏng vấn riêng được không?”

“Được, chờ một lúc nữa sẽ ra bên ngoài hội trường trò chuyện.”

Lãnh đạo phát biểu xong, Trần Nham nhìn người của cục dân chính đi đến ghế ngồi ở hàng trước tìm doanh nhân kia.

Ánh mắt nhìn lướt qua, phát hiện có mấy người quen mặt. Có người quay đầu mỉm cười với cô, giơ tay ra hiệu một cái.

Cô nhìn rõ mặt người đó, trong chốc lát không nhớ nổi là ai.

Trong đầu chợt lóe lên, à, là Chu Tư Hồng.

Cô mỉm môi cười nhạt với anh ta một cái.

Người của cục dân chính đã tìm người xong, Trần Nham kêu quay phim cùng đi ra ngoài.

Đi cùng người của cục dân chính, ngoài một nữ doanh nhân trung niên ăn mặc tao nhã còn có hai mẹ con.

Phóng viên của tòa soạn và đài phát thanh cũng đi theo ra ngoài.

Nhân viên giới thiệu, “Vị này là giám đốc Thiệu, đây là gia đình mà giám đốc Thiệu đã quyên góp giúp đỡ năm năm, hoàn cảnh gia đình đặc biệt khó khăn.”

Trần Nham trao đổi đơn giản tình hình với bọn họ, nói cho họ biết câu hỏi một lát nữa sẽ hỏi, rồi bắt đầu dựng máy phỏng vấn như bình thường.

Nữ doanh nhân đối mặt với ống kính có hơi căng thẳng, nói đứt quãng, nói về sự giúp đỡ của mình dành cho gia đình này. Cuối cùng, bà ấy sờ sờ đầu đứa bé, “Trước khi khai giảng vừa mua giúp con bé đồ dùng học tập và quần áo mới.”

Người của cục dân chính ở bên cạnh thuận thế hỏi đứa bé, “Mẹ Thiệu có tốt với cháu không?”

Đứa bé luôn cúi đầu, lúc gật đầu, cằm gần như dính vào ngực. Trần Nham lặng lẽ nhìn dây chun buộc tóc màu đỏ và gọng kính ở trên tai của cô bé, cổ họng nghèn nghẹn.

Giám đốc Thiệu hỏi Trần Nham, “Cô thấy vừa rồi tôi nói có được không? Một lát nữa tôi còn phải đại diện doanh nhân nhân ái lên sân khấu phát biểu.”

Trần Nham lấy lại tinh thần, “Được, chúng tôi sẽ biên tập lại.”

Nhân viên nói, “Vậy giám đốc Thiệu đi vào trước đi ạ.”

Giám đốc Thiệu cười cười với họ, vẫy vẫy tay, dáng vẻ đoan trang đi vào hội trường.

Lúc này, nhân viên của cục dân chính kéo mẹ của cô bé đến trước mặt mấy người của giới truyền thông, “Phóng viên Trần, đây là mẹ của cô bé, chị ấy bị bệnh ung thư vú, rất cực khổ. Học phí từ khi bắt đầu đi học tiểu học của cô bé chính là do chúng tôi giúp đỡ quyên góp, bây giờ lớp 5 rồi, giám đốc Thiệu đã cam kết hỗ trợ cho đến khi cô bé học hết đại học.”

Lúc quay phim quay ống kính về phía hai mẹ con, Trần Nham nhìn anh ta một cái, “Tìm hiểu tình hình một chút là được rồi, không cần quay.”

Sắc mặt mẹ đứa bé trắng vè bệnh tật, dáng người lại béo, đi đứng rõ ràng hơi yếu ớt, tư thế đi kì quặc.

Giọng chị ấy rất nhỏ rất khẽ, “Cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người dành cho chúng tôi. Sức khỏe tôi không tốt, trong nhà đều sống dựa vào mức thu nhập thấp. Cảm ơn sự trợ giúp của chính phủ và xã hội.”

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên cục dân chính, chị nói lại tình hình của gia đình mình, trong đó xen lẫn vô số lời cảm ơn.

Một nam phóng viên của tòa soạn đột nhiên hỏi cô bé luôn cúi đầu im lặng không nói, “Bạn nhỏ, nhiều cô chú giúp đỡ cháu như thế, cháu có cảm thấy ấm áp không?”

Cô bé buộc tóc đuôi ngựa thắt bím, đeo một chiếc kính mắt, môi hơi nhúc nhích, giọng như muỗi kêu, “Cảm ơn cô chú giúp đỡ cháu ạ, sau này cháu nhất định sẽ học tập thật giỏi, lên đại học, giúp mẹ cháu chữa bệnh...”

Bỗng nhiên, cô bé òa khóc.

Trên khuôn mặt người mẹ bị bệnh nặng của cô bé luôn treo một nụ cười gần như tự ti, trong thoáng chốc, nước mắt của con gái đánh tan về

ngụy trang của chị. Mắt chị đỏ hoe, giơ tay lặng lẽ lau nước mắt cho con.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều xúc động. Mọi người biết, bọn họ đã làm tổn thương hai mẹ con, nhưng họ không phải cố ý.

Phóng viên tòa soạn gây nên chuyện lập tức vỗ lưng cô bé xin lỗi khê dô, “Đừng khóc đừng khóc, là chú không tốt, chú xin lỗi cháu, bé cứng mau nín khóc nào.”

Trần Nham hờ hững nhìn chuyện bỗng nhiên xảy ra, nhìn mọi người rối ren an ủi, trong lòng hơi khó chịu.

Cô đi về phía cầu thang.

Chỗ khúc quanh của cầu thang sắt nghệ thuật, có một người vội vã đi thẳng tới.

Khi hai người nhìn thẳng phía trước đi sượt qua nhau, bỗng nhiên đều có một giây khựng lại, rồi sau đó quay đầu, nhìn thẳng vào nhau.

Tôn Bằng đưa Chu Tư Hồng tới tham dự hoạt động. Anh luôn ngồi trên xe ở bên ngoài, muốn vào nhờ dùng WC. Nhân viên ở đại sảnh nói lâu một không có, bảo anh lên lầu hai.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Trần Nham, lông mày anh hơi nhướng lên, trên mặt thoáng có chút kinh ngạc.

Nhưng Trần Nham chỉ liếc nhìn anh, sắc mặt không đổi gập đầu một cái. Ánh mắt không dừng lại, cũng không nói gì, cô tiếp tục đi xuống.

Sự lạnh nhạt của cô khiến Tôn Bằng ở trên cầu thang nhất thời không phản ứng kịp, thoáng khựng lại, anh quay đầu gọi cô, “Phóng viên Trần.”

Trần Nham ở phía dưới dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Tôn Bằng vịn lan can, “Cuối tuần đưa lãnh đạo đi vùng khác công tác, nên chưa kịp liên lạc với cô. Tuần này còn có thể đăng kí không?”

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Trung Tâm Giáo Dục Đặc Biệt

Edit: Fei Yang

Beta: Mốc

◇◇◇◇◇

Trung tâm công ích “Gia viên Tinh Tinh” nằm trong trung tâm giáo dục đặc biệt của thành phố, mỗi tuần do hai bác sĩ chuyên nghiệp dẫn tình nguyện viên xã hội cùng tổ chức khóa học rèn luyện. Khóa học ngoài rèn luyện chân tay và một số bộ phận trên cơ thể, thì còn bao gồm các hoạt động như đọc sách, ca hát,...

Bác sĩ tình nguyện Trương làm một số trắc nghiệm đơn giản cho Tôn Phi trước.

Anh ta hỏi Tôn Bằng, “Anh ấy bao nhiêu tuổi?”

Tôn Bằng: “33.”

Tôn Phi tò mò nhìn chăm chăm một chậu trầu bà trên bàn.

Anh ta muốn động tay ngắt lá, Tôn Bằng dè tay anh ta lại.

Anh ta không nhúc nhích nữa.

Bác sĩ Trương gật đầu, nói với Trần Nham: “Chúng tự bế càng tiến hành can thiệp sớm càng tốt. Tuổi này của anh ấy, xác suất cải thiện chức năng rất nhỏ. Nhưng tham gia khóa học của chúng tôi thì có thể làm cho

anh ấy vui vẻ hơn, làm cho anh ấy có nhiều cảm nhận về cuộc sống hơn. Hai người nói anh ấy thích đọc sách, tin rằng anh ấy sẽ rất thích khóa đọc của chúng tôi.”

Tôn Phi nhân lúc Tôn Bằng nghiêm túc nghe bác sĩ Trương nói, rốt cuộc đã ngắt một chiếc lá trầu bà.

Bác sĩ Trương mỉm cười với anh ta.

Bác sĩ Trương nói tiếp, “Người mắc chứng tự bế ở nơi này rất nhiều, nên không phải không có khả năng anh ấy có thể tìm được bạn của mình ở đây.”

Người trong xã hội thường bởi vì lời nói và hành động gắt gỏng kì quái của người mắc chứng tự bế mà xem họ như quái vật. Thật ra họ cũng có sẽ người mình thích, nhớ người thân thiết, chẳng qua là không có ai hiểu và chấp nhận họ mà thôi.

“Nếu hai người xác định tham gia, vậy thì điền vào đơn đăng kí này, điền họ tên, số điện thoại, phương thức liên lạc là được.” Bác sĩ Trương đẩy một tờ đơn trống đến trước mặt Tôn Bằng.

Tôn Bằng xem một chút, cầm bút lên.

Bút trên giấy phát ra tiếng sột soạt.

Chữ đen rải rác trên giấy trắng lọt vào trong tầm mắt, Trần Nham cảm thấy hơi bất ngờ.

Chữ viết của anh ta rất đẹp.

Nét bút đẹp dễ nhìn, kiểu chữ phóng khoáng, có thể thấy được có nền tảng rất tốt.

Trần Nham không thể hiện gì ra ngoài mặt, chuyển ánh mắt hờ hững từ tờ giấy sang khuôn mặt anh.

Từ sau khi vào đây, nét mặt anh luôn có chút trang nghiêm, cả cảm đều bành ra, đường nét khuôn mặt càng cường tráng hơn.

Anh dùng hai tay đưa tờ đơn đã điền xong cho bác sĩ Trương.

Anh rất kính cẩn.

Bác sĩ Trương thoải mái nở nụ cười, bỏ tờ đơn vào trong tập tài liệu, đứng lên, vỗ vai Tôn Bằng một cái, nhìn Tôn Phi, rồi lại nhìn anh.

“Chàng trai, thả lỏng tâm lý một chút. Họ đều sống trong thế giới của riêng mình, nên không có cảm giác gì về bệnh của mình đâu. Ngược lại người thân bạn bè các anh đây, áp lực tâm lý quá lớn, có thời gian thì có thể đến học phụ đạo, chúng tôi cũng có khóa học dành riêng cho mọi người.”

Tôn Bằng gật gật đầu, ậm ờ nói câu cảm ơn.

“Nếu như vậy thì chúng tôi dẫn anh ấy đến lớp học trước nhé, hôm nay cảm nhận một chút trước. Một tiếng sau tới đón anh ấy.”

Trong lớp học lớn có tổng cộng mười mấy người mắc chứng tự kỷ, nhỏ thì chỉ năm, sáu tuổi, lớn thì nhìn qua còn trưởng thành hơn Tôn Phi một chút, nhưng cũng không biết tuổi cụ thể.

Trần Nham nhìn thấy, vài tình nguyện viên đang dạy bọn họ dùng dây thừng xuyên qua vòng sắt.

Chỉ một động tác đơn giản như thế, có người đang nghiêm túc thử đi thử lại, có người đeo luôn vào ngón tay chơi. Tình nguyện viên lấy ra giúp anh ta, dạy anh ta dùng dây thừng xuyên qua một lần, anh ta lại đeo vào ngón

tay, tình nguyện viên lại lấy ra giúp anh ta, cứ lặp đi lặp lại tuần hoàn như vậy, giống như một trò chơi.

Đi đến môi trường xa lạ, nên Tôn Phi hơi sợ, nắm vạt áo Tôn Bằng.

Một sinh viên tình nguyện kiên nhẫn mềm mỏng nói chuyện với anh ta một lúc, cảm xúc của anh ta mới dần thả lỏng.

Tuy không giao lưu với tình nguyện viên, nhưng tay buông ra, bằng lòng đưa mắt nhìn người khác, không nhìn chăm chăm dưới đất nữa.

Tôn Bằng ngồi với anh ta một lúc, rồi đi ra khỏi lớp. Anh ta vậy mà không ảm ỉ.

Tôn Bằng lại nhìn ngoài cửa một lát, xác định Tôn Phi không sao, anh mới yên tâm rời khỏi.

Trần Nham trò chuyện với bác sĩ Trương trong hành lang, nhìn thấy anh đi tới.

Trần Nham tạm biệt bác sĩ Trương, bọn họ cùng đi xuống lầu.

“Làm phiền cô rồi.” Lúc nói cảm ơn, giọng Tôn Bằng vô cùng bình thản, nhưng Trần Nham cảm nhận được sự chân thành của anh.

Mấy lần tiếp xúc tiếp theo, anh rõ ràng là một người không khéo ăn nói.

Không nói nhiều, nhưng khi mở lời thì không bao giờ quanh co, không ăn nói đưa đẩy giống người từng lăn lộn trong xã hội.

Hôm cô đi xuống lầu ở hội trường gặp phải anh, thật ra đã không còn tâm tình thích quản chuyện người khác từ lâu.

Cô đã đưa tay giúp đỡ, nhưng anh không hề cảm kích, vậy thì cô coi như không có chuyện này.

Vừa không phải là bạn bè thân thích, vừa không phải là bạn làm việc chung, ngẫu nhiên gặp gỡ, gật đầu một cái qua loa lấy lệ, chào hỏi một câu, là đã thích hợp rồi.

Sau khi đi lướt qua anh, cô tiếp tục đi xuống.

Trong đầu toàn là khuôn mặt đầm nước mắt của hai mẹ con trên lầu.

“Phóng viên Trần...”

Cô dừng bước quay đầu lại.

Tôn Bằng đứng phía trên, trên mặt không có biểu cảm gì.

Anh hỏi, tuần này còn có thể đăng kí không.

Khi ấy Trần Nham nhìn nhìn anh, hồ hững trả lời một câu, “Thứ bảy này anh tìm tôi trước, tôi liên lạc giúp anh. Nếu đột nhiên đi công tác, thì nói trước cho tôi biết.”

Anh gật đầu, nói “Được”.

Rồi đi.

Tối thứ sáu, điện thoại tới đúng hẹn, hẹn hôm nay gặp nhau ở trung tâm giáo dục đặc biệt.

Không lôi kéo làm quen, không vờ như thân thiết, không có sự hèn mọn muốn cầu cạnh người khác, ngược lại có một phần khoảng cách vừa phải, hành động giải quyết công việc của anh khiến Trần Nham cảm thấy an toàn mà thoải mái, khiến cô có thể chủ động đưa tay, không có bất kì áp lực nào.

“Cô đến đây thế nào?” Ra khỏi trung tâm giáo dục đặc biệt, Tôn Bằng hỏi.

“Ngồi xe buýt.”

“Tôi trả tiền cho cô đón xe nhé.”

Trần Nham lắc đầu, “Hôm nay tôi không có việc gì, nhà tôi đến đây là trạm cuối đường 29, rất thuận tiện.”

Anh nhìn cô một cái, không kiên trì, “Vây đi thôi, tôi đưa cô đến trạm xe buýt.”

Trung tâm giáo dục đặc biệt nằm ở nơi hẻo lánh, xung quanh là một khu đất hoang còn chưa khai thác, ven đường cỏ dại um tùm, trồng nhiều cây cối một cách vô kế hoạch, cây xanh tạo bóng mát.

Cuối tuần này hiếm khi không có mưa, nhưng cũng không phải là ngày nắng gay gắt, rất oi bức, rời khỏi phòng có máy điều hòa một lúc, bọn họ đã đổ mồ hôi.

Ngoài cổng có một siêu thị nhỏ, Tôn Bằng bảo Trần Nham chờ một lúc, anh đi vào mua hai chai nước và một gói thuốc lá.

Anh đưa một chai cho cô, mình thì mở một chai, ngửa đầu trút hai hớp, rồi kẹp cái chai giữa cánh tay và người, dang một tay châm thuốc.

Trong trung tâm giáo dục đặc biệt anh luôn nhịn cơn thèm thuốc, lúc này hơi thuốc qua cổ họng, rất cuộc dễ chịu hơn một chút.

Trước khi dẫn Tôn Phi tới, anh đã bắt đầu căng thẳng.

Đây là một cơ hội tốt, anh sợ Tôn Phi biểu hiện không tốt bị từ chối, hoặc là có vấn đề gì đó ngăn cản từ bên trong.

Bọn họ sánh vai đi về phía trạm xe buýt.

Trần Nham: “Bình thường Tôn Phi thích đọc những loại sách nào?”

Vừa rồi trong phòng khám, bác sĩ Trương hỏi Tôn Phi có sở thích gì, Tôn Bằng nói là đọc sách.

Trần Nham nhớ tới buổi trưa hôm mưa rơi lất phất, cô nhìn thấy hai anh em họ lần đầu tiên, Tôn Phi đọc sách say sưa, ở trong đình phát ra tiếng cười hừ hừ khe khẽ.

Đây cũng coi như là một loại duyên phận không giải thích được giữa người và người nhỉ.

“Lịch sử, quân sự, anh ấy đọc rất nhiều sách.”

“Vậy anh ấy từng đi học ư?” Nếu không thì làm sao biết chữ được.

“Không có, phát hiện anh ấy thích nhận biết mặt chữ nên mọi người đều dạy một chút.”

Trần Nham nghiêng mặt sang nhìn anh, anh đang nhìn con đường phía trước.

“Nhà tôi có một ít sách cũ, bây giờ không đọc nữa, lần sau sẽ mang cho anh ấy.”

“Không cần phiền thế đâu.”

“Không sao.”

“Vậy cảm ơn cô trước.”

Trần Nham lắc đầu, vặn nắp chai uống nước.

Khi cô đưa chai nước đến bên môi, khuỷu tay cong lên rơi vào tầm mắt Tôn Bằng.

Anh vô thức cup mắt.

Hôm nay Trần Nham mặc một chiếc áo sơ mi lụa màu kem, cổ tay áo nổi lỏng xấn đến khuỷu tay, trông có vẻ già giặn nhưng cũng không mất đi sự dịu dàng. Khuôn mặt, cái cổ cùng cánh tay lộ ra ngoài đều trắng ngần, trên cổ tay đeo một chiếc vòng mảnh màu bạc, hơi lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Ngoại trừ lần đầu tiên lúc ngủ trên xe cô mặc chiếc áo phong quảng cáo ra, thì trước đó Trần Nham từng mặc quần áo gì, Tôn Bằng hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ nhớ mang máng màu sắc đều rất trang nhã, kiểu dáng đều rất đơn giản.

Trên người cô có một loại khí chất của nữ trí thức đô thị anh không thường thấy, tự nhiên nền nã, còn có một vẻ cao ngạo không để thứ gì vào mắt.

Không chờ cô uống hết một ngụm nước, Tôn Bằng dời tầm mắt, khe khẽ rít một hơi thuốc.

Trạm xe ở lề đường bên kia, một gốc cây xanh gầy yếu trồng bên cạnh, cành lá lay động trong gió.

Bọn họ băng qua đường.

Dưới trạm xe, Trần Nham và Tôn Bằng đứng cách nhau một khoảng, bị ánh nắng yếu ớt chiếu âm ỉ, hai người đều cảm thấy oi bức.

Trần Nham nhìn đồng hồ: “Còn nửa tiếng nữa, lát nữa anh định làm gì?”

Tôn Bằng nói: “Đi loanh quanh xung quanh thôi.”

Anh im lặng một chút, nhìn Trần Nham, “Hôm nay làm lỡ thời gian của cô rồi.”

“Không sao đâu, thứ bảy tôi đều nghỉ.” Trần Nham hỏi, “Anh cũng nghỉ nhỉ?”

Tôn Bằng rít một hơi thuốc, “Tôi không có ngày nghỉ cố định, làm công việc đầy tớ.”

“Anh chạy theo giám đốc Chu?”

Anh ngược mắt nhìn cô, “Coi như là vậy đi.”

Chu Tư Hồng thuê anh làm tài xế riêng có vài tháng.

Rất nhiều lúc Chu Tư Hồng không dùng tới anh, bên công ty thiếu nhân viên thì Tôn Bằng cũng sẽ giúp một tay, giống như lần Trương Vĩnh Sinh nhờ anh đưa Trần Nham về đài truyền hình.

Theo lý thì anh không cần phải làm theo những gì họ sai bảo, nhưng anh không quan trọng, giúp được thì sẽ giúp một chút.

Xe đến rồi.

Xe buýt ngoại ô cũ nát vang lên ken két. Đây là trạm thứ hai nên đã có mấy hành khách ngồi trên xe. Trần Nham bỏ tiền lên xe, ở cửa sổ giơ tay một cái với Tôn Bằng, chào tạm biệt.

Hàng lông mày của anh dưới ánh nắng hơi cau lại, giơ bàn tay kẹp thuốc lá về phía cô.

Xe chậm chậm lăn bánh.

Cô nhìn thấy anh đút tay kia trong túi quần, sau khi rít mạnh một hơi thuốc thì vứt tàn thuốc, từ từ đi về hướng ngược lại.

Trần Nham thu tầm mắt từ ngoài cửa sổ, uống một ngụm nước, bắt đầu chơi điện thoại di động.

Trước khi về nhà, Trần Nham đi siêu thị mua một ít đồ dùng hàng ngày mà trong nhà sắp dùng hết, về đến nhà vừa vặn là giờ cơm.

Trên bàn ăn, mẹ Trần và hai cụ già đều rất yên lặng. Mọi khi hai cụ già thích nói mấy chuyện nhà cửa lúc ăn cơm nhất, nhưng bữa cơm này lại đặc biệt lặng lẽ.

Ăn được một nửa, bà ngoại Trần Nham bỗng thở dài, buông đũa đầy lo âu.

Trần Nham nhìn sắc mặt ba người, buông đũa xuống: “Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Bà ngoại và ông ngoại cô liếc nhìn nhau, ông ngoại cũng buông đũa, nuốt nước bọt một cái.

“Cậu con nhận được nhà rồi, bây giờ không có tiền sửa sang, ngày nào Tiểu Dương ở nhà cũng cãi nhau với nó, nói đòi ly hôn. Buổi chiều cậu con tới đây, nôn nóng đến độ muốn nhảy lầu.”

Nhà của cậu Trần Nham bị quy hoạch hơn một năm trước, lúc đó căn nhà hơn năm mươi mét vuông đổi lấy căn nhà mới bảy mươi mét vuông, cả nhà đều rất hài lòng. Hơn một năm nay hai vợ chồng luôn lấy tiền trợ cấp của bên công ty bất động sản thuê nhà ở bên ngoài. Bây giờ nhà đã xây xong, sau khi nộp bù một số chi phí, thì phát hiện không còn dư lại bao nhiêu, không cách nào sửa sang được.

Cụ già hơn 70 tuổi cụp mắt, nhìn xuống đất, im lặng một lát, đột nhiên kích động chửi mắng: “Mẹ nó chứ, người đã 50 tuổi rồi, con còn đang đi học mà bây giờ không có cả một xu tiền gửi ngân hàng. Muốn nhảy lầu thì kêu nó nhảy đi, quỳ thêm quỳ!”

Cả căn phòng thoát cái im lặng lạ thường.

Đèn trên trần nhà chiếu sáng rực cả căn phòng khách nhỏ hẹp, mơ hồ có tiếng dòng điện xẹt xẹt.

Tia sáng từ trên xuống, tạo một khoảng bóng râm nhỏ trên khuôn mặt mỗi người.

Bốn món ăn trên bàn đều lóe bóng dầu mỡ chán ngấy.

“Chỗ con có gửi năm mươi ngàn tệ, mọi người bảo cậu ngày mai tới lấy đi.”

Trần Nham lẳng lặng nói xong, cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm, không nhìn ánh mắt bọn họ phóng tới.

Nếu như cô ngược mắt, thì sẽ nhìn thấy ẩn ý nhất trí trong ba ánh mắt quét tới.

Đó là sự thành thối và thản nhiên vui sướng sau khi kế hoạch thành công.

Đã sớm biết cô sẽ đồng ý.

Cô là một đứa trẻ mềm lòng lại biết nguyên tắc.

Bà ngoại Trần Nham không kìm được sự vui vẻ, cười gật đầu mãi, “Tiểu Nham Nham của chúng ta đúng là trưởng thành rồi, càng ngày càng giỏi giang mà.”

Trần Nham vươn tay gấp thức ăn, gượng cười một cái, “Ăn cơm trước đi ạ.”

Lúc mẹ Trần đi vào, Trần Nham đang thay đồ ngủ sau tủ âm tường.

Bà không gõ cửa nên Trần Nham hơi kinh ngạc một chút, bình tĩnh nhanh chóng kéo vạt áo xuống.

Căn phòng nhỏ, chỉ bật một chiếc đèn trên bàn đọc sách, nhưng cũng đủ sáng.

Mẹ Trần ngồi xuống cuối giường.

Bà chống một tay trên giường, năm ngón tay hơi cong, nửa chống ga trải giường bằng một tư thế không thoải mái. Móng tay bà cắt còn ngắn hơn đầu ngón tay một chút, trên da đầy nếp nhăn nho nhỏ.

Trần Nham đi tới, kéo ngăn kéo tủ đầu giường, lấy ra một cuốn sổ tiết kiệm màu xanh lá.

Mẹ Trần nhìn con sổ trong sổ, rồi lại nhìn cô, dè dặt hỏi, “Giận rồi hả?”

Trần Nham lắc đầu.

“Lần này nhất định bảo cậu trả lại cho con.”

Trần Nham lắc đầu, “Không vội, mẹ bảo cậu cầm trước đi ạ.”

Im lặng một lúc, cô ngược mắt, “Mẹ, đúng lúc con có một chuyện bàn bạc với mẹ.”

“Hả?”

Mẹ Trần hơi ngẩn ra.

Giọng của con gái bình thản như thường lệ, nhưng cái từ “bàn bạc” này, lại chứa đựng sự nghiêm túc trong đó.

“Con định dọn ra ngoài ở.”

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tặng Sách

Edit: Fei Yang

Beta: Mốc

◇◇◇◇◇

“Đang ở yên ổn mà, dọn ra ngoài ở làm gì, con còn là con gái nữa.”

“Con ra ngoài ở thì ăn uống làm thế nào?”

“An toàn nữa, bảo mẹ làm sao yên tâm?”

Mẹ Trần cảm thấy quá bất ngờ với quyết định này của Trần Nham.

“Bây giờ cách nơi làm việc xa quá, nên con muốn ở gần một chút. Con có thể ăn ở căn tin, con cũng sẽ chú ý an toàn.” Giọng Trần Nham đều đều.

Không phải là trưng cầu ý kiến, mà là thông báo sau khi quyết định.

Trần Nham từ nhỏ đến lớn đều tự mình quyết định mọi chuyện, sau khi đi làm thì càng là như vậy.

Cô vừa nói ra, mẹ Trần liền biết đã không còn khả năng xoay chuyển.

Mẹ Trần nói năng có phần không mạch lạc, chỉ có thể thử khuyên nhủ: “Bây giờ con vẫn chưa kết hôn, ra ngoài ở lại thêm một phần chi tiêu, nói cho cùng thì con là một đứa con gái đấy.”

Trần Nham lẳng lặng nhìn đôi bàn tay để trên đầu gối của mình.

“Mẹ à, mẹ không cần buồn phiền về chuyện của con, con sẽ làm tốt mà. Tiền sinh hoạt trong nhà con vẫn đưa, lúc lười nấu ăn con còn về nhà ăn cơm. Chuyện này không phải là chuyện to tát gì đâu.”

Cô kiên nhẫn nói: “Mẹ cứ yên tâm đi ạ.”

Mẹ Trần yên lặng lại, Trần Nham cũng yên lặng, mỗi người nhìn một góc phòng.

Một lát sau, mẹ Trần khe khẽ thở dài, “Vậy có cần mẹ tìm nhà giúp con không?”

Trần Nham nói: “Không cần đâu ạ, con tự tìm được rồi.”

Mẹ Trần nghiêng đầu nhìn khuôn mặt cô.

Trước đây chỉ cảm thấy đứa con gái này ngoan ngoãn, không cần buồn phiền việc gì cả, cái gì cũng có chủ trương của mình.

Lúc này đây mới nhớ ra, từ nhỏ đến lớn, nó chưa từng nghe lời của mình.

Từ nay về sau, nó lại càng không nghe nữa.

Mẹ Trần từ từ đứng dậy, “Được rồi, lúc nào con tìm xong thì dẫn mẹ đi xem thử.”

Trần Nham dạ một tiếng.

Trần Nham bắt đầu vừa tìm nhà vừa đóng thùng vật dụng trong phòng.

Buổi chiều không có việc, cô chào trưởng phòng rồi đi trước.

Ở nhà, lúc thu dọn sách, Trần Nham thấy mấy quyển tiểu sử nhân vật lịch sử mà hồi đại học giáo sư yêu cầu đọc, cô nghĩ tới Tôn Phi.

Cô chọn một số sách không đọc ra, đóng thùng riêng.

Sau khi làm xong cô tắm rửa một cái, rồi quay về phòng.

Máy điều hòa trên trần phát ra tiếng vang khe khẽ.

Điện thoại di động trên bàn rung lên.

Là một số cộng đồng wechat gửi một tin wechat quảng cáo.

Cô trượt màn hình vài cái, thoát khỏi APP, xem mấy tin tức vô vị.

Sau khi quay lại trang chủ bấm số, cô gọi điện thoại cho Tôn Bằng.

Khi điện thoại reo tiếng thứ hai, đầu bên kia nhận máy.

“Chào phóng viên Trần.”

Không ngờ anh vừa nhận máy đã mở lời nói chuyện, ngược lại cô thoáng dừng lại.

“Tôn Bằng, chào anh. Trước có nói muốn tặng một ít sách cho anh trai anh, bây giờ anh có ở nhà không?”

“Bây giờ ư?” Tôn Bằng lái xe, đang trên đường quay lại nội thành.

“Hôm nay tôi tan làm sớm nên có thể đưa sang cho các anh, lát nữa đúng lúc tôi muốn đi ra ngoài một lát.”

Trần Nham thấy anh không trả lời ngay, lại hỏi, “Không tiện sao?”

“... Cũng không phải thế,” Tôn Bằng nhìn giờ trên xe, “Tôi vẫn đang trên đường, khoảng bao lâu thì cô đến?”

Trần Nham cũng giơ tay xem đồng hồ, “Chừng nửa tiếng nữa.”

“VẬY ĐƯỢC, TÔI Ở NHÀ CHỜ CÔ, LÀM PHIỀN CÔ RỒI.”

“KHÔNG CẦN KHÁCH SÁO.”

TRẦN NHAM CÚP ĐIỆN THOẠI, NHÌN SÁCH DƯỚI ĐẤT.

CHÚNG CŨNG COI NHƯ CÓ CUỘC ĐỜI MỚI.

CÔ THAY QUẦN ÁO.

TRẦN NHAM TỪNG ĐẾN NHÀ TÔN BẰNG MỘT LẦN, NÊN VẪN NHỚ ĐỊA CHỈ SƠ SƠ.

NHƯNG ĐẾN TIỂU KHU CÔ MỚI PHÁT HIỆN, BỀ NGOẠI VÀ BỐ CỤC CỦA MÃY CĂN NHÀ CŨ Ở ĐÂY ĐỀU GẦN GIỐNG NHAU, CÔ KHÔNG BIẾT RÕ NHÀ ANH LÀ CĂN NÀO.

KHÔNG CÒN SỰ LỰA CHỌN NÀO KHÁC, CÔ ĐÀNH GỌI MỘT CÚ ĐIỆN THOẠI CHO TÔN BẰNG.

TRONG ĐIỆN THOẠI, TÔN BẰNG HỎI BÂY GIỜ CÔ Ở ĐÂU, CÔ NHÌN QUANH, PHÁT HIỆN BÊN CẠNH CÓ MỘT QUẦY BÁN ĐỒ VẬT.

ANH BẢO CÔ CỨ ĐỨNG ĐÓ ĐỪNG DI CHUYỂN, ANH TỚI ĐÓN CÔ.

TÔN BẰNG TỚI NHÌN THẤY TRẦN NHAM ĐANG ĐỨNG TRƯỚC CỬA QUẦY BÁN ĐỒ VẬT, NHÌN VỀ PHÍA NGƯỢC HƯỚNG VỚI ANH.

TRÊN NGƯỜI CÔ LÀ MỘT CHIẾC VÁY LIỀN THÂN MÀU XANH ĐẬM, TÓC XỎA TRÊN VAI, HAI GÒ MÁ BỊ NẮNG CHIẾU ĐỎ BỪNG.

CÔ MANG MỘT ĐÔI GIÀY BÚP BÊ ĐỂ BẰNG MÀU ĐEN, BÊN CHÂN LÀ HAI CHỒNG SÁCH, BƯỚC BẰNG DÂY NILON.

“PHÓNG VIÊN TRẦN.” TÔN BẰNG ĐI ĐẾN TRƯỚC MẶT CÔ, GỌI TRANG TRỌNG.

“GỌI TÔI TRẦN NHAM LÀ ĐƯỢC RỒI.”

Cô dùng tay phẩy phẩy gió bên mặt.

“Nóng sao?”

“Cũng tạm.”

Tôn Bằng nhìn cô, đi đến quầy bán đồ vật sau lưng cô, lúc đi ra trên tay có thêm một chai nước khoáng, anh đưa cho cô.

“Trong nhà không đun nước.”

Anh cũng vừa mới chạy vội về.

“Cảm ơn anh.” Trần Nham nhận lấy.

Anh xách chông sách bên chân cô, “Có muốn vào trong nhà ngồi một lát không?”

Trần Nham muốn lên thăm Tôn Phi một lát, nói, “Được.”

Tổng cộng hai mươi một quyển sách.

Sách cũ cô không đọc, toàn bộ đều mang đến đây.

Cô xuống xe taxi, xách chúng đi trong tiểu khu chưa được mấy bước, mà bàn tay đã bị siết thành từng lằn đỏ.

Tôn Bằng nhanh hơn cô nửa bước đi phía trước, anh mặc áo phông cổ tròn màu đậm giặt hơi phai màu và quần thể thao.

Dáng đi của anh rất tự nhiên, giống như không xách đồ vậy, trọng tâm không lệch đi một chút nào.

Trần Nham cảm thán trong lòng về sự chênh lệch sức lực giữa đàn ông và phụ nữ.

Trong phòng có một mùi cổ xưa của đồ gia dụng cũ.

Trần Nham không nghĩ tới Tôn Phi sẽ không ở nhà.

Tôn Bằng ngồi xổm để sách dưới giường Tôn Phi, nói, “Hôm nay có hai người bạn rảnh rỗi, nên dẫn anh ấy đi chơi rồi.”

Trong phòng quá tối, Trần Nham nhìn xung quanh, uống nước khoáng, vô thức đi ra ban công.

Sau khi cất sách xong, tay Tôn Bằng dính đầy bụi.

Anh phúi tay, ngược mắt, ánh mắt dừng lại.

Trần Nham đứng ngược sáng bên cửa ban công, nửa người trên khảm trong chân trời màu xanh nhàn nhạt, cả người trong bóng tối, chỉ có mái tóc được một vài tia sáng màu vàng hắt lên.

Bên đùi, chai nước khoáng cô cầm trong tay được ánh sáng chiếu xuyên thấu, ánh nước rục rở.

Trần Nham xoay người nhìn anh, anh đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Một lát sau, Trần Nham nghe thấy tiếng nước chảy vang lên ào ào trong nhà bếp.

Bên ngoài ban công cũng không có phong cảnh gì, đối diện là nhà lầu, phía dưới có mấy cái cây già, xe đậu hết ở chỗ bóng râm dưới tán cây. Có cơn gió thổi qua, ngọn cây lay động vài cái.

Mồ hôi trên người Trần Nham được thổi qua, rất dễ chịu.

Tôn Bằng dọn dẹp xong, đứng bên cạnh cô, cách cô khoảng cách một người.

Bên cạnh nữa là một đồng đồ lật vật.

“Trời nóng thế này, cảm ơn cô đã mang sách sang đây.” Anh nói.

“Không có gì, tôi đang bận chuyển nhà, sổ sách này vừa khéo dọn ra thôi, không cho các anh thì cũng không mang đi được.”

“Cô sắp chuyển nhà ư?”

“Ừm.”

“Có cần giúp một tay không?” Anh hỏi nghiêm túc.

Trần Nham cười một cái, “Vẫn chưa tìm được nhà nữa mà.”

“Muốn tìm nhà như thế nào?”

“Một phòng ngủ một phòng khách, sạch sẽ một chút, gần chỗ làm một chút.”

Một phòng ngủ một phòng khách, vậy thì là ở một mình rồi.

Tôn Bằng không muốn thăm dò việc riêng tư của cô, thân nhiên nói, “VẬt tôi sẽ nghe ngóng giúp cô.”

“Được.”

Sắc trời dần dần tối xuống.

Không biết là nhà nào nướng thịt, mùi thơm của dầu bay tới từng đợt, trong không khí có thêm cả mùi khói lửa, thêm cả ấm áp.

Trần Nham nhìn đồng hồ, sáu giờ.

“Không còn sớm nữa, tôi đi về đây.”

Tôn Bằng nói, “Tối giờ cơm rồi, đi ăn một bữa cơm nhé.”

Bận bịu cả buổi chiều, Trần Nham quả thực đã đói bụng.

“Trong nhà có đồ ăn làm sẵn không?”

“... Không có.” Tôn Bằng bị cô hỏi, thoáng sửng sốt.

Thấy nét mặt cô nghiêm túc, anh giải thích: “Hôm nay Tôn Phi không về ăn, nên tôi không mua thức ăn.”

“Vậy ban đầu anh định ăn cái gì?”

“Xung quanh có quán mì, còn có không ít quán cơm nhỏ, có thể mua ít đồ xào.”

Trần Nham suy nghĩ, “Vậy đi ăn mì đi.”

Đã đến giờ tan làm nên trong tiểu khu náo nhiệt hơn, người và xe đều huyền náo, né tránh nhau.

Quán mì không xa, bọn họ đi mười phút là đến.

Mặt tiền quán không lớn, bếp lò ở ngay bên ngoài, trong quán bày bốn cái bàn gỗ, trên mỗi bàn có một cái quạt trần quay không ngừng nghỉ. Trong quán làm ăn khá khấm, có vài người đang ăn đến mức mồ hôi đầy đầu.

Tôn Bằng gọi hai bát mì gà, hai phần bánh bao nhân thịt.

Ông chủ biết anh, nên khi nhìn thấy anh dẫn một người phụ nữ lạ tới, đứng trước nồi bếp nhin không được nhìn chăm chăm Trần Nham mấy lần.

Tôn Bằng bảo Trần Nham ngồi, sau đó anh cầm hai đôi đũa nhúng vào cái nồi lớn phía dưới để chần qua.

Trần Nham ngồi yên ổn trên cái ghế nhựa màu xanh gần cửa, trên bàn quá nhộp nháp, không thể để tay được. Cô ngồi ngay ngắn, nhàm chán nhìn đường xá.

Mùi thơm đậm đà của nước dùng gà không ngừng len vào mũi.

Đói thật.

“Có kiêng cái gì không?” Tôn Bằng ở bên ngoài hỏi cô.

“Không cho tôi.”

Ý định ban đầu giữ cô lại ăn cơm của Tôn Bằng là muốn mời cô ăn một bữa ngon, trả lại ân huệ của cô. Nhưng khi cô nói muốn ăn mì, thì anh cũng không đề nghị thêm gì nữa.

Anh có thể cảm giác được, cô không để ý những chuyện này.

Mì rất nhanh được bưng lên.

Quạt trần thổi gió đều đều, Trần Nham vén hết tóc ra sau vai.

Vẫn có vài sợi tóc mềm bị thổi lay, dính vào khuôn mặt mướt mồ hôi của cô, cô lấy tay gạt đi.

Tôn Bằng hỏi, “Trước đây cô có từng thuê nhà bên ngoài không?”

Trần Nham: “Không có.”

Tôn Bằng ngược mắt nhìn cô, “Thuê nhà có rất nhiều chỗ phải chú ý. Nếu cô đã quyết định xong ở chỗ nào, nói cho tôi biết một tiếng, tôi tới giúp cô xem thử.”

Trần Nham nhìn anh một cái: “Được.”

Một bát mì, Tôn Bằng ăn xong rất nhanh.

Anh cảm thấy lưng và cổ ươn ướt, châm điều thuốc.

Quán vốn đã nhỏ, lại hơi ngột ngạt, mùi thuốc lá đột nhiên xông vào, Trần Nham lập tức không thở nổi, quay đầu đi, hít sâu một hơi.

Tôn Bằng chuyển tay kẹp thuốc xuống dưới bàn, “Bị sặc à?”

“Có một chút.”

“Vậy cô ăn từ từ, tôi đi ra ngoài hút.”

Bên ngoài quán là vỉa hè, mấy chiếc xe điện để ngổn ngang. Có tốp năm tốp ba người đi ngang qua.

Chỗ ngồi của Trần Nham đối diện đường.

Tôn Bằng đi tới bên lề đường, tay rút trong túi quần thể thao màu sậm, nhìn đường xá hút thuốc.

Sắc trời yếu ớt, đèn đường đã bật, tỏa ánh sáng màu trắng.

Bóng lưng Tôn Bằng rất yên tĩnh, tiếng còi xe ồn ào, dòng xe lui tới màu tro trên đường phố, tất cả đều như phong nền của anh.

Trần Nham phát hiện, khi đứng một mình, lưng anh luôn hơi còng.

Suy nghĩ của cô bỗng nhiên không còn đặt vào việc thưởng thức mì nữa.

Tôn Phi 33 tuổi, anh ta bao nhiêu tuổi?

Nói anh ta 33, hình như cũng không gượng lắm.

Ăn mì xong, Tôn Bằng lái xe đưa Trần Nham đến đầu hẻm trước cửa nhà.

Lúc Trần Nham tạm biệt anh qua cửa sổ, có người gọi cô.

“Nham Nham.”

Trần Nham quay đầu lại, gọi một tiếng, “Ông ngoại.”

Ông ngoại Trần Nham vừa tản bộ ở bên ngoài về. Ông nhìn chiếc xe bên cạnh cô, rồi lại đi đến bên cạnh cô, đôi mắt hơi mờ nhìn người bên trong qua cửa sổ xe.

Hành động của ông cụ có một kiểu tự nhiên lén lút, rất giống khôi hài.

Tôn Bằng bất thành linh nhận được ánh mắt thăm dò vào của ông cụ, thoáng ngẩn ra, gật đầu một cái.

Trần Nham ở ngoài cửa sổ nói với Tôn Bằng, “Cảm ơn anh, tạm biệt.”

Tôn Bằng nói câu tạm biệt, lại gật đầu với ông cụ một cái, khởi động xe lái đi.

Xe vừa đi, ông ngoại hỏi, “Chàng trai nào thế?”

Trần Nham nói, “Người hợp tác ở cơ quan, tiện đường đưa con về.”

“Ồ...”

Giọng nói như không để trong lòng, nhưng ánh mắt lại liếc một cái về hướng chiếc xe rồi đi một cách không thôi.

Trần Nham đã đi nhanh hơn một bước ở phía trước.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thay Đèn

Edit: Fei Yang

Beta: Mốc

◇◇◇◇◇

Nhà là Trần Nham tự tìm được.

Chủ nhà sau khi mua căn nhà này về đã trang trí đầy đủ, chuyên dùng để cho thuê, cô là người thuê đầu tiên. Cách chỗ làm không tính là gần lắm, nhưng so với ở nhà thì đã gần hơn rất nhiều, đồ dùng, đồ điện trong nhà hầu như không thiếu thứ gì, có thể vào ở ngay.

Cô kí hợp đồng ngay tối hôm đó, bất ngờ nhận được điện thoại của Tôn Bằng.

Anh giúp cô hỏi thăm được một căn hộ nhỏ gần đài truyền hình, hỏi cô có muốn đi xem không.

Hôm đó Trần Nham chỉ thuận miệng nhắc tới với anh, không ngờ anh sẽ để tâm thật.

“Tôi đã tìm được chỗ rồi.”

“Ồ, vậy bỏ đi.”

“Vẫn cảm ơn anh nhé.”

“Không có gì, cũng không giúp được gì mà.”

“...”

Trong điện thoại hơi nhặt nhẻo, Trần Nham không nói tiếp.

Im lặng lại, Tôn Bằng vừa chuẩn bị nói tạm biệt rồi cúp máy, anh nghe thấy trong ống nghe truyền đến giọng nói của cô, “Tôi chuẩn bị thứ bảy này dọn nhà.”

“Anh có thời gian giúp một tay không?”

Thời gian của anh cũng không phải tự anh có thể sắp xếp.

Nhưng Tôn Bằng suy nghĩ, vẫn nhận lời.

“Được. Trước đó cô gọi điện thoại cho tôi.”

“Được. Đến lúc đó tôi sẽ tìm anh.”

Sáng thứ bảy, Tôn Bằng đưa Tôn Phi đến trung tâm giáo dục đặc biệt của thành phố trước.

Mười giờ, Trần Nham chờ anh ở đầu hẻm, xa xa nhìn thấy một chiếc xe Van (1) cũ kĩ lái tới.

(1) Xe Van: Là loại xe tải nhỏ, khoang chở người và chở hàng chung một không gian kín.

Tôn Bằng xuống xe.

Thấy cô nghi hoặc nhìn chiếc xe, anh nói, “Mượn của bạn.”

Trần Nham cười một cái, không nói gì, dẫn anh đi vào nhà.

Đồ đạc đã chất đống trong sân, cô đã đóng thùng xong hết, chủ yếu là một số đồ dùng hàng ngày, quần áo, chăn gối, sách vở. Nói nhiều không nhiều, nhưng một người chắc chắn là không mang được.

Trần Nham đi vào nói với người nhà. Tôn Bằng tiên phong khênh một đống đồ vào trong xe. Lúc quay lại dọn tiếp, anh nhìn thấy Trần Nham và mẹ Trần đi ra.

Tôn Bằng đang khom lưng lấy đồ, anh gật đầu với mẹ Trần một cái, không lên tiếng chào.

Anh cảm thấy chào không thích hợp.

Mẹ Trần quan sát anh từ trên xuống dưới một hồi, cười nói, “Làm phiền cậu rồi.”

“Không sao ạ.”

Mẹ Trần nói với Trần Nham, “Thật sự không cần mẹ sang thu dọn giúp con sao? Hôm nay mẹ đã xin nghỉ rồi...”

“Chờ khi nào con làm xong rồi mẹ hãy đi. Mẹ bận cả buổi sáng rồi, đi rồi lát nữa tối còn phải về nữa.”

“Nếu không thì tối mẹ ngủ với con một đêm?”

“Thật sự không cần đâu, mẹ à.”

Mẹ Trần không lay chuyển Trần Nham được, lại kiên trì đòi giúp họ cùng mang đồ lên xe.

Tôn Bằng xách ba cái túi nilon đựng đồ khá nặng đi tí đằng trước, mẹ Trần ôm hai tấm chăn mỏng đi giữa anh và Trần Nham.

Hình như vì muốn đuổi kịp tốc độ của Tôn Bằng, mà bước chân của mẹ Trần lộn xộn theo sát.

Bà hơi béo, để cho mát mẻ, bà mặc luôn bộ quần lửng và áo cotton tay ngắn mặc ở nhà, tóc búi đuôi ngựa thấp. Hai năm nay tóc bạc của bà càng ngày càng nhiều, nghe lời tiệm làm tóc nhuộm vàng để che. Bây giờ màu vàng đã giảm hơn một nửa, tóc đen trắng vàng đan xen, dưới ánh mặt trời càng thêm rõ ràng.

Đồ mẹ Trần ôm trong tay là chăn xuân thu, không tính là dày, cũng không tính là mỏng, khá nhẹ, có điều thể tích quá lớn, nên che khuất tầm mắt. Suốt dọc đường bà không thể không nghiêng đầu để nhìn đường.

Đi không bao xa, phía sau áo cotton đã mướt mồ hôi.

Trần Nham nhìn bóng lưng khó nhọc mà vụng về của mẹ, trong lòng hơi chua xót.

Cô quay mặt đi, không muốn nhìn nhiều hơn, cũng không muốn nghĩ nhiều hơn.

“Tối nay là ở bên kia rồi, nhất định phải chú ý đóng cửa sổ đấy.”

Bên cạnh xe, mẹ Trần thở hồng hộc, dặn dò hết lần này đến lần khác.

Trần Nham gật đầu, cô cũng mồ hôi đầy đầu.

Mẹ Trần giúp cô phúi một lớp bụi quệt phải trên vai: “Ngày mai nhớ về nhà ăn cơm trưa nhé.”

“Biết ạ.”

Mẹ Trần đi vào hẻm, Trần Nham và Tôn Bằng sắp xếp qua đồ trong cốp sau.

Sau khi lên xe, cả hai người đều ướt đẫm mồ hôi.

Xe phơi dưới ánh mặt trời quá lâu, nên vừa mở cửa ra, hơi nóng ập vào mặt.

Trong hơi nóng hòa lẫn một mùi dầu tồn đọng sau khi xe dừng quanh năm.

Tôn Bằng hạ cửa sổ xe xuống để giải nhiệt, máy điều hòa bật tối đa.

Một lát sau, hình như không có hiệu quả làm lạnh gì cả.

Gáy Trần Nham mướt mồ hôi, cô cắn dây chun buộc tóc trên cổ tay buộc tóc lên, thoáng cái mát mẻ hơn rất nhiều.

Cô ngồi một lúc rồi quay mặt sang, nhìn thấy Tôn Bằng đang cúi đầu nghiên cứu đầu máy điều hòa.

Ngón tay tay phải của anh dựa chỗ đầu máy, anh nhíu mày.

Trần Nham thấy mạch máu màu xanh đen mờ hồ nổi lên trên mu bàn tay anh.

Da Tôn Bằng không đen, đổ mồ hôi, ngược lại có vẻ trắng hơn một chút. Cổ anh mồ hôi chảy ròng ròng, cổ áo phong đen đã ướt đẫm.

Vì vấn đề máy điều hòa nên anh hơi cáu, mồ hôi trong mái tóc đen ướt không ngừng đổ ra ngoài.

Trần Nham tìm được khăn giấy trong túi xách, rút một tờ đưa cho anh.

Lúc anh nhận không hề nhìn, lơ đãng lau một cái.

Anh thử nhấn vài cái nút khác, nhưng máy vẫn thế, trong tầm mắt lại xuất hiện một thứ đồ màu trắng mềm mại.

Ánh mắt anh chuyển sang.

Trần Nham lại đưa một tờ khăn giấy.

Anh thoáng sửng sốt, nhìn tờ giấy đó, “Không cần đâu.”

Ánh mắt cô thẳng tắp, nhìn chăm chú mấy giọt mồ hôi đang lăn xuống bên thái dương anh.

“Lau thêm một cái nữa đi. Đầy mồ hôi kìa.”

Tay cô kiên trì đưa, anh không nói gì, im lặng nhận lấy rồi lau.

Tôn Bằng lau mồ hôi xong lại cảm thấy mình càng nóng hơn. Trong bầu không khí nóng bức, một tầng mồ hôi mới lại đổ ra.

Hồi lâu sau, anh ngồi thẳng vào chỗ, thở dài, nhìn cô.

“Hình như hồng rồi.”

Trần Nham không hề gì, cô vốn không thích lạnh.

“Vậy sao? Đi thôi, gió thổi vào cũng được.”

Anh gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Dọc đường đi, Trần Nham nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì cả.

Tôn Bằng chuyên tâm lái xe, hít thở khí nóng, càng lặng thinh.

Lúc đến nhà, hai người đều nóng sắp ngất.

Trần Nham ở lâu ba.

Tôn Bằng chia hai chuyến mang đồ lên, nhìn quanh tòa nhà một cầu thang ba hộ một lượt.

Trần Nham lấy chìa khóa mở cửa ra.

Căn nhà hơn ba mươi mét vuông, thật ra lớn xấp xỉ chỗ ở của Tôn Bằng, nhưng hoàn toàn một trời một vực.

Sàn gỗ màu sậm vừa lau, tường màu trắng, mấy chỗ trong nhà đều dùng đèn trần hình tròn cùng loại.

Căn nhà trang trí rất đơn giản, nhưng trông rất thoải mái, đồ nên có đều có.

Chất hết đồ trong phòng khách không lớn, Trần Nham bảo Tôn Bằng ngồi nghỉ, còn mình thì đi vào bếp.

Đầu tiên là tiếng nước chảy ngăn ngủi, một lát sau, tiếng ù ù của ấm đun nước điện trở thành âm thanh nền của cả căn nhà.

Lúc trở ra, Trần Nham đưa một cái khăn mới cho Tôn Bằng, đã làm ướt bằng nước.

“Lau mồ hôi một chút đi.”

Tôn Bằng gật đầu, nhận lấy, nhìn quanh nhà, nhưng không lau.

Trần Nham đứng ngẩn ra, nhìn túi lớn túi nhỏ chuyển tới, khe khẽ thở dài.

Lượng công việc còn rất nhiều.

Một lát sau, cô nhắc chân bước qua đồ đạc linh tinh dưới đất đi vào trong.

Cô quay đầu lại nói với Tôn Bằng, “Vào đây đi, nóng quá, bật điều hòa một lát.”

Trong phòng chỉ có một cái giường và một cái tủ âm tường, tivi treo trên tường.

Ban công và căn phòng thông nhau, nhìn có vẻ diện tích lớn hơn.

Khi ở một mình, Trần Nham không cảm thấy phòng nhỏ, lúc này, Tôn Bằng cao to đứng ở đây, cô phát hiện không gian lập tức nhỏ hẹp lại.

Bật máy điều hòa, trong nháy mắt gió lạnh thổi ra.

Bọn họ tự đứng ở một góc phòng, thổi khô mồ hôi trên người.

Trên người hơi lạnh, Tôn Bằng nhìn trái nhìn phải, hỏi, “Còn phải làm gì nữa không?”

Trần Nham thoáng suy nghĩ, “Chắc là không...”

Nước đã đun sôi, không khí chợt yên tĩnh lại.

Trần Nham bị sự yên tĩnh bất ngờ này ngắt ngang, cô chỉ ngoài cửa, “Tôi đi rót nước trước.”

Tôn Bằng đi ra ban công.

Ban công đóng kín hoàn toàn, phía dưới lát gạch men màu trắng cao nửa mét, máy giặt để trong góc, bên cạnh là một cái chậu nước nhỏ, bên trong có một cây lau nhà ướt một nửa.

Anh mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài tòa nhà không có chỗ nào có thể leo lên.

Anh đóng cửa sổ, thử khóa cửa sổ một chút. Được.

Nhấn công tắc đèn trên tường.

Đèn trần không sáng.

Lách cách lách cách, anh lại nhấn tới nhấn lui thêm hai cái, nhìn lên trên.

“Cái đèn này hỏng rồi.”

Trần Nham đã bưng cốc đi tới, đưa nước cho anh, nhìn cái đèn một cái.

Anh không nhận cốc nước, dùng chân móc cái ghế đầu nhỏ bên cạnh sang, đứng lên sửa đèn.

Trần Nham ngửa đầu, khẽ nói, “Không cần xem đâu, cái đèn này cũng không thể nào dùng được nữa.”

Tôn Bằng không nói gì, hai tay mở cái vỏ nhựa bên ngoài đèn ra, rồi xoay bóng đèn, trầm ngâm nhìn một hồi.

Anh suy đoán: “Có thể là bóng đèn bị hỏng, tôi xuống dưới mua một cái.”

Anh xuống ghế, nhìn Trần Nham, “Buổi tối giặt đồ lấy đồ vẫn phải dùng tới.”

Tôn Bằng đi xuống lầu mua bóng đèn, Trần Nham nhào người trên ban công bưng cốc uống nước.

Bận rộn suốt cả buổi sáng, vừa dừng lại thì người như xì hơi, mệt vô cùng.

Hóng gió lạnh, nhìn ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ, cô không muốn động đậy một chút nào.

Một lát sau, cô xoay người, dựa lưng vào tường, ánh mắt yên tĩnh dạo quanh căn phòng trống không một vòng, cuối cùng rơi xuống cốc trà trong tay mình, lại thở ra một hơi ngẩng đầu lên.

Bỗng nhiên có chút khó có thể tưởng tượng cuộc sống một mình tiếp theo.

Mười mấy phút sau, Tôn Bằng trở về, cả người anh tỏa hơi nóng.

“Đi đâu mua thế? Có xa không?” Trần Nham vẫn dựa vào tường.

Tôn Bằng mở bọc, dầm lên băng ghế, “Cũng tạm, gần đây có siêu thị.”

Anh đứng ở trên ngẩng đầu lên, gáy khẽ nhại mồ hôi rịn lại, nhìn đèn hết sức chăm chú.

Một tay xoay bóng đèn, cánh tay còn lại của anh ban đầu buông thõng để giữ thăng bằng, rồi giơ lên đỡ khung đèn.

Trên tấm lưng đàn ông rộng lớn, đường nét của bắp thịt ẩn hiện dưới áo phông theo những động tác rất nhỏ.

Dáng vẻ thay bóng đèn của Tôn Bằng không hề tốn sức chút nào, cũng không phải là kỹ thuật cao siêu gì, nhưng Trần Nham lại mơ hồ cảm nhận được một luồng sức mạnh nam tính của đàn ông.

Anh làm chuyện gì cũng rất thông dong, khiến người ta cảm thấy an toàn đáng tin cậy.

Cô chỉ từng thấy mẹ thay bóng đèn lúc còn đi học, trong ấn tượng đã thay rất lâu, rất vất vả.

Dường như rất nhiều chuyện trời sinh đã nên là chuyện đàn ông làm. Phụ nữ làm đều là ép buộc phải như vậy.

Tôn Bằng đột nhiên nói, “Cô nhấn công tắc thử xem.”

“Được.”

Lách cách một tiếng, bóng đèn màu trắng yên lặng tỏa sáng bên khuôn mặt đầm mồ hôi của anh.

Trần Nham ngửa đầu, khe khẽ chớp mắt một cái.

Hình như có đèn quả thực không tệ.

“Được rồi.”

Anh gỡ vỏ đèn vào, đi xuống.

Trần Nham đưa nước cho anh, “Cảm ơn anh. Bóng đèn này bao nhiêu tiền? Tôi đưa cho anh nhé.”

“Món đồ mấy đồng thôi, không cần đâu.”

Anh ngửa đầu, yết hầu lặn mấy cái, cốc nước cạn sạch.

Trần Nham nhận lấy cái cốc không, vừa định đi lấy khăn cho anh lau mồ hôi, anh nhìn điện thoại di động, “Không còn sớm nữa, tôi phải đi đón Tôn Phi, cô có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Không biết là bắt đầu từ lúc nào, họ hoán đổi vị trí cho nhau, trở thành anh giúp cô.

“Được. Hôm nay lớp của anh ấy là buổi sáng ư?”

“Giờ của lớp học mỗi lần không cố định, tuần này là buổi sáng.”

“Trên lớp thế nào, anh ấy có thích không?”

“Vẫn còn trong giai đoạn thích ứng, cũng coi như là phối hợp.”

“Vậy thì tốt rồi, cứ từ từ.” Trần Nham để cốc xuống, “Tôi tiễn anh xuống dưới nhé.”

“Không cần đâu, cô dọn dẹp đi.”

Trần Nham đưa anh ra cửa.

Đóng cửa, quay lại ban công, cô ngẩng đầu nhìn đèn trần, đóng công tắc.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Rèn Luyện

Đón Tôn Phi về đến nhà, Tôn Bằng mở cửa.

Chìa khóa vừa đút vào ổ, cửa mở ra.

Khuôn mặt của một cô gái trẻ tuổi xuất hiện, cười khanh khách, giọng hơi dí dỏm, “Hoan nghênh đã trở về.”

“Sao em tới đây?” Tôn Bằng sừng sốt.

Tôn Phi ngây ngốc mắt bỗng sáng ngời, nhìn cô gái cười ngây ngô, “Trân Trân tới rồi!”

Không Trân bữu môi, chờ sau khi họ vào, xoay người dựa vào cánh cửa, “Sao em không tới được chứ, là anh Cường Tử gọi em tới ăn cơm, không hoan nghênh à...”

Trong nhà tràn ngập mùi thơm của thức ăn.

“Tới đây...” Một người đàn ông nhỏ con chạy từ trong bếp ra, trên tay anh ta bưng một đĩa thức ăn, kêu: “Anh Bằng về rồi à.”

Rồi lại nhìn Tôn Phi, để thức ăn xuống, cười hỏi, “Đi học có vui không?”

Tôn Phi ngồi xuống, nôn nóng lấy tay bốc một cọng khoai tây để ăn. Trân Trân kéo tay anh ta lại, đưa cho anh ta một đôi đũa.

Tôn Bằng để chìa khóa xe lên bàn, ngồi xuống châm một điếu thuốc, “Máy điều hòa trong xe hình như có vấn đề đấy.”

Cường Tử tùy tiện bỏ chìa khóa vào túi, “Không sao, chiếc xe này cũ quá rồi, nhiều vấn đề lắm. Ông chủ keo kiệt cho một chiếc.”

Cường Tử là tài xế vận chuyển hàng của một nhà máy bánh mì, cũng là đồng hương của Tôn Bằng, hai người chăm sóc lẫn nhau nơi đất khách quê người. Hôm nay có dư một chiếc xe, anh ta đã lén mượn cho Tôn Bằng dùng.

Chìa khóa trong nhà này là Tôn Bằng làm cho anh ta, Tôn Phi có gặp phải tình huống bất ngờ nào mà Tôn Bằng không có nhà, anh ta đều sẽ tới giúp.

Khổng Trân hỏi, “Có thể ăn cơm chưa? Đói muốn chết rồi.”

“Cá vẫn còn trong nồi, mọi người chờ thêm một lát nữa.” Cường Tử nói xong chạy trở vào bếp.

Khổng Trân ngồi xuống, hai tay chống trên bàn chống cằm.

Cây quạt trong góc xoay qua xoay lại, cô ấy thấy đầu Tôn Bằng đầm mồ hôi, liền vươn tay cố định hướng quạt, chỉnh số lên cao nhất. Tóc phía sau đầu bị gió mạnh bất thành lình thối lên, bay lung tung lên mặt, cô ấy chán ghét “hừ” một tiếng.

Cánh tay Tôn Bằng cách cô một khoảng đưa tới, chỉnh hướng gió.

Hai tay cô ấy vuốt tóc, cô ấy nhìn anh, thờ ơ hỏi, “Hôm nay anh mượn xe đi làm gì thế? Tại sao không dùng xe của mình?”

“Anh đâu có xe.”

Khổng Trân: “Ông chủ anh cũng có để ý xe làm gì đâu, bản thân anh không chịu dùng thôi.”

Tôn Bằng phả một vòng khói thuốc, nhìn cô ấy.

“Nhìn cái gì?” Khuôn mặt hơi phúng phính của cô ấy khẽ cười.

“Hôm nay không đi làm à?”

“Em đổi ca rồi.”

Khổng Trân làm lễ tân trong một hội quán tập luyện Sanda (1), phải trực vào mỗi thứ bảy.

(1) Sanda: là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc, chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ Trung Hoa.

“Đổi ca làm gì?”

“Tối ăn cơm với các anh chứ làm gì.” Khổng Trân một tay chống cằm, đầu ngón tay nhàm chán búng vào mặt mấy cái, lại hỏi, “Anh còn chưa nói kìa, buổi sáng mượn xe đi làm gì thế?”

“Đi giúp người ta chuyển nhà.”

“Giúp ai vậy?” Anh càng không chịu nói nhiều, cô ấy càng hỏi.

Tôn Bằng búng tàn thuốc một cái, “Em không biết đâu.”

“Ở đây,” cô ấy chỉ bàn, lại chỉ mình, “Anh có bạn nào mà em không biết.”

Anh nhìn cô ấy, không nói gì.

Khổng Trân là đồng nghiệp trước của Tôn Bằng. Khi vừa tới nơi này, anh làm trợ lý của huấn luyện viên trong hội quán Sanda đó, phụ trách luyện quyền với học viên, thu dọn đồ dùng dạy học. Lúc ở hội quán, Tôn Phi vừa tới đây nên không quen, thỉnh thoảng anh dẫn anh ta đi. Khổng Trân là người tùy tiện, cũng nhiệt tình, thường xuyên giúp anh chăm sóc Tôn Phi. Về sau anh không làm nữa, cô ấy cũng không cắt đứt liên lạc với anh, ngược lại còn hay tới nhà giúp đỡ.

Cường Tử bưng một đĩa cá kho ra, Tôn Bằng đứng lên đi vào bếp.

Khổng Trân nhân cơ hội thấp giọng hỏi Cường Tử, “Anh ấy đi dọn nhà cho ai vậy?”

Cường Tử để cái đĩa xuống, ngón tay bị phỏng sờ vành tai, “Anh đâu có biết.”

“Mẹ nó, anh mượn xe cho anh ấy mà anh không biết à?”

“Ơ hay...” Cường Tử cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười với mấy cái lý lẽ không đầu của cô ấy, “Tự em hỏi đi.”

“Đi chuyển nhà cho phóng viên Trần.”

Tôn Phi vui đầu, hút cọng khoai tây giống như ăn mì vậy. Cường Tử và Khổng Trân quay đầu nhìn anh ta, anh ta vẫn nhìn đăm đăm cái đĩa trước mặt, tựa như câu nói ban nãy không phải xuất phát từ miệng anh ta.

Sau một tuần bận rộn liên tục, Trần Nham rốt cuộc thu dọn nhà mới ổn thỏa. Mấy ngày nay, sau khi tan làm cô đều đi mua sắm ở gần đó, mua vài món đồ, rồi làm quen hoàn cảnh xung quanh.

Trong tiểu khu đèn đường rất nhiều, môi trường cũng rất tốt, trồng rất nhiều cây. Người già thích tụ tập nói chuyện phiếm ở mấy chỗ cố định dưới

lâu. Trời vừa tối, người nuôi chó liền dắt cho ra ngoài đi dạo, thả lỏng dây, để chú chó chơi đùa, chạy lung tung trong vành đai xanh.

Dọc phố bên ngoài có rất nhiều cửa hàng, buổi tối ánh đèn sáng rực, tiếng người, tiếng còi xe hòa lẫn vào nhau, còn náo nhiệt hơn ban ngày. Chỗ góc ngoặt có một quán ăn vặt tạm thời, buôn bán rất tốt, vài quầy hàng nhỏ bán đồ rán tụ tập xung quanh. Mấy cô cậu thiếu niên trả tiền, đang chờ thức ăn ra nôi.

Trần Nham đi vào một siêu thị trái cây mua mấy quả táo. Nhìn giờ, vẫn còn sớm.

Hôm nay cô đi xa hơn bình thường, cuối cùng vô tình lại đi đến “công viên Tân Thành”. Cô phát hiện công viên này cách chỗ ở bây giờ chỉ hai mươi phút đi bộ.

Trong công viên có rất nhiều cột đèn, nhưng ánh đèn đều chui vào lùm cỏ dưới tán cây, vì thế nên tổng thể không sáng, bầu không khí ở đây vô cùng yên tĩnh, rất thích hợp tản bộ.

Trần Nham nhìn thấy rất nhiều người mặc luôn đồ ngủ đi dạo.

Một hàng đèn âm sàn được lắp bên bậc thềm đá lên núi, có người đi lên, cũng có người đang đi xuống.

Trên núi cũng lắp không ít đèn âm sàn, bóng cây chẳng chịt đan vào nhau, dòng người tụ năm tụ ba. Đỉnh đình nghỉ mát trên núi có một ngọn đèn hình vuông, phát sáng ở chỗ cao nhất, giống như một ngôi sao treo cao trên bầu trời đêm.

Phong cảnh ban ngày ở nơi đây hoàn toàn khác buổi tối.

Cô nhìn giờ, đi lên trên.

Tôn Phi đang khó nhọc đuổi chân dưới một tán cây tùng già, trong mũi miệng kêu hừ hừ, xung quanh thỉnh thoảng có người quay đầu nhìn anh ta.

Tôn Bằng ngồi một góc trong đình, hai chân dạng ra, khuỷu tay chống trên đùi, cúi đầu hút thuốc.

Một mẫu tàn thuốc nhỏ rơi xuống xi măng, bị gió khẽ thổi đi.

Tôn Phi không thích vận động, càng không thích tốn sức, cộng thêm việc cả ngày ở lì trong nhà, nên sức khỏe luôn rất yếu. Chỉ cần buổi tối không có việc, thì Tôn Bằng sẽ kéo anh ta đi ra ngoài, hít thở một chút không khí trong lành, nhân tiện rèn luyện thân thể.

Thấy Tôn Bằng cúi đầu không nhìn mình, Tôn Phi lập tức tỉnh ranh vịn thân cây nâng người lên, thu hết sức, giả vờ giả vệt làm động tác, mắt hết nhìn đông tới nhìn tây.

Trông thấy người từ trên bậc thềm đá đi tới, mắt Tôn Phi sáng ngời, cười lớn một tiếng, “Ha ha...”

Mấy người già đang tập thể dục trên núi lập tức nhìn sang.

Tôn Bằng đã quen với mấy hành động kì quái của anh ta, chậm một giây sau mới từ từ ngược mắt, ánh mắt mờ mịt nhìn sang.

Trần Nham chờ người đứng ở bậc thềm đầu tiên.

Cô giật nảy mình, theo bản năng lùi xuống một bậc.

Mặt Tôn Phi tràn đầy sự vui vẻ, anh ta kêu lớn: “Phóng viên Trần...”

“Tôn Phi?”

Trần Nham nhận ra là anh ta, vô thức nhìn về sau lưng anh ta.

Trong đình còn có người khác, nhưng rất nhanh cô đã thấy Tôn Bằng. Sau khi ánh mắt họ chạm vào nhau trong không khí, anh đứng lên đi tới.

Tôn Phi ngây ngô đứng trước mặt Trần Nham.

Anh ta nhìn kĩ mặt cô một hồi, cười nói, “Bằng Bằng dẫn tôi tới rèn luyện thân thể,” nói xong liền quay đầu lại, nhìn Tôn Bằng đi tới nói, “Phóng viên Trần...”

Trần Nham nhìn Tôn Bằng.

“Các anh tới tản bộ à?”

“Vừa ăn cơm xong. Cô cũng vậy ư?”

Cô gật đầu.

Tay kẹp thuốc của Tôn Bằng tự nhiên buông thông bên chân, anh nhìn cô, “Trong nhà đã sắp xếp xong chưa?”

“Ổn cả rồi.”

Yên lặng lại, cô nhìn xung quanh, “Người tới đây chơi nhiều thật.”

Trần Nham bình thường rất chú trọng bề ngoài, mùa hè trời nóng cũng trang điểm nhẹ, tạo cho người khác cảm giác rất trang trọng rất nho nhã. Hôm nay cô tắm xong đi ra ngoài, mặc áo ngắn cộc tay ở nhà, không ngờ sẽ gặp phải người quen, cho nên hơi mất tự nhiên. Cũng may, Tôn Bằng không quăng tới bất kì ánh mắt quan sát cô nào.

“Các anh thường hay tới đây sao?”

Tôn Bằng nhìn Tôn Phi, “Ở gần, nên buổi tối không có việc thì sẽ dẫn anh ấy tới đây đi dạo.”

Tôn Phi luôn cúi đầu, nhìn chăm chăm cái túi nilon của Trần Nham.

Trần Nham nhìn anh ta, dường như nhớ ra cái gì đó, lấy một quả táo trong túi, “Muốn ăn không?”

Tôn Phi cười, gật đầu.

Trần Nham nhìn xung quanh, đến bồn nước bên cạnh nhà vệ sinh công cộng rửa táo.

Tôn Bằng và Trần Nham đứng bên ngoài đình, Tôn Phi được rảnh rồi không cần rèn luyện, ngồi trong đình hết sức tập trung ăn táo.

Mây trôi lững lờ khiến ánh trăng lúc mờ lúc tỏ, bóng nhánh lò xo của cây cối đan xen thấp thoáng, khẽ lay động theo gió.

Bọn họ đứng một lúc, Trần Nham nói, “Thật ra tối hôm đó, trước khi anh đưa tôi về nhà, tôi đã thấy các anh.”

Tôn Bằng quay đầu nhìn cô.

“Ở trên núi này đấy. Trưa hôm ấy trời đổ mưa, anh dẫn Tôn Phi đọc sách trong ngôi đình này.”

“Vậy sao.” Anh hờ hững trả lời, giơ tay lên rít một hơi thuốc.

Trong bóng đêm, khói thuốc uốn lượn vẩn vít bên khuôn mặt trầm mặc của anh, gió nhẹ thổi vào mặt, trong thoáng chốc khói thuốc tan biến.

Trần Nham chợt nghĩ, anh chắc đã quen được người lạ nhờ mặt. Cô mơ hồ cảm thấy đã tổn thương lòng tự tôn của anh, có chút hối hận đã nhắc tới.

Gió đêm ôn hòa thổi đến đây, thổi tan khói thuốc, nâng vạt áo người ta lên, nhẹ nhàng thổi vào cái túi nilon dưới đất, rồi rơi xuống.

Khắp núi vang lên tiếng xào xạc.

Trần Nham say sưa nhìn cái túi nilon ấy, khi hít thở, ngửi được mùi hương ngọt ngào lẫn trong gió.

“Thơm thật đấy.” Giọng Trần Nham rất khê, như tự nói, “Là gì vậy?”

Tôn Bằng: “Hoa quế thì phải.”

“Hoa quế ư?”

Cô hơi ngẩn ngơ, suy nghĩ một hồi, quả thực đã là tháng mười thu vàng.

Mùa hạ đã qua.

Bên tai vang lên tiếng ca có chất lượng âm thanh kém, có người đang vừa dùng chất bán dẫn bật radio, vừa vận động đơn giản tại chỗ.

Tôn Phi ăn táo xong, bị âm thanh ấy thu hút, cùng vận động theo trong đình.

Bọn họ đều nhìn sang phía anh ta.

“Anh ấy rất nhiều lúc khá lảm, trước đây có dẫn anh ấy đi khám bao giờ không?”

“Lúc nhỏ cho rằng anh ấy là trẻ nhược trí, sau đó đi bệnh viện lớn trong thành phố mới biết là chứng tự bế. Người ở quê không biết mấy cái này.”

Tôn Bằng nói rất bình thản, “Về sau có đi Bắc Kinh một lần, bác sĩ nói điều trị cũng không hết được, trong nhà cũng hết tiền nên không dẫn anh ấy đi khám nữa.”

“Thật ra tôi cảm thấy lần trước bác sĩ Trương nói rất có lý. Bọn họ sống trong thế giới của riêng mình, chúng ta lo lắng cho họ, nhưng biết đâu bản thân họ sống rất vui vẻ thì sao.”

Trần Nham quay sang, phát hiện Tôn Bằng đang nhìn Tôn Phi.

Trong ánh mắt yên lặng ấy, cô cho rằng sẽ có sự trách cứ, bất đắc dĩ, hoặc là cảm xúc phức tạp hơn.

Nhưng trong đó, vô cùng bình thường, vô cùng thản nhiên, chỉ có một sự khoan dung gần như là dịu dàng.

Trong lòng Trần Nham chấn động.

Một con chó hoang chui ra từ trong bụi cỏ, khuôn mặt đen xì người giày Trần Nham. Cô hoàn hồn cúi đầu, nó rời khỏi, lại người chân Tôn Bằng.

Tôn Bằng cup mắt, ngậm điếu thuốc trong miệng, ngồi xõm xuống, vỗ đầu nó.

Cô bỗng cảm thấy,

Người này giống như một cây tùng tuyết trên núi.

Không bắt mắt, không đáng giá, nhưng vẫn cảm sâu, vẫn bền bỉ.

Tùng tuyết bốn mùa xanh tươi, luôn có người hỏi, vì sao nó không rụng lá?

Không phải là nó không rụng lá, vào thời khắc không ai biết, những chiếc lá kim nhỏ dày ấy sẽ lần lượt rơi xuống, tự mình sinh trưởng.

Nắng xuân cũng tốt, gió thu cũng được, tất cả mùa màng, tất cả giông tố sương tuyết, không hề quan trọng với nó.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ăn Cơm

Sau ngày hôm ấy, Trần Nham và anh em Tôn Bằng tản bộ buổi tối thường hay gặp nhau. Có khi cô và Tôn Bằng trò chuyện một lúc, có khi cũng chỉ chào hỏi, Trần Nham hay ngồi khoảng mười phút rồi về nhà.

Chiều hôm nay cô đi đến trung tâm giáo dục đặc biệt lấy tin, làm việc xong thì gặp được bác sĩ Trương trên hành lang. Anh ta chặn cô lại, khẽ mỉm cười gọi cô đến phòng làm việc. Thì ra gần đây anh ta thấy một bộ sách kiến thức đời sống đơn giản trên mạng, cảm thấy rất hợp cho Tôn Phi đọc. Sách vừa tới hôm qua, được anh ta để trong phòng làm việc. Cuối tuần này anh ta phải đi hội chẩn ở nơi khác, không lên lớp được, muốn nhờ Trần Nham giúp anh ta mang sách cho Tôn Phi.

Trần Nham rất cảm động, vội vàng nói cảm ơn giúp Tôn Phi, trên đường quay về đài gọi điện thoại cho Tôn Bằng.

Cô vốn định buổi tối đi dạo mang sách cho anh, nhưng nhớ đến lát nữa lúc trở về đài vừa vặn sẽ đi qua nhà họ, nên quyết định mang thẳng tới cho anh.

Trong điện thoại, Tôn Bằng nói anh đang ở bên ngoài, trong chốc lát có thể không chạy về được.

Trần Nham nói không sao, có Tôn Phi ở nhà cũng được.

Lần thứ ba Trần Nham tới đây, cô rất nhanh tìm được tòa nhà quen thuộc. Ngoài cửa có một bà cụ cầm cây quạt lá hóng gió dưới bóng cây, đôi

mắt sụp xuống đôi theo bóng dáng cô, dò xét nhìn cô đi vào trong tòa nhà tối mờ mờ.

Trần Nham mang sách lên lầu.

Ánh sáng trong hành lang lơ mờ êm dịu, khi cô gõ cửa bỗng cảm thấy không chắc chắn.

Tôn Bằng không có nhà, bây giờ cô tuy cũng quen thuộc với Tôn Phi, nhưng vẫn chưa từng ở riêng với nhau, cô không biết có thể xảy ra tình huống gì không.

Trong nhà có một người đàn ông đáp một tiếng vang dội, “Tới đây!”

Trần Nham thoáng sửng sốt, giọng nói này không phải Tôn Phi, càng không phải là Tôn Bằng.

Quả nhiên, cửa vừa mở ra, là một người đàn ông xa lạ.

Dáng người nhỏ, mặc áo phông quần jean, nhìn thấy Trần Nham, anh ta cười lên rất khách sáo, đôi mắt nhỏ dài cong cong, “Là phóng viên Trần phải không... Chào cô, tôi là Cường Tử, bạn của anh Bằng.”

Trần Nham không hề có sự chuẩn bị tâm lý, cảnh giác nhìn vào trong nhà.

“Cô mau vào đi...” Cường Tử nghiêng người sang, mời cô vào.

Trong phòng truyền đến tiếng dép lẹp xẹp, Tôn Phi đã chạy ra. Anh ta nhìn Trần Nham, nở nụ cười, giọng nhỏ như nói một mình: “Phóng viên Trần tới rồi...” Nói xong lại quay đầu.

Lúc này Trần Nham mới thấy, trong phòng còn có một người phụ nữ cũng đi theo ra ngoài.

Người phụ nữ trông rất trẻ, mặc áo phông và váy jean ngắn, nhìn Trần Nham một cái, không có biểu cảm gì cả, lê dép xỏ ngón lại rề rề đi vào.

Tôn Phi xoay người, dùng bước chân ngắn và nhanh như đi chơi, cũng đi vào theo sau môn cô ấy.

Trần Nham ngồi xuống bên bàn, Cường Tử rót nước cho cô. Tiếng tivi trong phòng lớn, anh ta đi tới khép cửa lại.

Anh ta ngồi xuống đối diện cô, lúc cô uống nước, không nhìn được lên lén quan sát cô.

Tôn Bằng không nói nhiều, chỉ nói là bảo anh ta tới giúp một chuyện, tiếp đãi người trước đây giúp Tôn Phi đi học một lúc, là một phóng viên đài truyền hình.

Cường Tử cho rằng người này sẽ là một người trung niên có tiền, có thời gian, có lòng nhân ái, nhưng bây giờ...

Cô mặc áo sơ mi màu xanh da trời chất liệu mềm mại và quần bút chì màu đen, từ lúc mở cửa đến khi ngồi xuống đều không có biểu cảm lớn nào, nói cũng không nhiều, thoát nhìn cũng chỉ hai mươi mấy tuổi.

Một tràng lời “a dua nịnh hót” mà anh ta nghĩ xong trước đó đều không dùng tới. Tôn Bằng bảo anh ta đến giúp, anh ta cũng không thể tẻ ngắt, chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Trên mặt Cường Tử giữ nụ cười, “Cái đó... Lát nữa anh Bằng mới về, cô ngồi thêm một lúc nhé.”

Trần Nham nói, “Thật ra tôi chỉ đưa sách tới thôi, không có chuyện gì khác.”

Cường Tử vội vàng nói, “Anh Bằng đã chạy về rồi, cô ngồi thêm một chút nữa đi. Nếu cô đi luôn, thì anh ấy chắc chắn cho là tôi tiếp đãi không tốt, sẽ trách tôi đó.”

So sánh với Tôn Bằng, con người Cường Tử này tuy nói chuyện láu lỉnh hơn một chút, nhưng tổng thể ấn tượng đầu tiên cho người khác là tốt, không hề khiến người khác khó chịu.

Trần Nham nhìn anh ta, “Anh là bạn của Tôn Bằng à?”

“Đúng đúng đúng, chúng tôi là đồng hương.”

Trần Nham khẽ gật đầu.

Lại tẻ ngắt.

Tiếng tivi trong phòng đột nhiên lớn hơn, làm tăng thêm sự yên lặng của phòng ngoài, bọn họ đều nhìn vào trong một cái.

Cường Tử nói, “Cô ấy cũng là bạn của anh Bằng, tên là Trân Trân.”

Chỉ thấy Tôn Phi lại bước chân gần với nhịp điệu nhanh đi ra, đứng bên cạnh bàn. Đi mấy bước, không nhúc nhích, anh ta nhìn chăm chăm mấy quyển sách Trần Nham mang tới. Đang định thò tay ra mở, Cường Tử lập tức kêu lên, “Này, đừng đụng vào đừng đụng vào! Đây là đồ của người ta đó.”

Tôn Phi rút tay lại, ánh mắt sợ hãi nhìn bọn họ.

“Không sao đâu. Tôn Phi, đây là sách tặng cho anh.” Trần Nham nhìn anh ta, nhẹ giọng nói.

Cường Tử nghe xong, hơi đỏ mặt, gãi gãi đầu, nhìn Tôn Phi nói, “Vậy anh mở đi.”

Tôn Phi tháo dây, lấy một quyển trong đó, động tác khẽ khàng xé màng bọc nilon bên ngoài sách, lật ra đọc. Anh ta đứng bên cạnh bàn, đọc hai phút, bỗng cười ngây ngốc.

Cường Tử cũng cười một tiếng, nhìn Tôn Phi nói với Trần Nham, “Từ nhỏ anh ấy đã thích ngẩn người.”

Trần Nham thấy Cường Tử đối với Tôn Phi tuy không cẩn thận tỉ mỉ như Tôn Bằng, nhưng ánh mắt không gạt được người khác, anh ta cũng yêu mến Tôn Phi.

“Hồi nhỏ các anh đã quen nhau ư?”

“Trước đây hai nhà chúng tôi là hàng xóm, trước kia tôi còn là bạn học với anh Bằng đấy,” Cường Tử nói, “Biết anh ấy tới đây tôi mới tới đây, cũng để chăm sóc cho nhau.”

“Bạn học tiểu học ư?”

“Tiểu học, trung học cơ sở đều phải, chỉ thiếu mặc chung một cái quần thôi, về sau tôi ra ngoài làm việc.”

Cường Tử mở máy nói, “Thành tích anh Bằng tốt, thi đỗ trường trung học tốt nhất chỗ chúng tôi, lớp 12 anh ấy mới ra ngoài. Chúng tôi đều cho rằng anh ấy sẽ thi đại học đó, nếu không phải anh hai trong nhà anh ấy kết hôn cần tiền, cộng thêm anh cả lại thế này, anh ấy chắc chắn...”

Khổng Trân không biết đứng ở cửa phòng từ lúc nào, dựa vào tường, ánh mắt nhìn thẳng vào Cường Tử.

Cô ấy hờ hững nói: “Cường Tử, anh vào đây một chút, làm giúp em một thứ.”

Cường Tử nhìn cô ấy, lại rót ít nước cho Trần Nham, “Phóng viên Trần, cô uống thêm ít nước nha.”

Khổng Trân đứng bên cạnh tivi, xì mặt.

Phim truyền hình đang diễn biến đến hồi cao trào, diễn viên đọc lời thoại rất nhanh.

“Làm gì thế?” Cường Tử đi vào, nhìn xung quanh.

Khổng Trân đi tới khép hờ cửa lại, kéo anh ta vào trong, đè thấp giọng hỏi anh ta, “Anh nói linh tinh với cô ta nhiều như vậy làm gì?”

Cường Tử không nghĩ ra, “Anh đâu nói gì đâu? Không phải là nói chuyện phiếm à...”

Anh ta nhìn ra phía ngoài một chút, giọng thấp đến mức không thể thấp hơn nữa, “Anh Bằng kêu chúng ta tới giúp tiếp đãi người ta một lát, em lại cứ trưng cái mặt ấy ra để làm gì.”

Khổng Trân thờ ơ nhìn anh ta, “Em nhìn cô ta ngứa mắt. Anh xem cái dáng vẻ ăn mặc của cô ta kìa, mang mấy quyển sách rách tới giả vờ làm người tốt, tưởng chúng ta là ăn xin à...”

“Cô ấy mặc cái gì, cái gì mà ăn xin hay không ăn xin...” Cường Tử thấy Khổng Trân càng nói càng không hiểu ra sao cả.

Bên ngoài truyền đến một tràng tiếng cười.

Khổng Trân liếc ra bên ngoài một cái, không vui, “Bỏ đi bỏ đi, dù sao thì cũng không liên quan đến em. Anh ra ngoài đi. Đi đi đi.”

Cường Tử cười, “Vậy anh nói chuyện phiếm với cô ấy thêm một lúc nữa, lát nữa là anh Bằng về rồi, em ở trong đây xem tivi vui nhé, đừng rộn lên đó.”

Trong phòng khách nhỏ, Trần Nham và Tôn Phi ngồi mặt đối mặt bên cây quạt máy, Trần Nham lấy điện thoại di động ra, khe khẽ nói một câu hết pin, không nghĩ Tôn Phi đột nhiên để sách xuống, nhìn cô, im lặng nở nụ cười.

Trần Nham cũng mỉm cười với anh ta, dần dần, Tôn Phi cười ngây ngô.

Đang lúc cùng cười chẳng hiểu ra sao cả, khóa cửa bỗng có tiếng động.

Tôn Bằng một tay cầm chìa khóa, một tay xách mấy cái túi nilon, lúc vào cửa bọn họ đang quay đầu nhìn anh.

Trần Nham chậm rãi thôi cười, đứng lên.

Tôn Phi vẫn đang cười, giọng run run la một tiếng, “Bằng Bằng...”

Cường Tử cũng vừa vặn đi từ trong phòng ra, ánh mắt sáng lên, “Anh Bằng, anh về rồi à!”

Trần Nham nói với Tôn Bằng, “Tôi đưa sách tới rồi, tôi cũng nên về thôi.”

Cô định đi lấy túi xách trên bàn. Tôn Bằng để túi nilon lên trên bàn, nhìn cô, “Ăn bữa cơm rồi đi, đồ ăn đã mua xong rồi.”

Cá vừa đánh xong nhảy trong túi một cái, Cường Tử vội xách lên, “Đúng vậy, phóng viên Trần, cùng ăn bữa cơm đi.”

Tôn Bằng tưởng còn phải khuyên thêm đôi câu nữa, nhưng Trần Nham nhìn anh, suy nghĩ một chút liền đồng ý, “Được.”

Bây giờ không được như trước kia, về nhà còn phải tự nấu cơm.

Tôn Bằng nói: “VẬY cô ngồi thêm một lúc, rất nhanh thôi.”

Cộng thêm canh thì có tổng cộng sáu món ăn, cái bàn gấp hình vuông mở ra, tất cả băng ghế, ghế trong nhà lấy hết ra.

Thức ăn đều là do Tôn Bằng và Cường Tử làm, giữa chừng Trần Nham muốn đi vào giúp, bị họ mời ra ngoài.

Nhà bếp quá nhỏ, cô dứt khoát không vào giúp vui, đọc sách cùng Tôn Phi trong phòng khách.

Cường Tử là một người xởi lởi, lúc ăn cơm nói chuyện với Trần Nham đã không còn lạnh nhạt như thế, hỏi cô rất nhiều chuyện liên quan đến công việc.

Làm thế nào biết ở đâu có tin tức? Có phải thường xuyên đi nơi khác lấy tin không? Sau khi vạch trần người ta có thể bị trả thù không? Đối với người bình thường mà nói, đài truyền hình rất cuộc cũng có mấy phần thần bí.

Mấy vấn đề này tuy ngây thơ, nhưng Trần Nham vẫn trả lời đơn giản.

Bọn họ vừa ăn vừa trò chuyện, bầu không khí coi như hòa hợp.

Đang nói vui vẻ, đột nhiên, Khổng Trân nói xen vào một câu, “VẬY có phải tiền lương của người làm phóng viên các cô rất cao không? Đều rất giàu phải không?”

Tôn Bằng và Cường Tử quay sang nhìn cô ấy.

Ánh sáng màu trắng của bóng đèn huỳnh quang chiếu thẳng xuống, trên mặt Khổng Trân mang nụ cười mỉm có ẩn ý khác nào đó, nhìn Trần Nham.

Cường Tử lén nháy mắt ra hiệu với cô ấy.

Khổng Trân giả vờ như không thấy, nhìn Trần Nham, “Có phải không?”

Trần Nham thoải mái trả lời: “Cũng được, tiền lương phổ thông.”

“Vậy là bao nhiêu? Một tháng năm ngàn không?” Cô ấy truy hỏi.

Cường Tử nhìn Khổng Trân một cái, không nhìn được gắp một miếng sườn chua ngọt vào trong chén cô ấy, “Trân Trân, đừng chỉ nói chuyện phiếm, ăn cơm ăn đồ ăn đi.”

Anh ta dùng đũa chỉ vào đồ ăn nói với Trần Nham, “Phóng viên Trần, cô cũng ăn đi.”

“Không cần khách sáo, gọi tôi là Trần Nham được rồi.”

Cường Tử thấy bầu không khí rơi xuống, lập tức mặt dày nói, “Được, Trần Nham, sau này cô cũng gọi tôi Cường Tử nhé. Bạn của anh Bằng chính là bạn của tôi... Đúng rồi, Trần Nham, năm nay cô bao nhiêu tuổi thế?”

“Tôi 26.” Cô nhìn anh ta, “Còn anh?”

Cường Tử nhếch miệng, “Tôi đã nói trông cô còn nhỏ mà. Tôi 29 rồi.”

Trần Nham khẽ ngược mắt, Tôn Bằng đang cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, bốn người cùng xuống lầu.

Tôn Bằng nói: “Hai đứa dẫn Tôn Phi đi công viên Tân Thành đi, anh đưa Trần Nham về trước.”

Cường Tử nói: “Được, lát nữa gọi điện thoại cho em.”

Khổng Trân nói, “Nếu không thì bọn em đi đưa cùng anh nhé, dù sao thì cũng khá gần mà.”

“Không cần đâu,” Tôn Bằng nhìn Trần Nham, “Đi thôi.”

Khổng Trân nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, cả khuôn mặt đều xị xuống.

Cường Tử: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Cô ấy lạnh lùng liếc anh ta một cái, đi đến bên cạnh Tôn Phi.

Cường Tử trợn tròn mắt: “Này? Anh chọc giận em à?”

Khổng Trân không nói gì.

Cường Tử hiếm khi có giọng nói không tốt với cô ấy: “Không phải anh nói em Trân Trân à, hôm nay em thật sự không hiểu chuyện gì cả. Vừa rồi trên bàn cơm em như thế là hạ thấp mặt mũi của anh Bằng, em có biết không? Lần đầu gặp mặt đã hỏi người ta có tiền không, khiến người ta xem thường lắm đó, giống như toan tính gì đó của người ta vậy...”

Khổng Trân: “Anh thì biết cái gì.”

Cô ấy kéo tay Tôn Phi, bước nhanh về phía trước.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ngôi Chùa Cổ

Buổi tối đầu thu hơi lạnh, hai bên đường trồng cây bào đồng cao to, bóng cây lơ mờ.

Bọn họ sóng vai đi dọc theo con đường yên tĩnh.

“Có phải là không hợp khẩu vị không, thấy cô không ăn gì cả.”

“Không có, buổi tối tôi ăn ít.”

Một chiếc xe làm ca đêm bấm còi đi ngang qua họ, trong phút chốc xung quanh được đèn xe chiếu sáng, rồi tối lại.

Trần Nham bước đi, còn cười một tiếng, Tôn Bằng nhìn về phía cô.

Cô nói, “Anh biết không, trước đó tôi luôn tưởng rằng anh ba mươi mấy tuổi.”

“...”

Một lát sau, khi cô tưởng đề tài này đã kết thúc, Tôn Bằng thản nhiên hỏi một câu, “Có phải tôi trông hơi già không?”

Trong khi đi, ánh mắt của cô tập trung đến trên mặt anh.

Già sao?

Đường nét khuôn mặt anh rất sâu, sống mũi rất cao, xương máy hơi nhô ra, mắt một mí hẹp, mắt không lớn, nhưng đen nhánh có thần.

Anh không đẹp trai lắm, trong ngũ quan cũng không chọn ra được chỗ đặc biệt đẹp, nhưng hợp lại nhìn lại rất cân đối.

Thật ra anh có một ưu điểm, đó là da không đen, quần áo mặc tuy đã giặt đến mức rất cũ, nhưng không thể khiến người ta cảm thấy bẩn và lôi thôi.

Anh không hề già, chẳng qua là không có vẻ sáng sủa của thanh niên, anh sống biến mình thành dáng vẻ ba mươi mấy tuổi.

Trần Nham nhìn xong, trong đầu cũng phân tích xong, nhè nhẹ dời mắt.

“Nhìn kĩ cũng tạm tạm.”

Nghe thấy kết luận của cô, trong lòng Tôn Bằng hơi trầm tư, anh chậm điều thuốc, nhìn về phía bên kia đường.

Bọn họ lại lẳng lặng đi một đoạn, không nói gì.

Phiến lá khô vàng trải ra trên con đường nhựa màu xanh đen, gió lay động, quét qua mặt đường, nhè nhẹ di chuyển về phía trước.

“Tôn Bằng.”

“Ừm?”

“Tại sao anh không để Tôn Phi ở lại quê?” Đây là điều cô luôn muốn hỏi.

Trần Nham nói: “Anh ấy ở quê giao cho bố mẹ chăm sóc, anh có thể sống thoải mái hơn một chút. Tôi cảm thấy anh ấy có thể cũng sẽ sống tự do hơn một chút.”

Hôm nay cô mới biết, mỗi ngày Tôn Bằng đi ra ngoài đều sẽ khóa trái để một mình Tôn Phi ở nhà, cho nên hôm nay anh tìm Cường Tử bọn họ tới mở cửa cho cô.

Tôn Bằng nhìn con đường phía trước, phả ra một hơi khói thuốc.

“Bố mẹ tôi đã lớn tuổi rồi, không chăm sóc anh ấy được, anh ấy ở quê cũng thường xuyên bị người khác bắt nạt. Sau này ngấm nghĩ chi bằng anh ấy sống với tôi, nên đã dẫn anh ấy ra ngoài.”

Anh nói rất bình thản rất ngắn gọn, nhưng Trần Nham nghe hiểu.

Hút xong một điếu thuốc, con đường nhìn như dài lắm cũng đã đi hết.

Anh đưa cô thẳng đến dưới lầu.

“Cô ở tầng thấp, buổi tối phải khóa kĩ cửa sổ.”

“Ừm.”

Anh ngẩng đầu nhìn lên trên, lúc cúi đầu lần nữa, một cơn gió ập tới từ sau lưng, giống như một đôi tay dịu dàng trong bóng tối, nhẹ nhàng vén hết tóc rũ trước ngực Trần Nham ra sau vai.

Dưới ánh sáng yếu ớt, đường nét khuôn mặt cô lộ ra toàn bộ, có một cảm giác thanh nhã và dịu dàng.

Thoáng khựng lại, Tôn Bằng nói: “Không đưa cô lên nữa.”

Trần Nham nói, “Ngày mai có đi tập thể dục không?”

Anh nhìn cô một cái, “Đi.”

Cô gật đầu.

“Nham Nham...” Một tiếng gọi truyền ra từ trong cầu thang, thấy bóng người đi ra, Trần Nham và Tôn Bằng đều ngẩn người.

* * * * *

Chùa Bảo Sơn nằm trên một ngọn núi trong đất liền ven sông, lịch sử gần bốn trăm năm, mấy năm trước đã được xếp là danh lam thắng cảnh quốc gia cấp 4A, cũng coi như là một danh lam thắng cảnh nổi tiếng cả nước. Trong ngoài khu danh lam thắng cảnh là hàng rong bán hương và khách du lịch, qua lại không ngớt trong làn mưa bụi vào sáng tinh mơ.

Một người phụ nữ bán hương, xách giỏ đi theo Trần Nham và Phùng Bối Bối cả một quãng đường, miệng luôn lâu bầu bằng một thứ tiếng phổ thông sứt sọ. Phùng Bối Bối rốt cuộc thấy phiền, dứt khoát mua hương của bà ta.

Bên trong ngôi chùa gỗ xưa cao ngút trời, khách hành hương như mây.

Bất chấp cơn mưa nhỏ, Phùng Bối Bối châm lửa trước lư hương rất lâu.

Trần Nham đứng vòng ngoài của lư hương, ngẩng đầu, khói hương bay lên xung quanh dày đặc hòa lẫn vào sương trắng của ngày mưa, xen lẫn cùng tiếng tụng kinh lơ lửng giữa không trung, dường như có một luồng sức mạnh không biết tên, làm cho tinh thần người ta không hiểu sao an tĩnh lại.

Trần Nham đứng một bên, nhìn Phùng Bối Bối nhắm mắt cầu nguyện trong một đám thiện nam tín nữ, lạy ba lạy, cẩn thận dè dặt cắm hương vào lư hương.

Đối với tất cả văn hóa tôn giáo, Trần Nham đều giữ vững thái độ kính trọng nhưng không gần gũi. Cô không tin may mắn, cũng không ham muốn

thần linh phù hộ, tín điều của cô chỉ có tám chữ: Ông trời đền bù cho người cần cù. (2)

(2) Nguyên văn chỉ có bốn chữ 天道酬勤, có nghĩa là ông trời sẽ dựa vào sự cố gắng và phấn đấu của mỗi người để trả công xứng đáng.

Cô muốn cái gì thì sẽ đi làm.

Trong làn mưa ẩm ướt, khuôn mặt Phùng Bối Bối vì thành kính mà vô cùng bình yên xinh đẹp.

Lần đầu tiên Trần Nham nhìn thấy cô ấy như vậy.

Thắp hương xong, bọn họ đi tâm sự trong chùa.

“Trước đây tôi vừa thấy mẹ tôi lễ Phật, tìm người coi bói gì gì đó là cảm thấy buồn cười, không ngờ con người sẽ thay đổi. Khi cô thấy dùng hết toàn bộ sức lực cũng không làm được một số chuyện, hoặc khi cần nhờ vào một chút xui may mắn, thì mới biết Bồ Tát tốt. Có đôi lúc linh nghiệm lắm, cô thật sự có thể thử xem.”

Nói chuyện cả một đường, Trần Nham đều cảm thấy Phùng Bối Bối đang tẩy não cô.

Mưa bỗng lớn hơn, bọn họ chạy đến dưới hành lang dài tránh mưa.

Lau nước mưa trên túi xách, Phùng Bối Bối hỏi, “Trần Nham, bây giờ cô và Tiền Văn thế nào?”

Trần Nham đang lau tóc, không dừng động tác trên tay: “Sao đột nhiên nói về anh ấy vậy?”

“Nghe nói anh ta đang muốn cái vị trí tổ trưởng phụ trách khu vực mới kia. Ngày trước tôi cũng thấy anh ta không được, bây giờ xem ra hình như cũng không tệ lắm, cũng coi như tiềm lực.”

Trần Nham cười nhạt một cái, hình như không có hứng thú trò chuyện gì cả.

Phùng Bối Bối cúi người xuống, nhẹ nhẹ lau bùn dính trên giày cao gót da lộn.

“Được rồi, không nói anh ta nữa. Cô ở một mình, nhất định phải mở điện thoại di động đó.”

“Tối qua là hết pin, tôi cũng không để ý.”

Phùng Bối Bối thẳng người lên, “Cô ấy à, thoát nhìn rất giỏi giang, thật ra năng lực tự lo cho cuộc sống rất kém, có thừa nhận không?”

“...”

Cô thừa nhận, hơn nữa sau khi cô sống một mình thì đặc tính này càng ngày càng rõ ràng. Có một ngày cô về đến nhà mới phát hiện, đèn nhà vệ sinh bật suốt cả một ngày.

Tối hôm qua Phùng Bối Bối gọi Trần Nham liên tục hai mươi cú điện thoại, nhưng toàn trong trạng thái tắt máy. Sợ cô xảy ra chuyện, cô ấy đến thẳng nhà cô tìm, nhưng không thấy Trần Nham ở nhà, lúc xuống lầu lại đúng lúc thấy cô và Tôn Bằng cùng đi về.

Thấy hai người đi với nhau khiến trong lòng cô ấy thoáng qua một chút cảm giác tế nhị, nhưng cô ấy không suy nghĩ nhiều. Cô ấy gật đầu với Tôn Bằng một cái, sau khi anh đi, không biết xuất phát từ tâm lý kiểu nào, cô ấy cũng không hỏi nhiều Trần Nham cái gì.

Cô ấy không lên lầu, chỉ ở trong xe trò chuyện với Trần Nham mấy câu, sau đó hẹn hôm nay cùng ra ngoài, rồi cũng vội vã đi.

Lúc đó Trần Nham không nói gì, nhưng trong lòng lại cảm động.

Phùng Bối Bối trông tùy tiện, nhưng thật ra cô ấy tinh tế, đối xử với mọi người cũng chân thật. Càng tiếp xúc sâu với cô ấy thì càng sẽ phát hiện, người khác đều lấy một mặt tốt nhất của mình ra, nhưng cô ấy lại luôn giấu mặt ấy đi. Đây là cách cô ấy tự bảo vệ mình.

Bọn họ trò chuyện thêm một lúc, Phùng Bối Bối nhận được một cú điện thoại khẩn cấp trong đài, một người lồng tiếng xảy ra vấn đề, bảo cô ấy tới ngay lập tức. Phùng Bối Bối than phiền mấy câu, rồi cuộc biết chừng mực nên vẫn đi.

Trần Nham bị bỏ rơi một mình, nghĩ thầm tới đã tới rồi, nên tiếp tục đi loanh quanh một lúc.

Thấm thoát, bảo tháp Linh Linh, công trình cổ xưa nhất trong ngôi chùa này, đã ở trước mắt.

Dưới tường vàng ngói đỏ thấp thoáng, tòa tháp cao màu tro tràn đầy nét cổ xưa, trong cơn mưa phùn, đứng sừng sững hiu quạnh.

Bên con đường nhỏ thông đến bảo tháp trồng trúc xanh, Trần Nham đi trên đôi giày cao gót, bước chậm trên con đường lát đá. Đi đến giữa đường có một cánh cổng hình vòm, trên chóp có khắc bốn chữ màu đen.

Tâm Thiền Vũ Hoa.

Chữ “hoa” ở đuôi bị lá trúc rậm rạp che một nửa, trong mưa gió như ẩn như hiện.

Trần Nham dừng trên bậc thềm đá, ngẩng đầu nhìn bốn chữ này chăm chú, trong lòng chợt rất tĩnh lặng.

Lối đi nhỏ hẹp, khách du lịch che ô tụ năm tụ ba đi ngang qua, đều đang vội đi tới chỗ bảo tháp.

Bên cạnh truyền đến một giọng nói xa lạ, “Có nghiên cứu về thư pháp ư?”

Trần Nham nghiêng người sang, lông mày khẽ nhướn, phản ứng một chút, “Giám đốc Chu?”

Chu Tư Hồng mặc một bộ quần áo màu đậm, đeo cà vạt kẻ sọc, tóc chải hết ra sau, vóc dáng mang đậm chất tinh anh của thương nhân.

Anh ta đứng trên một bậc thềm phía dưới cô, một tay đút trong túi, nhìn bốn con chữ được đề kia, nói: “Quả thực rất có quan niệm nghệ thuật.”

“Trần Nham, lại gặp nhau rồi.” Anh ta nhìn về phía cô.

Lần trước là trong hoạt động giúp học sinh học tập hiệu quả, bọn họ vội vã đối mặt, chào hỏi từ xa.

Trương Vĩnh Sinh đứng trên một bậc thềm phía dưới nữa cười chào hỏi Trần Nham: “Phóng viên Trần, từ xa chúng tôi đã thấy cô đứng gần người ở bên này, đúng là trùng hợp.”

Bọn họ một nhóm sáu, bảy người, vừa đi dạo một vòng bên trong cùng thương nhân nước ngoài. Thương nhân nước ngoài tranh thủ đến sân bay nên đi trước, mọi người liền nhân lúc hứng thú đi dạo tiếp.

Bọn họ cùng đi lên, Trương Vĩnh Sinh trò chuyện với cô vài câu về chuyện quay phim.

“Một mình cô tới đây sao?” Chu Tư Hồng hỏi cô.

Trần Nham lắc đầu, “Tới cùng Bối Bối, cô ấy vội đi làm việc vừa đi khỏi, hai người không đúng lúc lắm.”

“Vậy sao, cô ấy không nói với tôi,” Chu Tư Hồng hỏi, “Cô còn định đi dạo nữa không?”

Trần Nham: “Xem qua hết rồi, chỉ còn lại bảo tháp là chưa đi.”

Trương Vĩnh Sinh cười nói, “Đúng lúc quá, chúng tôi cũng đang định leo tháp, cùng đi đi.”

Bảo tháp Linh Linh phải thu phụ phí, mười lăm tệ một người. Hướng dẫn viên cầm tiền đi mua vé.

Một nhóm người leo một mạch lên tầng trên cùng, đều hơi thở hồng hộc.

Dưới bảo tháp bảy tầng hình bát giác, phong cảnh của ngôi chùa cổ thiên tông nghìn năm này thu hết vào tầm mắt.

Trong mưa gió, tiếng chuông vàng dưới góc mái hiên vang lạnh lạnh.

Nữ hướng dẫn viên giới thiệu bằng giọng nói ngọt ngào, “Ngôi bảo tháp này cao gần ba mươi sáu mét, xây vào năm Quang Tự thứ hai mươi sáu. Hướng đông có thể nhìn thấy trời nước một màu, phía tây là Trường Giang vạn dặm.” Ngón tay cầm chai nước khoáng của cô ấy chỉ về nơi xa, “Phía nam là núi rừng, phía bắc là khu đô thị, ở đây có thể thấy toàn cảnh cả thành phố. Cho nên, bình thường mọi người dẫn bạn bè nơi khác đến chơi, địa điểm này nhất định phải đặt ở trạm then chốt cuối cùng.”

Chu Tư Hồng để hai tay trên lan can, ngắm nhìn sắc núi với hơi nước mịt mờ ở xa xa. Trong không gian chật hẹp của tòa tháp, thân hình anh ta có vẻ vô cùng tiêu sái. Nữ hướng dẫn viên đứng bên cạnh anh ta, không nhìn được liếc trộm anh ta.

Trần Nham đứng bên cửa tò mò, nhìn bóng lưng anh ta, nghĩ đến khuôn mặt thành kính trong màn mưa của Phụng Bối Bối. Trong phần thành kính đó, liệu có một phần mong ước về anh ta hay không?

Trần Nham đi đến bên lan can.

Hướng dẫn viên vẫn đang giới thiệu dạt dào tình cảm, nhưng mọi người đều đang cố hết sức cảm nhận thắng cảnh trước mắt, không ai nghe nữa.

Ngọn núi xa xa bị sương mù khóa lại, trong mưa gió, cây cối khắp núi rung rung lay động, nổi từng cơn sóng xanh biếc.

Cô lại bỗng nghĩ đến Tôn Bằng.

Lúc thấy Trương Vĩnh Sinh, cô vô thức nhìn lướt qua trong đoàn người bọn họ. Anh là tài xế riêng của Chu Tư Hồng, chắc là anh cũng tới.

Lúc này, có lẽ anh đang lặng lẽ hút thuốc trong chiếc xe ngoài cổng, buồn chán chờ bọn họ kết thúc.

Suy nghĩ khe khẽ chuyển một cái, không.

Anh sẽ không hút thuốc trong xe. Anh chỉ có thể ngậm thuốc dựa bên cửa xe, để mặc cơn mưa phún.

Cô vứt bỏ những suy nghĩ không đâu này đi, dạo quanh tháp một vòng, chỉ cảm thấy phong cảnh vô tận, tâm trí thoải mái.

Khi mọi người xem hết toàn bộ chuẩn bị xuống tháp, Trương Vĩnh Sinh nói, “Phóng viên Trần đi ăn cùng chúng tôi nhé.”

“Không cần khách sáo, tôi còn có việc.”

“Cô hợp tác với chúng tôi mà vẫn chưa cùng ăn bữa cơm nữa. Giám đốc Chu anh xem này, việc này làm sao đây?” Trương Vĩnh Sinh cố gắng khuyên, nhờ Chu Tư Hồng giúp đỡ.

Chu Tư Hồng nhìn Trần Nham, “Đi cùng đi, ăn một bữa cơm thường thôi.”

Trần Nham lắc đầu, khách sáo từ chối, “Cảm ơn anh, lần sau đi.”

Ánh mắt Chu Tư Hồng nhìn cô chăm chăm hai giây, anh ta khẽ gật đầu, cười một tiếng, “Vậy không miễn cưỡng nữa, lần sau vậy.”

Cô đi ra khỏi sân cùng bọn họ, nhìn bọn họ đồng thời lên một chiếc xe van Toyota, nhanh chóng lao đi trong cơn mưa phùn lất phất. Cô chú ý một cái, tài xế trên xe không phải là Tôn Bằng.

Cô vẫy một chiếc xe taxi ven đường, về nhà không có một chút suy nghĩ.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Do Dự

Thật ra hôm nay Trần Nham không có việc gì khác, chỉ là không muốn cuối tuần mà còn phải đi xã giao.

Buổi trưa tùy tiện ăn bát mì ăn liền, buổi chiều nằm ì trong nhà đọc sách kiểm tra năng lực hành chính công chức. Cho đến sập tối, eo đau mắt mỏi, một chữ cũng không đọc tiếp nổi, cô mới phát hiện một ngày thoát cái đã qua.

Buổi tối, trong nhà không còn thức ăn, Trần Nham uống cốc sữa chua thay cơm tối.

Nhận được điện thoại của mẹ Trần, hỏi tại sao cuối tuần mà cô không về nhà. Cô thoái thác bởi vì trời mưa nên không đi. Cho đến khi cô hứa trưa ngày mai về nhà ăn cơm, mẹ Trần mới thôi.

Cúp điện thoại đi tắm, cô phát hiện dầu gội đầu sắp hết.

Giống như mọi khi, tắm xong đi ra cô bật tivi, chăm chú xem hết chương trình tin tức của đài mình. Tắt tivi, cô đi ra ban công lấy quần áo phơi khô một ngày trước vào gấp.

Bên ngoài, mưa vẫn chưa tạnh.

Khi ấn công tắc đèn ở ban công, Trần Nham nhìn cái bóng đèn tròn ấy, thăm ngẩn người một lúc.

Cô nhìn giờ, gần tám giờ rồi.

Cô thay quần áo rồi đi ra ngoài, định dạo siêu thị một chút.

Dọc đường không có ai tản bộ, không khí trong cơn mưa thấm vào tim phổi, khiến người ta thoải mái. Cô đi ngang qua siêu thị, nhưng không vào.

Cô đã quên mất cái cơ vụng về ấy, theo một sự kích động trong lòng, đi về nơi cô muốn đi.

Trong công viên Tân Thành cũng không có người, chỉ có hương thơm ngào ngạt của cây cối âm thầm lan tỏa trong bốn phía vắng vẻ, cô bình thản đi lên núi.

Công viên lớn như thế, đỉnh núi với cây cối xanh tươi và xum xuê, vắng vẻ.

Thế nhưng trong đình nghỉ mát có hai bóng người cao lớn đang đứng.

Bọn họ đưa lưng về hướng con đường lên núi, không hề nhúc nhích, giống như hai kẻ ngốc. Trong đêm mưa, quãng sáng vàng nhạt của mấy bóng đèn nhẹ nhàng chiếu sáng bao phủ bóng lưng hai người.

Bọn họ đã tới bao lâu rồi?

Cách làn mưa bụi, Trần Nham nhìn hai người họ từ xa.

Cơn gió lạnh thổi đến, thổi bay những kích động chưa cân nhắc kia đi, trong lòng cô, bỗng nhiên vô cùng sáng tỏ.

Trong lòng có một giọng nói đang khe khẽ hỏi:

Trần Nham, mày đến đây làm gì?

Mày biết rõ, đi lên trước nữa, đó là một cuộc đời nặng nề đến mức không thể nặng nề hơn nữa, khổ đến mức không thể khổ hơn nữa.

Mày đến thân mình còn lo chưa xong, mày chắc chắn muốn đi sao?

Nếu như không chắc chắn, thì xin mày đừng cho bọn họ chút xíu ước ao nào, để bọn họ cố chấp chờ mòn mỏi trong cơn mưa gió lạnh như thế đi. Đây mới là ý tốt lớn nhất.

Giữa không trung, mưa nhỏ xuống theo khung ô khe khẽ xoay chuyển, cô xoay người xuống núi, đầu óc trống rỗng.

Cô nhớ ra, ngày mai còn một buổi săn tin, phải đi theo lãnh đạo thành phố thị sát tình hình sạt lở đất địa chất, đoán chừng phải đi kiểm tra tình hình ba, bốn điểm, hi vọng cơn mưa này có thể tạnh sớm một chút. Cô lại nghĩ, lát nữa trên đường về phải mua mấy cái bánh mì làm bữa sáng ngày mai. Đúng rồi, thêm dầu gội đầu nữa.

Có quá nhiều chuyện phải buồn phiền.

Xuống đến giữa đường, một mùi hương bay đến theo gió. Ban đầu nhàn nhạt, một lát sau, mùi thơm ấy lại nồng hơn. Cô kìm lòng không đành dừng lại, nhìn xung quanh.

Trên sườn núi bên cạnh, một cây hoa quế nhỏ gầy nhô ra một nửa khỏi bụi cây, hoa nhỏ màu vàng nhạt li ti, che kín cành lá, được nước mưa nhẹ nhàng làm ướt, âm thầm tỏa hương thơm ngát khó nhận ra.

Mùi hương trong veo ấy quanh quẩn cô.

Cô đứng ngây ở chỗ ấy.

Nghe thấy âm thanh sau lưng, Tôn Phi và Tôn Bằng đồng thời xoay người lại.

Tôn Phi hôm nay rất yên lặng, anh ta mặc quần dài áo tay dài màu sậm, nhìn thấy Trần Nham, anh ta chỉ cười ngậy ngốc một cái, rồi quay đầu

lại.

Tôn Bằng nhìn Trần Nham đi vào đình, cup ô, yên lặng đi sang.

Ba người đứng sóng vai, không ai mở miệng nói chuyện.

Tôn Phi luôn hơi cúi đầu, nhìn một bụi cỏ chếch phía trước bị nước mưa gõ nhẹ nhẹ, dáng vẻ say mê.

Một lát sau, Trần Nham hỏi: “Anh ấy đang nhìn gì thế?”

Tôn Bằng: “... Không biết nữa.”

“Vậy anh thì sao?”

“...”

Cô hỏi, “Trời mưa, tại sao còn tới tập thể dục?”

“Không phải cô cũng đến sao?”

Tiếng cây cối xào xạc, ánh trăng lơ mờ.

Mưa đã tạnh.

Trong khoảnh khắc vô cùng yên tĩnh này, bụng Tôn Phi kêu một tiếng không đúng lúc, đặc biệt rõ ràng.

Trần Nham nhìn về phía Tôn Phi, Tôn Bằng lại cúi đầu nhìn về phía cô.

Ánh mắt bọn họ giao nhau.

“Đã ăn cơm chưa?” Anh hỏi.

Trần Nham lắc đầu.

“Cùng nhau đi ăn đi.”

Cô nhìn anh, “Được.”

Bọn họ đi vào một quán thịt nướng ở gần đó. Trời mưa nên trong quán kinh doanh bình thường, dưới đất vừa bẩn vừa ẩm ướt, ông chủ cầm cây lau nhà kéo tới kéo lui lau vết bẩn.

Bàn bên cạnh có người đã uống nhiều rượu, mặt đỏ tía tai nói vớ vẩn tâm sự. Sau khi chọn một ít xiên thịt nướng, Trần Nham lật tờ thực đơn nhộp nháp, lại thêm hai chai Dũng Sấm Thiên Nhai.

Tôn Bằng nhìn cô gọi món, trong lòng hơi bất ngờ, nhưng không nói gì.

Xiên thịt nướng bưng lên, Tôn Bằng rút hết que mấy xiên trong đó, bỏ vào trong cái đĩa nhỏ trước mặt Tôn Phi, “Ăn đi.”

Tôn Phi đợi không được, dùng tay bốc luôn đùi gà ăn.

Hôm nay Tôn Bằng về trễ, lúc kéo Tôn Phi ra ngoài, giữa đường anh đã vội vàng mua một gói bánh quy cho anh ta. Tôn Phi ồn ào ở trên núi một hồi, sau đó lại yên lặng, quên mất luôn chuyện ăn cơm. Anh biết anh ta đói rồi.

Tôn Phi ăn rất nhanh. Tôn Bằng không ngờ, Trần Nham cũng ăn rất nhanh.

Tôn Bằng không đói, châm điếu thuốc, nhìn cô ăn thịt nướng.

Anh hờ hững hỏi, “Sao buổi tối không ăn chút gì thế?”

“Trong nhà hết thức ăn rồi.”

“Lần sau không nấu cơm thì có thể sang ăn chung với chúng tôi, dù sao cách cũng không xa.” Tôn Bằng cảm thấy câu này nói đầy ẩn ý, lại thêm một câu, “Cường Tử bọn họ cũng hay đến.”

Trần Nham nhìn anh, mỉm cười.

Cô lau tay, bưng cốc lặng lẽ chạm cốc cùng anh.

Động tác uống bia của Trần Nham giống hành vi cử chỉ ngày thường của cô, tư thế rất tao nhã, uống rất chậm, nhưng liền một hơi uống cạn.

Nhìn cái cốc không trong tay cô, Tôn Bằng muốn bảo cô uống chậm một chút, nhưng anh hút thuốc, không nói gì cả, bưng cái cốc trước mặt lên cũng uống một hơi cạn sạch.

Trần Nham nhìn cái cốc không bám bọt, lại nhìn anh, nói, “Buổi sáng gặp được người của công ty các anh, trong chùa Bảo Sơn, tôi tưởng anh cũng sẽ có mặt.”

“Tôi đi rồi,” anh nhìn cô, “Sau đó đưa người đến sân bay nên đi trước.”

Cô gật đầu.

Trần Nham rót đầy bia giúp anh, rồi từ từ rót đầy cho mình.

Tôn Bằng nhìn động tác của cô.

Sợ bọt tràn ra, cô đổ rất chậm rất nhẹ nhàng, ngón tay cầm chai bia mảnh thon dài, móng tay sơn một lớp sơn móng không màu, đây là điều mà trước đây anh không chú ý.

“Buổi sáng cô đi làm việc à?”

“Không có, đi chơi với bạn.”

Tôn Bằng gật đầu, để một xâu cánh nướng trước mặt cô, đột nhiên nhìn thấy dầu đầy miệng đầy tay Tôn Phi, anh dùng sức kéo hai cái trong hộp khăn giấy trên bàn, nhét giấy vào tay anh ta.

Tôn Phi chậm rãi lau tay, động tác rất vụng về.

Trần Nham hỏi, “Vừa đến nơi này là anh bắt đầu làm việc cho giám đốc Chu sao?”

Ánh mắt anh từ trên người Tôn Phi quay trở lại, “Không.”

“Vậy còn từng làm gì nữa?”

“Cũng từng ở trong hội quán Sanda ở đây.”

“Hội quán Sanda?”

“Chưa đi bao giờ sao?”

“Chưa, là hội quán tư nhân ư?”

Cô chỉ biết thành phố cấp một sẽ có địa điểm chuyên nghiệp như thế, chắc tương tự như hội quán đấu kiếm, hội quán bắn cung vân vân, không hề công khai, chỉ trong phạm vi nhỏ. Không ngờ thành phố cấp ba này cũng có nơi như vậy.

Anh gật đầu, “Lúc tôi đến thì bên đó cũng vừa mới mở, huấn luyện viên đều là vận động viên Sanda nghỉ thi đấu. Trong hội quán là chế độ thành viên, bình thường không tiếp khách ngoài.”

Trần Nham gật đầu, ánh mắt chăm chú.

“Tôi làm ở đó hơn nửa năm, làm trợ lý của huấn luyện viên.” Tôn Bằng nhìn cô, cảm thấy có lẽ giải thích nhiều hơn nữa cũng không hình dung ra, “Nếu cô có hứng thú, lần sau có thể dẫn cô đi xem thử.”

Cô nhìn anh, “Được đấy.”

“VẬY chờ hôm nào cô có thời gian nhé.”

“Được, cũng chờ anh rảnh rồi.”

Nhưng một tuần trôi qua, Trần Nham đều rất bận. Đầu tiên là nước mưa liên tục khiến thành phố có mấy nơi bị sạt lở nhỏ, cô đi theo làm mấy bài báo. Cộng thêm quay phim chuyên đề bước vào giai đoạn kết thúc, thứ tư nhóm Trần Nham đi Thượng Hải quay tài liệu thực tế cuối cùng.

Năm, sáu người ngồi một chiếc xe van, vừa đến Thượng Hải là bị dẫn đi trụ sở chính nằm ở ngoại ô của tập đoàn Danh Dương.

Trụ sở xây dọc theo một ngọn núi nhỏ, gần bốn trăm mẫu, bên trong toàn là nhà máy có kết cấu cốt thép, ra vào cần xuất trình thẻ, rất nhiều xe cỡ lớn chậm rãi chạy trong đó.

Giai đoạn đầu đã làm xong công việc phối hợp, ngày đầu quay phim rất thuận lợi, trên đường đều có người tiếp đón.

Bất động sản Danh Dương chỉ là một công ty con, ngành sản xuất chính của tổng công ty bọn họ là sản phẩm công nghiệp hóa chất, bao gồm thứ mọi người quen thuộc là màn hình tinh thể lỏng, cùng một số ngành công nghiệp vật liệu hút bụi bảo vệ môi trường, còn có một chi nhánh ở Mỹ. Trong ngành công nghiệp, thế lực của toàn thể công ty nằm ở vị trí dẫn đầu. Năm gần đây, để phát triển, bọn họ đã bước tới các ngành công nghiệp khác nhau bao gồm điện tử, bất động sản, dưới cờ đã có hai công ty niêm yết. Những thứ này, khi còn đi học, Trần Nham đã tra qua tài liệu trong máy vi tính, nhưng cảm nhận tai nghe không bằng mắt thấy vẫn rất khác biệt.

“Bất động sản ảm đạm, đã không phát triển được nữa. Bước tiếp theo có thể sẽ thử nghiệm tổ hợp thương mại.” Thật ra Trương Vĩnh Sinh cũng

chỉ từng tới trụ sở chính hai, ba lần, nhưng nói đến những điều này, anh ta lại giống như chuyện cũ rích, không che giấu được vẻ kiêu ngạo trong giọng nói.

Cơm trưa được đặt ở nhà hàng của một khách sạn năm sao trong nội thành.

Khoảng mười người ngồi rộng rãi bên cái bàn lớn hai mươi người, chén đĩa trưng bày tinh tế, khăn tay màu tím nhạt trong cốc gấp thành hình con chim thiên đường, một bức tranh sơn dầu trừu tượng lớn treo trên bức tường sau lưng.

Trước đó, mỗi món ăn đều đặt bằng lồng thủy tinh hình tròn, rất phô trương.

Một giám đốc phụ trách đối ngoại của tổng công ty cũng đi theo, trong bữa tiệc vô cùng khách khí với Trần Nham bọn họ, ăn cơm xong còn đặt cho bọn họ mỗi người một phòng tiêu chuẩn để nghỉ ngơi.

Người quay phim lên trên, “Lần này chơi mạnh rồi, còn có đài ngộ cấp phòng nữa.”

Làm ở đài truyền hình địa phương, bọn họ đi công tác tuy nhiều, nhưng có rất ít sắp xếp cấp bậc cao.

Buổi chiều đã phỏng vấn xong những người phụ trách của bộ phận chính, bọn họ về đến khách sạn trước khi mặt trời lặn.

Sau khi về, Trần Nham tắm trước, lúc đi ra thì trên điện thoại di động đã có hai cuộc gọi nhỡ.

Là Trương Vĩnh Sinh, cô gọi lại.

“Phóng viên Trần, giám đốc Chu của chúng tôi đúng lúc đến đây, sáng mai anh ấy sẽ mở cuộc họp tại đây. Cô cũng sang đây trò chuyện về sự sáng tạo quay phim của các cô với chúng tôi đi, cũng để giám đốc Chu đưa ý kiến thử.”

Trần Nham suy nghĩ, hỏi, “Có cần kêu quay phim đến cùng không?”

“Không cần đâu, phòng 2004, chúng tôi có mặt cả rồi, cô mau đến đi.”

“Được, chờ tôi một chút.”

Tóc không kịp sấy khô hoàn toàn, cô thay quần dài áo sơ mi mang đến, cầm điện thoại di động và thẻ phòng ra ngoài.

Có lẽ biết cô sắp đến nên cửa phòng không khóa. Gõ cửa, bên trong bảo cô vào.

2004 là phòng dạng căn hộ lớn, trang trí kiểu Âu, đồ gia dụng màu sậm, một bộ sofa bằng da lớn màu đen trong phòng khách, trên bàn làm việc lớn gần cửa sổ có một cái máy vi tính.

Chu Tư Hồng mặc một bộ đồ thường, ngồi trên chiếc ghế xoay bên cạnh bàn làm việc, Trương Vĩnh Sinh và một người khác ngồi trên sofa đối diện anh ta, ba người đều hút thuốc, đang chuyện trò vui vẻ.

Trương Vĩnh Sinh nhìn thấy Trần Nham đi vào, vội vàng đứng lên vẫy tay với cô, bảo cô ngồi, rót nước cho cô.

Chu Tư Hồng nhìn cô, cơ thể dựa vào lưng ghế, dập tắt thuốc trong gạt tàn, trên mặt còn lưu lại nụ cười nhạt khi nói chuyện ban nãy.

Giọng anh ta rất tùy ý, giống như bạn bè, “Hôm nay quay thế nào?”

Trần Nham nói, “Đều tốt lắm.”

Chu Tư Hồng cười, “Nếu bọn họ tiếp đãi không chu đáo, thì cô nói thẳng với tôi.”

Trương Vĩnh Sinh cười nói chen vào, “Giám đốc Chu, anh đây đúng là giết oan chúng tôi rồi. Bây giờ chúng tôi với phóng viên Trần bọn họ đã là bạn cũ đây, anh tuyệt đối yên tâm.”

Trương Vĩnh Sinh là một người biết đối nhân xử thế, rất biết điều chỉnh bầu không khí. mấy người lại nói cười vài câu, không khí cũng thoải mái. Một lát sau có người vào kêu anh ta ra ngoài, hình như là có việc phải xử lý.

Khi anh ta trở vào đến trước mặt Chu Tư Hồng khẽ báo cáo, tiếp đó người trên sofa cũng theo anh ta ra ngoài.

Thoáng cái, trong phòng chỉ còn lại Trần Nham và Chu Tư Hồng.

Ngoài cửa sổ, sắc trời hoàn toàn tối lại.

CÒN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thượng Hải

Anh ta vươn người chạm vào cái đèn sàn bên cạnh sofa, xung quanh sáng lên.

Sau động tác vừa rồi, anh ta không ngồi thẳng nữa, cơ thể dựa nghiêng sang một bên, nhìn Trần Nham dưới ánh sáng vàng vàng.

Anh ta hỏi, “Còn hai tuần nữa, có kịp không?”

“Không thành vấn đề.”

“Vậy thì tốt.” Ngón tay buồn chán gõ bàn một cái, Chu Tư Hồng nhìn cô, “Khoảng thời gian trước tôi gặp Văn Kiệt ở bên ngoài, cậu ta nghe nói cô đang làm việc giúp tôi, nên bảo tôi chăm sóc cho cô một chút.”

Cái tên lâu rồi không nghe thấy, đề tài quá mức thân thiết, Trần Nham chậm chạp một lúc, rồi sau đó bình tĩnh nói, “Thay tôi cảm ơn anh ấy.”

Bối Bối từng nói, bọn họ là bạn, cô suýt nữa đã quên mất.

Chu Tư Hồng gật đầu một cái, “Cậu ta sắp kết hôn rồi, nghe được cô nói như vậy, cậu ta nhất định rất vui.”

Ánh mắt anh ta lảng lảng đặt trên khuôn mặt cô, có chút ẩn ý không rõ ràng. Trần Nham không né tránh ánh mắt anh ta, trên mặt cũng không hề gợn sóng.

Anh ta đang nghi ngờ, sự bình tĩnh của cô là để cho người ta xem, hay thật sự không quan tâm. Ngày hôm đó gặp Phạm Văn Kiệt, Phạm Văn Kiệt

đã dùng rất nhiều từ trên người cô, thanh cao, vươn lên, không sợ hãi, không ham hư vinh. Phạm Văn Kiệt vẫn lưu luyến không quên được cô.

Chu Tư Hồng nói, “Đại học tôi ở nước ngoài, nên ít liên lạc với cậu ta. Thật ra chúng tôi cũng coi như là bạn nối khố, quen nhau từ nhỏ, quan hệ luôn rất tốt.”

Trần Nham không muốn nghe anh ta nói những lời không liên quan này, trả lời ngắn gọn, “Tôi và anh ấy đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

Dừng một chút, cô đứng lên tạm biệt đầy tự nhiên, “Nếu như không có chuyện gì khác...”

“Đing đing” một tiếng, chuông cửa vang lên.

“Xin lỗi cô,” Chu Tư Hồng mỉm cười, thông thả đứng lên, đi tới mở cửa.

Trên hành lang ánh sáng mờ mờ, người ngoài cửa lại tươi sáng rực rỡ.

Khoảnh khắc mở cửa, anh ta thoáng ngẩn người, trong chốc lát lại khôi phục vẻ ung dung.

Phùng Bối Bối mặc chiếc váy dài màu xanh lam đứng ngoài cửa, hơi nghiêng đầu, một bên má bị lọn tóc quăn che khuất, toát lên sự dịu dàng hấp dẫn.

Cô ấy cười mỉm, “Không mời em vào sao?”

Ngay lập tức, cô ấy lách qua cơ thể hơi nghiêng sang một bên của anh ta.

Trần Nham nhìn thấy người đi vào là Bối Bối, sau sự kinh ngạc ngắn ngủi, khuôn mặt cũng nở nụ cười

Phùng Bối Bối cũng thoáng sửng sốt, cười với Trần Nham, xoay người thân nhiên hỏi Chu Tư Hồng, “Hai người đang nói chuyện sao?”

Chu Tư Hồng chậm rãi đi tới, không trả lời.

“Sao cô lại đến đây?” Trần Nham hỏi.

“Tan việc rảnh rồi, nên lái xe tới đây chơi.”

“...”

Trần Nham suy nghĩ, lại hỏi cô ấy, “Ngày mai về sao?”

“Xem tình hình đã.”

Trần Nham nhìn bọn họ, cảm thấy bầu không khí hơi khác thường, “Vây tôi đi trước đây.” Lại nhìn Bối Bối, “Buổi tối tìm cô.”

Bối Bối nhếch môi như có như không cười một cái, ngồi xuống sofa, “Được.”

Chu Tư Hồng nhắc nhở Trần Nham, “Bữa tối ở phòng Hối Lan tầng mười, lát nữa nhớ đến nhé.”

“Được.”

Trần Nham không về phòng, xuống thang máy, đi qua đại sảnh khách sạn thơm phức, cô định ra ngoài dạo một vòng. Ở cửa, mấy người giống như tài xế đang dựa vào một chiếc xe hút thuốc nói chuyện phiếm. Trần Nham vừa nhìn liền thấy Tôn Bằng cao to, cô đi sang phía anh.

Tôn Bằng cũng nhìn thấy cô, thoáng sửng sốt, tiến lên đón.

Gặp nhau ở nơi làm việc, bọn họ đứng bên cây cột trụ trước cửa khách sạn chào hỏi đơn giản, cũng không nói gì.

Sắc trời đã tối, sau sự im lặng ngán ngùi, Trần Nham nói, “Bây giờ anh có việc gì không?”

“Hừm?” Tôn Bằng không hiểu ý cô lắm.

“Nếu không có việc gì thì cùng đi ra ngoài dạo một chút đi.”

Anh suy nghĩ, “Chờ một lát.”

Cô nhìn thấy anh sai bước đi sang phía mấy người kia, hình như là giao chìa khóa xe cho một người trong đó, dặn dò đôi câu, qua đây lần nữa, “Đi thôi.”

Ngoài cửa sổ tối hoàn toàn.

Chu Tư Hồng ngồi trên sofa, giơ tay vuốt tóc ra sau, châm thuốc.

“Tại sao đột nhiên đến đây vậy?”

Phùng Bối Bối nhìn khuôn mặt thờ ơ của anh qua tia sáng và khói thuốc, giọng nói rất nhỏ nhẹ, “Không đến được sao.”

Đây là tháng thứ ba bọn họ quen nhau, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, anh đột nhiên lạnh nhạt. Đã nửa tháng anh không chủ động liên lạc với cô. Việc này tính là cái gì?

Cô ngồi đối diện anh, trang điểm tinh tế, nhưng anh chỉ đang nhìn khói thuốc, không nhìn cô. Yên lặng một lúc, Phùng Bối Bối không thể nhịn được nữa, kiềm chế duy trì hình tượng cuối cùng, “Anh không muốn em tới, em đi là được chứ gì.”

Cô đứng lên đi ra ngoài.

Đi được hai bước, anh rút cuộc đi tới kéo tay cô, ở trước cửa nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, “Đang tốt đẹp nổi nóng gì chứ, anh đã nói gì sao?”

Cô im lặng không lên tiếng.

Môi anh chạm lên tóc mai bên tai cô, thấp giọng, “Nhớ anh rồi, có phải không nào?”

Cô giẫy một cái, anh xoay cơ thể đang cự nự của cô lại, đè mạnh cô lên cánh cửa, cúi đầu hôn môi cô.

Trần Nham và Tôn Bằng đi dạo dọc theo con đường không biết tên.

Lúc nhỏ Trần Nham rất ít đi xa nhà, có một dạo cô tưởng Thượng Hải là một thành phố xây đắp bằng vàng bạc, cao không thể với. Cô tưởng người nơi đây mặc hàng hiệu từ đầu đến chân, khi đi trên đường sẽ xách túi công văn, nhú mày, làm việc vội vã. Sau khi lên đại học từng đến đây du lịch cô mới phát hiện, nhà lầu Thượng Hải tuy cao, nhưng con người lại không cao như trong tưởng tượng. Đường phố có quá nhiều người bình thường, bọn họ mặc đồ vỉa hè, ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh, hoàn toàn không biết đang đi về hướng nào. Từ đó về sau, cô không còn quá nhiều mong đợi với nơi đô thị phồn hoa này nữa.

Giữa đường nhận được điện thoại gọi cô xuống lầu ăn cơm, Trần Nham nói mình đã đi ra ngoài, bảo bọn họ không cần chờ cô. Người quay phim có vai vế lớn hơn cô khuyên mấy câu bảo cô về, cô không nghe, bọn họ liền hơi tức giận, cảm thấy cô gái trẻ này thật không hiểu đối nhân xử thế. Cô không nói gì, sau khi tỏ vẻ hơi áy náy thì cúp điện thoại.

Bọn họ ngắm phong cảnh bên đường, cũng không ai nói gì.

Trước cửa một quán ăn bình dân, Trần Nham nói, “Đi ăn chút gì đi.”

Tôn Bằng nhìn, là một quán bán hoành thánh, bên trong quán rất nhỏ, khói mịt mờ, đầy người.

“Đi về phía trước nữa thử xem?” Anh vẫn chưa mời cô ăn một bữa cơm đằng hoàng.

Trần Nham nhìn quanh một cái, “Phía trước có lẽ không có gì đâu, cứ ở đây đi.”

Xung quanh là một khu dân cư, trong quán làm ăn rất tốt, rất nhiều người gọi món xong không có chỗ ngồi. Bọn họ ăn xong không ở lại lâu, tự giác nhường chỗ. Đi xuyên qua con hẻm nhỏ, rồi trở lại con đường lớn, muôn vàn bóng đèn neon đã lấp lánh, chiếu sáng hòa lẫn cùng đèn đường đèn xe. Bọn họ trò chuyện về quán ăn vừa rồi, trò chuyện đến quán mì dưới lầu nhà anh, trò chuyện đến gây dựng sự nghiệp.

Trần Nham nói, “Tôn Bằng, anh có từng nghĩ đến việc đổi một công việc khác không?”

“... Điều kiện tôi thế này, rất khó tìm việc làm tử tế.”

Chu Tư Hồng rộng rãi hào phóng, đối xử với anh cũng không tệ, rất nhiều người đều ước ao được đi theo ông chủ như anh ta, cộng thêm việc có thể có rất nhiều thời gian tự do, cũng có thể chăm sóc Tôn Phi, nên anh chưa từng nghĩ đến việc đổi công việc khác.

“Lần trước nghe Cường Tử nói, trung học thì anh mới thôi học?”

“Ừm.”

“Lớp 12 à?”

“... Lớp 11.”

“Trước kia tôi từng tiếp xúc với một luật sư, thì ra anh ta chỉ có bằng tốt nghiệp cấp 3, sau đó tham gia kì thi giáo dục đại học tự học lấy được

bằng đại học, ba mươi mấy tuổi tiếp tục học thạc sĩ pháp luật, thông qua kì thi tư pháp, bây giờ anh ta đã tự lập một văn phòng luật sư.”

Cô nói tiếp, “Thật ra bằng cấp trung học căn bản cũng khá tốt. Nếu anh có ý tưởng, tôi có thể tìm người hỏi thử trình tự thi giáo dục đại học tự học... Đương nhiên, tôi không biết có phải anh đã có dự định khác hay không, chỉ là tùy tiện trò chuyện với anh thôi.”

Mái tóc của cô xoa trên vai, lúc vừa ra ngoài ngọn tóc còn ướt, lúc này đã khô hết, vài sợi bị gió thổi nhẹ nhàng bay lên, sượt qua cánh tay anh, cô cúi đầu nhìn anh.

Tôn Bằng tránh cái nhìn chăm chú của cô, móc điều thuốc cúi đầu châm, trầm mặc nhìn về dòng xe không dứt trên đường.

Trên mặt anh mặc dù yên ả, nhưng trong lòng đã cuộn cuộn sóng ngầm từ lâu. Có sự cảm động sâu sắc, cũng có một sự tiếc nuối mà người đàn ông không muốn dễ dàng thừa nhận. Lời này là thật lòng vì muốn tốt cho anh, thế nhưng, toàn bộ điều cô nói quá lý tưởng hóa. Mấy năm nay anh dẫn Tôn Phi theo sống, luôn luôn đặt việc kiếm sống lên vị trí đầu tiên, những thứ khác, như là lý tưởng, hoài bão, ngay cả nằm mơ anh cũng không dám mơ.

Một lát sau, anh lại rút một hơi thuốc, nói, “Được, tôi sẽ suy nghĩ thử.”

Trần Nham thấy sắc mặt anh hơi nặng nề, cười nhạt một cái, cố ý giúp anh gạt bỏ.

“Còn nữa, hội quán Sanda, đừng quên đấy.”

Anh gật đầu, rút cuộc nhìn mặt khuôn cô, “Hai ngày nữa sẽ dẫn cô đi.”

“Được.”

Sau khi từ Thượng Hải về, Trần Nham bỏ hết những chuyện khác trong tay, tập trung toàn bộ làm hậu kỳ phim với biên tập. Trước khi về, Trương Vĩnh Sinh nói với cô, bộ phim lần này chỉ là khởi đầu, tiếp theo bọn họ có thể sẽ hợp tác trọn gói với đài của cô. Trần Nham nghe xong không dám lơ là, cố gắng hết sức làm tốt nhất. Ngược lại hai ngày nay, phòng làm việc có một tin tức mới.

Tiền Văn được thăng chức.

Hôm ấy cô vừa ngồi xuống, bật máy vi tính, liền có người đi vào la lên: “Tin tức nặng ký đây, Tiền Văn được điều đến tổ phóng viên làm tổ trưởng rồi. Tối nay tổ trưởng Tiền đãi khách, một chuỗi nhé.”

Tổ trưởng phụ trách khu vực trong thành phố tương đương với cấp bậc phó phòng. Vị trí tổ trưởng này đã bỏ trống mấy tháng, trong nhà đài không ít người lén có hành động, rất nhiều người không ngờ cuối cùng rơi vào Tiền Văn. Thật ra tin đồn đã có mấy tuần trước, nghe đâu một người họ hàng của Tiền Văn vừa làm thứ trưởng của bộ tuyên truyền ủy ban thành phố.

Chỉ một lát sau, Tiền Văn đi vào, bị ba, bốn đồng nghiệp vây quanh, trong khi cười nói, ánh mắt anh ta nhìn về phía Trần Nham trong đám đông.

Anh ta đi tới, giống như mọi khi ngồi dựa vào bàn làm việc của cô, “Vẫn ổn cả chứ, bộ phim kia đã làm xong chưa?”

“Gần xong rồi.” Cô dừng động tác trong tay, cười với anh ta một cái, “Chúc mừng nhé.”

“Ày, có gì mà chúc mừng với không chúc mừng chứ, buổi tối cùng nhau đi ăn cơm đi, ăn xong thì chơi bài...”

Tiền Văn còn chưa dứt lời, lại nhìn thấy trưởng phòng đi vào, vỗ tay trong không trung.

Mọi người đều nhìn sang.

Trưởng phòng cười tuyên bố: “Tiểu Văn của chúng ta thắng chức, buổi tối phòng bỏ tiền cho tập thể happy, ai cũng không cho phép xin nghỉ, có nghe thấy không? Ai xin nghỉ thì lên tầng hai mươi một nộp đơn xin nghỉ cho tôi.”

Mọi người cười ha hả một trận, một phóng viên trẻ nói: “Lãnh đạo anh nói đùa gì thế, ai xin nghỉ chứ? Em làm việc hai năm, đây còn là lần đầu tiên phòng mời ăn liên hoan đấy.”

Thật ra tối nay, Trần Nham đã hẹn với Tôn Bằng đi hội quán Sanda. Nhưng bữa cơm thế này ắt phải không cách nào thoát khỏi.

Trần Nham gửi tin nhắn cho Tôn Bằng: Tối nay có việc rồi, hẹn sau nhé.

Anh trả lời rất nhanh, chỉ một chữ: Được.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Năm Tay

Bữa cơm được đặt ở một nhà hàng mà chính phủ thường tiếp đãi khách ở đây, vô cùng cao cấp. Trên bàn cơm mọi người thay phiên nhau mời rượu Tiền Văn. Ở đài truyền hình, một nhân viên muốn thăng chức bình thường phải nhẫn nại rất nhiều năm, quá nhiều người làm ba mươi, bốn mươi năm mà vẫn còn đang dầm mưa dãi nắng lấy tin và biên tập ở tuyến đầu.

Tiền Văn có thể đạt được cơ hội này, mặc dù sau lưng cũng có hành động, nhưng năng lực nghiệp vụ và đối nhân xử thế của anh ta mọi người đều thấy rõ như ban ngày, một đồng nghiệp ở kênh truyền hình còn thật lòng vui mừng cho anh ta.

Qua ba tuần rượu, mọi người đều uống đến mức mặt đỏ gay.

Trưởng phòng nói, “Tiểu Tiền à, cậu đừng có chỉ bận rộn sự nghiệp thôi, vấn đề cá nhân phải nắm chắc đấy. Nghe tôi một câu, đàn ông ấy à, có liều hơn nữa cũng không thể quên lấy vợ đâu.”

Mọi người uống rượu vui vẻ, cười ha ha.

Trưởng phòng giả vờ nghiêm túc, “Mấy cô cậu đừng có cười, cười cái gì chứ, đặc biệt là mấy người độc thân đấy.”

Mắt xoay một vòng, bỗng nhiên để mắt tới Trần Nham, “Trần Nham à, cô cũng vậy, đừng im lìm cả ngày ở đó, có đối tượng yêu đương chưa?”

Trần Nham luôn yên lặng ăn cơm, không chạm vào một giọt rượu, không biết tại sao đề tài đột nhiên rơi xuống đầu mình, ngẩng đầu, biết trưởng phòng đã uống nhiều, nên mỉm cười lấy lệ, không lên tiếng.

“Còn cười nữa à...” Trưởng phòng liếc nhìn mọi người nói, “Mấy người ấy, từng người đừng để tầm mắt cao quá, nếu có thể tiêu hóa nội bộ thì tiêu hóa nội bộ, giám đốc Trương và giám đốc Dương ở trên kia, vợ chồng người ta sống không tốt lắm đâu. Làm người thì phải sống thực tế một chút.”

Giám đốc Trương và giám đốc Dương, một người là phó tổng bộ phận quảng cáo, một người là tổng thanh tra chuyên mục chế tác, đội hình vợ chồng nổi tiếng trong nhà đài.

Tiền Văn nghe lời nói này, dường như tràn đầy cảm kích, gật đầu liên tục, kéo cổ tay trưởng phòng, giơ ly rượu, “Lãnh đạo, em kính anh, em cạn trước nhé!”

Lại là một vòng chè chén.

Giữa chừng Trần Nham đi toilet, lúc rửa tay Tiền Văn vừa vặn đi từ toilet nam ra.

Uống hơi nhiều nên mắt anh ta ửng đỏ, anh ta vốc nước hắt vào mặt.

Trần Nham đưa cho anh một tờ khăn giấy, nói, “Tôi thấy anh cũng gần say rồi, đừng uống nữa.”

Tay cô trắng nõn xinh xắn, tầm mắt đi lên theo cánh tay mảnh khảnh, anh ta nhìn khuôn mặt cô một cái, bàn tay ướt sũng nhận lấy khăn giấy, “Không sao đâu.”

“Lát nữa chơi bài cô còn muốn đi không?” Anh ta lau tay, hỏi.

“Không đi nữa.”

“Vậy tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu. Uống nhiều như vậy rồi.” Uống thành ra thế này, ai đưa ai đây.

“Không sao, tôi đón xe đưa cô về.” Nhìn cô một cái, “Một mình cô đi tôi không yên tâm.”

Lần trước sau khi phỏng vấn kết thúc, cô xuống xe gần cơ quan, anh ta mới biết chuyện cô chuyển nhà. Cô luôn như thế, im lặng làm rất nhiều chuyện.

Ăn cơm xong đã hơn chín giờ, mấy người đàn ông ra khỏi nhà hàng vẫn hăng hái dăng cao, khăng khăng đòi đi chơi bài. Trần Nham chào hỏi với hai nữ đồng nghiệp bên cạnh, đứng ven đường vẫy một chiếc xe taxi rồi đi.

Xe lái trên đường rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã đi vào tiểu khu. Khi xuống xe cô mới phát hiện một chiếc xe taxi đi theo phía sau.

Tiền Văn từ trên xe bước xuống, bước chân hơi loạng choạng đi về phía cô.

Ánh đèn của hai chiếc taxi lần lượt biến mất, xung quanh tối lại.

Trần Nham hoàn toàn không biết anh ta đi theo, đứng lặng im tại chỗ.

“Tại sao không nói một tiếng mà đã đi rồi.” Trong hơi thở của anh ta toàn là mùi rượu.

“Tôi nói với Lý Văn rồi.”

“...”

Tiền Văn liếm đôi môi khô khốc, “Sau khi tôi đi, cơ hội để mọi người chơi thể này có lẽ sẽ ít đi. Chơi một lần ít một lần, cô cũng không nể mặt nữa.”

“Đừng có đa cảm quá, dưới tổ trưởng đều phân phó xe và tài xế, anh muốn về thì còn có thể về bất cứ lúc nào mà.”

Tiền Văn im lặng cười một cái, nhìn cô, “Trần Nham, cô hãy nói thật đi, có phải con người tôi quá ù lì, hơn nữa cũng không có bản lĩnh gì hay không...”

“Anh không ù lì, năng lực của anh mọi người đều...”

Anh ta ngắt lời cô, “Thật ra tôi biết, em luôn luôn xem thường tôi.”

Anh ta mượn men rượu nói thẳng suy nghĩ trong lòng, “Điều kiện của tôi có lẽ thua kém người trước đây của em, nhưng tôi sẽ không đối xử tệ với em.”

“...”

Anh ta chờ câu trả lời của cô.

“Chúng ta không hợp nhau.” Cô không muốn quanh co nữa.

Trong im lặng, gió đêm thổi xuyên qua bọn họ, Trần Nham dần cảm thấy hơi lạnh, ôm lấy cánh tay.

Một lát sau, Tiền Văn chậm rãi nói, “Nổi gió rồi, cô đi lên đi, tôi đi đây.”

Anh ta không chờ cô đi lên trước, mà rời đi trước.

Cô lẳng lặng đứng một lúc, bóng lưng chán nản của anh ta biến mất nơi khúc quanh, Trần Nham xoay người lên lầu.

Một chấm sáng lóe lên trong khóe mắt, cô không để ý, đi về phía tòa nhà.

Một cơn gió đêm âm thầm lay động qua ngọn cây, trong lòng cô như có dự cảm, bước chân dừng lại, quay đầu nhìn sang.

Bên bãi đậu xe đối diện, một chấm sáng chớp tắt trong nháy mắt. Đó là một bóng người, dưới tán cây đen kịt, hòa làm một thể cùng bóng đêm.

Cô không thấy rõ cái gì cả, đi về phía bóng người kia. Bóng người cũng chuyển động, bước nhanh hơn cô, càng đi càng nhanh.

“Tôn Bằng.”

Cách xa mấy mét, cô ở phía sau rõ ràng gọi anh lại.

Người trong bóng tối dừng lại, toàn thân quần áo đen, mặt hướng về phía trước.

Cổ anh thẳng tắp, đôi vai nặng trĩu, hai cánh tay rắn chắc buông thõng bên quần, cả người đưa lưng về phía cô, giống như một ngọn núi nhỏ bị bóng râm bao phủ.

Trong yên lặng, cô đi đến trước mặt anh.

“Tới tìm tôi ư.”

“...”

“Tới bao lâu rồi?”

Giọng anh trầm thấp, “Được một lúc.”

“Một lúc là bao lâu?” Cô nghiêm nghị một cách hiếm thấy.

“...”

Khuôn mặt trong bóng tối của anh đang nhìn cô, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Cô không biết anh đã chờ dưới lầu bao lâu, cô thở một hơi, chỉ cảm thấy đêm thu lạnh lẽo thấu xương.

Tại sao anh luôn như vậy?

Trời mưa không che ô, trời lạnh mười mấy độ chỉ mặc áo tay ngắn, nhìn thấy người mình chờ thì không nói tiếng nào, quay đầu đi ngay.

Đầu ngón tay chạm nhau trước tiên, rồi sau đó là một sức mạnh rất dịu dàng, cô nhẹ nhàng nắm một bàn tay bên hông anh.

Tôn Bằng cứng đờ, máu nóng chạy tán loạn trong cơ thể dường như bỗng nhiên chậm lại trong thoáng chốc, rồi sau đó, một sức mạnh khổng lồ đánh thẳng vào đầu, trong nháy mắt nuốt chửng anh.

*****

“Con phải ăn cơm nhiều một chút, gầy cả rồi này.” Trên bàn cơm, bà ngoại Trần Nham gấp một cái cánh gà cho cô.

“Bây giờ tự nấu cơm ở nhà sao? Quần áo giặt thế nào?” Ông ngoại hỏi.

Trần Nham ăn rất ngon miệng, nói qua loa tình hình gần đây với hai cụ. Tính ra, quả thực khoảng mười ngày không về. Khi ở cùng nhau thì không nhận ra, tách ra rồi, thì trong lòng đôi khi sẽ nhớ nhung.

Mẹ Trần múc canh cho cô, hiếm khi có giọng nói không vừa lòng, “Con ấy à, nói một tuần về một lần, bây giờ cả cái bóng cũng không có. Càng lớn càng hết hiếu thảo rồi.”

Trần Nham cầm đầu húp canh, không nói gì, trong lòng thật sự cũng có chút áy náy.

Ăn cơm xong cô vừa nói chuyện phiếm với mẹ Trần vừa thu dọn chén bát, làm xong hết mọi việc rồi, khi xách túi xách sắp đi, mẹ Trần bảo cô đừng vội, kêu cô vào phòng.

“Mợ con có giúp con nghe ngóng một chàng trai, làm ở cục thuế, xấp xỉ tuổi con. Mẹ cho người ta số điện thoại của con rồi, con tiếp xúc thử xem sao.”

Trần Nham nhú mày lần đầu tiên trong tối nay, “Sao cho số điện thoại của con mà cũng không bàn bạc với con.”

“Con bao nhiêu tuổi rồi, hả? Cũng đâu phải bắt con yêu đương ngay lập tức, chỉ bảo con qua lại thử mà. Con ở một mình, mẹ cũng không quản được, không kết hôn sao?”

Trần Nham không tranh luận với bà, nói lấy lệ, “Biết rồi ạ. Lần sau mẹ đừng buồn phiền chuyện của con nữa.”

Mẹ Trần thấy đỡ thì thôi, “Chờ gả con đi rồi, con bảo mẹ buồn phiền mẹ cũng sẽ không buồn phiền nữa. Mẹ không nói nữa, con về đi đường chậm một chút.”

Trên đường phố xe cộ đông đúc, tiếng còi xe đan xen.

Tôn Bằng đứng ở lề đường hút thuốc, nhìn thấy bóng dáng Trần Nham, di chân làm tắt mẫu thuốc lá.

Bên kia đường đèn đỏm rực rỡ, cô mặc chiếc áo len mỏng màu tro và quần lửng màu đen, giày cao gót màu nude kiểu dáng đơn giản, màu sắc cả người rất âm đạm, nhưng lại tự nhiên, lịch sự tao nhã, cái cảm hơi hắt khi

bước đi lại lộ ra một chút cao ngạo. Đầu phớt bóng người vội vã, anh vừa nhìn liền thấy cô.

“Đã chờ một lúc rồi phải không?”

“Cũng tạm.”

“Không lạnh sao?” Tôn Bằng vẫn mặc áo tay ngắn.

“Không lạnh.”

Cô nhìn anh một cái, không nói thêm gì nữa, “VẬY ĐI THÔI.”

“Đón xe đi tới đó nhé.”

“Có xe buýt đến đó sao?”

Anh nhìn cô, “Có, nhưng xuống xe phải đi thêm một đoạn.”

Cô gật đầu, “VẬY ĐI XE BUÝT ĐI, MỚI VỪA ĂN NO.”

Hội quán Sanda nằm trong một tòa nhà văn phòng thương mại ở phía nam thành phố, khá giống hội quán tập thể hình bình thường, có bốn phòng học nhỏ, còn có một phòng học lớn trải tấm đệm lót mềm lớn, trang trí đơn giản sáng sủa, dùng vật liệu rất có khuynh hướng cảm xúc.

Tôn Bằng chào hỏi với một cô gái ở quầy lễ tân, cô gái đưa cho anh một cái chìa khóa, anh quen thuộc dẫn Trần Nham đi vào trong.

Trần Nham ít nhiều gì cũng có chút bệnh nghề nghiệp, không nhịn được nhìn lâu hơn. Bên trong hội quán rất yên tĩnh, cũng rất sạch sẽ, có bốn, năm người đang dùng dụng cụ tập thể hình trong khu vực tập thể hình. Khi đi ngang qua phòng học, cửa đóng, nhưng có tiếng dấm đá vào đệm lót mềm truyền ra.

Một người đàn ông mặc áo may ô quần vận động màu đen nhìn thấy bọn họ, đi sang.

Tôn Bằng: “Anh Khuê.”

Người đàn ông vóc dáng vừa phải, nhưng cơ bắp cả người rất đúng chuẩn, nhìn Tôn Bằng, rồi lại nhìn Trần Nham, hỏi, “Đến chơi hả. Lâu lắm không thấy cậu rồi.”

“Dẫn bạn tới đây xem thử.”

“Trong phòng học số một đang tập luyện, mấy phòng khác cũng có hện trước, đến phòng học lớn đi.”

“Được.”

Anh đưa chìa khóa tủ trong phòng thay đồ cho cô, ở bên ngoài chờ cô thay quần áo.

Trần Nham đi ra rất nhanh, một bộ quần áo thể thao, búi tóc, rất năng động.

Phòng học lớn rất giống hội quán Taekwondo, ở giữa trải một tấm đệm lót mềm khổng lồ, một số dụng cụ bảo hộ chất đồng bên tường, ba mặt tường đều là gương.

Tôn Bằng dẫn cô đi loanh quanh bên trong nhìn thử, nói một ít nội dung chính cơ bản của Sanda.

“Có phải là một kiểu cận chiến không?”

Tôn Bằng suy nghĩ, “Một số kỹ thuật cận chiến cũng dung hòa bên trong.”

“Anh rất rành đánh nhau ư?”

“Có lẽ biết hơn người bình thường một ít động tác, nhưng cũng không phải chuyên nghiệp.”

Trần Nham gật đầu.

Góc tường có một cái tạ, Trần Nham dùng hết sức lực, cái tạ cách mặt đất một đoạn nhỏ.

Góc nghỉ ngơi có một cái sofa, máy nước uống, phi tiêu treo trên tường. Cô nhàm chán phóng hai cái, thành tích không tốt.

Ở bên cạnh, một mình Tôn Bằng hít đất mười mấy cái làm nóng người, đứng lên, cơ bắp trên người hơi ẩn hiện, “Trần Nham, cô sang đây, tôi dạy cô vài động tác đơn giản.”

Cô quay đầu lại, “Được.”

Anh đứng đối diện cô, “Rất đơn giản, con gái các cô gặp phải chuyện bất ngờ, thật ra không nên cân nhắc chiêu thức, cái bây giờ tôi dạy cô cũng là để tùy cơ ứng biến.”

“Ừm.”

“Bây giờ có người muốn tập kích cô ngay mặt cô,” anh vươn tay khẽ đặt lên vai cô, “Hắn ở đằng trước đè vai cô, cô có thể không mạnh bằng hắn, không phản kháng được, lúc này cô hãy thuận theo thế dùng bàn tay cùng hướng túm lấy cánh tay hắn.”

Trần Nham dựa theo sự chỉ dẫn của anh, giơ tay bám vào cánh tay anh, “Như thế này ư?”

“Đúng thế.”

“Sau đó thì sao?”

“Cô xoay người về hướng cánh tay ấy, cúi đầu dùng hết sức cắn mạnh hẳn, đồng thời, chân bên kia đạp mạnh hẳn một cái, la lớn cầu cứu.”

Trần Nham luôn làm theo hướng dẫn của anh, cho đến khi nghe anh nói cắn, cô cười nhạt một cái, ngẩng đầu, “Có cần làm mẫu không?”

“...”

Tôn Bằng lại dạy đơn giản cho cô kỹ thuật khi người khác đánh lén từ sau lưng, ban đầu Trần Nham không hứng thú lắm, nửa học nửa chơi, sau đó thì rất nghiêm túc ghi nhớ, học thêm mấy động tác Sanda cơ bản.

Cô chính là như vậy, hoặc là không làm, một khi tập trung tinh thần thì vô cùng nghiêm túc.

Hơn nửa tiếng sau, trên người bọn họ đã đổ ít mồ hôi.

Tôn Bằng hỏi: “Có khát không?”

“Có một chút.”

Đi đến bên máy nước uống, cốc giấy dùng một lần đã hết, anh đi ra ngoài lấy nước cho cô.

Trần Nham đi đến bên cửa sổ, kéo cửa sổ ra một chút, để gió thổi vào.

Ngoài cửa sổ đèn neon lập lòe, thấp thoáng có thể thấy được tòa nhà cao nhất trung tâm thành phố.

Một lát sau, lông mi khẽ run, cô cảm giác có người đứng sau lưng.

“Phong cảnh bên ngoài rất đẹp.” Cô phá vỡ sự yên lặng, quay người lại mới phát hiện, bọn họ cách nhau rất gần.

Tầm mắt khi xoay người rơi trên cổ anh trước, sau khi vận động, làn da nơi ấy rịn mồ hôi. Chậm rãi ngược mắt, là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh, đôi mắt sâu không thấy đáy.

Anh đưa một chai nước khoáng cho cô.

“Cảm ơn anh.”

Trần Nham nhận lấy, ngửa đầu dốc một hơi, nước mát lạnh theo cổ họng thấm thẳng đến tim phổi.

Anh luôn lẳng lặng nhìn cô, nhìn cô uống nước, để cái chai xuống, từ từ vận cái nắp màu trắng, rồi ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng anh.

Lúc này, một cơn gió ngoài cửa sổ tràn vào từ sau lưng cô, vài sợi tóc mềm mại hất bay lên, đôi mắt cô nhìn anh qua vài sợi tóc, bỗng cười khẽ một tiếng.

Đây là một nụ cười không có ý nghĩa gì, chỉ bởi vì cơ thể thư thái, nội tâm thả lỏng trong giây phút này.

Tôn Bằng giơ tay lên, vuốt tóc cô một cái.

“Đi thôi, tôi đưa cô về.”

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Chiếc Áo

Hạ tuần tháng mười, kì thi công chức quốc gia bắt đầu đăng kí, đại quân thi công chức đã ầm ập nửa năm bắt đầu rục rịch. Buổi trưa, cục tài nguyên nhân lực và an sinh xã hội thành phố mời chuyên gia của trung tâm khảo thí tỉnh đến thư viện mở tọa đàm, thu hút gần hai trăm người.

Khi buổi tọa đàm kết thúc, vài cơ sở đào tạo thi công chức tìm đến sinh viên ở các trường đại học, chặn thành nhóm ở ngoài cổng, phát tờ rơi tài liệu, kéo người lại để lấy số điện thoại, trong ngoài náo nhiệt vô cùng.

Trần Nham mang giày cao gót xách túi, đi theo đám đông chen chúc nhau ra ngoài.

Một nam sinh viên dáng dấp không cao lắm cầm giấy bút đi theo sát cô, cứ nài nỉ, “Chị ơi giúp một cái đi được không. Em làm việc bán thời gian, có nhiệm vụ, chị để lại số điện thoại là được...”

Trần Nham đi một đoạn, thấy cậu ta kiên nhẫn không từ bỏ, nhận lấy cây bút trong tay cậu ta, “Chỉ viết số điện thoại thôi phải không?”

“Đúng ạ, tốt nhất là có thể thêm tên nữa.” Cậu ta mừng rỡ nhìn Trần Nham viết nhanh trên tờ giấy.

“Cảm ơn chị ạ.”

Trả lại bút giấy, cô vội vã đi lần nữa.

Trong hồ bơi vào sập tối ngày thu, rất ít người.

Bơi qua lại mười mấy lần, ngồi trên bậc thang inox, Trần Nham nhìn Phùng Bối Bối tới tới lui lui không biết mệt trong làn nước màu xanh, tựa như một con cá. Ánh mặt trời nhá nhem vấy trên mặt nước, bập bênh dập dờn.

Cuối cùng, Phùng Bối Bối đến bên cạnh cô, đẩy kính bơi lên trên mũ bơi, mặt đầy bọt nước, “Không bơi nữa à?”

Trần Nham: “Nước lạnh quá.”

Bối Bối: “Vây đi thôi, tôi cũng xong rồi.”

Thay quần áo tắm rửa.

Trần Nham tắm xong trước đi ra sấy tóc, trang điểm nhẹ, ngồi chờ ở bên ngoài.

Nửa tiếng sau Phùng Bối Bối mới đi ra, mái tóc dài xõa vai, áo may ô đen sát người, quần jean nhét trong đôi giày boots cổ cao, áo cardigan tay dài khoác bên ngoài hơi mở ra. Đi ngang qua đâu cũng có người quay lại nhìn cô ấy chăm chăm. Trần Nham cảm thấy Phùng Bối Bối thật sự xinh đẹp, không phải là cái đẹp mà chín người mười ý, mà là vẻ đẹp thông thường nhất, có thể nhận được sự công nhận rộng rãi nhất.

Buổi tối khi ăn cơm, Trần Nham nhận được điện thoại của Trương Vĩnh Sinh, mời cô tuần sau tham gia tiệc kỉ niệm một năm của công ty bọn họ, tổ chức tại khách sạn lớn Cảng Dật ở trung tâm thành phố.

Âm thanh trong ống nghe rất lớn, Phùng Bối Bối nghe gần hết đoạn đối thoại của bọn họ.

Sau khi Trần Nham cúp máy, Bối Bối gấp một miếng khoai từ bỏ vào trong chén của cô, “Dạ tiệc của bọn họ là vào tuần sau à?”

Trần Nham uống một ngụm nước cam, “Ừm,” để ly xuống, “Có phải cô với Chu Tư Hồng xảy ra vấn đề không?”

Phùng Bối Bối không để tâm cười một tiếng, “Hai ngày trước đã chia tay rồi.”

Trần Nham không kinh ngạc, tất cả cô có thể nhìn ra.

Phùng Bối Bối nói, “Là tôi đề cập. Thật ra như bây giờ cũng tốt, đỡ phải đến một kết quả cuối cùng.”

Từ trước đến nay Trần Nham luôn cảm thấy rất nhiều lời an ủi đều quá cứng nhắc, nhưng vẫn nói một câu, “Vẫn ổn chứ?”

Bối Bối nở nụ cười với cô, một vẻ buồn rầu chợt lóe lên trong đôi mắt to, “Vẫn ổn, thật ra chuyện tình cảm cũng chỉ là chuyện này thôi. Cái cũ không đi thì cái mới không đến. Hơn nữa, tôi cũng không tệ.”

Cá xào cải chua bưng lên, Trần Nham nói, “Cô nghĩ như thế thì tốt, rất sợ cô đi vào chỗ bế tắc.”

Bối Bối nói, “Tôi sẽ không thế đâu. Cho tôi thêm hai tuần, không, một tuần thôi, anh ta trông như thế nào tôi cũng quên mất, cô có tin không?”

Trần Nham cười cười.

Đây đúng là chuyện Phùng Bối Bối làm được.

Cô ấy từng có một người bạn trai có hai số điện thoại, một số không hay dùng trong đó bị cô ấy đặt biệt danh. Hơn một năm sau khi chia tay, có một ngày số điện thoại đó vang lên, từ đầu đến cuối cô ấy không nhớ nổi cái biệt danh ấy là ai.

Ăn cơm xong, trên xe đi về, Phùng Bối Bối hỏi Trần Nham, “Gần đây Tiền Văn đang yêu, cô có biết không?”

Trần Nham mỉm cười.

Chẳng những biết, mà cô còn từng gặp qua.

Khi đó cô vừa tan làm, mua trái cây ở tiệm trái cây gần cơ quan, một chiếc xe màu trắng dừng trước cửa tiệm, một cô gái trẻ chạy từ ghế phụ xuống.

Cô gái bước nhanh nhẹn vào tiệm, phát hiện cái gì đó, quay đầu la một câu về phía cửa sổ xe đang mở, “Tiền Văn, có dâu tây này, anh có ăn không?”

Tiệm trái cây rất nhỏ. Tiền Văn từ trên xe bước xuống, bấm “tít” một tiếng khóa xe lại. Cô gái tiến lên đón ôm cánh tay anh ta đầy thân mật, “Mùa này mà đã có dâu tây rồi, mua một ít được không?”

“Em muốn ăn thì cứ mua đi.”

Đi vào trong tiệm, Tiền Văn nhìn thấy Trần Nham, ngẩn ra, ngay sau đó hất cằm với cô một cách tự nhiên, “Vừa tan làm ư?”

Trong lúc vô tình, bọn họ đã xa lạ hơn rất nhiều.

Sau lần tỏ tình thất bại dưới lầu nhà cô, có một đêm anh ta lại uống say, gọi cho cô hai cú điện thoại, cô không hề nhận cái nào. Sau đó, anh ta gửi một tin wechat tình cảm lộ liễu, giống như hai cú điện thoại kia, đá chìm đáy biển, ngay cả một lời từ chối cũng không có.

Anh ta bắt đầu cảm thấy, người phụ nữ này làm việc rất tuyệt tình, giống như không có trái tim vậy.

Hễ là người cô không muốn đối mặt, điều cô không mong muốn, cô sẽ trực tiếp quên tất cả, ngay cả mắt cô cũng không lọt vào nổi, đến cuối cùng, một tiếng từ chối cũng là hi vọng xa vời.

Tiền Văn giới thiệu đơn giản với cô gái kia, “Đồng nghiệp trước đây của anh, Trần Nham của kênh tin tức.” Lại nói với Trần Nham, “Hứa Vân, người yêu của tôi, năm nay vừa đến tổ phóng viên khu vực mới.”

Sắc mặt Hứa Vân hơi ngạc nhiên mừng rỡ, “Chào chị, thì ra chị chính là chị Trần Nham, em hay xem bản tin của chị lắm.”

Trần Nham cười nhạt một cái, “Chào cô. Dâu tây mùa này thật ra không ngon lắm, dùng thuốc khá nhiều.”

Tiền Văn nói với Hứa Vân, “Cô ấy chạy mảng nông nghiệp, có bệnh nghề nghiệp ấy mà.”

Trần Nham mỉm cười, nhìn Tiền Văn nói, “Hai người đi dạo đi, tôi đi trước đây.”

Tiền Văn nhìn cô, gật đầu: “Lần sau tụ tập.”

“Được.”

Hứa Vân nhìn Trần Nham rời khỏi, nhìn thấy Tiền Văn vẫn đang nhìn chăm chăm bóng lưng rời đi của cô, cầm một hộp dâu tây đỏ trước mặt lên nhìn, “Trông ngon lắm mà. Bây giờ trái cây nào mà chẳng dùng thuốc, con người không thể nghiêm túc quá, nghiêm túc một cái là không ăn được gì cả.”

Ông chủ tiệm trái cây thừa cơ nói, “Người đẹp, cô yên tâm đi, mọi thứ trong tiệm chúng tôi đều là sản phẩm xanh. Dâu tây này vừa mang ra thành phố, không có mấy tiệm bán đâu. Nếm thử xem có tươi không.”

Hứa Vân mỉm cười, “Thế à, chú cân một hộp giúp cháu đi.” Cô ấy nhìn Tiền Văn một cái, “Em mua một hộp dâu tây, anh xem thử anh còn muốn ăn gì nữa không?”

Tiền Văn: “Tùy ý đi, trái cây cũng đâu ăn thay cơm được.”

Hứa Vân bấu môi, “Anh cái gì cũng tùy ý cả.”

Tiền Văn nhếch miệng cười, ôm vai cô ấy, “Nghe em cả còn không được sao.”

“Nghe nói gia đình cô bạn gái nhỏ của anh ta cũng rất khá, mẹ cô ấy còn là một cán bộ ở cục thuế nữa.” Bối Bối dừng lại chờ đèn đỏ.

“Hai ngày trước tôi gặp được rồi, trông cũng không tệ.”

Bối Bối vừa nghe lời này của cô thì lại vui vẻ, xoay nửa người về phía cô: “Cô có ý nghĩ gì không?”

“Ý nghĩ gì cơ?”

Bối Bối cười, “Tôi thấy, nếu bây giờ cô hối hận, thì ngoắc ngón út một cái, Tiền Văn vẫn sẽ quay đầu lại, có muốn đánh cược không?”

Nét mặt cô ấy mang theo chút tinh nghịch thông thường, hoàn toàn không giống đang thất tình.

Trần Nham vừa định trách cô ấy đôi câu, thì điện thoại di động trong túi xách rung một cái.

Là một tin nhắn.

Tôn Bằng: “Được, mới vừa ở trên đường.”

Hai mươi phút trước cô gửi cho anh một tin nhắn, nói cho anh biết hôm nay cô không đến công viên tập thể dục. Ban nãy anh không nhìn thấy ngay, nên bây giờ mới trả lời.

Kể từ hai tuần nay, không biết bắt đầu cụ thể từ ngày nào, có đi tập thể dục hay không, bọn họ đều sẽ gửi tin nhắn báo cho nhau biết.

Trần Nham không nhả lại, bỏ điện thoại di động vào trong túi xách, thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy bóng đêm đầy dịu dàng, đèn đóm rực rỡ.

Dọc đường, rất nhiều người đi xe đạp mặc một chiếc áo gió. Thấm thoát, thời tiết đã thật sự lạnh dần.

Buổi trưa thứ ba tan làm sớm, Trần Nham đến thư viện trả sách.

Trên đường về đi ngang qua một cửa hàng quần áo nam, cô đi qua, dừng lại, từ từ bước quay trở lại.

Trong cửa sổ trưng bày, ma-nơ-canh nam thân hình cao lớn mặc trên người một chiếc áo jacket màu đen, ánh mặt trời lác đác xuyên qua lớp kính chiếu lên chất vải kaki ấy, có một loại cảm nhận thô ráp mà ấm áp.

Cô đi vào cửa hàng, tìm được chiếc áo đó trên giá áo. Chất vải sờ trong tay không tính là dày, kiểu dáng rất đẹp, cứng cáp, vừa khéo mặc trong thời tiết này.

Nhân viên cửa hàng đi sang không hỏi này hỏi kia mà khen chiếc áo này hết cỡ trước, hỏi cô số đo.

Trần Nham ngây ngẩn cả người.

Nhân viên cửa hàng nhìn cô, “Chị nói cho em biết người ấy cao bao nhiêu đi?”

“... Khoảng một mét tám.”

“VẬY CHỊ LẤY CÁI ÁO 185 ĐI, KHÔNG ĐƯỢC THÌ CHỊ QUAY LẠI TRẢ. CHIẾC ÁO NÀY CŨNG KHÔNG CÓ SỐ LỚN HƠN NỮA.”

Trong căn phòng nhỏ hẹp, ánh đèn huỳnh quang trắng xanh, Tôn Bằng để điều thuốc bên gạt tàn, cánh tay lần lượt đưa vào trong tay áo, nhấc cổ áo giữ giữ áo, kéo dây kéo, đuổi cánh tay một cái.

Chiếc áo trông rất rộng, ai ngờ lại càng tô điểm thêm cho vóc dáng anh, chất vải cứng cáp phối hợp cùng kiểu dáng thoải mái, sau khi khoác lên người tạo thành một vài nếp gấp tự nhiên, bỗng dưng tăng thêm một phần ngang ngược, thật sự rất giống như thế.

Trần Nham gạt đầu, “Không nhỏ phải không?”

“Vừa vặn.”

“Vậy Tôn Phi đoán chừng cũng vừa. Không đổi nữa.”

Tôn Bằng không lên tiếng.

Cô cúi đầu, gấp một chiếc áo jacket màu kem khác trên giường.

“Vốn là định mua cho anh ấy, vừa khéo còn lại hai chiếc nên tôi lấy cả.”

Nói dối gần như vụng về, lời vừa ra khỏi miệng cô liền hơi hối hận, cần gì phải nói như vậy chứ.

Ngước mắt lên, Tôn Bằng đang lẳng lặng nhìn cô từ trên xuống dưới. Lỗ tai cô mơ hồ nóng lên, điện thoại reo vang.

Cô lấy điện thoại di động đi ra ban công nhận máy.

Là điện thoại của cơ quan, cô trả lời đơn giản vài câu rồi cúp máy, ngăm sắc trời nhạt dần, Trần Nham trấn tĩnh lại.

Vừa xoay người, cô phát hiện Tôn Bằng đã chặn ở cửa, đang nhìn cô, giống như một bức tường.

Trần Nham thấy mu bàn tay anh đưa ra sau lưng đẩy cánh cửa gỗ cũ nát, cửa “két” đóng lại, trong nháy mắt ánh sáng bị nhốt trong phòng, giữa đất trời là một khoảng màu tro âm đạm.

Trái tim Trần Nham đập lên mãnh liệt.

Không gian nhỏ hẹp này, không nói lời nào, quá xấu hổ, cô nhìn người anh: “Cởi ra đi, phải qua một lần nước trước mới mặc được.”

“Tại sao mua áo cho tôi?”

“...”

“Quan tâm tôi ư?”

Cô nhìn ánh mắt sâu kín của anh, yên lặng một chút, khẽ trả lời, “Anh nói thử xem?”

Trong không khí lúc chạng vạng, tiếng người huyền não bay thấp thoáng, lúc thì cách bọn họ rất xa, lúc thì lại như cách bọn họ rất gần.

Anh nhìn xuống cô, vươn tay trái, khi cơ thể cô hơi lùi ra sau, anh ôm lấy cổ cô. Cô có thể cảm nhận nhiệt độ của làn da anh, ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt còn lưu lại trên đầu ngón tay anh.

Giọng nói hạ thấp của anh hơi khàn:

“Trần Nham, cô còn như thế, thì tôi sẽ coi như cô đã suy nghĩ rõ ràng, sẽ không bận tâm gì đến cô nữa.” Dừng lại, “Tôi có thể là người còn kém hơn cô tưởng tượng, có hiểu không?”

Trần Nham lẳng lẳng nhìn anh, nghe anh nói từng chữ một xong những lời này, cảm nhận bầu không khí càng ngày càng nặng nề. Cô muốn nở một nụ cười thản nhiên giống như thường ngày, nhưng cô cười không nổi.

Lặng thinh hai giây, cô cảm thấy mình nên nói chút gì đó, cho dù là chỉ nói một chữ hiếu.

“Tôn Bằng, tôi...”

Yết hầu Tôn Bằng khẽ di chuyển, Trần Nham cảm giác được bàn tay trên cổ mình siết chặt hơn, kéo mạnh cô tới, anh hôn cô thật sâu.

Hơi thở nam giới ùn ùn kéo đến, sức lực giữa môi và răng dịu dàng mà dừng mãi, anh không cho cô một chút cơ hội thở dốc. Bên eo là cánh tay như sắt, cơ thể nóng hầm hập của anh kề sát cô, cánh tay khô ráp nâng mặt cô.

Tất cả đều không còn kịp suy xét nữa.

Trần Nham không cự tuyệt, không đáp lại, cánh tay không có chỗ để kéo một góc vạt áo sau lưng anh, giống như một con thuyền trôi nổi bị sóng lớn đột nhiên lật úp, cuốn theo con sóng.

Sau lưng, màn đêm sâu dần, đèn đóm cao thấp không đồng đều trong những tòa nhà xung quanh, từng chiếc một sáng lên.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tranh Cãi

Khổng Trân và Cường Tử dẫn Tôn Phi vừa nói vừa cười đi về, lúc vào cửa, Trần Nham đang từ trong phòng đi ra, cầm một mảnh vải lau bàn tay ướt sũng, giống như vừa giặt đồ xong.

Nhìn thấy bọn họ, cô mỉm cười đầy thân thiện.

Khuôn mặt vui vẻ của Khổng Trân cứng đờ, ánh mắt hỏi dò nhìn về phía Cường Tử.

Buổi trưa Tôn Bằng có việc, Cường Tử tan làm sớm đã chủ động sang đây dẫn Tôn Phi đi tìm Khổng Trân, định buổi tối cùng nhau ăn cơm. Khổng Trân không biết Trần Nham cũng tới đây.

Cường Tử thì lại có phần ngạc nhiên mừng rỡ, “Trần Nham, cô cũng tới ư.”

Lại nhìn một cái, trên bàn đã có ba món xào nóng hôi hổi.

Tôn Phi giành ngồi xuống trước đụng tay vào.

“Còn một món mặn một canh nữa là ăn cơm được rồi, mọi người ngồi xuống đi.” Giọng Tôn Bằng từ trong bếp truyền ra.

Trần Nham đưa một đôi đũa cho Tôn Phi, hỏi anh ta đi đâu chơi. Tôn Phi gắp một miếng thịt rồi đưa vào miệng, “Đón Trân Trân tan làm.”

Khổng Trân nhìn cô, có vẻ hơi uể oải ném túi xách lên trên bàn, la về phía nhà bếp, “Hôm nay không phải anh đưa ông chủ xuống quê sao? Sao

về sớm thế, nấu cơm xong hết cả rồi vậy.”

Tôn Bằng bưng đĩa cá ra, sắc mặt trông vui vẻ hơn thường ngày, “Năm giờ về. Còn thiếu một món canh thôi.”

“Canh để em làm cho.” Cường Tử vừa nói vừa xắn tay áo, đi vào bếp.

Tôn Bằng để cá lên trên bàn, hỏi nhỏ Trần Nham một câu, “Có đói bụng không?”

Trần Nham lắc đầu.

Khổng Trân nhìn anh, cảm thấy hôm nay anh hơi khác lạ, khác chỗ nào thì lại không nói được. Cô ấy vô thức nhìn Trần Nham, cầm cốc trà đi vào bếp rót nước.

Tôn Phi nhìn Tôn Bằng nói, “Uống sữa tươi.”

Tôn Bằng mở tủ lạnh, tìm một vòng, phát hiện mấy túi sữa tươi mua trước đó đã uống hết. Tôn Phi mỗi lần toàn là nhớ tới cái gì là đòi cái đó, cho nên sữa tươi anh đều mua sữa đóng túi, hạn sử dụng lâu.

Tôn Phi thấy anh tay không đóng cửa tủ lạnh lại, nói lần nữa, “Uống sữa tươi.”

Tôn Bằng sợ anh ta đột nhiên âm ỉ, vỗ vai anh ta, “Ngồi chờ một chút, em xuống dưới mua.”

Bên bàn cơm, Trần Nham đang trả lời một tin nhắn trên wechat, xác định một cuộc phỏng vấn vào trưa mai.

Khổng Trân bưng cốc uống nước, khéo mắt nhìn cô một cái, phát hiện điện thoại di động của cô không phải là iPhone 6 thịnh hành nhất, cũng không phải là Samsung, hình như là Xiaomi. Cô ấy thầm hừ lạnh, lấy chiếc iPhone 5 của mình để lên trên bàn, cũng cúi đầu chơi.

Khổng Trân chơi một game nhỏ, nhạc nền chút chút, cứ thua mãi, càng chơi càng bức bối.

Cô ấy không ngừng nghĩ đến lời hôm nay người khác truyền lại cho cô ấy, nói khoảng thời gian trước Tôn Bằng dẫn một người phụ nữ đến quán chơi, động tác vô cùng thân mật, hỏi cô ấy có phải Tôn Bằng đang yêu không. Cô ấy đoán, người này ngoại trừ Trần Nham ra, thì không thể là người khác.

Tôn Phi đang ăn đồ ăn, trong miệng lẩm bẫm lẩm bẫm. Khổng Trân nhìn anh ta, lại liếc nhìn Trần Nham, não xoay chuyển một cái, ghé sát bên tai Tôn Phi nói thầm một câu.

Chỉ chốc lát sau, một mình Tôn Phi bỗng nhiên cười khanh khách.

Trần Nham ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, cuối cùng thật sự thấy anh ta cười đến mức không dừng được, cô để điện thoại di động xuống, cũng mỉm cười hỏi, “Tôn Phi, anh cười gì thế?”

Không ngờ Tôn Phi nhìn cô, miệng bỗng bật ra một câu, “Cô là đồ phóng đảng.”

Đầu óc Trần Nham ong một cái, cả người cứng đờ, ngay sau đó sắc mặt ửng đỏ.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều không thích tranh cãi với người khác, cũng rất ít xảy ra mâu thuẫn. Công việc tuy là phóng viên, nhưng cô không hề chạy đường dây nóng, tiếp xúc với nhân viên chính phủ, mọi người nói chuyện đều rất giữ thể diện. Đây là lần đầu tiên có người mắng lời vô cùng thô tục ngay trước mặt cô. Đối lại là người khác thì cô có lẽ còn ung dung đối đáp được, nhưng người này lại là Tôn Phi, cô không thể nào tranh luận.

Khổng Trân nhìn thấy khuôn mặt hết nói nổi của Trần Nham, không nén được sự khoái chí trong lòng, mũi hừ cười một tiếng.

Gần đây Tôn Phi không biết nhìn thấy từ mới “đồ phóng đảng” này trong quyển sách nào, trên đường về Cường Tử đi vệ sinh, anh ta đột nhiên nhớ ra rồi hỏi Khổng Trân đồ phóng đảng có nghĩa là gì. Lúc đó Khổng Trân vừa nghe thì chỉ cảm thấy vui vẻ, cũng không trả lời anh ta đành hoảng. Ban nãy nhanh trí nhớ ra, cô ấy liền ghé vào bên tai Tôn Phi “giải thích”.

Khuôn mặt lạnh lùng của Trần Nham hướng về phía Khổng Trân.

Khổng Trân có tật giật mình trềng lại, giọng nói không cao không thấp, “Nhìn tôi làm gì? Cũng đâu phải là tôi nói cô phóng đảng.”

Trong bếp bật máy hút khói, vừa rồi Cường Tử không nghe thấy bọn họ nói gì, lúc này đang bùng một nồi canh ra, vừa vặn nghe thấy nửa câu sau của Khổng Trân, đầu óc ầm một tiếng, không ngờ nấu có một nồi canh mà bên này đã xảy ra chuyện lớn.

“Chuyện này là sao vậy? Trân Trân, miệng em nói vớ va vớ vẩn gì đó...” Anh ta để nồi canh ở góc bàn, lập tức xin lỗi Trần Nham, “Trần Nham, cô tuyệt đối đừng để bụng nha, con nhóc này thỉnh thoảng hay không cân nhắc, mở miệng là nói, quen rồi, cô đừng hiểu lầm nó.”

Khổng Trân nói với Cường Tử bằng một giọng rất kích động, “Hiểu lầm cái gì, em là thứ gì mà mở miệng là nói!?”

Trần Nham nhìn Khổng Trân: “Vừa rồi cô nói gì bên tai Tôn Phi?”

Khổng Trân đứng bật dậy, “Tôi nói gì liên quan gì đến cô? Cô là cái thá gì?”

Cô ấy còn chưa dứt lời, cánh cửa sau lưng mở ra.

Tôn Bằng xách túi nilon trên tay đi vào, thấy tư thế của ba người, có chút mờ mịt.

Phản ứng đầu tiên của anh là chắc Tôn Phi nổi cáu rồi, sau đó nhìn thấy Tôn Phi hoàn toàn bình thường, ngược lại Trần Nham và Khổng Trân có hơi bất thường.

Anh để đồ xuống, hỏi Cường Tử một câu, “Sao vậy?”

Cường Tử cười, để canh rong biển sườn non ngay ngắn ở giữa bàn, giảng hòa, “Không có gì không có gì, đang nói chuyện phiếm thôi.”

Khổng Trân ung dung ngồi xuống, cười khẩy một tiếng, “Nói chuyện phiếm cái gì chứ, đúng là buồn cười mà.”

Tôn Bằng vào bếp lấy một cái chén nhỏ, rót sữa tươi ào ào vào chén, để trước mặt Tôn Phi.

Đáy chén đụng mặt bàn, “cộp” một cái.

Bầu không khí lập tức đóng băng.

Anh ngồi xuống cái ghế giữa Tôn Phi và Trần Nham, rút điều thuốc ở trên bàn, tay che lửa cúi đầu yên lặng châm thuốc, rít hai hơi, nhìn Khổng Trân qua làn khói thuốc.

Khổng Trân đập đũa một cái, “Tôn Bằng, mẹ nó anh có ý gì hả?”

Tôn Bằng nhìn cô ấy, không lên tiếng.

Con người Tôn Bằng luôn rất lầm lì, không nói nhiều, vừa bắt đầu làm trong hội quán rất nhiều nữ nhân viên đều cho rằng anh làm ra vẻ lạnh lùng, sau đó mới phát hiện, anh lầm lì thật. Anh chưa bao giờ giống những người đàn ông khác trong hội quán, tán tỉnh mập mờ với mấy nữ nhân viên bọn họ, phải biết rằng, nhóm lễ tân bọn họ đều có vẻ ngoài rất đẹp, có một số ông chủ lớn tới hội quán tập luyện đều không nhìn được trêu chọc một chút.

Anh cũng chưa bao giờ tính toán gì với phụ nữ, bình thường tìm anh giúp đỡ việc gì đó, anh cầm đầu làm ngay, điểm này rất đàn ông. Quen biết lâu như vậy, tuy cô ấy hay giúp anh chăm sóc Tôn Phi, nhưng trong phương diện cuộc sống, Tôn Bằng giúp cô ấy nhiều hơn. Một cô gái ở nơi khác như cô ấy một mình dốc sức làm ở đây, có một người đàn ông như thế trông nom, trong lòng yên tâm hơn rất nhiều.

Khổng Trân biết tính tình mình không tốt, cũng không có tu dưỡng gì cả, nhưng bất luận cô ấy từng làm chuyện bốc đồng gì, lời nói không có chừng mực thế nào, Tôn Bằng đều luôn luôn tha thứ cho cô ấy, chưa bao giờ không nể mặt cô ấy.

Cho nên chỉ một ánh mắt vừa rồi là đã đủ khiến cô ấy giận chân.

Khổng Trân đứng lên, ánh mắt hung hăng nhìn một vòng người đang ngồi, gật đầu, “Được, bây giờ mấy người đều không ưa tôi, tôi đi!” Cô ấy cầm túi xách tông cửa xông ra.

“Trân Trân...” Cường Tử rướn cổ kêu về phía cửa một tiếng, nhưng người đã đi mất dạng. Anh ta nhìn Tôn Bằng, anh vẫn im lặng hút thuốc, không có ý đuổi theo.

Cường Tử thở dài, nhìn cửa, đứng bật dậy, “Em đi theo xem thử, đừng để xảy ra chuyện nữa.”

Khổng Trân chưa đi xa, chạy đến bên bồn hoa dưới lầu thì chậm lại, khóc đến mức không thấy rõ đường.

Biết mình làm như vậy rất bốc đồng, nhưng cô cũng thật sự tủi thân, nuốt không trôi cơn tức này.

Hơn một năm qua, cô tự thấy mình móc tim móc phổi với bọn họ, cho rằng quan hệ giữa mình và bọn họ đã rất vững chắc, vậy mà bây giờ đột

nhiên nhảy ra một người phụ nữ tốt hơn cô mọi mặt, thoáng cái giành hết tất cả.

Cường Tử đuổi tới, đi theo bên cạnh cô, liên tục nói lời tốt đẹp khuyên nhủ cô. Người dân trong tiểu khu đi ngang qua, không nhìn được nhìn bọn họ. Khổng Trân dùng tay áo vừa lau nước mắt vừa đi, cuối cùng bị Cường Tử kéo sang bên bồn hoa ngồi xuống.

Sau khi nói thêm một tràng lời khen, Cường Tử thấy Khổng Trân đã bình tĩnh hơn một chút, thì bắt đầu nói phải trái với cô, “Anh Bằng đâu có nói gì em, em xem em tủi thân kìa. Hơn nữa, Trần Nham người ta cũng khá tốt, khi không em lại mắng người ta, chuyện này nói lý lẽ thế nào thì cũng không bênh em được.”

Mí mắt Khổng Trân đã khóc sưng lên, cô lạnh lùng nói, “VẬY anh chạy theo ra đây làm gì, dù sao thì bây giờ các anh cái gì cũng giúp cô ta.”

Cường Tử rên một tiếng, “Giúp cô ấy cái gì chứ? Anh thấy em ghen tị thôi. Thấy người ta tốt hơn em mọi mặt.”

Khổng Trân nhìn anh một cái đầy hung dữ, đứng lên định đi.

Anh kéo cô lại, “Đang nói đang hoàng mà lại nữa rồi. Em cảm thấy cô ấy hơn em mọi mặt, nhưng trong mắt anh cô ấy còn không bằng em đâu, đầu tiên là vẻ ngoài không đẹp như em.”

Khổng Trân yên lặng một lúc, nhìn anh, hỏi, “Anh thật sự cảm thấy em đẹp hơn cô ta ư?”

Cường Tử mang một vẻ mặt thề với trời: “Anh đã lừa em lúc nào? Trân Trân, tính khí này của em đúng là phải kiềm lại một chút, em như vậy thì về sau không có người đàn ông nào chịu được đâu.”

Thấy Khổng Trân dịu lại, Cường Tử hỏi, “Có đói bụng không?”

Cô không nói gì.

“Đi ăn một chút gì đi. Quay lại em xin lỗi anh Bằng, chuyện này coi như cho qua, nhé?”

Khổng Trân vẫn im lặng, nhưng Cường Tử biết cơn tức của cô đã qua.

Khổng Trân tuổi còn nhỏ, tùy hứng, nhưng cô cũng có chỗ đáng quý, bất kể là chuyện gì, cô không bao giờ thù dai.

Cô bị Cường Tử kéo đứng dậy, bị anh nửa đưa nửa đẩy dẫn đi đến quán ăn vặt bên ngoài tiểu khu ăn thứ gì đó.

Tôn Bằng lặng lẽ hút hết một điếu thuốc, dập tắt trong gạt tàn.

Từ ban nãy Tôn Phi đã bắt đầu tự ăn cơm, trong miệng vang chóp chép.

Tôn Bằng hỏi Trần Nham: “Chuyện gì xảy ra thế?”

Trần Nham lắc đầu, “Không có gì đâu, lời nói không thích hợp tranh cãi một chút thôi.”

Anh nhìn cô chăm chăm một hồi, tay phủ lên mu bàn tay cô, nắm lấy, “Ăn cơm thôi.”

“Không chờ bọn họ ư?”

“Ăn trước đi, ăn xong đưa em về, rồi tôi sẽ tìm bọn họ.”

Cô gạt đầu, rút tay mình ra, cầm đũa lên.

Ngoại trừ Tôn Phi, còn có ai ăn ngon miệng nữa.

Hai người ăn qua loa hai miếng, Tôn Bằng dẫn Tôn Phi theo cùng đưa cô về.

Đến dưới lầu nhà Trần Nham, bọn họ đứng mặt đối mặt một lúc, cái bóng nhàn nhạt chồng lên nhau.

Trần Nham nói, “Vậy tôi lên trước đây, các anh trên đường về đi chậm một chút.”

Tôn Bằng kéo cánh tay cô, ôm lấy cô.

Trần Nham không bất ngờ lắm, đầu đặt trên vai anh, hai tay nhẹ nhàng vòng qua hông anh.

Tôn Phi đứng bên một cái cây long não nhỏ nghịch cành cây, gọi một tiếng “Bằng Bằng”, không nhận được bất kì lời đáp lại nào.

Hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy một lúc, Tôn Bằng buông cô ra, trong bóng tối sờ gò má hơi lạnh của cô.

Anh nói, “Lên đi, ngủ sớm một chút.”

Cô nói: “Anh cũng vậy.”

Về đến nhà, Tôn Phi như mọi khi ngồi ở mép giường xem tivi, âm lượng chỉnh rất lớn.

Tôn Bằng để hết thức ăn trên bàn vào tủ lạnh, rửa tay, đứng hút thuốc trên ban công đen kịt.

Anh gọi điện thoại cho Cường Tử, hỏi bọn họ ở đâu. Âm thanh trong điện thoại rất ồn ào, Cường Tử nói anh ta và Khổng Trân uống rượu ở quán ăn vặt gần đó, hỏi anh có tới không. Tôn Bằng nói không đi, Cường Tử cũng không khuyên, nói ngày mai sẽ cùng Trân Trân đến ăn cơm tối, anh nói được, rồi cúp máy.

Một giọt nước bị gió thổi đến cổ, Tôn Bằng giơ tay lau, ngẩng đầu nhìn.

Chiếc áo jacket màu đen đã giặt kia treo chếch phía trên anh, vạt áo nhỏ nước, ngay bên dưới hứng bằng một cái chậu nhựa nhỏ.

Anh ngăm nhìn bóng đêm xa xa, rít mạnh một hơi thuốc, rồi lại nặng nề phả ra, sau lưng là tiếng người hỗn tạp trong tivi.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Lễ Kỉ Niệm

Lễ kỉ niệm ba mươi lăm năm tập đoàn Danh Dương, người phụ trách có liên quan ở trụ sở chính và chi nhánh các nơi đều chạy tới thành phố bậc ba bên bờ Trường Giang này.

Dạ tiệc sắp xếp ở khách sạn năm sao tốt nhất toàn thành phố, gần nội thành, chưa tới sáu giờ mà xe sang trọng đã đậu đầy ngoài cửa, người gác cửa bận đến mức không xoay người được, chạy đông chạy tây chỉ huy.

Trần Nham và một người quay phim lúc kí tên ngoài cửa thấy Trương Vĩnh Sinh đang chỉ huy điều phối người. Anh ta mặc một bộ âu phục trông rất cao cấp và thời thượng, đang khiển trách một cấp dưới, nhìn thấy Trần Nham thì thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, nhiệt tình dặn dò nhân viên hướng dẫn dẫn bọn họ vào chỗ ngồi.

Trong đại sảnh trang trí toàn bộ bằng màu vàng kim và màu xanh, trong vẻ tươi mát không thiếu đi vẻ trang nghiêm, phong cách hoàn toàn khác biệt với không khí vui mừng của lễ kỉ niệm bình thường. Trên phong nền sân khấu có một kí hiệu lớn màu xanh đậm của tập đoàn Danh Dương, loa đang phát nhạc hòa tấu, mọi người đều đang tùm năm tụ ba nói cười.

Trần Nham và quay phim vào chỗ ngồi, một bàn toàn là người không quen biết.

Khách khứa đã tới gần đầy đủ, có lãnh đạo đơn vị trực thuộc chính phủ được đặc biệt mời tới, cũng có người phụ trách của doanh nghiệp thân quen, còn có một số cán bộ bậc trung của Danh Dương.

Đầu bên kia, mấy nhân vật không biết giữ vị trí nào đi vào, Chu Tư Hồng ngồi chỗ bàn chủ trì ngay chính giữa vốn đang nói chuyện với người khác, người bên cạnh nhắc nhở một chút, anh ta quay đầu nhìn, mỉm cười đứng dậy tiến lên nghênh đón bắt tay.

Hôm nay anh ta mặc bộ âu phục ba lớp màu sậm, tóc chải kỹ lưỡng, phối hợp với khuôn mặt tươi cười ung dung tự nhiên, giơ tay nhắc chân đều là phong thái của quý công tử.

Một lát sau, một người phụ nữ mặc váy dạ hội màu nude, trang điểm tinh xảo được người khác dẫn tới ngồi xuống bên cạnh Chu Tư Hồng.

Quay phim bên cạnh đột nhiên thốt ra một câu, “Ái chà, cô xem kìa, cô gái đó không phải là ca sĩ sao? Gần đây vừa nổi tiếng đó.”

Trần Nham lại nhìn, phát hiện đúng là một ca sĩ trẻ đang độ nổi tiếng, người thật gầy hơn trên tivi rất nhiều, da rất trắng.

Toàn bộ hội trường chột tối lại, tiếng người nhỏ dần.

Khi ánh đèn sáng lên lần nữa, người dẫn chương trình lên sân khấu, mở màn đầy nhiệt tình, trong tiếng vỗ tay mời Chu Tư Hồng lên đọc diễn văn.

Không có hùng hồn mãnh liệt, cũng không thao thao bất tuyệt, Chu Tư Hồng rất có phong thái của một doanh nhân trẻ, nói đơn giản vài câu, giơ cái ly trong tay lên một cách tao nhã, mời toàn hội trường uống cùng, chính thức mở màn buổi tiệc tối nay.

Ánh đèn lại tắt, màn hình lớn bắt đầu phát phim tuyên truyền của công ty. Bộ phim này Trần Nham đoán chừng đã xem từ đầu đến cuối cả trăm lần, mỗi một cảnh đều đã thuộc nằm lòng, lúc này mở ra trước mặt mọi người, ít nhiều gì cũng có chút cảm giác thành tựu.

Ánh sáng lập lòe sáng tối luân phiên rơi trên khuôn mặt cô, cô xem chăm chú hơn tất cả mọi người có mặt.

Chương trình chính thức bắt đầu, những món ăn nóng hổi từ từ bung lên bàn, mọi người nâng ly cùng chúc mừng, ăn rất thích thú. Chỉ chốc lát sau, Chu Tư Hồng dẫn theo mấy cán bộ bậc trung đi mời rượu từng bàn.

Sau khi mời rượu rất lâu mới mời đến bàn này, tất cả mọi người lễ độ cung kính đứng lên.

Chu Tư Hồng tác phong thanh lịch đi đến bên cạnh Trần Nham, sau khi nhìn cô thì nhẹ nhàng chạm ly, rồi giơ ly lên trên cao mời mọi người, “Mọi người vất vả rồi.”

Mọi người rồi rít nói “Giám đốc Chu vất vả”, “Cảm ơn giám đốc Chu”...

Sau khi Chu Tư Hồng đi, quay phim vẫn nhìn về hướng của anh ta, nói nhỏ với Trần Nham, “Tôi thấy ông chủ này rất hợp với cô, cô nhất định phải nắm bắt đây, lợi nhuận của kênh truyền hình năm nay sẽ không còn phiền nữa.”

Trần Nham nhìn biểu diễn ảo thuật náo nhiệt trên sân khấu, nói với anh ta, “Nhiệm vụ năm nay của tôi đã hoàn thành rồi.”

Quay phim chặc một tiếng, “Cô ngốc quá, lợi nhuận đương nhiên càng nhiều càng tốt chứ, chia hoa hồng cuối năm không cần ư.”

Trần Nham nhấp một hớp nước trái cây.

Ngồi thêm một lúc, Trần Nham nhìn điện thoại di động, thu dọn túi xách chuẩn bị đi.

“Không xem biểu diễn nữa ư? Còn nhiều món ăn mà.” Bình thường không có cơ hội nào dùng cơm ở đây, huống chi còn có ca sĩ nổi tiếng biểu diễn, quay phim bảo cô kết thúc rồi đi về chung.

“Anh ngồi thêm nữa đi, buổi tối tôi còn có việc.”

Ra khỏi đại sảnh, Trần Nham lại đụng Trương Vĩnh Sinh. Anh ta chưa hề ngồi vào bàn tiệc, vẫn ở bên ngoài sắp xếp mọi chuyện lớn nhỏ cùng người của công ty.

“Tiểu Trần, đi rồi sao?” Trương Vĩnh Sinh đã không còn xa lạ gọi cô là phóng viên Trần nữa.

“Đi trước đây. Trưởng phòng Trương, anh vẫn chưa đi ăn cơm ư?”

“Bên này còn nhiều chuyện phải dọn dò lắm. Giám đốc Chu biết cô đi chưa, cô đến đây thế nào, tôi tìm xe đưa cô về nhé.” Anh ta đang nói thì định gọi điện thoại.

Trần Nham ngăn anh ta lại, “Không cần khách sáo thế đâu. Giám đốc Chu bận lắm, lát nữa anh chào một tiếng giúp tôi.”

Có một người chạy sang báo cáo công việc với Trương Vĩnh Sinh. Trương Vĩnh Sinh nhìn Trần Nham, “Bên tôi quả thực sắp bận choáng váng rồi. Vậy hôm nào chúng ta gặp lại nhé, tiếp đãi không chu đáo rồi.”

Ra khỏi đại sảnh, thoáng cái yên tĩnh hơn rất nhiều, bầu không khí cũng trong lành hơn rất nhiều.

Phía dưới cửa khách sạn là một đài phun nước lớn, bọt nước phun trào trong màn đêm, khiêu vũ lung tung theo hướng gió. Một giọt nước bay qua, Trần Nham kéo phéc-mơ-tuya chiếc áo khoác da nhỏ, chậm rãi bước xuống dọc theo con đường dốc trước cửa. Cô mặc một chiếc váy dài tới đầu gối màu đỏ tía bên trong, đầu gối bị gió thổi lạnh vô cùng.

Cách xa mấy mét, một người đang đứng chờ phía dưới con đường dốc.

Tôn Bằng mặc chiếc áo jacket màu đen, phéc-mơ-tuya kéo hết đến cằm, hơi khom lưng, một tay cầm điện thoại di động màn hình đang phát sáng, một tay kẹp điều thuốc, thỉnh thoảng đưa đến bên môi.

Cô đi về phía anh, tiếng giày cao gót đột ngột khiến anh quay đầu nhìn sang.

“Ăn cơm chưa?” Cô một tay xách túi, một tay đút trong trong túi áo.

Tôn Bằng quan sát cô từ trên xuống dưới một cái, có vẻ như không nghe thấy lời cô nói, hỏi thẳng, “Có lạnh không?”

Anh nắm bàn tay đang xách túi của cô, lạnh buốt, nhưng lại nghe cô nói, “Cũng tạm, đi ra đây có hơi lạnh một chút.”

Anh kéo bàn tay trong túi áo của cô, đầu tiên là nắm trong lòng bàn tay, rồi sau đó đan mười ngón tay vào nhau.

Tuần này, bọn họ giống như tất cả các đôi tình nhân, tiến vào trạng thái yêu nhau say đắm một cách tự nhiên. Vừa có thời gian là hẹn nhau đi ăn, buổi tối thì dẫn Tôn Phi cùng tản bộ.

“Cắt tóc rồi ư?” Vừa rồi, cái nhìn đầu tiên Trần Nham mơ hồ cảm thấy khuôn mặt anh trông khỏe khoắn hơn, tưởng là do ánh đèn mờ, rồi chợt phát hiện tóc anh lại ngắn đi một chút. Tóc anh vốn đã ngắn, thẳng đứng trên đầu, bây giờ hoàn toàn trở thành đầu đinh, có điều lại có vẻ trẻ trung có sức sống hơn.

Tôn Bằng gật đầu.

Trần Nham nhìn anh rít một hơi thuốc lá, ánh mắt luôn vô tình hay cố ý mà nhìn chân cô chằm chằm.

“Sao vậy?”

Tôn Bằng ném tàn thuốc, dang tay kéo vạt váy cô xuống, “Thời tiết này mặc cái này có phải ngán quá không?”

Trần Nham: “...”

Chỉ là chiếc váy nửa người trên đầu gối một chút mà thôi, phối hợp với áo da, cách phối đồ rất phổ biến mùa này.

Giống như tất cả mọi đôi tình nhân, bọn họ ngày càng thân mật. Trần Nham cũng từ từ phát hiện, trong xương cốt anh thật ra có một chút gia trưởng của đàn ông.

Trần Nham cúi đầu nhìn, “Cũng được mà. Cũng không hay mặc lắm.”

Cô nhìn anh hỏi, “Anh đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ăn gì thế?” Cô cứ muốn hỏi anh đến cùng.

Tôn Bằng không lên tiếng, dừng lại, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

Anh ôm cô, khẽ nói trên đỉnh đầu cô: “Quên rồi...”

Gò má Trần Nham kề sát bên gáy anh, khi anh nói, cô cảm nhận được lồng ngực anh khẽ rung động, cảm giác này rất yên lòng, cũng rất an toàn.

Cô nói, “Đi ăn cơm với anh nhé.”

Hơi thở của cô phả trên làn da anh, nóng một chút, ngứa một chút.

Tôn Bằng nói, “Anh vẫn chưa đi được, em về trước đi, gió nổi lên rồi.”

Trần Nham vừa định nói gì đó, điện thoại di động trong túi xách đột nhiên vang lên.

Tôn Bằng buông cô ra.

Điện thoại là Chu Tư Hồng gọi tới.

“Đi rồi ư?” Vừa nổi được là bên kia hỏi ngay.

Trần Nham “ừm” một tiếng, nói, “Xin lỗi giám đốc Chu, thấy anh đang bận nên tôi không chào.”

Âm thanh trong điện thoại ồn ào, giọng Chu Tư Hồng có hơi không vui, “Sao đi vội như vậy, tôi vẫn còn chút chuyện muốn tìm cô thảo luận mà.”

Trần Nham tuy đang ở ngoài cửa, nhưng cô cũng không muốn quay lại thảo luận việc gì với anh ta, không phải giờ làm việc, cô cũng không phải cấp dưới của anh ta.

Cô nhìn xe cộ qua lại trên đường, “Anh tìm tôi có việc gì, có tiện nói trong điện thoại không?”

Chu Tư Hồng thoáng im lặng, “Tối mai cùng ăn một bữa cơm nhé, thảo luận một chút về việc hợp tác tiếp theo.”

Trần Nham tạm dừng, “Giám đốc Chu, chuyện hợp tác tôi có lẽ phải báo cáo với lãnh đạo một chút, cụ thể thì ngày mai tôi sẽ liên lạc với anh, anh thấy thế nào?”

Sự yên lặng ngăn ngủi, ở đầu bên kia, Chu Tư Hồng hình như nở nụ cười, “Được.”

Anh ta cúp máy.

Trần Nham bỏ di động vào trong túi xách, phát hiện Tôn Bằng đã đứng bên cạnh hút thuốc từ lâu.

Thật ra, hai người bọn họ đều có rất nhiều thói quen rất giống nhau.

Cô đi sang, “Hút thuốc ít thôi. Quên rồi ư?”

Hôm kia anh hứa với cô, một ngày không quá nửa gói.

Tôn Bằng nhìn cô, lấy gói thuốc lá trên người ra.

Trần Nham cầm lấy kiểm tra, anh nói, “Đừng đếm nữa, đây là điều thứ năm trong ngày hôm nay. Chuyện hứa với em, anh đều sẽ làm được.”

Dưới ánh đèn đường, ánh mắt cô chuyển từ gói thuốc lá sang khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh.

Lời của anh, cô đều tin.

Tôn Bằng vuốt tóc cô, “Về đi, mặc ít thế này.”

Sợ lỡ như Chu Tư Hồng đi ra gặp phải, nên Trần Nham không ở bên ngoài lâu với Tôn Bằng nữa, đón xe về nhà.

Mười một giờ tối, Trần Nham đọc sách đến khi vừa hơi buồn ngủ, điện thoại di động rung một cái, là tin nhắn của Tôn Bằng.

“Ngủ rồi ư?”

Trần Nham gọi điện thẳng sang.

Cô nói, “Đến nhà rồi sao?”

“Ừm.”

“Vừa kết thúc ư?”

“Ừm. Em đang làm gì thế?”

Trong điện thoại của hai người rất yên tĩnh, tiếng hai người nói chuyện rất khẽ, nhưng mỗi một câu đều vô cùng rõ ràng.

Trần Nham bỗng tỉnh ngủ hoàn toàn.

Từ trên giường ngồi dậy, cô nhìn chiếc đèn bàn ở đầu giường, “Vừa đọc sách một lúc.”

Bọn họ chợt trầm mặc, đang cảm nhận tiếng hít thở khe khẽ của đối phương.

Một chiếc xe chạy vào tiểu khu, trước cửa sổ nhà Trần Nham có đèn xe lóe lên, sau đó là một tiếng còi xe.

Cô ngẩn ra, bước xuống giường, đi đến ban công, kéo rèm cửa sổ, một màn đêm sâu và đen.

Cô nói, “Anh ở đâu vậy?”

Anh đã nhận ra điều gì đó, không lên tiếng.

Trần Nham nói: “Chờ em một chút.”

Cô từ trong lầu đi ra, cầm điện thoại di động và chìa khóa, trong bóng đêm, cô từ từ đi đến trước mặt anh, tiếng bước chân rất khẽ.

Nếu không phải là tiếng còi xe đồng thời vang lên trong điện thoại và ngoài cửa sổ, thì cô sẽ không biết anh đang ở dưới.

Tôn Bằng đứng dưới tán cây, thuốc lá kẹp ở đầu ngón tay, anh không hút nên đã tích một mẩu tro nhỏ. Sau khi kết thúc, anh bị lôi đi ăn khuya, còn uống một ít rượu, vô thức đã đến dưới lầu nhà cô.

Trần Nham mặc một bộ đồ ngủ cổ tròn màu xanh da trời, trên túi áo là hình hai con gấu con, mái tóc xõa có hơi bù xù. Cái dáng vẻ này của cô có gì đó mềm mại và ấm áp khác ngày thường.

Anh im lặng nhìn đôi mắt trong veo của cô, hai tay nâng khuôn mặt sạch sẽ của cô.

Tro thuốc đã đứt, tiếp tục đốt cháy.

Bàn tay lạnh buốt luồn vào trong mái tóc đen dày của Trần Nham, sờ cái tai ấm ấm của cô. Anh cúi đầu khẽ hôn cô, đầy dịu dàng, triền miên.

Đời sống tình cảm của anh đã bỏ hoang quá lâu, anh từng nghĩ chỉ cùng Tôn Phi hai người sống hết đời này, cũng từng nghĩ sau này lấy một người phụ nữ, người phụ nữ vừa bằng lòng sống cùng anh, vừa chăm sóc Tôn Phi. Anh chưa từng có hi vọng xa vời nào khác nữa.

Hết thấy việc này đây là xảy ra như thế nào?

Sau khi ở bên Trần Nham, ban đầu anh còn có thể kìm nén, nhưng bây giờ, anh đã càng ngày càng không thể khống chế bản thân, lúc nào anh cũng muốn hôn cô, muốn gần gũi cô. Anh xem cô như báu vật, chỉ ước gì có thể trao hết gần 30 năm qua cho cô, nhưng lại không trao được cái gì cả.

Rất nhiều năm rồi, anh chưa từng vui vẻ thỏa mãn như vậy.

Lần trước, có lẽ là nhất trong thị trấn, năm đó, anh vẫn còn tin, dựa vào sự cố gắng là có thể thay đổi cái gọi là vận mệnh.

Bây giờ, “niềm tin” này lại xuất hiện.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Phức Tạp

Vị trí nhà hàng nằm trong cung văn hóa cũ bỏ hoang, từ trước đến nay Trần Nham chưa từng nghe nói trong đó có nhà hàng nào. Cô tan làm đón thẳng xe tới, đi lòng vòng tìm được, hai bên lối vào không ngờ trồng trúc xanh, ở giữa có một vũng nước nhỏ, chỉ có thể giẫm lên đá sỏi nổi giữa vũng nước mà vào nhà hàng.

Chu Tư Hồng vẫn chưa đến.

Trong nhà hàng màu sắc trắng xám, phòng bao một mặt có tranh sơn thủy treo trên tường, mặt tường còn lại đục cánh cửa sổ kính tròn lớn, bên ngoài lá chuối tây xanh biếc đang đong đưa. Trong góc là một bộ bàn trà đã sắp sẵn, không dính một hạt bụi.

Trần Nham nhìn bên trong phòng bao, ngồi xuống.

Khi đang nghịch điện thoại di động, Chu Tư Hồng đẩy cửa đi vào. Một quản lý nhà hàng với khuôn mặt mỉm cười đi theo bên cạnh anh ta.

Chu Tư Hồng mặc một chiếc áo sơ mi bên trong, âu phục bên ngoài hơi mở ra, không đeo cravat.

Anh ta cởi áo khoác đưa cho quản lý nhà hàng, vào toilet rửa tay rồi đi ra, “Ngại quá, một chút việc làm chậm trễ.”

Lúc gọi món, Trần Nham không đưa ý kiến gì, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người một lúc.

Gọi món xong, nhân viên cài cửa lại đi ra ngoài, cô quay đầu, phát hiện ánh mắt Chu Tư Hồng nhìn thẳng cô.

Sự yên lặng có phần lúng túng, Trần Nham nói, “Trước đây chưa từng nghe nói đến chỗ này, lúc tới suýt thì không tìm được đây.”

“Ông chủ không đặc biệt để ý đến bên này, bình thường toàn dựa vào khách hàng cũ đến ủng hộ.”

“Xem ra giám đốc Chu rất thân với ông chủ nơi này.”

“Chỗ này vốn là do một người bạn của tôi mở, sau đó tôi sang nó lại.” Giọng nói Chu Tư Hồng tùy ý, không khoe khoang, cũng không cấm kị, thái độ đối với tài sản rất thản nhiên.

Trần Nham nghe anh ta nói như vậy, ngược lại cũng không cảm thấy kinh ngạc, gật đầu.

Bốn món một canh, toàn bộ để trong chén đĩa bằng sứ trang nhã, lượng thức ăn đồng đều, đựng trong một phần ba đĩa.

Khi dùng cơm, bọn họ trò chuyện đơn giản, Trần Nham dẫn dắt đề tài đến chuyện công việc, Chu Tư Hồng tùy ý nghe, không tỏ vẻ gì.

Cho đến khi ăn gần xong, Trần Nham lấy ra một văn kiện kế hoạch trong túi xách, anh ta mới để đĩa xuống, hơi nghiêm mặt.

Cô có chuẩn bị mà đến, mục đích rất rõ ràng.

Anh ta dùng khăn ăn nhấp lau miệng, lật xem mấy cái, khép lại.

“Chuyện này tôi bảo Trương Vĩnh Sinh phụ trách, các cô trực tiếp quyết định hợp đồng với anh ta đi.”

Trần Nham không ngờ dễ dàng như vậy, thoáng ngẩn ra, “Được, tôi sẽ liên lạc với trưởng phòng Trương càng sớm càng tốt.”

Anh ta nhìn cô, cười một cái.

Giọng nói anh ta hiền hòa, ý cười hiện ra trên khuôn mặt anh tuấn, “Từ trước đến nay tôi không thích bàn chuyện công việc lúc ăn cơm lắm, công và tư không phân biệt được, bàn bạc không vui còn ảnh hưởng đến khẩu vị. Nhưng tôi biết, không bàn chuyện công việc, thì cô sẽ không đến đây.”

Ý tứ trong lời này mập mờ không rõ. Trần Nham mỉm cười, ứng phó, “Sao có thể chứ.”

“Cô không cần dè dặt với tôi. Bình thường tôi bận rộn công việc, sau khi về nước cũng không quen được người bạn nào, cơ hội một mình ăn bữa cơm nói chuyện phiếm với bạn bè giống như thế này rất ít.” Anh ta nhìn cô, “Giữa chúng ta, vốn đã không phải chỉ có quan hệ công việc nữa rồi.”

“Giám đốc Chu, anh xem tôi như bạn, tôi rất vinh hạnh.”

Chu Tư Hồng dựa vào lưng ghế, nhìn cô một lúc, lấy ra một cái hộp nhỏ trong túi, “Món quà nhỏ trong trò rút thăm trong dạ tiệc tối qua, cô đi vội không tham gia được, nên tôi bảo bọn họ để lại cho cô một cái.”

Cái hộp nhỏ màu xanh lá mang biểu tượng của Tiffany, anh ta nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt cô.

Trần Nham hơi ngẩn người.

“Tôi có mặt cũng không chắc rút trúng được, không cần thiết phải để lại cho tôi. Quá khách sáo rồi.” Trên mặt cô là vẻ giả vờ tự nhiên.

“Trần Nham, là cô đang khách sáo với tôi,” anh ta nhìn cô, “Giữa bạn bè với nhau, một món đồ chơi nhỏ thôi.”

Trần Nham nhìn chăm chú cái hộp đóng gói tinh xảo trước mặt, ruy băng màu trắng được buộc thành một cái nơ con bướm nho nhỏ, hiện lên vẻ bóng mờ đầy quyến rũ. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, nhưng chỉ nghĩ như vậy một chút, mà cô đã cảm thấy quá hoang đường, cũng quá phức tạp.

Cô suy xét một lúc, ngược mắt, khẽ nhếch khóe môi, “Trong nhà đài có quy định cứng nhắc về phương diện này đối với chúng tôi. Tôi xin nhận tấm lòng, cảm ơn anh.”

Anh ta nhìn cô, “Vậy sao?”

Trần Nham không nói gì.

Hai giây sau, Chu Tư Hồng mỉm cười, “Vậy bỏ đi.”

Khi ra khỏi nhà hàng anh ta muốn đưa cô về, Trần Nham từ chối rất tự nhiên, “Không cần đâu, bạn trai tôi sẽ đến đón tôi.”

Câu này, người nói có ý, người nghe cũng có ý, ngầm hiểu ý nhau.

Trần Nham đứng ven đường, không định đi về bất cứ hướng nào.

Chu Tư Hồng gật đầu cười, không nói thêm gì nữa, sau khi tạm biệt cô, tự đi lấy xe một cách phong độ tao nhã.

Bầu trời đêm trong thành phố mờ mờ, xe cộ qua lại trên đường đan chéo nhau thành một con sông đèn di động. Trần Nham đứng ở lề đường, cả người bị bao phủ bằng một loại tâm trạng phức tạp.

Không biết đã đứng bao lâu, điện thoại vang lên.

“Đến rồi ư?” Cô hỏi.

“Ừm.”

“Ở đâu thế?”

“Ở đối diện em.”

Góc chéo đối diện bên kia đường, Tôn Bằng dựa nửa người vào một chiếc xe motor, tay kẹp thuốc lá, quanh người là một lớp đường viền màu tro.

Hình như là do mùa thu, nên da anh trắng hơn lúc mới quen một chút, khuôn mặt gầy gò được bóng đêm tôn lên có chút lạnh lùng nghiêm nghị.

Khi Trần Nham đi sang, anh vút điếu thuốc đã hút được một nửa, đứng lên.

“Anh đến lúc nào thế?”

“Vừa đến thôi.”

“Xe ở đâu ra vậy?” Cô quan sát.

Nhìn ra được là một chiếc xe cũ, một chiếc mũ bảo hiểm màu đen treo trên đầu xe.

“Mới mua đấy.”

Trần Nham đang định hỏi tiếp, đột nhiên, một chiếc xe thể thao khởi động máy lao nhanh qua bên cạnh bọn họ, bọn họ đều vô thức nhìn sang.

Xe đã mất dạng, nhưng Tôn Bằng vẫn còn nhìn chăm chăm. Trần Nham hỏi, “Sao vậy?”

Anh thu tầm mắt, “Không có gì.”

Anh đưa một chiếc mũ bảo hiểm nhỏ trên ghế sau cho cô, mình cũng đội mũ bảo hiểm, ngồi lên xe, cả người cúi xuống, đạp mạnh bộ ly hợp hai đĩa, xe rung lên tại chỗ.

Trần Nham đội chiếc mũ bảo hiểm vừa dày vừa nặng, vịn vai anh ngồi lên.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi xe motor hạng nặng thế này. Gió thét gào bên cạnh, trong ánh sáng lập lòe khi sáng khi tối xung quanh, Trần Nham dần dần cảm thấy thoải mái.

Trong khi chạy, Tôn Bằng không ngừng sang số tùy theo tình hình đường xá. Mỗi khi sang một số, động lực của xe lao về trước một chút, cùng với đó là cảm giác kích thích mà sức mạnh và tốc độ mang đến.

Tâm tư nặng nề được cơn gió lạnh buốt thổi tan, bàn tay đang vịn hai vai anh chuyển sang ôm vòng quanh hông anh.

Đến gần trung tâm thành phố, xe cô đột nhiên nhiều hơn, dọc đường vốn thông suốt, rốt cuộc bị một cái đèn đỏ chặn lại.

Tôn Bằng nghiêng đầu, nhắc kính mũ bảo hiểm lên, nói câu gì đó, Trần Nham không nghe rõ.

Cô nhú mào, cơ thể nghiêng về trước, mũ bảo hiểm của hai người vụng về va nhẹ một cái.

Cô hỏi, “Cái gì cơ?”

“Có lạnh không?”

Cô lắc đầu, nhớ tới anh không nhìn thấy, sáp lại gần bên cạnh anh nói, “Không lạnh.”

Anh nắm bàn tay cô trên hông, đèn đỏ chuyển xanh, anh đẩy kính trên mũ bảo hiểm xuống, lên đường lần nữa.

Ở dưới lầu, Trần Nham sửa sang lại tóc tai. Tôn Bằng xuống xe, dựng xe ở một bên.

“Nghĩ thế nào mà mua xe motor thế?”

“Có một người bạn vừa định bán nên anh lấy ngay.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Năm ngàn.”

Trần Nham có hơi kinh ngạc, cảm thấy đắt. Cô không hiểu giá thị trường của xe motor cũ, trong bóng tối xem kỹ chiếc xe này lần nữa, nếu nhìn kỹ thì thật ra rất cũ.

“Giá này không rẻ đúng không?”

Tay Tôn Bằng vượt bình xăng trước ghế xe, “Gần như thế.”

Đột nhiên không nói gì nữa.

Bọn họ đứng bên xe, mặt đối mặt, bị bóng đêm yên tĩnh bao phủ.

Có xe lái vào tiểu khu, anh ôm eo cô tránh sang một bên.

Bọn họ dựa vào nhau rất gần, cùng nhìn chăm chú chiếc xe sáng đèn chậm rãi hòa vào bóng đen phía trước, cho đến khi xung quanh yên tĩnh lại lần nữa.

Trần Nham từ từ xoay người lại, ngược mắt nhìn anh.

“Muốn lên ngồi một lát không?” Cô hỏi.

Tôn Bằng nhìn cô, không nói gì.

Cổ chiếc áo khoác màu kem dựng thẳng đứng, che khuất cổ cô. Một bên má cô bị mái tóc đen rũ xuống che kín đường cong, đôi mắt trong veo. Anh phát hiện nếp gấp nơi hai mí mắt cô rất đẹp, nhàn nhạt biến mất theo đuôi mắt nhọn.

Trước nay Trần Nham luôn thản nhiên, lần này, cô lại không chịu được cái nhìn chăm chú của anh, cụp mắt, mang tai cũng nóng dần.

Khi hỏi câu này cô cũng không suy nghĩ quá nhiều, lời vừa ra khỏi miệng mới cảm thấy có nghĩa khác.

Đều là người trưởng thành, rất khó mà không liên tưởng đến cái khác. Nhưng ở một mức độ nào đó, cô thật sự không cởi mở đến thế.

Tôn Bằng nhìn hết toàn bộ sự thay đổi biểu cảm của cô trong mắt.

Hồi lâu sau, anh giơ tay vuốt tóc cô, khẽ lắc đầu, trong mắt có vẻ rõ ràng cái gì cũng không cần nói.

Giọng anh bình thản, “Không lên nữa, Tôn Phi vẫn còn ở nhà một mình.”

Trần Nham nhìn anh, gật đầu, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa nhắc đến Tôn Phi, cô lại nhớ ra việc chính.

“Suýt nữa thì quên mất.” Trần Nham nói, “Buổi sáng bác sĩ Trương gọi điện thoại cho em, nói bây giờ thư viện khu vực có một nhóm nhân ái, ông ấy muốn giới thiệu Tôn Phi đi, không biết các anh có bằng lòng hay không.”

Trần Nham giới thiệu tình hình nhóm nhân ái mà bác sĩ Trương nói cho Tôn Bằng một chút, chủ yếu là dùng để tạo việc làm cho người khuyết

tật, nếu Tôn Phi đi thì chủ yếu là phụ trách sắp xếp sách vở trong thư viện, sẽ có thù lao tương ứng.

Trần Nham nói nghiêm túc, “Em cảm thấy đây là chuyện rất tốt, anh về hỏi anh ấy thử, xem anh ấy có bằng lòng không.”

Tôn Bằng nhìn một khoảng bóng cây dưới đất, rồi lại nhìn cô, “Anh sợ anh ấy không làm được.”

“Không thử thì làm sao biết chứ?” Trần Nham phát hiện, vừa chạm đến chuyện của Tôn Phi, thì Tôn Bằng trở nên vô cùng cẩn thận dè dặt.

Trần Nham nhìn anh, “Tôn Bằng, anh không thể mãi mãi nhốt anh ấy trong nhà được. Anh phải cho anh ấy cơ hội, cũng phải cho anh ấy một chút lòng tin. Bác sĩ Trương cũng cảm thấy anh ấy có thể.”

Anh im lặng một lúc, nói, “Được, nếu bản thân anh ấy bằng lòng thì anh để cho anh ấy đi. Em đi lên đi, ngủ sớm một chút.”

Bật đèn đổi giày vào nhà, nghe thấy một tràng tiếng xe motor khởi động vang lên dưới lầu, Trần Nham đi đến ban công mở cửa sổ, một cơn gió lạnh thổi vào, anh đang ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Anh giơ tay với cô, lái vào bóng đêm sâu thẳm.

Cô chợt nhớ ra, quên nhắc anh lái chậm một chút, xe motor nguy hiểm như thế mà.

Sau khi vệ sinh cá nhân, Trần Nham nằm trên giường, không buồn ngủ chút nào, bật tivi. Phim truyền hình ồn ào đang tự chiếu, ánh sáng lập lòe hắt lên khuôn mặt cô.

Cô nghĩ không ra, mình đi đến bên Tôn Bằng như thế nào. Trong quá trình này, dường như không có chuyển biến lớn lao nào, tất cả đều tự

nhiên như thế.

Cô bị điều gì của anh hấp dẫn?

Là sự cương nghị bình tĩnh của anh sao? Hay là sự chăm sóc hết lòng hết dạ có trách nhiệm dành cho Tôn Phi của anh khiến cô sinh lòng yêu mến?

Có người nằm chắc trong lòng bởi vì của cải, có người tự cao tự đại bởi vì quyền lực, có người thanh cao tự kiêu bởi vì học cao biết rộng. Tôn Bằng không có gì cả, nhưng anh lúc nào cũng một vẻ ung dung. Phần ung dung này là đến từ sự rèn luyện và thử thách của cuộc sống, đến từ sự kiên cường chính trực thản nhiên trong lòng anh.

Trần Nham đã mất bố từ nhỏ, toàn bộ nhận thức về nam giới đều đến từ việc học tập và lĩnh ngộ sau khi trưởng thành. Trên người Tôn Bằng, cô thấy được phẩm chất đáng mong đợi nhất của đàn ông. Hết thấy này đây không liên quan đến vật chất, thậm chí cũng không liên quan đến thế giới tinh thần, đây là một loại cảm giác an toàn chưa bao giờ có.

Anh tựa như một ngọn núi vững vàng, một thân cây mộc mạc, trời sập xuống đã có anh gánh vác.

“Tít” một tiếng, tắt tivi, cô yên tâm đi vào giấc ngủ.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Công Việc

Một bàn năm người ăn cơm, rất yên lặng.

Cường Tử gấp thức ăn cho Tôn Phi, dọn dĩa ra dĩa, “Sau này anh cũng phải ra ngoài làm việc rồi, nhất định phải nghe lời ông chủ đấy, có biết không?”

Tôn Phi mỉm cười ngây ngốc với anh ta, như hiểu mà không hiểu.

Tôn Bằng nhìn Tôn Phi, đôi đũa trên tay dừng lại.

Hôm nay anh và Trần Nham đã xin nghỉ một ngày, cùng với bác sĩ Trương dẫn Tôn Phi đi đến thư viện khu vực “xin việc”. Chỗ đó cách nhà không xa, chỉ cần đi qua hai con đường, gần một câu lạc bộ cầu lông.

Lúc bọn họ đến, trong thư viện gần hai trăm mét vuông vắng tanh. Chỉ có ba, năm người già đeo kính đọc sách xem báo ngồi ở chỗ có ánh nắng gần cửa sổ.

Giám đốc thư viện và hai nhân viên quản lý phụ trách công việc thường ngày đều đến, mấy người ngồi quanh bên cạnh bàn, thái độ đối với Tôn Phi rất thân thiện. Sau khi hỏi anh ta một vài vấn đề, nói cho anh ta biết sắp xếp sách vở như thế nào, bọn họ bảo anh ta học thuộc một chồng sách.

Toàn bộ quá trình, Trần Nham liên tục khích lệ Tôn Phi. Hôm nay Tôn Phi quả thực cũng không chịu thua kém, cười ngây ngô, rất nghe lời. Từ đầu đến cuối Tôn Bằng không nói gì, chỉ ở một bên lặng lẽ nhìn anh ta.

Cuối cùng, bà giám đốc thư viện trung niên đeo kính nói, thư viện khu vực không có người nào, cuối tuần đa phần cũng là người già hoặc trẻ con tới mượn sách, đọc báo. Đủ nhân viên, lần này là đặc biệt sắp xếp cho một nhóm nhân ái. Tôn Phi tới chủ yếu là phụ trách sắp xếp sách, những chuyện mượn sách, trả sách cũng không cần anh ta làm.

Bà ấy hi vọng ngày mai Tôn Phi sẽ đi làm. Tiền lương do chính phủ trợ cấp, tám trăm đồng mỗi tháng, bao một bữa cơm trưa.

“Tiền không nhiều lắm, nhưng điều kiện này của chúng tôi cũng khá tốt. Sẽ không có người không liên quan nào tới đây, mỗi ngày còn có một nhân viên quản lý ở đây trông coi, anh chị có thể yên tâm.”

Trần Nham nhìn Tôn Bằng, anh thoáng sửng sốt, gật đầu, quyết định thay cho Tôn Phi.

Trần Nham thở phào nhẹ nhõm, cười nói, “Giám đốc Đường, vậy sau này xin bà quan tâm nhiều hơn một chút ạ.”

Giám đốc thư viện nhìn Tôn Phi đã cầm một quyển sách bắt đầu đọc bên cạnh, cười nói, “Tôi tin Tôn Phi thích công việc này, anh chị cứ yên tâm để Tôn Phi ở đây đi.”

Tôn Bằng không biết có phải Tôn Phi thích công việc này hay không, anh cũng không chắc anh ta có thể đảm nhiệm được hay không, anh thậm chí không biết Tôn Phi có thể hiểu ý nghĩa của “công việc” hay không. Nhưng đúng như Trần Nham và bác sĩ Trương từng nói, anh nên cho anh ta một cơ hội.

*****

Bên cạnh, Khổng Trân đang ăn cơm, từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào.

Sau khi xảy ra mâu thuẫn với Trần Nham, Tôn Bằng chưa từng hỏi cô ấy điều gì. Khổng Trân tưởng anh cũng không quan tâm Trần Nham đến thế, cứ như thường lệ cùng Cường Tử sang đây chơi, chuyện đó liền trôi qua một cách tự nhiên. Mấy lần cô ấy tới đây, vừa vặn cũng không chạm mặt Trần Nham. Cô ấy tưởng đòn ra oai phủ đầu mình làm với Trần Nham đã phát huy tác dụng.

Hôm qua Cường Tử gọi cô ấy tới ăn cơm, trước khi cúp điện thoại nói cho cô ấy biết, Tôn Bằng và Trần Nham ở bên nhau rồi, bảo cô ấy chuẩn bị tâm lý, gặp mặt đừng kiếm chuyện với người ta nữa. Phản ứng đầu tiên của Khổng Trân là không tin.

Cô ấy bằng lòng tưởng tượng ra mọi tình huống giữa Trần Nham và Tôn Bằng có chút mờ ám. Nhưng cô ấy chưa từng nghĩ tới, bọn họ sẽ thật sự ở bên nhau.

Tôn Bằng tốt, nhưng một ý nghĩ mà Khổng Trân không muốn thừa nhận là, với điều kiện của Trần Nham, thì cô sẽ không thích Tôn Bằng. Thích anh ấy cái gì chứ? Không nhà không xe, còn nuôi một người anh như vậy. Tương lai còn không biết sẽ như thế nào nữa.

Nhưng bây giờ, sự thật đặt ngay trước mắt.

Từ buổi trưa bọn họ về đến bây giờ, Tôn Bằng và Trần Nham không thể hiện động tác thân mật giữa người yêu nhau nào, nhưng bầu không khí, ánh mắt ấy, khác hoàn toàn.

Khổng Trân ăn cơm chết lặng, miệng nhạt thếch, trong lòng như bị rạch một cái lỗ lớn, đau âm ỉ.

Cô ấy rất muốn nổi giận một trận rồi đi thẳng một mạch, nhưng cô ấy biết, nếu lần này đi, thì thật sự hoàn toàn mất hết hi vọng.

Cô ấy liếc Trần Nham một cái, trong lòng có một chút ảo tưởng lừa mình dối người.

Nhìn lại thử xem, biết đâu bọn họ chỉ chơi đùa thôi. Người phụ nữ này thật lòng sao? Cứ coi như là thật lòng, thì cô ta chịu kết hôn với anh ấy sao? Không đi đến cuối cùng, vậy thì chẳng là cái khi gì cả.

Ăn cơm xong Cường Tử đề nghị, buổi chiều mọi người đều rảnh rỗi, dẫn Tôn Phi cùng đi ra ngoại ô dạo chơi. Thế là, năm người ngồi chiếc xe van của Cường Tử đi đến ngoại ô phía nam.

Dọc đường, Tôn Bằng lái xe, Trần Nham ngồi bên ghế phụ, Tôn Phi, Khổng Trân và Cường Tử cùng ngồi ở hàng ghế sau. Cường Tử thấy Khổng Trân cả ngày đều buồn rầu không vui, nên ở trên xe anh ta liên tục kể truyện cười chọc cho cô ấy vui, cũng nhân tiện điều hòa bầu không khí.

Chuyện Khổng Trân có tình ý với Tôn Bằng, gần đây Cường Tử mới suy nghĩ ra được.

Trước đây anh ta luôn cảm thấy Khổng Trân là một cô gái hoạt bát cởi mở, mau mồm mau miệng, thỉnh thoảng nói chuyện hăng quá, nhưng tấm lòng rất tốt. Đến tận sau khi cô ấy gặp Trần Nham khác thường đến vậy, anh ta mới hiểu rõ tâm tư của cô ấy.

Sau khi nói mấy câu pha trò, nhìn gò má khẽ cười của Tôn Bằng và Trần Nham ở phía trước, Cường Tử cũng yên lặng trở lại.

Hôm Tôn Bằng nói cho anh ta biết chuyện anh và Trần Nham ở bên nhau, anh ta sửng sốt đủ một giây.

Anh ta và Tôn Bằng là anh em từ nhỏ đến lớn, không thể rõ ràng đời sống tình cảm của anh hơn nữa. Tôn Bằng khác anh ta. Bản thân anh ta là vì không có ai để ý, anh ta biết. Nhưng ngoại hình và phong độ của Tôn Bằng còn rất thu hút con gái, xung quanh anh không thiếu những cô gái chủ

động thăm dò, nhưng anh chưa bao giờ đáp lại, Cường Tử không biết anh nghĩ như thế nào. Đàn ông mà, có lúc sẽ muốn vô cùng, không khống chế được.

Bây giờ, Cường Tử cuối cùng cũng nghĩ ra.

Cho dù sống như bây giờ, thì đáy lòng Tôn Bằng vẫn có niềm kiêu ngạo của anh. Nhiều năm qua đi như vậy, anh vẫn là Tôn Bằng đầy ý chí, trầm mặc ham học hỏi trong lớp năm ấy. Anh không hề thay đổi. Tôn Bằng ấy sẽ không thích nữ nhân viên chỉ có bề ngoài.

Khi chờ đèn đỏ, Khổng Trân nhìn thấy Tôn Bằng trả xe về số 0, kéo phanh tay, cầm lấy cốc nước nhựa trong hộp đựng đồ đưa cho Trần Nham, bảo cô uống nước.

Trần Nham tùy ý uống một hớp, anh nhận lấy cái cốc, ngửa đầu uống một hơi.

Khổng Trân nhìn bóng lưng bọn họ, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nước khoáng luôn để trên ghế sau, Cường Tử lấy một chai huých chân Khổng Trân. Cô ấy chán ghét đẩy một cái, cũng không quay đầu lại.

Phong cảnh ở ngoại ô phía nam rất đẹp, lái xe dọc đường, hai bên toàn là núi xanh thăm thẳm. Lái đến bên một cái ao, bọn họ xuống xe. Vài chấm đen bay trên bầu trời không có gì che chắn, gần đó có người đang thả diều.

Cường Tử nói, “Nếu bây giờ là mùa hè thì tốt, mùa hè tôi với anh Bằng hay bơi bên này lắm.”

Anh ta cười nhìn Trần Nham. Bây giờ, anh ta đã xem Trần Nham như người một nhà tù tận đáy lòng, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng thâm thiết hơn một chút.

Trần Nham nhìn cái ao trong lành lạnh, hất cằm về phía tấm bảng sắt cắm bờ lội dựng bên cạnh, “Nơi này vừa đến hè là có người chết đuối, luôn luôn kêu gọi đừng bơi sông, thế mà có hai anh không sợ chết như vậy, không coi vấn đề an toàn là chuyện gì to tát.”

Cô nói xong nhìn về phía Tôn Bằng, ánh mắt hơi trách cứ.

Cường Tử cười ngược, gãi gãi đầu, “Toàn là tôi bơi nhiều thôi, anh Bằng chỉ bơi qua một, hai lần. Chị dâu, chuyện này đừng trách anh Bằng. Tôi đoán nói như vậy, sang năm đánh chết anh ấy anh ấy cũng không tới đâu.”

Trần Nham mới rồi còn rất bình tĩnh, nghe thấy xưng hô chị dâu này, khuôn mặt liền ửng đỏ.

Tôn Bằng biết cô hơi xấu hổ, nhưng anh cũng không sửa lại Cường Tử gì cả, cúi đầu nhìn cô, nói một câu theo lời Cường Tử, “Nghe thấy không, sang năm đánh chết anh cũng không tới.”

Tôn Bằng hiếm khi nói đùa, Trần Nham bị chọc cho nhếch khóe miệng, cũng quên cả xấu hổ.

Khổng Trân ngồi xổm dưới một cái cây bên cạnh cùng Tôn Phi, dùng cành cây nghịch kiến. Thỉnh thoảng cô ấy nhìn về phía ba người bọn họ, trông thấy dáng vẻ vừa nói vừa cười của bọn họ, trong lòng càng buồn bực hơn.

Một lát sau, cô ấy thật sự quá bức bối, phúi phúi tay, đứng lên.

Cường Tử đang trêu chọc, cười hỏi Khổng Trân đang đi sang, “Tôn Phi đâu?”

Cô ấy nhìn về hướng Tôn Phi, khi ánh mắt quay trở lại, vô tình hay cố ý dừng trên mặt Trần Nham.

Kể từ lần trước xảy ra mâu thuẫn với Khổng Trân, đây là lần đầu tiên Trần Nham chạm mặt cô ấy. Cô có thể cảm nhận rõ ràng thái độ thù địch của Khổng Trân, trong lòng cũng rất rõ nguyên nhân là vì Tôn Bằng.

Trần Nham không tránh ánh mắt của cô ấy, thẳng thắn đối mặt với cô ấy, cho đến khi điện thoại chợt vang lên.

Vừa nghe điện thoại, Trần Nham vô thức đi đến bên cạnh Tôn Phi. Cô ngồi xổm xuống, ánh mắt theo dõi cành cây nhỏ lắc tới lắc lui trên tay anh ta.

Nói một chuyện trong công việc, nghe khoảng mười phút mới kết thúc.

Lúc cúp điện thoại, Tôn Bằng đi tới, ngồi xổm xuống, hỏi Tôn Phi có muốn đi vệ sinh không.

Tôn Phi lắc đầu.

Anh lại nói với Trần Nham, “Hai người bọn họ đi mua điều rồi. Anh đi vệ sinh, em trông anh ấy một chút nhé.”

“Được.”

Tôn Bằng sờ tóc cô, đứng lên đi.

Cô nhìn chăm chăm bóng lưng rời đi của anh một lúc, rồi lại chuyển tầm mắt lên người Tôn Phi.

Tôn Phi hình như đã đào được một lỗ kiến, mười mấy con kiến vội vàng hoảng hốt chạy tán loạn không có phương hướng. Ngồi xổm mệt, anh ta đặt mông ngồi trên bãi cỏ.

Trần Nham cũng ngồi xuống theo. Cô mặc váy dài, sợ lúc đứng lên có nếp nhăn, nên cố gắng hết sức khép hai chân lại để một bên, chỉnh sửa làn

váy một chút.

Trần Nham tán gẫu với anh ta, “Tôn Phi, nhà ở đây tốt, hay là nhà ở dưới quê tốt hơn?”

“Ở đây tốt.”

“Tại sao ở đây tốt vậy?”

“Bằng Bằng tốt với tôi.”

Trần Nham nhìn anh ta, bỗng nhiên có chút cảm động.

Anh ta không phải người ngốc, trong lòng anh ta biết Tôn Bằng tốt với anh ta.

“Vậy anh có muốn đi làm không?”

“Muốn.”

Trần Nham không tin câu trả lời của anh ta lắm, “Anh biết công việc của anh là làm gì không?”

Anh ta không dừng động tác trong tay, “Đi đọc sách.”

Cô sửa lại cho anh ta, “Không phải đọc sách, là sắp xếp sách.”

Anh ta học cô, “Không phải đọc sách, là sắp xếp sách.”

Trần Nham gật đầu, dừng một chút, “Sau này khi đang làm việc, gặp phải khó khăn thì anh làm thế nào?”

Tôn Phi có lẽ nghe không hiểu từ “khó khăn”, nên không lên tiếng.

Trần Nham đổi cách biểu đạt khác, “Lúc làm việc anh muốn về nhà, thì anh tìm ai?”

“Tìm Bằng Bằng.”

“Không tìm Bằng Bằng.” Trần Nham nói nhỏ nhẹ, “Tôn Phi, sau này anh phải nhớ kĩ, phải tìm Trần Nham ở đài truyền hình.”

Tôn Phi quay đầu nhìn cô, đôi mắt ngây ngô ngờ ngác tối mờ mờ, tựa như hiểu, lại tựa như không hiểu.

Trần Nham nói, “Nói lần nữa cho tôi nghe thử xem.”

Tôn Phi giống như là suy nghĩ một chút, ngờ ngẩn nói, “Tìm Trần Nham ở đài truyền hình.”

Trần Nham mỉm cười, “Đúng, tìm Trần Nham ở đài truyền hình.”

Tôn Phi nhìn cô, lại quay đầu đào đất.

Trần Nham nói một câu bằng giọng rất khẽ, “Sau này em cũng sẽ tốt với anh.”

Ánh mắt hướng lên, phía chân trời xanh thăm mênh mông, hai con diều với cái đuôi dài, bay rất cao rất cao.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Công Việc

Chạng vạng tối bọn họ không về ăn cơm, tìm luôn một quán cơm nhỏ ở gần đó, gọi mấy món xào.

Thức ăn bùng lên được một nửa, Tôn Bằng đi ra ngoài nhận điện thoại, lúc trở vào thì móc hai trăm đồng đưa cho Cường Tử, bảo anh ta tính tiền xong đưa bọn họ về, anh có chút việc trong công việc nên phải về trước.

Trần Nham và Khổng Trân đều buông đũa.

“Chuyện gì mà gấp như vậy chứ, anh ăn mấy miếng rồi hẵng đi.” Cường Tử nói.

Tôn Bằng mặc chiếc áo khoác để trên lưng ghế, “Không ăn nữa, sau khi đưa Tôn Phi về em nhớ khóa trái cửa lại.”

Anh lại nhìn Trần Nham, “Anh đi trước đây.”

Trần Nham nói, “Anh đi đường chậm một chút.”

Anh gật đầu.

Lúc lái đến cửa một hội quán thủy liệu pháp (1) ở phía bắc thành phố, sắc trời đã tối, giữa bầu trời là ánh sáng neon và ánh đèn đan xen, người đi trên đường vội vã.

(1) Thủy liệu pháp là phương pháp đưa nước tinh khiết vào cơ thể để loại bỏ các chất cặn bã trong đại tràng, giúp thanh lọc, thải độc tố trong

người.

Tôn Bằng nhìn điện thoại di động, đi đến dưới cây đại thụ trước cửa chờ.

Cổ họng hơi ngứa, anh theo thói quen móc một điều thuốc trên người ra. Lúc châm lửa thoáng khựng lại, như là đột nhiên kịp phản ứng lại.

Không suy nghĩ nhiều, bàn tay buông thõng xuống uốn cong điều thuốc, điều thuốc gãy trong lòng bàn tay.

Một chiếc Land Rover màu đen lái tới, Tôn Bằng quay đầu lại, sải bước đi sang.

Chu Tư Hồng mặc một bộ quần áo thường bước xuống xe, ném chìa khóa cho anh.

Tôn Bằng đón được, gật đầu với anh ta, gọi một tiếng “Giám đốc Chu”.

Chu Tư Hồng quan sát anh một cái, vừa đi vào trong vừa hỏi, “Chuyện trong nhà lo liệu xong chưa?”

Tôn Bằng ngửi được trên người anh ta có mùi rượu, “Xong cả rồi ạ.”

“Buổi tối mấy thằng bạn thân Lý Gia Đình kéo tôi đi uống rượu, tôi đi ra trước, massage chân một lúc, rồi cậu đưa tôi về.”

“Được ạ.”

Nhân viên làm việc trong đại sảnh mỉm cười chào đón, dẫn bọn họ đi vào thang máy.

Hội quán thủy liệu pháp này có tổng cộng ba tầng, trang trí lộng lẫy, Tôn Bằng từng tới cùng Chu Tư Hồng mấy lần. Lúc trước anh đều chờ

trong xe dưới lầu, nhưng hôm nay anh lại cùng anh ta vào phòng bao.

Chu Tư Hồng gọi hai cô gái massage, cởi áo khoác, tháo đồng hồ đeo tay, vào phòng thay đồ.

Lúc đi ra anh ta mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng rộng rãi, tay đang châm thuốc nhìn Tôn Bằng vẫn còn đứng ngẩn ra đó, “Đứng ngốc ở đó làm gì?”

Tôn Bằng đi vào thay quần áo.

Hai cô gái massage trẻ bưng hai cái chậu gỗ vào phòng bao, cười hì hì.

“Giám đốc Chu, lâu lắm anh không đến đây. Vị này là ông chủ mới ư, chưa gặp qua bao giờ cả.”

Chu Tư Hồng hút thuốc, không lên tiếng.

Cô gái massage biết quan sát tâm trạng của mấy ông chủ này nhất, cũng không nhiều lời nữa, chuyên tâm làm việc.

Tivi lớn trên tường đang chiếu một bộ phim Hồng Kông cũ, Chu Tư Hồng không những không đổi đài, mà còn xem rất say mê, trông tâm trạng không tệ.

Tôn Bằng nhìn tivi chăm chăm, bên dưới, một đôi tay mềm mại dịu dàng đang xoa bóp bàn chân anh.

Anh chẳng hề hưởng thụ, ngược lại, thân thể và tinh thần anh đều không được tự nhiên, cả quá trình gần như chẳng có cảm giác.

Giữa chừng nhân viên phục vụ khẽ tiếng bước nhẹ vào đưa trà nước, cười với Tôn Bằng.

Nơi này, bất kể là người phụ trách và nhân viên phục vụ đều có vẻ ngoài rất khá, chỉ cần có tiếp xúc ánh mắt với khách thì sẽ mỉm cười trước tiên.

Rửa chân xong, hai cô gái bưng chậu đi, bắt đầu xoa bóp toàn thân cho bọn họ.

Trong phòng bao trang trí xa hoa có một mùi hương nhàn nhạt thư thái, hai người đàn ông mặc áo choàng tắm nằm trên giường massage, cô gái trẻ mỗi người đứng một bên bọn họ nhẹ nhàng xoa bóp, trong không khí là tiếng tivi ong ong, xen lẫn cùng tiếng đấm bóp bập thật ngắt quãng, bầu không khí bao phủ bởi vẻ xa hoa lãng phí mà yên tĩnh.

Hơn một tiếng sau, cả quá trình kết thúc, hai cô gái đi ra ngoài. Chu Tư Hồng vặn cái cổ một cái, biếng nhác ngồi dậy, bưng cốc trà.

Anh ta rũ tóc che mắt, thổi lá trà, đột nhiên hỏi Tôn Bằng, “Cậu làm việc với tôi được bao lâu rồi?”

Tôn Bằng: “Còn hai tháng nữa là một năm ạ.”

“Có từng suy nghĩ đổi một công việc khác không?” Chu Tư Hồng để cốc xuống, liếc mắt nhìn anh, “Hay là vẫn muốn lái xe?”

Tôn Bằng nhìn anh ta.

Chu Tư Hồng lại nằm xuống, một tay đặt sau gáy, một tay cầm lấy cái điều khiển, tùy tiện chỉnh hai đài.

“Hai ngày nay tôi có một ý nghĩ, muốn để cậu đến phòng kinh doanh thử làm xem sao. Làm được thì tốt, sau này giúp tôi. Cậu cũng biết đấy, bên cạnh tôi luôn thiếu một người có thể tin dùng.”

Trong tivi vừa vặn đang chiếu quảng cáo, âm thanh của loa đột nhiên lớn hơn.

Khuôn mặt Tôn Bằng bị màn hình tivi phản chiếu một tầng ánh sáng u ám. Anh nhìn Chu Tư Hồng, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, hoặc nói là đè nén cảm xúc.

Anh cảm thấy đôi tai vừa mới ong ong trong thoáng chốc, cổ họng sít chặt hơn không nói ra được một câu.

Vận mệnh cứ tùy tiện như thế, vô cùng dễ dàng quăng cho anh một cơ hội, vào lúc anh không hề chuẩn bị.

Chu Tư Hồng liếc anh một cái, “Nói như thế nào?”

Lát sau, anh nặn ra năm chữ, “Cảm ơn giám đốc Chu.”

“Chỉ nói như vậy thôi?”

Tôn Bằng gật đầu.

Chu Tư Hồng mỉm cười, lấy đồng hồ xem giờ một chút, đeo vào đứng lên, “Đi thôi.”

Sau khi đưa Chu Tư Hồng từ hội quán thủy liệu pháp đến một quán KTV, Tôn Bằng đưa xe về chỗ ở của anh ta.

Anh xuống xe, trong cơn gió lạnh rì rào tối thu, anh đi ra khỏi tiểu khu cao cấp, đi vào con đường đông nghịt dưới màn đêm, xuyên qua đám đông, đi vào hầm đường bộ trên cao, bước chân càng sai càng lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng đã giống như thi đi bộ.

Phía trên có xe chạy “vù” qua, trong cơn chấn động, cả đường hầm phát ra tiếng ù ù.

Tôn Bằng nhìn thẳng phía trước, trong tiếng ồn lớn cảm nhận hơi thở cùng nhịp tim của mình, đi về hướng mà con tim đã định.

Không biết đã đi bao lâu, đi một mạch đến dưới lầu nhà Trần Nham, nhìn thấy cánh cửa sổ không sáng đèn kia, anh ngẩng đầu, đặt điện thoại di động bên tai.

Anh chờ đợi trong yên lặng, “tút” ba tiếng cô mới nhận máy.

“Em ngủ chưa?” Anh khẽ hỏi.

Giọng Trần Nham lại trong trẻo ngoài dự đoán, “Chưa, anh xong rồi sao?”

“Ừm.”

“Anh đang ở đâu, sao vẫn chưa về vậy?”

Tôn Bằng phản ứng lại lời của cô, cúi đầu, “Em ở đâu?”

“Em đang ở cùng Tôn Phi bên chỗ anh.”

Trần Nham thoáng im lặng, chậm rãi hỏi, “Anh tới tìm em ư?”

Bên kia yên lặng một giây, Trần Nham nghe thấy anh thì thầm, “Em chờ một chút, anh về ngay lập tức.”

Sợ buổi tối Tôn Phi một mình bị khóa trái ở nhà xảy ra chuyện, nên Trần Nham không về nhà.

Tôn Phi ngồi yên lặng đọc sách trong phòng khách. Cô rảnh rỗi không có việc gì, bèn quét dọn nhà một lần, dọn sạch rất nhiều chai lọ, giấy báo, túi nilon, mấy món đồ lặt vặt trong góc.

Quét nhà xong, cô lấy hai bộ quần áo trên ban công vào, gấp gọn, bỏ vào tủ quần áo.

Nghe điện thoại của anh xong, đứng trước tủ quần áo đang mở, cô lẳng lặng nhìn một lúc.

Cái tủ lớn kiểu cũ, trên dưới bên trái là hai ngăn tủ, ở giữa ngăn bằng một cái ngăn kéo, bên phải là chỗ treo quần áo. Cửa tủ vừa mở ra, tràn ngập một mùi giống long não.

Phía trên để toàn là áo, phía dưới là quần, bên phải trống không treo vài cái áo lạnh lót bông, quần áo sắp xếp cũng coi như ngăn nắp.

Ánh mắt cô lướt qua theo bàn tay trên mấy chiếc áo lạnh lót bông.

Quần áo một năm bốn mùa của hai người này ở cả đây mà vẫn không nhét đầy ngăn tủ.

Tôn Bằng gần như là một người không cho bản thân mình tiêu tiền.

Mấy ngày quen anh, trừ chiếc motor kia, cô chưa từng thấy anh mua cái gì cho mình.

Quần áo cơ bản là hai bộ mặc thay phiên, anh và Tôn Phi có lúc còn sẽ mặc đồ của nhau, thuốc lá là Hồng Mai năm đồng một gói rẻ nhất. Chi tiêu cố định của anh, có lẽ cũng chỉ là mua thức ăn.

Nhưng đối với bạn bè rất tốt, đối với cô cũng rất tốt, anh đều hào phóng.

Mấy ngày trước khi cô muốn thêm anh vào wechat, phát hiện anh không có wechat, cô hơi kinh ngạc. Về sau mới biết điện thoại di động thông minh của anh là được tặng trong hoạt động khuyến mãi nạp tiền điện

thoại di động, cho nên dù app mạng xã hội thịnh hành, anh cơ bản chỉ nghe nói đến chứ không có hứng thú gì cả.

Cuối cùng, cô vẫn tạo một tài khoản wechat cho anh, nhưng sau khi tán gẫu trên đó mấy câu, bọn họ lại nhắn tin và gọi điện thoại như thường lệ.

Bởi vì đến cả bản thân Trần Nham cũng bắt đầu cảm thấy, nói chuyện trên wechat với anh hơi là lạ.

Thu dọn trong phòng xong, Trần Nham đi vào bếp, xắn tay áo, mở vòi nước.

Buổi trưa đi vội, nên chén đũa đầy dầu mỡ còn nguyên chất đọng trong bồn.

Trong tiếng nước chảy ào ào, cô bóp chai nước rửa chén, dùng khăn lau khuấy nước mấy cái, chén đĩa va nhau cạch cạch.

Một đôi tay đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau, cô bị dọa sợ đến mức khẽ kêu một tiếng, liền sau đó trong một cơn khí lạnh ngửi được hơi thở quen thuộc. Bàn tay ướt sũng của cô đè lên hai cánh tay bên eo. Dưới lớp vải là cơ bắp dẻo dai mà mạnh mẽ đầy nam tính.

Nước vẫn đang chảy ào ào.

Trước mặt cô là cánh cửa sổ đang đóng, bên ngoài đen kịt.

“Bên ngoài có lạnh không?”

Anh im lặng không lên tiếng.

Thoáng im lặng, cô khóa vòi nước, giữa bồn rửa chén và thân thể anh cô xoay người lại. Hai tay anh vẫn ở bên eo cô, cô thản nhiên nhìn anh, nâng một tay lên vuốt ve khuôn mặt anh.

Cô vuốt ve tỉ mỉ, trên mặt anh có râu lún phún, ngứa ngứa đâm vào lòng bàn tay cô.

Chiếc bóng đèn cũ đong đưa trên trần nhà hắt ánh sáng nhấp nhোang mà mập mờ giữa bọn họ, trong không khí là mùi nước rửa chén, nước đang rơi nhỏ giọt dưới vòi nước.

Yết hầu của Tôn Bằng di chuyển một cái, anh cúi đầu, nhẹ nhàng đặt trên trán cô, “Sao chưa về nhà?”

“...”

Anh ngẩng mặt lên, nhìn đôi mắt cô, trong ánh sáng trong veo phản chiếu bóng dáng anh.

Anh nghiêng đầu hôn, ban đầu dịu dàng kèm chế như thường ngày, hôn mãi hôn mãi càng say đắm, hô hấp của hai người đều rối loạn.

Trần Nham mở mắt, “Tôn Phi vẫn còn ở bên ngoài...”

Ngực anh phập phồng một chút, nhưng không dừng lại, khẽ thu sức, ôm cô lùi ra sau hai bước, để cô dựa vào lồng ngực anh, anh dựa vào tường, dùng chân đá cánh cửa khép lại.

Tầm nhìn bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy vào được.

Bọn họ ôm hôn trong cái góc nhỏ nhỏ này, ngăn cách toàn bộ thế giới ở bên ngoài.

Khi cái trán kề nhau tách ra, toàn thân hai người đều đã nóng bừng.

Mạch máu Tôn Bằng giãn nở, anh thở hỗn hển, bàn tay vuốt ve phần gáy ẩn trong tóc của Trần Nham, gò má mịn màng, đôi môi không nhin được lại khe khẽ kề sát môi cô, cảm nhận hơi thở ấm áp phả ra giữa mũi cô.

Trần Nham hơi xấu hổ đỏ mặt, khẽ cúi đầu.

Anh không đòi hôn nữa, ôm lấy cô.

Ôm chặt một hồi, hơi thở hai người dần bình thường lại.

“Em gầy quá.” Anh lăm bắm.

Trần Nham dựa đầu bên gáy anh.

“Đừng giảm cân nữa.”

“Được.”

“Tối mai anh có việc gì không?”

Tôn Bằng cúi đầu nhìn cô, “Hừm?”

“Có một người bạn kết hôn, anh đi cùng em nhé.”

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hôn Lễ

Sáng sớm thức dậy, ăn sáng, Tôn Bằng đưa Tôn Phi đến thư viện.

Thời tiết rất đẹp, anh lái xe rất nhanh. Bên trong túi áo trái của chiếc jacket da có một tờ giấy, phía trên ghi số điện thoại của người liên hệ, họ Loan.

Phòng kinh doanh không nằm trong tòa nhà công ty, mà thuê riêng một tầng văn phòng ở bên ngoài. Đón ánh mặt trời, anh đứng bên cạnh xe nheo mắt ngược nhìn tòa cao ốc hơi cũ này, rất nhiều bảng quảng cáo treo giữa không trung, anh không tìm được chữ nào quen thuộc.

Anh dựa vào số điện thoại trên tờ giấy gọi điện thoại.

Điện thoại rất lâu mới có người nhận, rất ồn ào. Anh tự báo tên, trưởng phòng Loan kia nghe một hồi mới phản ứng kịp, bảo anh lên tầng chín tìm anh ta, vội vội vàng vàng rồi cúp máy.

Người bảo vệ mặc đồng phục bảo vệ chỉnh tề vừa thấy Tôn Bằng đi vào, khó chịu hỏi tìm ai.

Tôn Bằng nói mục đích đến.

Anh ta liếc mắt nhìn quan sát anh từ trên xuống dưới một hồi, bảo anh lấy chứng minh thư, ghi họ tên và số điện thoại vào sổ theo dõi khách ra vào.

Ra khỏi thang máy tầng chín, hành lang rất tối. Cả tầng lầu được sửa thông thành ba phòng làm việc lớn. Anh chậm rãi đi qua, xuyên qua cửa kính, nhìn thấy không ít nam nữ ngồi trước bàn làm việc gọi điện thoại, khi kích động còn ra dấu tay.

Toàn bộ cảnh làm việc có phần khác biệt với tưởng tượng của anh.

Có người đeo kính kẹp tập tài liệu bước nhanh ra, chạm ngay mặt anh.

Anh ta nhìn anh đầy nghi ngờ, “Tìm ai thế?”

“Tôi tìm trưởng phòng Loan.”

“Trưởng phòng Loan?” Người đó nhú mày, suy nghĩ một chút, la một tiếng vào trong, “Loan Phong!! Có người tìm này!”

Dừng lại, bên trong truyền đến một giọng nói: “Tới đây tới đây!”

Một người đàn ông nhỏ con ba mươi mấy tuổi mặc một bộ âu phục màu tro vừa gọi điện thoại vừa đi ra, anh ta liếc Tôn Bằng một cái, chỉ chỉ điện thoại, ý bảo anh chờ một chút, rồi lại đi sang bên cạnh trò chuyện tiếp.

Nói chuyện điện thoại xong đi sang, anh ta dùng ánh mắt ra hiệu cho Tôn Bằng đi theo anh ta vào trong.

Đi đến bên một cái bàn làm việc chất đầy đồ lặt vặt ở giữa phòng, anh ta kéo một cái ghế xoay sang bảo anh ngồi, mình cũng đặt mông ngồi xuống.

Đẩy đồ trên bàn sang một bên, anh ta nhìn Tôn Bằng.

“Trình độ học vấn của anh là gì?”

“... Cấp 2.”

Anh ta gật đầu, chép miệng một cái, “Theo lý thì chỗ chúng tôi ít nhất phải là trường dạy nghề... Có điều cũng không sao, nếu là lãnh đạo giới thiệu tới, thì anh cứ làm việc bình thường đi. Tôi nói cho anh công việc cụ thể của một nhân viên tổng đài chỗ chúng tôi, làm từ thứ hai đến thứ sáu, mỗi ngày tám giờ rưỡi sáng đến năm giờ rưỡi chiều, lương một trăm tệ một ngày, làm tốt thì còn có hoa hồng, thu nhập cũng khá tốt.”

“Anh làm toàn thời gian hay bán thời gian?”

Tôn Bằng hơi ngẩn ra.

“Hả?”

“... Toàn thời gian.”

Người đàn ông gật đầu, đầu óc xoay chuyển một cái, lục ra một tập tài liệu dày màu xanh trên cái bàn lộn xộn, vừa lục vừa lẩm bẩm, “Cấp 2 chắc là biết chữ nhỉ... Tìm được rồi.”

Anh ta rút hai tờ giấy đưa cho Tôn Bằng, “Buổi sáng anh cầm cái này đọc một lần trước, đọc thuộc rồi thì thử gọi điện thoại cố định trên đó. Hôm nay tính anh nửa ngày lương, ngày mai tính chính thức.”

Tôn Bằng nhìn anh ta chăm chăm một giây, yên lặng nhận lấy.

Hai tờ giấy này, một tờ là quảng cáo tuyên truyền mở bán căn hộ lần đầu, một tờ là số điện thoại cố định chi chút. Chuỗi số nhỏ mà dày đặc đập vào tầm mắt, nhưng không vào đại não trống không của anh.

Điện thoại trên bàn vang lên, người đàn ông nhận máy, dè ổng nghe, chỉ chỉ một cái trong góc.

“Anh ngồi bên đó trước đi, chỗ nào không hiểu thì hỏi những người khác.”

Tôn Bằng khựng lại ba giây, cứng ngắc đứng lên.

Bên tai là tiếng chuông điện thoại liên tục không ngừng và tiếng nói chuyện ồn ào, trước mắt là từng khuôn mặt ngồi trước máy vi tính đang gọi điện thoại.

Tốc độ nói của những người đó rất nhanh, nhanh đến độ anh hoàn toàn không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ có thể nhìn thấy từng cái miệng đóng mở nhanh chóng.

Tai anh ong ong.

Đi đến bên cái bàn cũ mềm kia, để hai tờ giấy xuống, anh đi thẳng ra ngoài.

Ra khỏi tòa nhà văn phòng u ám, ánh mặt trời lành lạnh ngày thu chói đến mức anh không mở mắt nổi.

Từ lúc đi vào đến khi đi ra, mười mấy phút ngắn ngủi, nhưng trong lòng anh như có thứ gì đó âm ỉ sục sục.

Anh đi đến dưới bóng cây, cởi chiếc áo jacket da vắt lên cánh tay, nhìn đường xá, móc thuốc lá ra, hút liền ba điếu.

Buổi trưa, Trần Nham tranh thủ đi đến thư viện khu vực xem Tôn Phi, nhân tiện mượn hai quyển sách ở đó.

Trước khi tan làm, cô đặc biệt đến toilet dặm lại lớp trang điểm, chờ Tôn Bằng tới đón cô.

Khi anh xuất hiện ở cổng đài truyền hình, cô nhìn giờ, anh đã trễ năm phút.

Tiệc rượu làm ở khách sạn năm sao mà Danh Dương tổ chức dạ tiệc lần trước.

Người kết hôn là bạn học thân nhất thời trung học của Trần Nham, năm đó bọn họ ngồi cùng bàn, thành tích ngang nhau, nhưng lớp 12 cô ấy không tham dự kì thi đại học, mà đi Nhật Bản du học.

Sau đó không liên lạc với nhau nhiều, nhưng tình bạn giữa hai người rất chân thành.

Trần Nham rất thích một câu, bạn bè lúc nhỏ giống như quần áo lúc nhỏ, không phải bạn không cần nữa, mà là bạn không mặc vừa nữa.

Trên màn hình điện tử trước cửa khách sạn, phụ đề màu đỏ đang chuyển động: Chúc Lục Gia Di và Cao Khải Sơn trăm năm hạnh phúc, bạc đầu giai lão.

Đi thang máy lên tầng ba, một tấm ảnh cưới khổ lớn đặt trước cửa sảnh tiệc cách đó không xa, bên tấm ảnh là mấy bàn điểm tâm ngọt có hình dáng mới lạ.

Dưới cổng vòm kết chuỗi hoa hồng màu hồng, một đôi trai tài gái sắc đang đứng, cùng với phù dâu và phù rể.

Khách khứa tới gần đầy đủ, bốn người đã khẽ nói cười, mặc dù tư thế đứng thoải mái, nhưng dáng vẻ vẫn tao nhã.

Trần Nham và Tôn Bằng đi tới.

Lục Gia Di nhìn thấy cô từ xa, khóe môi nhếch lên.

Nụ cười của Trần Nham mang theo sự chúc phúc vô cùng chân thành, “Gia Di, tân hôn hạnh phúc.”

“Cảm ơn cậu. Trần Nham, lâu lắm không gặp rồi đấy.”

Ánh mắt lướt nhanh đến Tôn Bằng bên cạnh, cô ấy mỉm cười, “Bạn trai ư?”

Trần Nham gật đầu, Tôn Bằng nói câu chúc mừng Lục Gia Di.

Lục Gia Di ngẫm quan sát anh một cái, mỉm cười nói cảm ơn.

Trần Nham đưa tiền mừng cho phù dâu.

Bên cạnh, chú rể tuần tú lịch sự nói, “Cảm ơn hai người đến dự. Mau vào trong đi, sắp bắt đầu rồi.”

Trần Nham và Tôn Bằng vào chỗ ngồi. Bàn này đều là bạn học chơi thân với Lục Gia Di.

Một người đàn ông bên cạnh nhìn Trần Nham ngồi xuống, đôi mắt sáng lên, cười nói, “Trần Nham? Suýt nữa thì không nhận ra cậu đến đây.”

Trần Nham nhìn anh ta, thoáng khựng lại, cười nhạt nói, “Lý Đông, có còn nhớ từng chép bài tập của tớ không.”

Lý Đông nghe cô nhắc tới chuyện cũ, lập tức cảm thấy khoảng cách thoáng cái đã rút ngắn lại, ha ha cười lớn.

Anh ta cụng ly với cô.

“Sau khi tốt nghiệp thì chưa từng gặp lại cậu, lần trước họp lớp cũng không đến. Bây giờ cậu làm việc ở đâu?”

“Ở đài truyền hình.”

“Làm phóng viên ư?”

“Ừm.”

“Không tệ đấy. Tớ làm ở cục giáo dục, sau này có dịp liên lạc nhiều hơn nhé.”

“Được.”

Lý Đông nhìn bên cạnh cô, “Bạn trai ư?”

Trần Nham gật đầu.

Lý Đông lập tức mời rượu Tôn Bằng. Tôn Bằng chào hỏi anh ta, hai người cạn một ly rượu vang đỏ.

Lý Đông nói, “Được đấy được đấy, hai người cũng sắp rồi phải không.”

Trần Nham mỉm cười.

Âm nhạc vang lên, nghi thức bắt đầu.

Trần Nham cảm thấy, hôn lễ hôm nay có tiêu nhiên tiền hơn nữa, thì khung cảnh cũng na ná như nhau. Thế nhưng nhìn người bạn thời niên thiếu khoác váy cưới tiến về phía người yêu của mình, loại cảm xúc này không giống như bình thường.

Lời nói khuấy động cảm xúc của người dẫn chương trình vang vọng trong bữa tiệc, Trần Nham lẳng lặng nhìn lên sân khấu. Trong thời gian một ca khúc, cô đã suy nghĩ rất nhiều.

Nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc mà xinh đẹp của Lục Gia Di dưới ánh đèn, khoảnh khắc ấy, cô dành tặng lời chúc phúc chân thành nhất đẹp đẽ nhất trong lòng mình cho cô ấy, cũng tặng cho những ngày tháng thanh xuân đã qua không thể quay trở lại.

Nghi thức phần đầu tiên kết thúc, cô dâu đi thay quần áo, ánh đèn toàn hội trường trở lại bình thường.

Lý Đông rời chỗ đi toilet, lúc quay lại thấy cô dâu đã thay đồ xong, giống như một diễn viên trong hành lang, ngồi ngay ngắn trên sofa chờ ra ngoài.

Anh mỉm cười đi sang, ngồi xuống bên cạnh cô.

Lục Gia Di đã thay chiếc váy cưới chính, đang mặc chiếc váy đuôi cá màu tím nhạt, bộ trang sức kim cương gài trong tóc lấp lánh, cả khuôn mặt vô cùng xinh đẹp động lòng.

“Gia Di, tối nay cậu đúng là đẹp gấp đôi đấy, chúc cậu hạnh phúc.”

“Cảm ơn cậu.” Đôi mắt gấn lông mi giả của cô đang nhìn anh, “Nhìn thấy Trần Nham không? Trong lòng đang thầm vui vẻ nhỉ.”

Mặt Lý Đông ửng đỏ, “Nói cái gì đấy, bạn trai người ta còn ngồi bên cạnh kìa. Chồng cậu đâu?”

“Lát nữa anh ấy phải lên sân khấu biểu diễn violin trước, nên đang chuẩn bị ở sau sân khấu.”

Lý Đông gật đầu, đột nhiên ánh mắt rơi vào khoảng không: “Cậu có thể gọi cậu ấy tới, tớ quả thật khâm phục đấy. Sau khi tốt nghiệp chưa từng gặp lại cậu ấy, lần trước họp lớp cũng không đến.”

“Sao nào, có phải nhớ tới rất nhiều chuyện ngày xưa không?”

Những trò chơi nhỏ thắm yêu thời niên thiếu ấy, bạn chơi bình thường còn rõ ràng hơn người trong cuộc.

“Có vẻ như đã thay đổi rất nhiều, hòa nhã cởi mở hơn,” anh dừng một chút, “Nhưng khí chất vẫn như vậy.”

Cô dâu cười nhạt một cái, trong ngày vô cùng có ý nghĩa của đời người này, trong giây phút này đây, cảm xúc dào dạt đến nhớ lại những tháng ngày thuở niên thiếu.

Trong mắt một đám bạn học trong lớp, Trần Nham luôn là cô gái có thành tích tốt, vẻ ngoài xinh đẹp, lại hơi cao ngạo. Ấn tượng về cô của đám

con trai chỉ có bốn chữ: Cao không thể với.

Ban đầu Lục Gia Di cũng cho là như vậy, nhưng có những thứ không giấu được, dần dần sẽ lộ sơ hở.

Quần áo của Trần Nham rất ít, nhưng mọi người không để ý, bởi vì mỗi bộ đồ của cô đều giặt vô cùng sạch sẽ, lúc đi ngẩng cao đầu. Khi sản phẩm kỹ thuật số bắt đầu thịnh hành, Trần Nham cũng không mua, tỏ ra đó là đồ vô giá trị, nhưng khi cô và cô ấy cùng nghe nhạc bằng MP4, cô ấy rõ ràng rất thích. Sau đó Lục Gia Di còn biết, Trần Nham chưa bao giờ dẫn bạn về nhà, là bởi vì trong nhà không có bố, còn có ông bà ngoại đang ở.

Trong một đám học sinh trung học ngây thơ còn hơi sữa, những hành động này lại có vẻ thần bí cao ngạo. Nhưng sau khi đi nước ngoài học tâm lý học, Lục Gia Di mới dần nhớ lại, những điều đó đều là biểu hiện của sự tự ti.

Hết thầy mọi chối từ vượt qua tuổi tác của Trần Nham, lạnh nhạt và xem thường, đều bởi vì phần tự ti không muốn ai biết tận đáy lòng mình.

Loại người này chỉ có duy trì một khoảng cách với đám đông, thì mới có thể cảm thấy an toàn. Tính cách cô quanh là bình phong che chở bảo vệ bản thân của họ.

Giọng Lý Đông tùy ý, “Bây giờ cô ấy đang làm ở đài truyền hình, cũng không biết đối tượng là người nào. Trông có vẻ bình thường thôi.”

Lý Đông đã lăn lộn trong giới công chức mấy năm, cấp bậc của người khác, nhìn mấy lần là trong lòng đã hiểu rõ.

Anh như hỏi như không nhìn về phía Lục Gia Di.

Lục Gia Di lấy lại tinh thần, “Bình thường chỗ nào?”

Lý Đông cười cười, “Tớ thuận miệng nói thôi, khác với tưởng tượng ấy mà. Tưởng yêu cầu của cậu ấy rất cao.”

Lục Gia Di khẽ cười một tiếng, “Cậu được chưa đấy, năm sau cậu muốn kết hôn phải không?”

Lý Đông cười, “Tớ chỉ thuận miệng hỏi thử, cậu nghĩ đi đâu vậy, cứ chọc tớ thôi.”

Bữa tiệc kết thúc, Tôn Bằng và Trần Nham chào cô dâu, chú rể, đứng trước cửa thang máy chờ thang máy.

Đúng lúc Lý Đông cũng đi ra cùng một làn sóng khách.

Bọn họ đi vào trước, bị một nhóm người chen chúc đẩy vào tận trong cùng thang máy.

Khóe mắt Trần Nham nhìn nút bấm, “Xin bấm xuống tầng một giúp.”

Lý Đông gần bên cửa bấm giúp cô, nói, “Không lái xe tới ư?”

“Chúng tôi lái motor tới.”

Lý Đông nghe thấy giọng Tôn Bằng, thoáng ngẩn ra, quay đầu nhìn, mỉm cười, “Sáng suốt. Lúc tôi tới thì bên dưới đã kẹt cứng rồi.”

Đến tầng một, chỉ có Tôn Bằng đang nắm tay Trần Nham chen ra khỏi thang máy.

Lý Đông nói, “Trần Nham, lần sau tụ tập nữa nhé.”

Trần Nham cười cười, “Tạm biệt.”

Trong bữa tiệc, hai người đã uống một ít rượu vang đỏ, ra khỏi khách sạn, họ không vội lái xe về nhà, mà sánh bước tản bộ trên vỉa hè.

“Cậu ấy là bạn cùng bàn hồi trung học của em.”

“Quan hệ rất tốt?”

“Ừm. Hồi đi học rất tốt, sau đó thì cậu ấy ra nước ngoài. Anh còn liên lạc với bạn học trước đây không?”

“Bạn học trước kia của anh hầu như đã đi làm ở bên ngoài cả, ít liên lạc, khi về nhà đón tết thì sẽ gặp mặt.”

Bọn họ trò chuyện câu được câu chăng, một lát sau đều vô thức trầm mặc.

Từng cơn gió thổi tới, Trần Nham đi chậm hơn một chút, cách Tôn Bằng một bước chân.

Anh mặc chiếc áo jacket da màu đen, không phải kiểu áo da thịnh hành bây giờ, mà là kiểu áo ngắn kinh điển nhất, cổ áo dựng thẳng, che hết cổ, bóng lưng cao lớn mà chán chường.

Phía trước là một hàng trụ đá thấp bé hạn chế xe đi vào, anh làm như không thấy, đi xuyên qua.

Đi thêm mấy bước, không cảm giác được người bên cạnh, Tôn Bằng quay đầu lại, phát hiện Trần Nham đã đứng trên một trụ đá.

Diện tích đỉnh trụ đá rất nhỏ, cô dang nửa cánh tay, cúi đầu nhìn chân mình để giữ thăng bằng, trong yên lặng mang theo chút gì đó hồn nhiên.

Sau lưng là một siêu thị 24 giờ ánh đèn sáng trưng, bên cạnh là một đồng xe điện ngổn ngang.

Ngược sáng, anh không thấy rõ khuôn mặt cô, chỉ có đường viền của thân thể, nhưng trái tim lại trở nên mềm yếu.

Một đôi tay lớn vịn ngang eo cô, Trần Nham ngược mắt, trong tầm mắt là khuôn mặt gầy gò của Tôn Bằng. Hai tay cô nhẹ nhàng đặt lên trên vai anh, đứng vững.

Trong bóng đêm, xe cộ trên đường rít gào vụt qua bên họ, làn gió thổi tới, mang theo tiếng huyên náo của cả con đường.

Cô cao hơn anh một cái đầu, sợi tóc tung bay, nhẹ nhàng lay động trên mặt anh.

Anh nheo mắt lại.

Tạm dừng trong chốc lát, yết hầu của Tôn Bằng chuyển động, cánh tay anh thu lại, động tác đặc biệt chậm rãi nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Đây là một cái ôm vô cùng yên tĩnh, hai người đều không nhúc nhích, sợ khẽ cử động một cái thôi, thì sẽ dẫn tới biến hóa nào đó.

Cái bóng của bọn họ lồng vào nhau, đè lên bóng cây nhàn nhạt đang đong đưa thấp thoáng trên mặt đất, dưới ánh đèn hơi vàng, được người đi bộ lạng lẹ bước qua bằng bước chân lẻ tẻ.

Trần Nham chống cằm trên đỉnh đầu anh, ngửi mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, không nói gì cả. Cô đang vuốt ve mạch máu mơ hồ nhô lên trên cổ anh, trái tim cô bỗng đập rất chậm, rất chậm.

Tình yêu giống như một ngọn lửa trong gió, ánh sáng ấy lấp lờ chột tắt, chưa đủ để chiếu sáng cuộc đời ai. Thế nhưng ngọn lửa đó sao lại ấm áp đến thế, mà yếu đuối như vậy, trong bóng tối sâu thẳm, bạn sẽ trải hết lòng mình với nó lúc nào không hay.

Nó cùng bạn đi hết một chặng đường, thay bạn khắc ghi trọn đời.

Cuối cùng điều để lại trong kí ức của mình không phải là ánh sáng, mà là thứ được ánh sáng ấy chiếu rọi, bóng tối của đời người.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bàn Bạc

“Mới tới à?”

“Tới hôm qua.”

“Nhận ca của Tiểu Tường?”

“Chắc là vậy.”

“Tiểu Tường không làm nữa à?”

“Ai biết đâu, ban đầu nói là xin nghỉ phép, đã xin cả tháng rồi, sợ khổ lắm.”

Đường phố vào sáng tinh mơ, rất nhiều cửa tiệm vừa mới kéo cửa cuốn lên. Mười mấy chiếc xe motor cùng kiểu đậu trước một cửa hàng nhỏ ven đường, mấy người đàn ông đang bê từng thùng nước lọc lên xe.

Một thùng nước lọc khoảng bốn mươi cân, dùng cái khung, một chiếc motor có thể buộc nhiều nhất khoảng mười thùng.

Sáng sớm Tôn Bằng đã tới. Một ông thợ già ở bên cạnh giúp anh giữ vững xe. Anh mặc áo tay ngắn, khiêng nước chất lên xe, rồi dùng dây thừng buộc chặt, cánh tay cổ hết sức nổi gân xanh. Xe anh không giống xe trong cửa hàng, một lần chỉ có thể buộc tối đa chín thùng.

Hôm qua, lúc mới đến anh vẫn chưa biết bưng nước, nhưng bây giờ đã nắm vững kỹ thuật.

Chỗ đưa nước này một năm bốn mùa đều thiếu người, hôm qua anh vừa đến, ông chủ nhìn chứng minh thư, không nói hai lời nhận ngay.

Lương căn bản tám trăm đồng, đưa mỗi một thùng được một đồng rưỡi tiền hoa hồng. Anh dùng xe của mình, mỗi tháng ông chủ sẽ trợ cấp hai trăm đồng tiền xăng.

Dựa vào số lượng bảy mươi thùng một ngày, một tháng có thể kiếm được khoảng bốn ngàn.

“Mới tới hả.” Một người đàn ông cười cợt nhả đi sang, đưa cho Tôn Bằng điều thuốc.

Tôn Bằng nhìn anh ta, nhận lấy, kẹp lên tai.

“Anh chạy đoạn đường nào?”

“Đường Phục Hưng.”

“Rất tốt đấy, không xa lắm. Tôi tên Vương Phúc Hổ, anh tên gì?”

“Tôn Bằng.”

“Ha ha, cùng tên với một người bạn của tôi,” cười cười, “Chiếc xe này của anh không dễ buộc phải không? Trong tiệm còn xe đó, quay về bảo ông chủ tranh thủ sửa một chút.”

Tôn Bằng có vẻ như không định tán gẫu tiếp, lạnh mặt vỗ thùng nước trên xe, rất vững.

Anh trầm mặc ngồi lên xe, đội mũ bảo hiểm: “Đi trước đây.”

Vương Phúc Hổ cười cười, gật đầu, “Đi đường lái chậm một chút.”

Đoạn đường Tôn Bằng phụ trách không xa, nhưng khu này phần lớn toàn là tiểu khu cũ không có thang máy, rất nhiều khách hàng còn ở lầu bốn trở lên. Lên lầu xuống lầu mấy bận, mồ hôi trên người anh ướt rồi khô, khô rồi lại ướt.

Chuyến thứ ba về tiệm lấy nước, anh cởi áo khoác đi vào trong tiệm, chiếc áo tay ngắn mặc bên trong đã ướt đẫm, dính vào người.

Sáng sớm mùa thu lành lạnh, cả người anh như bị lửa đốt.

Anh xốc cổ áo lau qua loa mồ hôi trên mặt, bưng ly trà uống ừng ực mấy hớp.

Vừa nhắc tay, bả vai trái liền với cánh tay mỗi nhừ, anh kéo cổ áo nghiêng đầu nhìn, cử động khớp xương mấy cái.

“Mách cho cậu biết một mảnh nhỏ, cậu lấy cái khăn lót lên, thích ứng một khoảng thời gian là ổn thôi.”

Tôn Bằng ngược mắt, trước mặt là một người đàn ông trung niên gầy còm.

Anh thoáng sửng sốt, lạnh nhạt nói câu cảm ơn.

Người đàn ông cười cười, vỗ vai anh, “Mới đầu đều vậy cả, quen rồi là được. Làm thật tốt vào, tiền lương không cao, nhưng nuôi gia đình sống qua ngày thì không thành vấn đề.”

Tôn Bằng gật đầu, không nói gì, duỗi cơ lưng một cái, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài lấy nước.

Ngồi lên xe, nổ máy rừm rừm, vừa định xuất phát, thì điện thoại di động trong túi rung một cái.

Anh chống xe, dưới bóng cây lấy điện thoại ra nhìn.

Trần Nham: Đến chỗ Tôn Phi ăn cơm trưa, anh thì sao.

Dòng xe chạy trên đường không ngớt, anh nhìn mấy chữ trên màn hình, mím chặt môi.

“Này, ngậy người ra đó làm gì? Tôi đi trước đây!” Người đàn ông trung niên ban nãy đi ngang qua anh cười một cái, đi xuống vỉa hè.

Mười mấy thùng nước buộc đầy kín sau xe giống như một ngọn núi nhỏ, trên con đường màu tro, người và xe như bị bao phủ, chỉ có thùng nước màu xanh qua lại đi tới trong biển xe.

Tin nhắn tới, Trần Nham bấm mở.

Tôn Bằng: Buổi trưa có việc, không đi được.

Cô nhắn lại: Được, anh làm việc đi.

Vừa để xuống, điện thoại lại tới, Trần Nham tiện tay nhận máy.

“Có ở cơ quan không, buổi trưa cùng ăn bữa cơm nhé.”

Là Phùng Bối Bối đã lâu không liên lạc.

Nói mấy câu đơn giản trong điện thoại, Trần Nham nghe giọng cô ấy giống như là có chuyện muốn nói, bỏ qua dự định ăn cơm với Tôn Phi, nhận lời hẹn với cô ấy.

Không ăn ở công cơ quan, Phùng Bối Bối lái xe đưa cô đi đến một nhà hàng nhỏ vắng vẻ.

Nhân viên phục vụ rót nước xong rồi đi ra, Phùng Bối Bối yên lặng nhìn cô một lúc, đi thẳng vào vấn đề:

“Cô với Tôn Bằng là như thế nào?”

Trần Nham ngấn ra, “Cô biết rồi ư?”

Phùng Bối Bối nhú mày, vẻ mặt không thể tin nổi: “Hôm qua tan làm nhìn thấy anh ta lái xe chở cô ở cổng nhà đài, tôi còn không dám tin. Cô làm cái gì thế?”

“Tôi ở bên anh ấy rồi.” Trần Nham trả lời rất thản nhiên.

Phùng Bối Bối sửng sốt một giây, nhìn cô, “Ngghiêm túc sao?”

“Ừm.”

Phùng Bối Bối thở dài một hơi, tựa như là đã tiếp nhận tin tức này, sau đó nói chậm lại: “Có phải cô cảm thấy sự lựa chọn này của mình vô cùng vĩ đại, vô cùng thoát tục không. Hay là cảm thấy tìm một người như vậy rất kích thích, rất lãng mạn?”

Trần Nham nhìn cô ấy, lẳng lặng bưng cốc lên, uống một ngụm nước.

Nét mặt cô bình thản, “Đều không có.”

“Anh ta đang chăm sóc một người anh trai đầu óc có vấn đề, cô có biết không?”

Lúc trước Chu Tư Hồng từng nói với cô ấy, dùng Tôn Bằng, nguyên nhân rất lớn là biết anh ta đang chăm sóc một người anh có vấn đề, cảm thấy anh ta làm người rất thành thật, có tinh thần trách nhiệm, xảy ra chuyện cũng không bỏ chạy.

Trần Nham gật đầu.

Phùng Bối Bối hít vào một hơi khí lạnh, không hiểu sao lại cảm thấy chuyện nghiêm trọng hơn tưởng tượng.

“Cô nghe tôi kể một câu chuyện. Trước đây tôi có một người bạn, khi lên đại học yêu một người bạn trai, một thợ cắt tóc, đương nhiên là rất đẹp trai. Khi hai người yêu nhau đầy khó khăn trở ngại, mọi người đều cho rằng bọn họ nhất thời bốc đồng, nhưng không ngờ, cuối cùng bọn họ thật sự ở bên nhau. Cô biết tại sao không?” Cô ấy dừng một chút, “Bởi vì hoàn cảnh gia đình của bạn tôi tốt, bố mẹ không lay chuyển cô ấy được, cuối cùng chi một khoản tiền mở một ảnh viện cho bọn họ, bây giờ sống cũng khá tốt.”

“Cô muốn nói cái gì?” Trần Nham nhìn cô ấy.

“Tôi muốn nói là cô không giống. Tôi không hề có ý xem thường cô, nhưng người như vậy cô không kéo nổi đâu. Nếu như tôi quan hệ bình thường với cô, thì chuyện này tôi sẽ chẳng buồn quan tâm, nói không chừng còn chờ ở sau lưng nhìn cô chê cười, chờ cô tỉnh táo rồi sẽ giậu đổ bìm leo. Nhưng Nham Nham, tôi không muốn trở mặt nhìn khi cô đang u mê. Chỉ nước bọt của mấy người trong nhà đài đã đủ nhấn chìm cô rồi.

Phụ nữ yêu đương, tuyệt đối đừng để bản năng làm mẹ trỗi dậy quá nhiều, muốn cứu vớt người đàn ông nào đó. Bi kịch như thế quá nhiều, tôi cho rằng chúng ta đều là người thông minh.”

Cứu vớt ư?

Trần Nham khẽ hít một hơi.

Cô ngược mắt, ánh mắt vô cùng kiên định, “Tôi không phải nhất thời mơ màng, từ lúc tôi quyết định ở bên anh ấy, là tôi đã suy nghĩ những chuyện này rất rõ ràng. Anh ấy cũng không phải loại người như cô tưởng.”

Trên bản chất mà nói, anh ấy và tôi giống nhau, chúng tôi đều đang gánh tội tổ tông.

Chẳng qua là tôi may mắn hơn anh ấy một chút, cho nên tôi có thể trở thành tôi của bây giờ, ngồi ngang hàng ăn cơm, tán gẫu với cô.

Anh ấy làm công việc của mình đến nơi đến chốn, chăm sóc người nhà của mình tỉ mỉ chu đáo, anh ấy cần ai cứu vớt chứ?

Chỉ bởi vì gia cảnh không tốt, nghèo khổ thất bại, thì nên bị người khác khinh thường sao?

Những ý nghĩ này chỉ âm ỉ đi qua trong lòng, cô không muốn tranh luận với Phùng Bối Bối.

Bởi vì giải thích nhiều hơn nữa, thì Phùng Bối Bối cũng sẽ không hiểu. Về cơ bản, bọn họ không phải là người cùng một thế giới.

“Trần Nham, tôi nói một câu cô đừng ác cảm. Có thể là khi đó người yêu cũ của cô đã tổn thương cô, cho nên quan điểm chọn người yêu của cô bây giờ có chút vấn đề. Cô chọn một người như vậy, chẳng qua là vì ham muốn sự chăm sóc tận tâm của anh ta. Cô đây là đang hạ yêu cầu đến mức thấp nhất, để đổi lấy một cảm giác an toàn.

Đừng vội phủ nhận tôi, cô hãy ngẫm lại thật kĩ đi.”

Đề tài này đã đến đây, bọn họ không tiếp tục nữa. Có thể tưởng tượng được, bữa cơm này ăn không hề vui vẻ.

Lúc kết thúc, Phùng Bối Bối nói, “Thật ra hôm nay vẫn còn một chuyện muốn nói cho cô biết, gần đây tôi quen một người bạn trai mới, có lẽ sang năm sẽ kết hôn.”

Giọng Phùng Bối Bối lại ung dung hoạt bát trở lại.

“... Nhanh như vậy ư?” Lần này đến lượt Trần Nham hơi cảm thấy kinh ngạc.

“Không nhanh đâu, bây giờ đặt tiệc cần nửa năm, còn một đống chuyện ngổn ngang nữa. Năm sau tôi đã 27 rồi, cũng nên ổn định thôi.”

Bọn họ bằng tuổi, sang năm, Trần Nham cũng sẽ 27.

Phùng Bối Bối mỉm cười, “Hôm nào đó dẫn anh ấy theo cho cô xem thử, là một bác sĩ.”

“Được.”

Buổi tối khi Tôn Bằng về đến nhà, Trần Nham đã đến, đang ngồi đọc sách cùng Tôn Phi trong phòng khách.

Anh đã sớm làm một cái chìa khóa cho cô, nhưng mỗi lần trước khi đến cô đều sẽ nói với anh một tiếng, nhưng hôm nay thì không.

Tôn Bằng vào bếp rửa tay rồi đi ra, ngồi xuống bên cạnh cô.

Trong phòng khách rất sáng, anh nhìn cô chăm chăm một hồi, vuốt mặt cô, “Tối cũng không nói với anh một tiếng.”

“Di động hết pin rồi.”

“Đã ăn cơm chưa?”

Cô lắc đầu.

“Anh không mua thức ăn, chỉ làm cơm rang trứng được thôi.”

Trần Nham gật đầu, “Được đấy.”

Tôn Bằng ngồi thêm một lúc, cởi áo khoác, đến tủ lạnh lấy bốn quả trứng và một thố cơm thừa hôm qua rồi đi vào bếp.

Chỉ chốc lát sau, là tiếng máy hút khói, chảo dầu vang lộp bộp.

Trần Nham nhìn vào trong, rồi lại nhìn Tôn Phi đang mãi mê đọc sách, lật úp sách xuống, đi theo vào bếp.

“Cần em giúp không?”

Cô hỏi sau lưng anh.

“Không cần đâu, em ra ngoài đi, đừng để bị dầu văng.” Tôn Bằng đang rang trứng trong chảo, không quay đầu lại.

Rang trứng xong, anh một tay bưng thố cơm, đổ hết một chén vào, tiếng chảo dầu im lìm ngay lập tức.

Trần Nham dựa vào cạnh cửa nhìn bóng lưng vững chãi của anh, người mùi thơm của thức ăn, nhưng lại suy nghĩ đến những chuyện khác.

“Cô chọn một người như vậy, chẳng qua là vì ham muốn sự chăm sóc tận tâm của anh ta. Cô đây là đang hạ yêu cầu đến mức thấp nhất, để đổi lấy một cảm giác an toàn.”

Cô bỗng cảm thấy, câu này của Phùng Bối Bối, giờ phút này đây đã được nghiệm chứng.

Bất kể tình cảm cô dành cho người yêu cũ là mức độ nào, cô tự cho rằng mình không quan tâm, thế nhưng cảm giác bị vứt bỏ ấy lại sâu sắc mà rõ ràng.

Đó là một cú trượt ngã trong tình cảm của cô.

Cô quả thực ham mê sự săn sóc tận tâm như vậy, cảm giác có thể chắc chắn một người vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời khỏi bạn, tốt vô cùng.

Tại sao không được chứ?

Trong tình yêu, nếu như có người có thể ham mê giàu sang và quyền lực, có người có thể ham mê tình cảm mãnh liệt và thân thể, thì tại sao cô lại không thể ham mê phần cảm giác an toàn chất phác này?

Ăn cơm xong, Tôn Phi xem tivi trong phòng, bọn họ đứng trên ban công tán gẫu.

Vẻ tĩnh lặng của đêm thu, thấm vào lòng người.

Một lúc lâu, bọn họ không nói câu nào.

Trong bóng tối, gió đêm hiu hiu thổi khoảng cây cối dưới lầu, vang xào xạc.

Rất lâu, Tôn Bằng châm một điếu thuốc.

Anh đã lâu không châm thuốc trước mặt cô.

Trần Nham lẳng lặng nhìn khói thuốc lan ra trước mặt anh.

“Trần Nham, anh muốn bàn bạc với em một chuyện.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh định đổi một công việc khác.”

Mặc dù hơi đột ngột, nhưng Trần Nham không lộ ra bất kì sự kinh ngạc nào, giọng cô bình thản: “Anh muốn làm gì?”

Giọng Tôn Bằng rất thấp, “Mấy năm nay anh tiết kiệm được một ít tiền trong tay, muốn mở một cửa hàng.”

Dưới ánh trăng lơ mờ, đường nét gò má anh rõ ràng sâu sắc, chút mệt mỏi ẩn trong sự cương nghị.

Cô cảm giác được, hôm nay anh rất mệt, từ lúc vừa vào cửa, vẻ mệt mỏi này không thể nào che giấu.

Vì quan hệ với Chu Tư Hồng, từ lâu cô đã không muốn để anh làm ở đó. Nhưng cô không tiện mở lời, sợ anh hiểu lầm cô chê công việc của anh.

“Anh tiết kiệm được bao nhiêu?”

“Khoảng ba trăm ngàn.” Tôn Bằng nheo mắt, phả ra một vòng khói đen, “Anh muốn mở một quán cơm nhỏ. Trước đây anh cũng từng làm ở nhà hàng, nên quy trình đại khái đều rõ.”

Ra ngoài làm việc từ khi 18 tuổi, ngoại trừ một ít tiền gửi về nhà mỗi tháng, thì đây là tất cả tiền tiết kiệm mười một năm qua của anh. Dựa theo kế hoạch ban đầu, anh định tiết kiệm đủ tiền rồi sẽ dẫn Tôn Phi về quê, xây một căn nhà, mở một cửa hàng nhỏ sống qua ngày. Có kết hôn hay không cũng được.

Nhưng bây giờ, tình hình đã khác.

Anh muốn liều một lần, hoặc là lên như điều gặp gió, hoặc là tan xương nát thịt.

Trên ban công, bóng đêm sâu và đen, không trăng không sao, chỉ có gió đang thổi lạnh lạnh.

Bọn họ rơi vào sự yên lặng vô hình.

Con số ba trăm ngàn này khiến Trần Nham có phần mờ mịt. Cô làm việc hai năm cũng chỉ tiết kiệm được hơn năm mươi ngàn. Sao anh tiết kiệm được số tiền này?

“Anh nghĩ kĩ rồi?” Cô ngửi mùi thuốc lá trong gió, chợt không biết nên nói gì.

“Ừm.” Tôn Bằng dụi tắt thuốc.

Trần Nham nhìn khoảng đen kịt trước mắt, một dòng nước ngầm trào dâng trong lòng, là sự mâu thuẫn, là sự ấm áp, cũng là nỗi áy náy.

Bảo cô giả vờ ngốc như thế nào đây? Quyết định này của anh rõ ràng là vì cô.

“Không nhất định cứ phải tự mình lập nghiệp, nếu như muốn đổi việc, thì anh có thể tìm công việc khác thử...”

Anh ngắt lời cô, giọng nói vô cùng bình thản, “Trần Nham, người khác nhìn anh thế nào anh không quan tâm, nhưng anh không muốn làm em thất vọng, càng không muốn để em chịu khổ cùng anh.”

Lòng Trần Nham ghen ngào, đôi mắt cay cay, lời gì cũng không nói ra được.

Màn đêm trước mắt, ấm áp mà cảm động, khiến lòng người rung động.

Cô nhìn mấy ngọn đèn lơ mờ đối diện, một chữ bật ra từ trong cổ họng, “Được.”

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đi Lạc

Mở quán cơm không phải là chuyện một sớm một chiều.

Nửa tháng nay, Tôn Bằng đi đưa nước như thường lệ, tan làm thì tìm mặt tiền cửa hàng ở khắp nơi, hỏi thăm đầu bếp. Anh không muốn cho bản thân rảnh rỗi, nếu đang chạy đường dài, mà giữa chừng dừng lại nghỉ một hơi, thì con người có thể sẽ trở nên vô dụng.

Trần Nham đi cùng anh xem qua mấy cửa hàng, không phải tiền thuê quá cao, thì là vị trí không đẹp, đến bây giờ vẫn chưa quyết định được chỗ.

Tháng mười một, gần cuối năm, trong tay Trần Nham thoáng cái có thêm mấy nhiệm vụ phỏng vấn độc quyền, mấy ngày nay bận đến mức chân không chạm đất, về đến nhà là đã hơn mười giờ tối, gần như không chạm mặt Tôn Bằng, toàn buổi tối mới gọi điện thoại cho nhau.

Trưa hôm nay, Khổng Trân rất lâu không tìm Tôn Bằng gọi điện thoại cho anh, cô muốn đi tìm Tôn Phi chơi, hỏi anh có đi không. Trong tay Tôn Bằng có mấy thùng nước đúng lúc phải đi giao, nên không đi được.

Khổng Trân đã có một khoảng thời gian không đến tìm anh, ai ngờ vừa tìm là bị ngay một vố, khi cúp điện thoại giọng nói đầy bất mãn.

Tôn Phi thì ngược lại, sau rất nhiều ngày nhìn thấy Khổng Trân thì vui vẻ vô cùng, mắt gần như phát sáng, vây quanh cô gọi “Trân Trân”, trong thư viện thì chỉ thiếu khoa tay múa chân nữa thôi.

Một nhân viên quản lý khác cũng có mặt, Khổng Trân bị anh ta làm cho hơi ngượng, kéo tay anh ta đi ra ngoài, “Đi nào, buổi trưa dẫn anh đi ăn một bữa ngon.”

Đón xe đi đến trung tâm mua sắm Vạn Đạt ở trung tâm thành phố, Trân Trân nắm tay Tôn Phi, đi thẳng lên tầng cao nhất.

Cả tầng trên cùng toàn là nhà hàng, Trung Tây có cả. Hai người dạo qua một vòng, nhìn hoa cả mắt.

Đứng ở cửa một chuỗi nhà hàng Tây, Khổng Trân hỏi, “Ăn thịt bò bít tết không?”

Tôn Phi đang đeo cái túi vải của mình trên vai, nghiêng đầu, cười ngây ngô gật đầu.

“Hay là ăn cơm Trung Quốc?”

Tôn Phi vẫn gật đầu.

Khổng Trân nhìn anh ta, có chút chán ghét, lại có chút buồn cười, “Đồ ngốc, hỏi anh chẳng thà không hỏi.”

Bọn họ đứng do dự ở cửa nhà hàng. Tư thế đứng, dáng vẻ của Tôn Phi khác người bình thường, bàn tay đặt trước người hơi co giật, có mấy người đi qua không biết sao cảm thấy là lạ, sẽ không nhin được quay đầu nhìn anh ta một cái.

Lúc này, Khổng Trân sẽ hung dữ lườm lại bọn họ.

Khi mới quen Tôn Phi, cô quan tâm anh ta đơn thuần là vì Tôn Bằng. Nhưng về sau, Tôn Phi càng ngày càng dính lấy cô.

Người mắc chứng tự bế thường không dễ tin tưởng một ai, người được anh ta tin tưởng tự dưng sẽ có cảm giác tự hào, đây là một loại cảm giác rất

kỳ lạ, cứ như mình là một người đặc biệt vậy.

Hôm nay cô quả thật là nhớ Tôn Bằng nên mới lấy Tôn Phi làm cái cớ tới tìm anh. Nhưng thật sự dẫn Tôn Phi ra ngoài rồi, cô lại chỉ muốn mời anh ta ăn một bữa thật ngon, cùng nhau vui vẻ.

Người đủ mọi mùi thơm, bụng đã đói meo, Khổng Trân suy nghĩ, “Vậy thì ăn thịt bò bít tết đi, bình thường ở nhà anh cũng không ăn được.”

Toàn bộ kem và món tráng miệng của nhà hàng Tây này miễn phí, rất nhiều phụ huynh dẫn con tới ăn. Trong góc còn có một thế giới trò chơi nhỏ, mấy món đồ chơi bằng nhựa dựng trong đó, mấy đứa trẻ đang chơi đầy khí thế.

Khổng Trân dẫn Tôn Phi ngồi xuống chỗ gần cửa sổ, gọi món xong, cô lấy quyển sách trong túi vải của Tôn Phi đưa cho anh ta, dặn anh ta đừng đi đâu, cô đi vệ sinh một lát.

Trong nhà hàng toàn là tiếng cười của trẻ con, Tôn Phi gật đầu.

Đi đến chỗ lấy trái cây, Khổng Trân không yên tâm quay đầu nhìn thử, anh ta đã cúi đầu đọc sách.

Nhà vệ sinh nữ chỉ có ba buồng, Khổng Trân chờ một hồi mới đến lượt. Sau khi rửa tay soi gương cô đi ra, xa xa, vị trí gần cửa sổ kia trống không.

Không thấy người đâu.

Trong lòng cô thoáng căng thẳng, an ủi mình là Tôn Phi chắc sẽ không đi đâu xa.

Nhân viên phục vụ bưng thịt bò bít tết tới, Khổng Trân đứng bên chỗ ngồi, hoang mang nhìn quanh nhà hàng.

Không có.

Cô nín lấy hai, ba nhân viên phục vụ bận tối mắt hỏi, bọn họ đều nói không nhìn thấy.

Lúc này, đầu óc Khổng Trân ong ong hoàn toàn, mồ hôi tuôn ra trong nháy mắt.

Cô cầm túi xách, tay chân tê dại chạy ra ngoài, trong trung tâm mua sắm đầy tiếng người huyên náo, cô đứng ở đầu thang cuốn, nhìn biến người di chuyển, hoàn toàn không biết bắt đầu tìm từ đâu.

Lên lầu tìm? Hay là xuống lầu tìm?

Trong chỗ giao nước, mấy người đàn ông đã ăn cơm xong, đang ngồi trong tiệm tán gẫu nghỉ ngơi, khói thuốc quanh quẩn. Không biết ai nói câu bậy bạ gì mà mọi người đều cười thầm, đùa giỡn chửi mắng.

Giữa chừng Tôn Bằng nhận một cú điện thoại, Vương Phúc Hồ vừa quay đầu, phát hiện anh đã lao ra ngoài.

Mấy người kia đều kinh ngạc. Khi Vương Phúc Hồ cầm áo khoác của Tôn Bằng đuổi theo ra, thì xe đã đi vào làn đường cao tốc.

Có người ngậm thuốc lá đi ra theo, lẩm bầm, “Không có việc gì chứ?”

Vương Phúc Hồ nhìn bóng xe biến mất trên đường, vẫn có phần chưa phản ứng kịp, “Ai biết đâu, quay lại đoán chừng sẽ chết cóng đây.”

Ngày tháng mười một, nhiệt độ mười mấy độ, mấy ngày nữa sẽ chính thức vào đông. Khổng Trân khóc thở không ra hơi nhìn thấy Tôn Bằng mặc áo tay ngắn thì ngậy cả người.

Khi anh tìm được cô ở cửa chính trung tâm mua sắm, sắc mặt tái mét, toàn thân bốc lên một luồng hơi lạnh, một lớp mồ hôi mỏng rịn trên trán.

Hai mắt cô ngấn lệ mờ mịt, cô hỏi anh, “Sao lại mặc thế này, áo của anh đâu?”

Tôn Bằng thở hơi gấp, lạnh lùng hỏi, “Anh ấy bị lạc ở đâu?”

“Ở tầng bảy, trong nhà hàng Tây Notting.”

Tôn Bằng xoay người là chạy ngay vào trong trung tâm mua sắm. Khổng Trân bước nhanh theo sau anh, lấp ba lấp bấp nói tình huống khi đó.

Hỏi trong ngoài nhà hàng một lần, chỉ có một người quét dọn vệ sinh trong trung tâm nói hình như nhìn thấy một người đàn ông cao to đeo cái túi xuống thang máy. Muốn xem camera theo dõi của trung tâm, nhưng người của trung tâm nói phải theo trình tự, khi hai người giằng co thì cảnh sát đến.

Người cảnh sát trẻ hiểu rõ tình huống, không nói hai lời, bảo mở camera theo dõi của trung tâm mua sắm.

Tìm nửa tiếng, rốt cuộc tìm được hình ảnh có Tôn Phi. Trong màn hình, Tôn Phi đeo túi vải đi xuống thang máy, cuối cùng ra khỏi trung tâm mua sắm, biến mất trong màn hình.

Từ lúc anh ta biến mất đến bây giờ đã hơn một tiếng.

Trong lòng Tôn Bằng nổ ầm một tiếng, nhìn màn hình chăm chăm, cả buổi không nói ra được một câu.

Cảnh sát thấy vậy thì an ủi anh mấy câu, cũng bắt đầu liên lạc với đồn cảnh sát xung quanh cử người tìm giúp.

Ra khỏi trung tâm mua sắm, Tôn Bằng đứng hút thuốc dưới đèn giao thông nơi dòng xe đan xen, nheo mắt, gân xanh nổi lên trên thái dương.

Trên khuôn mặt anh, Khổng Trân nhìn thấy sự lạnh lùng trước nay chưa từng có.

Gió lạnh nơi đầu đường thổi tới từ bốn phương tám hướng, anh mặc ít như vậy, Khổng Trân rất đau lòng, nhưng cô không dám nói câu nào. Nỗi áy náy và lo lắng trong lòng khiến cô cực kì đau khổ, chỉ ước gì có thể và mình hai cái.

Nếu như thật sự không tìm được Tôn Phi, anh nhất định sẽ hận chết cô, cô cũng sẽ hận chết mình.

Hút xong một điếu thuốc, Tôn Bằng bắt đầu tìm người lung tung không mục đích trên phố.

Anh rất ít khi dẫn Tôn Phi tới trung tâm thành phố, anh nghĩ không ra bất kì chỗ nào mà Tôn Phi có thể đi.

Ban đầu Khổng Trân đi theo sau lưng anh, nhưng anh đi quá nhanh, cô nhanh chóng bị lạc mất. Sau khi bình tĩnh hơn một chút, cô căn rằng, không theo Tôn Bằng nữa, bắt đầu đi tìm ở hướng khác.

Không biết đã qua bao lâu, điện thoại trong túi quần Tôn Bằng bắt đầu rung lên.

Anh mờ mịt nhận máy.

Trần Nham ở đầu bên kia nói, “Anh ở đâu thế, sao không nhận điện thoại. Tôn Phi và em ở đồn cảnh sát Hạc Lâm, anh sang đây đi.”

Người đến người đi, Tôn Bằng đứng ven đường cầm điện thoại, sững sốt cả buổi không phản ứng kịp.

Đến đồn cảnh sát, Trần Nham và Tôn Phi đã ngồi chờ anh hơn nửa tiếng.

Trần Nham nhìn thấy anh xa xa, từ trên ghế đứng lên, nhúu mày. Sau khi nhận được điện thoại của đồn cảnh sát, cô đoán anh nhất định sốt ruột sắp đi rồi, nhưng không ngờ anh mặc áo tay ngắn tới đây.

Tôn Bằng đi vào, nhìn Trần Nham, rồi ánh mắt dừng trên người Tôn Phi.

Anh đi sang, hai tay đặt trên vai Tôn Phi, lặng lẽ quan sát từ trên xuống dưới.

“Bằng Bằng...”

Tôn Phi gọi anh một tiếng, giống như là hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Một cảnh sát bên cạnh đi tới.

“May mà hai người để lại số điện thoại trên người anh ấy, nhưng lần sau vẫn phải chú ý hơn, đừng dẫn anh ấy đến chỗ đông người.”

Cảnh sát tuần tra phát hiện Tôn Phi khóc âm ỉ trên đường, cảm thấy không thỏa lắm, tưởng là người lang thang, nhưng lại thấy anh ta ăn mặc chỉnh tề, nên cuối cùng dẫn anh ta đến đồn cảnh sát. Bọn họ phát hiện một tấm thẻ liên lạc trong cái túi nhỏ trong túi của anh ta, bọn họ thông qua số điện thoại trên đó tìm được Trần Nham.

Tôn Bằng đứng thẳng người, nói cảm ơn.

Cảnh sát nói, “Việc nên làm thôi. Không sao rồi, hai người dẫn anh ấy về đi, sau này chú ý một chút.”

Ba người ra khỏi đồn cảnh sát, mặt trời đã xuống núi.

“Có lạnh không?”

“Không lạnh.”

Trần Nham nắm tay anh, lạnh không thể tưởng tượng nổi.

“Em còn phải quay lại cơ quan...”

“Em đi đi. Buổi tối anh tìm em.”

“Anh mau về mặc áo khoác đi.” Giọng nói của cô gần như là khiển trách.

Bọn họ đã ba, bốn ngày không gặp nhau, không ngờ vừa gặp là tình huống thế này, đến cả thời gian ân cần cũng không có.

Khi đồn cảnh sát gọi điện thoại tới, cơ quan của Trần Nham đang có buổi họp chọn đề tài, cô đã xin nghỉ một lúc nên phải vội về ngay.

Tôn Bằng đưa Tôn Phi về nhà, gọi điện thoại xin nghỉ ở chỗ đưa nước.

Anh đứng ở cửa ban công cúp điện thoại, lẳng lặng nhìn Tôn Phi. Anh ta ngồi trên giường xem tivi, đang ăn một gói khoai tây chiên.

Sắc trời dần tối, trong phòng từ từ tối lại, gói bánh trong tay anh ta vang rôm rốp theo động tác của anh ta.

Tôn Bằng xoay người, khom lưng vịn lan can, nhìn ra xa xa.

Trong lòng có chút cô đơn, cũng có chút bi ai.

Lần đầu tiên xuất hiện suy nghĩ như thế này: Nếu Tôn Phi là một người bình thường, thì cuộc sống bây giờ của bọn họ sẽ như thế nào?

Khi trời gần tối hẳn, Tôn Bằng mới nhớ tới Không Trân.

Lúc Không Trân chạy tới thì cả người đã lệch thếch, tóc tai xốc xếch, đôi mắt sưng húp. Nhìn thấy Tôn Phi bình an vô sự thì lại khóc nữa.

Chờ cô nín khóc, Tôn Bằng bảo cô đi rửa mặt.

Từ nhà vệ sinh đi ra, cô yên lặng ngồi một mình trong phòng khách.

Tôn Bằng ra ngoài, đóng cửa phòng, rót cốc nước cho cô, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Khổng Trân ngồi bên tủ lạnh, cứ vùi đầu, tóc che đi mặt và cổ, cả người co rúm, hoàn toàn không có dáng vẻ tùy hứng thường ngày.

“Xin lỗi anh.” Giọng cô rất nhỏ rất khẽ.

“Uống hộp nước đi. Chuyện này không trách em, ban ngày nôn nóng quá cũng không chú ý em được.”

Khổng Trân ngẩng mặt lên, giọng hơi run run, “Em thật sự muốn dẫn anh ấy đi ăn cơm, nhưng em không ngờ vừa ra ngoài...”

Ban đầu cô rất sợ Tôn Bằng trách cô, nhưng anh thật sự không trách cô, ngược lại khi anh an ủi cô, sự tủi thân trong lòng cô lại như phóng đại, không nén được úp mặt xuống bàn khẽ khóc.

Tôn Bằng vỗ nhẹ vai cô, “Chuyện này đã qua rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Anh quả thật không trách cô, có trách thì cũng là trách mình gần đây bỏ bê Tôn Phi.

Tôn Bằng lại dỗ vài câu, hơi thở cô dần bình thường lại. Cô ngẩng đầu lên, có vài sợi tóc dính trên khuôn mặt, cô đè thấp giọng hỏi Tôn Bằng, cuối cùng tìm được người như thế nào.

Nghe thấy tên Trần Nham, Khổng Trân thoáng sửng sốt, trong nháy mắt, nổi áy náy trong lòng bị sự ghen ghét, căm hận, hối hận, đủ mọi cảm xúc phức tạp hơn thay thế.

Trọng điểm của sự việc đã khác.

Nước trong tay đang bốc hơi nóng nghi ngút, đôi mắt sáng lấp lánh của cô nhìn cái cốc, trong lòng dần yên tĩnh.

“Anh Bằng, có thể trả lời em một câu hỏi không?”

“Nói đi.”

“Nếu như không phải là cô ấy, thì anh có thể ở bên em hay không?”

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chìa Khóa

Hơn chín giờ tối, Trần Nham tới đây.

Tôn Phi ngủ trong phòng, Tôn Bằng ở trong bếp nấu mì cho cô.

Cô dựa bên cửa nhìn anh bận rộn, “Nấu ít một chút, không ăn hết đâu...”

Hai ngày nay cô đã mắc phải một sai sót trong công việc, một phó thị trưởng mới đến, cô nhầm một chữ trong tên của người đó, gây nên phiền phức không lớn không nhỏ cho lãnh đạo. Buổi trưa xin nghỉ khi đang họp, coi như lại đụng vào họng súng, sau khi về bị nói một trận không nặng không nhẹ.

Một mình cắt phim cả tối trong phòng biên tập, không ăn cơm cũng không cảm thấy đói.

“Ăn không nổi thì chờ lại.” Tôn Bằng ném mì sợi vào trong nước sôi, xoay người lại, mở kệ tủ ở trên ra lấy tỏi.

Ánh đèn trong nhà bếp rất tối, hơi nóng dày đặc lan ra, dần dần có mùi thơm của mì.

Trần Nham ở chếch phía sau yên lặng nhìn động tác của anh, đột nhiên hỏi, “Cố sao vậy?”

“Hừm?” Tôn Bằng lấy tỏi xong, dùng cánh tay đóng cửa tủ lại, xoay người.

Cô nghiêng đầu giơ tay lên, đầu ngón tay chạm vào vết đỏ dài nổi lên trên phần cổ phía bên phải của anh, nhúu mào.

Anh nhớ ra, buổi sáng đời thùng nước bị phần nhựa cứng của miệng thùng quẹt một cái, lúc đó hơi đau rất nhưng không chảy máu, nên anh cũng không để ý nữa.

Anh né người, “Không cần thận đụng một cái thôi.” Anh nắm tay cô lấy xuống, “Mì sắp được rồi, ra ngoài đi.”

Trên cái bàn gấp, một bát mì nước tương lớn đang bốc hơi nóng, rau xanh và trứng gà phủ trên mặt. Trần Nham cầm đũa nếm thử một miếng, chưa đến mức ngon lắm, nhưng vị mặn này thoáng cái đã kích thích cảm giác thèm ăn.

Tôn Bằng ngồi bên cạnh, cứ như vậy nhìn cô ăn.

Dáng ăn của cô rất đẹp, không nhanh không chậm, không có âm thanh gì cả.

Anh rất muốn biết cô để tấm thẻ liên lạc vào túi của Tôn Phi lúc nào, nhưng anh không mở miệng hỏi.

Một lát sau, Trần Nham bưng bát húp một ngụm nước mì, để đũa xuống, “No rồi.”

Tuy cứ bảo ăn không nổi, nhưng trong bát mì đầy nước cũng không còn lại bao nhiêu.

Tôn Bằng không lên tiếng, đón lấy bát đũa của cô, quét hai cái ăn hết phần còn lại.

Trần Nham mỉm cười. Thật ra cũng không biết tại sao cười nữa.

Trải qua mấy ngày cô đơn bận bịu, có thể ngồi yên lặng ăn bát mì như thế này, cảm giác đó tốt vô cùng, bình thản, ấm áp, rất thư giãn.

Bọn họ ngồi trong phòng khách trò chuyện đơn giản một lúc, Trần Nham ngáp một cái, hai người đều đã hơi mệt.

Tôn Bằng vào phòng nhìn Tôn Phi, anh ta đang ngáy, ngủ rất say. Anh lấy áo khoác trong tủ quần áo khoác thêm cho Trần Nham, đưa cô về nhà.

Trong tiểu khu rất yên tĩnh. Sau khi nhìn Trần Nham đi lên, Tôn Bằng ngồi lên xe, hít thở bầu không khí lành lạnh, chờ đèn trên lầu sáng.

Qua một lúc lâu, cửa sổ vẫn tối đen.

Không yên tâm, anh đang định lên lầu, thì một bóng người chậm rãi đi ra từ trong tòa nhà.

Bước chân có phần chán nản.

“Làm sao vậy?”

“Quên mang chìa khóa rồi...”

Trần Nham cup vai, trông có chút mất mát.

Sau khi ở một mình, chuyện cô sợ nhất chính là quên mang chìa khóa, mỗi ngày trước khi ra ngoài đều kiểm tra mấy lần như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế vậy. Hai ngày nay đúng là quá bận, buổi sáng chỉ nhớ lấy một tập tài liệu, nên quên mất.

Cảm xúc đè nén của con người thường sẽ bùng phát ở một điểm không sao nói rõ nào đó. Ví dụ như bây giờ, mệt đến mức không nhắm mắt nổi nữa, đã đến cửa nhà nhưng lại không vào được. Cảm xúc rối loạn mấy ngày nay lập tức trào ra hết, cô không kiểm soát được cảm thấy mất mát và nóng nảy.

Lần đầu tiên Tôn Bằng nhìn thấy dáng vẻ này của cô, sờ đầu cô một cái, “Không sao đâu, đưa em về chỗ mẹ em nhé.”

Cô không đáp lại, đứng trầm mặc trong gió một lúc, thở nhẹ một hơi. Cô nhìn giờ, mười một giờ rưỡi.

Nhanh chóng đến khách sạn, nhân viên phục vụ cúi đầu nhìn mấy vị khách, mặt mày lạnh lùng bấm chuông, “Làm phiền lấy chứng minh thư ra một chút.”

Trần Nham đưa cho cô ấy, cô ấy nhận lấy, ngược mắt nhìn Tôn Bằng một cái, “Cần của cả hai người.”

Trần Nham phản ứng được, vừa định mở miệng nói là một người, nhưng Tôn Bằng đã lấy chứng minh thư.

Trần Nham liếc nhìn anh, rồi nhìn một chậu hoa trang trí trên quầy lễ tân, không lên tiếng.

“Một phòng giường lớn, 198. Đây là thẻ phòng, trả tiền phòng và tiền thể chấp một lần.”

Đăng kí xong xuôi, Tôn Bằng trả tiền phòng và tiền thể chấp xong, lấy thẻ phòng rồi đi cùng Trần Nham vào thang máy.

Ba mặt thang máy là gương, bóng dáng mơ hồ của hai người phản chiếu trên cửa, lẳng lặng chờ đợi đi lên.

Tôn Bằng nhìn thẳng phía trước, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Khóe mắt Trần Nham đang liếc con số màu đỏ kia, chậm chậm thay đổi.

Căn phòng ở tầng ba.

Hành lang hẹp và dài, đèn trên tường chiếu cái bóng của bọn họ lên tấm thảm màu sậm, một tiếng bước chân cũng không có.

Tôn Bằng cầm thẻ phòng mở cửa, nghiêng người sang, để cho cô vào trước.

“Cạch” một tiếng, thẻ phòng đút vào rãnh thẻ, trong phòng có điện, nhưng người phía sau lại không bật đèn.

Cửa bị một cái chân đá vào đóng lại, trong thoáng chốc, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào biến mất, cô bị chặn ôm ngang, đè lên tường.

Trong bóng tối, anh đỡ cô, hôn cô say đắm, vuốt ve cô.

Anh vừa nóng lòng hôn cô vừa cởi áo khoác của nhau, cánh tay trần chắc nịch luồn vào vạt áo Trần Nham, bàn tay vuốt ve qua lại bờ lưng mịn màng của cô.

Vải vóc ma sát, phát ra một loại âm thanh khô khốc mà vội vàng.

Cô khẽ run rẩy giữa thân thể anh và vách tường, cái nút sắt nho nhỏ của áo lót vô thức bị cởi ra.

Nụ hôn tạm ngừng lại, rồi môi anh mơn trớn khắp nơi, cô ứng phó một cách lộn xộn, cảm giác nhanh chóng ập đến.

Trước cửa sổ chỉ có một lớp vải mỏng, bóng cây bên ngoài hắt lên tường, nhè nhẹ đọng đưa.

Anh bế cô đẩy lên giường, ngay sau đó phủ lên người cô, vén tóc cô, từ từ kéo cả người cô ra khỏi chiếc áo len tay dài sát người và chiếc quần jean.

Cả quá trình, động tác anh dịu dàng, vô cùng kiên nhẫn, nhìn cô khỏa thân từng chút một trước mắt anh, thẳng thắn, không một mảnh vải.

Trên giường chỉ có ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ hắt vào.

Tôn Bằng nhấc thân trên, nhìn đôi mắt mờ mịt của cô, nhìn vẻ bóng mờ trên làn da cô, nhìn ánh sáng lập lờ nhàn nhạt thông thả di chuyển trên thân thể cô như một câu đố, vô cùng mê hồn.

Cơ lưng anh giãn ra, anh kéo cổ áo cởi chiếc áo tay ngắn trên người, để lộ cơ thể cường tráng, rồi cởi dây thắt lưng.

Đàn ông đối mặt với phụ nữ là sự mâu thuẫn.

Bảo vệ cô đồng thời xâm phạm cô, yêu thương cô đồng thời tổn thương cô.

Mồ hôi của anh rơi trên cổ cô, nghe tiếng cô rên rỉ không thể đè nén.

Tấm rèm mỏng bị gió từ khe cửa sổ thổi bay lên một góc, nhẹ nhẹ nâng lên.

Trần Nham nằm trong vòng tay anh, cánh tay ướm đầm của anh khoác bên vòng eo thon của cô, hơi chùng xuống. Cô lẳng lặng nhìn trần nhà, thời gian như chậm lại, mỗi một giây đều rất chậm rất dài.

Cả người bọn họ đầm mồ hôi, quần quýt lấy nhau như vậy, không cảm thấy khó chịu, mà chỉ cảm thấy không thể thân mật hơn nữa. Tình dục và tình yêu hòa hợp với nhau, yên lòng mà thỏa mãn.

Một lát sau, anh sờ mặt cô, vén mái tóc bị thấm ướt bên tai cô, vuốt ve vành tai cô, nhìn lông mi cô từ trên xuống.

Nhìn một hồi, anh không nhịn được lại cúi đầu sát tới hôn mắt cô, miệng cô, từ từ trêu ghẹo.

“Không mệt sao...” Trần Nham thở hổn hển.

“Không mệt.”

“Không về ư?”

“Không giữ anh lại à?”

Ngày hôm ấy, bọn họ quần chặt nhau rất lâu.

Thứ sáu tan làm, ở trong nhà ăn cơm tối với Tôn Phi xong, bọn họ cùng đi xem cửa hàng mà đại lý môi giới bất động sản giới thiệu. Vị trí cửa hàng nằm phía sau một con hẻm, trên đường rất ồn ào, một hàng bên toàn là tiệm bán quần áo và quán ăn nhỏ, xung quanh có mấy tiểu khu cũ, cũng coi như có chút không khí.

Tiền thuê một trăm ngàn tệ một năm.

Trần Nham cảm thấy vị trí cũng khá tốt, Tôn Bằng cũng thấy có thể. Coi như đạt được ý kiến thống nhất bước đầu với đại lý môi giới, hẹn tìm chủ cửa hàng gặp mặt một lần, rồi sẽ bàn giá cả lại.

Xong việc anh đưa cô về.

Trần Nham mở cửa thay giày, lục đôi dép của anh trong tủ giày ra đưa cho anh.

Bởi vì thỉnh thoảng mẹ Trần sẽ tới đây, cho nên đôi dép nam của anh bị để tận trong cùng. Cô vẫn chưa tìm được thời cơ thích hợp để nói chuyện này với người trong nhà.

Trần Nham để túi xách xuống, ở trên bàn rót cốc nước uống hai ngụm, đưa cho anh, rồi ngồi xuống.

Tôn Bằng nhận lấy, uống một ngụm lớn.

Chuyện cửa hàng rồi cuộc đã có một chút bài bản, hai người đều đã buông được tảng đá trong lòng.

Trần Nham nhìn ra được, gần đây áp lực của Tôn Bằng rất lớn.

“Bên Danh Dương không được thì cứ thôi việc trước đi đã, tiếp theo cũng phải chuyên tâm lo liệu cửa hàng.” Cô nói.

Gần đây anh bận hơn trước rất nhiều, ban ngày hầu như không có thời gian rảnh, người trông lúc nào cũng rất mệt.

Trần Nham thậm chí còn đoán thăm, liệu có phải Chu Tư Hồng đang làm khó dễ anh hay không.

Tôn Bằng nghe cô nói như vậy, trong lòng có chút mâu thuẫn.

Anh vẫn chưa nói cho cô biết chuyện mình đã đổi việc. Anh cảm thấy chuyện này là một lần chuyển tiếp, không cần thiết phải nói gì cả. Nhưng cô nói như vậy, thì anh lại cảm thấy không nên giấu.

Anh suy nghĩ một chút, vẫn thấy thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Nhẹ nhàng nắm tay cô, anh nói, “Cửa hàng bên này quyết định thì không làm việc trong tay nữa.”

Trần Nham gật đầu, hai người bỗng nhiên trầm mặc.

Đèn phòng khách chiếu mờ mờ, ngón tay cô không cẩn thận nhúc nhích trong lòng bàn tay anh một cái, một bầu không khí yên tĩnh mà mập mờ dần lan ra.

Kim giây của đồng hồ treo tường di chuyển phát ra tiếng vang khe khẽ, anh kéo cô ngồi lên đùi mình, kéo hai tay cô vòng quanh cổ anh.

Ngồi như vậy chẳng hề thoải mái, thân thể Trần Nham hơi cứng ngắc, cô nhìn cái cốc trên bàn.

Tuy đã thân mật như thế, nhưng hành động ngả ngón không duyên có thể này giữa ban ngày, cô không làm được, trong lòng thấy kì quặc, không biết làm thế nào.

Nói cho cùng thì thật ra cô là một người phụ nữ vô cùng có nề nếp. Trong trường hợp trang trọng, cô có thể tỏ ra tự nhiên thoải mái, bình tĩnh như không, như đang trên chiến trường. Đó là một loại nguy trang. Trong cuộc sống thường ngày, cô tháo gỡ mặt nạ thường sẽ luống cuống, không biết nên biểu hiện như thế nào.

Tôn Bằng kê lên trán cô, nhìn mắt cô chăm chăm, mơ hồ cảm giác được một thoáng mất tự nhiên trong cô.

Anh lẩm bẩm thì thầm bên tai cô, “Sao vậy?”

“Vào trong đi.” Cô nằm trên vai anh.

Anh nhìn cô, bế cô đứng lên, đi vào phòng.

Có lẽ là vì nguyên nhân tuổi tác tăng lên, mà Trần Nham phát hiện, đối với tình dục, cô cũng bắt đầu có chút kích thích và mong chờ. Kể từ lúc bọn họ xảy ra quan hệ, cô thường hay nhớ anh, muốn ở bên anh. Loại cảm giác trên cơ thể này rất chân thật.

Ý nghĩ đó khiến cô thấy xấu hổ, mà cảm giác xấu hổ vừa hay lại mang đến một loại khoái cảm tế nhị, giống y như cảm giác mâu thuẫn trong tình dục của tất cả mọi người phụ nữ.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mâu Thuẫn

Chuyện cửa hàng bàn bạc rất thuận lợi, tuần này đã kí hợp đồng.

Thời gian nghỉ trưa của hai ngày này, Tôn Bằng lái xe đi vòng vòng xung quanh đó, phát hiện phía sau có một dãy đường đều là cửa hàng phụ tùng ô-tô, đã có tiếng tăm, buôn bán rất tốt. Anh mời điều thuốc lá cho mấy người chủ cửa hàng, trò chuyện đôi câu. Nơi này gần lối ra của quốc lộ, có không ít xe van và xe chở hàng loại lớn tới đây sửa xe định kì.

Anh suy tính một chút, xác định làm món ăn gia đình giá cả phải chăng, trừ dân cư xung quanh ra, thì hi vọng đến lúc đó có thể thu hút mấy người tài xế lái xe hàng tới.

Cộng thêm việc sửa sang tiệm, dụng cụ nhà bếp và thuê người, tổng số tiền đầu tư giai đoạn đầu là khoảng hai trăm năm mươi ngàn tệ.

Mấy ngày nay, Trần Nham đang làm giấy chứng nhận bảo vệ môi trường và các chứng từ thương mại cho Tôn Bằng, khi làm có tìm mấy người quen nhờ giúp đỡ. Bởi vậy, trong đài truyền hình dần có mấy tin đồn nhiều chuyện, liên quan đến hai người yêu trước sau của cô. Khi lời đồn truyền đến tai Trần Nham, có một số chữ đã rất khó nghe.

Miệng đời đáng sợ, Trần Nham không phải là không hoàn toàn để ý.

Khi một người phụ nữ và một người đàn ông ở bên nhau, sự cản trở của thế giới bên ngoài sẽ khiến cô ấy khó chịu, tức giận, thậm chí tủi thân, nhưng đồng thời, nó cũng sẽ hình thành một nguồn lực nâng bóng tối lên, tựa như bọn họ đang nương tựa lẫn nhau chống lại toàn bộ thế giới.

Ngày hôm nay khi tan làm, Trần Nham chạm mặt Tiền Văn đã lâu không gặp trong thang máy.

Anh ta mặc chiếc áo gió màu sẫm, tay đang cầm một cái máy ảnh. Không biết có phải là vì cái áo hay không, mà cả người trông hơi gầy một chút, nhưng lại trông có sức sống hơn.

Sau khi đến khu vực được phân, thành tích của Tiền Văn rất tốt, có thể nói thăng quan tiến chức thuận lợi.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, khi đi vào Trần Nham gật đầu với anh ta một cái, Tiền Văn cũng gật đầu. Hai người không nói với nhau câu nào, bầu không khí có sự lúng túng không nói ra được.

Mấy ngày trước, bọn họ từng liên lạc qua trên wechat.

Anh ta biết chuyện cô gõ nhầm tên phó thị trưởng, nên gửi một tin nhắn wechat cho cô. Giọng điệu của đồng nghiệp rất bình thường, dạy cô nên xử lý thế nào. Trần Nham trả lời hai chữ, cảm ơn. Anh ta cũng không nhắn lại nữa.

Sau khi đi từ từ xuống mấy tầng, Tiền Văn quay đầu nhìn cô, mở miệng hỏi, “Chuyện giải quyết xong rồi à?”

“Ừm.”

“Có thông báo gì không?”

“Trừ hai trăm đồng.”

Anh ta gật đầu, “Vây cũng được.”

Đến tầng một, bạn gái Tiền Văn đang ngồi ở đại sảnh chờ anh ta. Cô ấy đi tới, nhìn Trần Nham một cái, nói câu “Chào chị”, rồi cười đầy ngọt

ngào, kéo tay Tiền Văn, “Em thấy chị ấy trông quen lắm, nhưng không nhớ nổi chị ấy tên gì...”

Trần Nham thoải mái nói, “Tôi là Trần Nham.”

“À... Đúng rồi, chị Trần Nham, lần trước có gặp qua.”

Trần Nham cười nhạt một cái.

Tiền Văn cười nhìn cô bạn gái nhỏ, quay đầu nói với Trần Nham, “Chúng tôi đi trước đây.”

Trần Nham vẫy tay.

Trời đã tối, cô đi đến chỗ bảo vệ lấy gói đồ. Khi đi ra cô phát hiện chiếc Land Rover màu đen quen thuộc kia đang đậu ở cổng nhà dài.

Lâu lắm rồi không thấy Tôn Bằng lái chiếc xe này.

Khi đi tới sợ trong xe còn có người khác, cô suy nghĩ, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho anh trước.

Bỗng nhiên, một người từ trên ghế tài xế bước xuống.

Giờ cao điểm tan tầm, bên đường rất ồn ào. Chu Tư Hồng mặc một bộ đồ thoải mái hàng hiệu, tay rút trong túi đi về phía cô.

Trần Nham thoáng sững sốt, cúp cú điện thoại vẫn chưa gọi thông.

Trước kia Tôn Bằng từng nói, Chu Tư Hồng không quen lái xe số sàn, cơ bản là không lái chiếc này, cho nên cô hoàn toàn không ngờ tới Chu Tư Hồng ở trên xe.

“Giám đốc Chu.”

“Mới tan làm ư?”

“Ừm, đã lâu không gặp.”

“Một buổi lễ kí kết hợp đồng trong thành phố đang phát sóng trực tiếp ở đài các cô, nên tôi sang đây xem thử.” Anh ta quan sát cô một cái, “Bây giờ không phụ trách nghiệp vụ của công ty chúng tôi nữa à?”

Trần Nham cười rất gượng gạo, “Chúng tôi đều nghe theo sự sắp xếp của lãnh đạo thôi.”

Cô đứng đối diện anh ta, vô thức khoanh tay.

Chu Tư Hồng nhìn dáng vẻ bày thế trận chờ quân địch của cô, cười một cái rất tùy ý, giơ tay nhìn đồng hồ, “Nếu đã gặp nhau rồi, vậy thì cùng đi ăn bữa cơm chứ?”

Cô trả lời mang tính nghề nghiệp: “Cảm ơn anh, không cần khách sáo đâu.”

Chu Tư Hồng bình tĩnh nhìn cô mấy giây, gật đầu, “Vậy được, đi trước đây.”

Anh ta lên xe đầy phóng khoáng, nhìn bóng lưng đi xa của cô trong gương chiếu hậu, khuôn mặt mang theo nụ cười không hề gì.

Anh ta chưa bao giờ thiếu phụ nữ, cũng chưa từng say đắm một người phụ nữ nào. Đối với Trần Nham, chẳng qua chỉ là có một ấn tượng bán tín bán nghi, muốn nghiệm chứng thử mà thôi.

Từng có dự định phát triển thêm một bước với cô, nhưng cũng toàn là ý muốn nhất thời, thăm dò hai lần, thái độ của cô rất rõ ràng, nên anh ta cũng không có hành động gì tiến thêm bước nữa. Nói thẳng ra, anh ta không cho rằng đây là sự thất bại, bởi vì không khẳng khẳng với cô. Bên người đầy người đẹp, ngôi sao nhỏ cũng chơi không hết, nên cũng không muốn mất nhiều công sức vào cô.

Nhưng chuyện cô đi theo Tôn Bằng khiến anh ta hơi giật mình, cảm thấy có chút thú vị như thế đấy.

Anh ta đập ly hợp sang số, nghĩ thầm, vậy thì xem thử tiếp theo có thú vị hay không.

Đầu óc Trần Nham trống rỗng đi trong thoáng chốc, điện thoại di động chợt vang lên.

“Gọi điện thoại cho anh ư?” Tôn Bằng hỏi.

“... Lát nữa tới tìm anh.”

“Muốn ăn cái gì? Anh có mua ít thức ăn.”

Trần Nham dừng lại, nhìn đường phố, nghiêm túc suy nghĩ, “Nghĩ không ra.”

Bên kia cười khẽ một tiếng, “Sang đây trước đi đã.”

Lúc Trần Nham đến, Tôn Bằng đã nấu xong ba món mặn một món canh.

Hôm nay Tôn Phi ở thư viện xảy ra một việc.

Buổi sáng anh ta nhặt được ví tiền của một độc giả, được người ta biểu dương hoành tráng một trận, cả ngày đều như hiểu mà không hiểu, tâm trạng cực kì tốt.

Buổi tối, ánh sáng êm dịu, một bàn thức ăn ngon miệng, bọn họ ăn cơm, cười nói khe khẽ.

Ăn cơm xong, Trần Nham thu dọn chén đĩa vào bếp, xắn tay áo. Vừa mở vòi nước thì Tôn Bằng đi tới, kéo tay cô ra.

“Sang kia xem tivi đi.” Anh khom lưng, bóp nước rửa chén mấy cái, một đôi tay to đưa vào vớt một cái đĩa trong bồn, cầm giẻ lau ba, năm cái rồi rửa.

Trần Nham nhìn anh, đứng ở bên cạnh, lấy khăn lau bàn tay ướt sũng, “Hôm nay có bận không?”

“Cũng tạm.”

Cô thoáng im lặng, “Đúng rồi, đầu bếp tìm được nói thế nào?”

“Đã quyết định rồi.”

“Hôm nay em có hỏi thử, giấy chứng nhận bảo vệ môi trường đoán chừng là tuần sau.”

Trần Nham khẽ thở phào một hơi, nghiêng đầu nhìn anh, “Có lo lắng không?”

Tôn Bằng không dừng tay, thản nhiên hỏi lại, “Lo lắng cái gì?”

“Lỡ rồi thì làm thế nào.”

Rửa xong cái chén cuối cùng, anh lau tay, xoay người, kéo cánh tay cô từ từ ôm cô đến trước mặt mình, giọng nói nửa đùa nửa nghiêm túc, “Lỡ thật thì em đi, sợ cái gì chứ.”

Trần Nham im lặng một lát, hờ hững hỏi, “Nếu như anh quẩn mãi không buông thì sao?”

Miệng Tôn Bằng cử động một cái, giống như đang cười, hỏi trầm thấp, “Vậy em nói làm thế nào?”

Đôi mắt anh đen nhánh, nếp nhăn nhàn nhạt kéo dài ra khóe mắt, nụ cười lắng xuống, chuyển thành vẻ thâm trầm.

Bầu không khí ngưng lại cùng ánh mắt anh.

Khi Trần Nham không biết nên nói điều gì, thì môi anh đè xuống, hôn cô.

Một bàn tay giữ chặt cằm cô, hôn đầy dịu dàng một hồi, bàn tay còn lại hờ hững luồn vào chiếc áo len mỏng sát người của cô. Nhiệt độ lạnh buốt kích thích đến mức Trần Nham né một chút.

Anh không dừng lại, xoay người đè cô vào tường.

Nụ hôn này rất dịu dàng, cũng rất lâu, hôn cho đến khi hơi thở hai người đều rối loạn, chớp mũi anh kề sát cô lúc này mới rời khỏi.

Anh vùi đầu nơi hõm vai cô, bàn tay chai sần vuốt ve lưng cô qua lại không thôi.

Trần Nham ôm cổ anh, cảm nhận hơi thở nóng hừng hực của anh, thân thể tê nhức râm ran, cảm giác vô cùng mãnh liệt.

Sự kích thích như vậy, cơ thể Tôn Bằng đã có phản ứng, nhưng anh biết cô không thích thế này. Bởi vì Tôn Phi, bọn họ cũng chưa bao giờ làm ở nhà anh.

Anh buồn bực nói, “Đưa em về nhé.”

Trần Nham ôm anh, không trả lời.

Anh nâng mặt cô lên, nhìn con ngươi ẩm ướt sáng ngời của cô, “Hửm?”

Trần Nham bỗng bắt đầu hiểu được những đôi tình nhân sống chung kia.

Hôm nay là ngày cuối cùng Tôn Bằng làm ở chỗ giao nước, sáng sớm giao xong lượng nước cuối cùng, anh tính tiền với ông chủ ở phòng trong.

Lúc đi ra nhìn thấy Vương Phúc Hồ đang chau mày chửi má nó.

Vợ anh ta khó chịu nên đi bệnh viện khám bệnh, bảo anh ta đi cùng, nhưng lại không đi được. Anh ta thương lượng bảo Tôn Bằng giúp giao nước cho khu văn phòng chính phủ.

Tôn Bằng không suy nghĩ nhiều, đồng ý ngay.

Thời tiết rất lạnh, lái xe motor càng lạnh hơn. Khi anh chạy đến khu chính phủ, thì hai lỗ tai đã lạnh đến mức đỏ bừng. Ở trong thang máy anh cởi găng tay, khiêng nước gõ cửa một phòng làm việc khép hờ.

Người bên trong đang cười nói, trực tiếp bảo anh vào.

Anh cứ như thường lệ khiêng nước đi vào, lơ đãng nhìn thoáng qua, ánh mắt dừng lại, sững cả người.

Trong phòng có tổng cộng ba người. Trần Nham ngồi trên chiếc ghế sofa chếch đối diện cửa chính, tay đang cầm giấy bút, trên đùi là micro. Người đối diện cô đang nói chuyện, một chiếc máy quay đặt bên chân người ngồi bên cạnh.

Bọn họ đang làm việc.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, cây bút ghi chép trong tay dừng lại, ánh mắt yên lặng lạnh nhạt, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

Người đang nói thấy phản ứng của cô thì không nói nữa, bưng cốc trà uống một ngụm nước.

“Phóng viên Trần?”

Trần Nham quay đầu sang, cười một tiếng, “Thật ngại quá, ngài vừa nói hoạt động lần này...”

Tôn Bằng khiêng nước đến kệ nước bên bệ cửa sổ, xách thùng không đi ra ngoài.

Sau khi phỏng vấn xong, Trần Nham và người quay phim đi ra.

Cách đó không xa, Tôn Bằng đứng đưa lưng về phía cửa, đang chờ cô.

Trần Nham bảo quay phim lên xe trước. Nhìn xa xa, sáu, bảy cái thùng không màu xanh buộc trên chiếc xe motor bên cạnh anh. Bên cạnh nữa có mấy cây ngô đồng cao to, vào mùa đông, rất nhiều chạc cây trên cây đã bị chặt hết, chỉ còn lại thân cây được sơn một vòng sơn trắng. Cô bỗng cảm thấy, bóng lưng này y như lần đầu tiên cô nhìn thấy, xa lạ, cô độc, đầy trách nhiệm.

Vừa mới đây thôi, hay là ngay sau đó, Trần Nham không nói được cảm giác của mình là kiểu gì. Bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, lần đầu tiên, cô cảm thấy hoảng sợ. Từ nhỏ đến lớn, cô sợ nhất là chuyện đột nhiên mất đi trật tự bình thường.

Tôn Bằng quay đầu lại như có linh tính, Trần Nham đang đi sang phía anh. Cô mặc chiếc áo khoác dạ mỏng màu sẫm, nhịp chân tự nhiên, gió thổi mái tóc hơi rối.

Nhìn nhau gần một phút, anh đã nghĩ một lời nói dối để tạm cho qua sự trùng hợp này, nhưng cuối cùng vẫn dứt khoát giải thích: “Không phải cố ý giấu em đâu, việc làm tạm thời, hôm nay là ngày cuối cùng.”

Trần Nham rất bình tĩnh, “Không cố ý giấu em, vậy tại sao không nói?”

Tôn Bằng nhìn cô, liếm môi một cái, không biết nên nói gì.

Điện thoại di động của Trần Nham rung lên, là quay phim đang thúc giục.

“Còn muốn về cơ quan nữa không?”

“Ừm.”

Tôn Bằng nhìn phản ứng của cô, bắt đầu ý thức được vấn đề nghiêm trọng hơn tưởng tượng.

Chuyện càng để ý, thì cô sẽ càng để trong lòng.

Anh nói, “Em đi trước đi, buổi tối anh tìm em.”

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bệnh Viện

Trong tiểu khu đã không còn ai đi lại, một chiếc xe tiến vào, bầu bạn cùng một tràng tiếng rùm rùm trầm thấp, đèn xe chột lóe lên nơi góc tường, rồi biến mất.

Xung quanh dần yên tĩnh lại.

Tôn Bằng chờ ở dưới lầu ba tiếng.

Hẹn gặp sau khi tan làm xong, Trần Nham không về nhà, điện thoại di động tắt máy. Mất liên lạc rồi.

Ánh lửa lóe lên, anh cầm điện thoại di động châm điều thuốc. Ánh mắt nhìn chăm chăm điểm sáng màu cam nơi đầu ngón tay, vết hầu của anh di chuyển lên xuống một cái. Anh tỉ mỉ cảm nhận sự cuồn cuộn của khói thuốc lá trong khoang miệng.

Rít hai hơi, anh lại ngẩng đầu nheo mắt nhìn về hướng cánh cửa sổ kia, suy nghĩ có thể liên lạc với ai để tìm cô. Những chuyện khác đều là thứ yếu, ít nhất xác định được cô an toàn.

Chưa đến chín giờ rưỡi, Trần Nham xuất hiện.

Cô quẹo vào tòa nhà, bất thành linh đụng vào một bóng người.

“Là anh đây.”

Trần Nham khựng lại, nhìn rõ mặt Tôn Bằng, “Làm em giật cả mình... Anh đến lúc nào vậy?”

“Vừa mới đến.”

Ánh sáng nhạt bên ngoài tòa nhà hắt vào phác họa góc cạnh trên khuôn mặt anh, cảm anh vùi trong cổ áo dựng thẳng, anh lạnh nhạt hỏi, “Di động của em đâu?”

Trần Nham nghe được sự khó chịu trong giọng nói của anh, thoáng sửng sốt, lạnh lùng nhìn anh, không lên tiếng.

Bọn họ đang giăng co.

Khuôn mặt Trần Nham trắng bệch, đôi môi khô khốc, tóc hơi rối xõa trên vai, tay trái cô còn đang xách hai cái túi nilon, cả người trông rất mệt.

Tôn Bằng thấy rõ dáng vẻ của cô, lẳng lặng giăng co một hồi, kéo tay cô.

Tay của hai người lạnh đến độ đáng sợ như nhau.

Cảm giác im ắng này khiến hai người dịu lại ngay lập tức, không còn tức giận mà chỉ còn lại sự đau lòng lặng lẽ.

Rốt cuộc, Tôn Bằng ôm cô, hơi thở nặng nề.

Trần Nham xách đồ trong tay, để mặc anh ôm.

Cái ôm này không tính là ấm áp, nhưng lại cứng rắn như một bức tường, đáng tin cậy, ngăn chặn cơn gió từ bên ngoài thổi vào.

Cô thả lỏng người, chóp mũi kề sát lớp vải nơi ngực anh, yên tâm đón nhận cái ôm này.

“Buổi chiều ông ngoại em được đưa đi bệnh viện cấp cứu, mới vừa ổn định lại... Di động không biết hết pin lúc nào, nên chưa kịp báo cho anh biết.”

Tôn Bằng nhất thời không phản ứng kịp lời của cô, một lát sau mới đẩy cô ra một chút.

“... Bây giờ ông thế nào rồi?”

“Không sao rồi, em về lấy ít đồ, lát nữa đến đó trực đêm.”

Trần Nham tắm rửa, Tôn Bằng ở trong phòng xem tivi.

Cô tắm xong đi ra, thay một bộ đồ sạch, tóc đang quấn khăn, ngọn tóc lộ ra ngoài ướt sũng đang nhỏ giọt theo sống lưng.

Anh nhìn cô đứng bên bàn trang điểm, vừa sấy tóc vù vù, vừa xem điện thoại di động mới bật lên.

Mười bảy cuộc gọi nhỡ, anh gọi mười hai lần.

Cô không nói gì, ngón tay trượt mấy cái, tiếp tục đọc tin nhắn.

Tôn Bằng đón lấy máy sấy trong tay cô, đúng lúc cô đưa tay ra trả lời mấy tin.

Mái tóc cô đen và dày, sau khi thấm nước dính thành mấy lọn, đang bốc hơi, vướng trong tay anh, được làn gió nóng sấy dần tản ra. Anh xoa bóp da đầu cô đầy dịu dàng. Cô xử lý tin nhắn xong, để điện thoại di động xuống, dứt khoát nửa nằm trên đùi anh, nhắm mắt lại.

Tiếng máy sấy quá mức đơn điệu, khi tóc gần khô, Trần Nham đã lim dim ngủ.

Tôn Bằng tắt máy, sờ đầu cô, “Ngủ một lát rồi đi, anh gọi em dậy.”

Nghĩ đến việc có thể thức trắng đêm nay, Trần Nham nói, “Vậy em chớp mắt nửa tiếng, bên đó vẫn đang chờ, nhất định phải gọi em nhé.”

“Ngủ đi.”

Anh đi tới tắt đèn, vừa quay người thì Trần Nham đã nằm trên giường, đắp chăn.

“Cởi áo len ra đã rồi ngủ, thức dậy cảm lạnh đấy.” (1)

(1) Mặc áo len khi đi ngủ vào mùa đông sẽ làm tăng độ ma sát trên da, cản trở khả năng tuần hoàn máu và trao đổi chất, khiến mồ hôi khó bay hơi, có thể dẫn tới cảm lạnh, thậm chí có thể gây đột tử với những ai có thể lực yếu.

“Không đâu.” Cô không mở mắt.

Tôn Bằng không làm phiền cô nữa, chỉnh âm lượng tivi đến mức nhỏ nhất, nghiêng người ngồi ở đầu giường, gác một chân lên mép giường.

Tivi không biết đang chiếu cái gì, anh ngẩn ra, không xem vào được chút nào, mùi hương sau khi tắm xong trên người cô cứ quanh quẩn nơi chóp mũi.

Trong căn phòng u tối chỉ có ánh huỳnh quang của tivi, Trần Nham đang co người nằm bên cạnh anh, gò má dính vào chiếc gối đầu màu xanh. Hai tay hơi nắm lại, kề bên mặt. Đây là tư thế ngủ cô hay dùng nhất, cuộn tròn người lại.

Cúi đầu nhìn một lúc, anh dùng ngón cái khẽ vuốt gò má cô một cái.

Lông mi cô hơi run lên, nhưng không thức dậy.

Nửa tiếng sau, Trần Nham vẫn ngủ rất say.

Tôn Bằng không đành lòng gọi cô dậy, nhưng anh vẫn vén tóc cô, sờ vành tai cô, khẽ gọi một tiếng, “Trần Nham...”

Sợi dây trong lòng cô luôn kéo căng, bị anh chạm một cái liền giật mình tỉnh giấc.

Ánh mắt hơi mơ màng, cô uể oải hỏi, “Máy giờ rồi?”

“Gần mười một giờ.”

Cô nheo mắt thích ứng với ánh sáng một chút, vén chăn lên ngồi dậy, “Đi thôi.”

Năm nay ông ngoại Trần Nham 83 tuổi, cơ thể có không ít bệnh mãn tính, bình thường mỗi bữa uống thuốc đều phải uống cả một năm. Bệnh đột phát lần này là nhồi máu não, nếu như không có ai ở nhà, thì có lẽ đã không cứu được.

Tuần này đúng lúc cậu của Trần Nham lại đi du lịch với cơ quan, khi Tôn Bằng và Trần Nham chạy đến bệnh viện, trong phòng bệnh chỉ có mẹ Trần và vợ của cô đang canh chừng, bà ngoại cô đã được khuyên về nhà nghỉ ngơi.

Phòng bệnh ba người chỉ có một mình ông ngoại cô nằm ở giữa, đủ mọi loại máy theo dõi cắm trên người, ông nhắm mắt mê man.

Mẹ Trần và vợ nhìn thấy Trần Nham dẫn Tôn Bằng tới thì hơi kinh ngạc, đứng lên gật đầu.

Mẹ Trần nhìn anh một cái là nhận ra ngay.

Máy điều hòa trong phòng bật rất cao, Trần Nham cởi áo khoác, đứng bên giường bệnh, “Ông thế nào rồi ạ?”

Ông cụ đang nhắm mắt, sắc mặt vàng vọt, mũi cắm ống thở oxy. Ông cụ nhanh nhẹn khỏe mạnh thường ngày lúc này trông tiều tụy, không có một chút sức sống. Trong lòng Trần Nham dâng lên một nỗi xót xa.

“Không sao rồi, bác sĩ nói đêm nay có thể sẽ tỉnh lại.”

“Không còn sớm nữa, mẹ và mợ về trước đi, con ở đây trông chừng cho.”

Mợ nói, “Hay là đêm nay để mợ ở lại cũng được. Nham Nham, con đưa mẹ con về trước đi.”

“Không cần đâu ạ, chờ cậu về rồi hẵng nói. Mẹ, mẹ cũng vậy.”

Trần Nham nhẹ nhàng bỏ khăn lông, cốc súc miệng và mấy loại vật dụng thường ngày vào trong tủ, xoay người, “Đi đi ạ, sáng mai đến thay cho con, mang giúp con đồ ăn sáng.”

Mẹ Trần và mợ không nói thêm gì nữa, kinh hồn bạt vía cả một ngày, hai người phụ nữ trung niên cũng đã kiệt sức. Trước khi đi bọn họ gật đầu với Tôn Bằng, chào hỏi.

Thu xếp mọi thứ xong, Trần Nham nhìn Tôn Bằng, “Anh cũng về đi.”

“Anh ở đây với em.” Anh nói, “Ngày mai anh không đi làm.”

Trần Nham thoáng im lặng, “Vậy được, để em nói với y tá xin thêm một cái giường nữa.”

Tôn Bằng đứng lên: “Anh đi cho.”

Toilet trên ban công, Trần Nham cầm hai bình nước nóng đi vào. Tôn Bằng rửa mặt qua loa một cái, rồi treo khăn lông lên dây phơi đồ.

Cô tắt đèn trong phòng bệnh, bưng hai cốc nước đi ra.

Đứng bên cửa sổ, Tôn Bằng nhận lấy cái cốc trong tay cô, “Lát nữa em ngủ trước đi, anh trông chừng cho.”

“Tôn Phi làm thế nào?”

“Anh đã nói với Cường Tử rồi.”

Trần Nham gật đầu.

Trên ban công mơ hồ có mùi nước khử trùng. Tôn Bằng uống ngụm nước, để cái cốc lên trên bệ cửa sổ, nói bằng giọng rất thấp, “Lần sau có chuyện gì nữa thì báo cho anh biết trước tiên.”

Trong cái nhà này gần như không có một người đàn ông có thể dựa vào, vừa rồi cô nghiêm khắc giống như một bậc trưởng bối vậy.

Trần Nham nhìn bóng đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ, âm ừ “ừm” một tiếng.

Đồng ý ngoài miệng, nhưng cô cũng không biết mình có làm được hay không. Bước đi trên con đường này, chỉ có dấu chân của chính mình, không biết chia sẻ lo âu gì với người khác, cũng không quen dựa dẫm vào ai.

Khăn lông đang nhỏ nước tí tách xuống sàn nhà.

Tôn Bằng nhìn cô, bàn tay đặt trên gáy cô xoa một cái, “Còn giận anh sao?”

“Chưa đến mức giận...”

Trần Nham nhớ lại cảnh tượng buổi sáng, ngược mắt nhìn anh, ánh mắt trong veo.

“Lúc đó em chỉ không dám nghĩ sâu xa, anh còn chuyện nào khác giấu em hay không, nên có hơi sợ... Vốn là định chiến tranh lạnh với anh mấy ngày, nhưng bây giờ có lẽ cũng chẳng còn sức nữa.”

Cô cười gượng một cái, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giữa hai người đột nhiên yên tĩnh, bọn họ đều giống như đang suy tư.

Tôn Bằng vươn tay ôm bả vai cô, không giải thích điều gì mà chỉ nói, “.... Anh xin lỗi.”

Trần Nham khẽ dựa đầu vào hõm vai anh, giọng nói êm dịu, “Em biết anh không sợ chịu khổ, gia đình em như thế nào thì anh cũng thấy rồi, em cũng không sợ chịu khổ. Nhưng buổi sáng em thấy anh như vậy, trong lòng rất xót xa. Nếu như hai người ở bên nhau mà khổ cực như thế, thì còn ý nghĩa gì nữa... Có đúng không?”

Trái tim Tôn Bằng như được cô xoa nhẹ một cái, hồi lâu sau, anh nói, “Sau này sẽ không thế nữa.”

Sáng sớm hôm sau, khi mẹ Trần mang đồ ăn sáng tới thì Tôn Bằng đã rời khỏi. Nhưng buổi trưa anh lại đến.

Mấy ngày nay, Tôn Bằng đặt hết tâm tư vào bệnh viện, chuyện vặt vãnh trong cửa hàng giao cả cho Cường Tử lo liệu. Cường Tử đã thôi việc, chuẩn bị làm cùng anh.

Trước kia Trần Nham luôn tính toán tìm một cơ hội chính thức giới thiệu Tôn Bằng với người nhà, đột nhiên xảy ra chuyện nên bây giờ cũng chỉ có thể như vậy. Khoảng trống này, cô không nói gì với người thân, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng. Mẹ Trần cũng không hỏi thêm, ngược lại đối với Tôn Bằng rất khách sáo.

Mấy ngày nay, tinh thần ông ngoại Trần Nham đã khá hơn rất nhiều, nhưng bác sĩ nói vị trí nhồi máu não không tốt lắm, cứu sống người lại được, nhưng chức năng ngôn ngữ bị tổn thương, thần kinh nửa bên trái cũng xảy ra vấn đề, trong một khoảng thời gian ngắn không cử động được, cần thời gian điều dưỡng rất dài. Sợ y tá chăm sóc không tỉ mỉ, nên gia đình Trần Nham luôn thay phiên nhau trực đêm.

Tối hôm nay, Tôn Bằng bảo bọn họ về nhà nghỉ ngơi hết, một mình mình trông coi.

Giường phía trước cũng có bệnh nhân vào ở, người thân nghe bọn họ nói mấy câu, không nhịn được nói xen vào, “Mấy người yên tâm đi, đàn ông trông nom ông cụ cũng tiện hơn một chút. Tôi thấy chàng trai tử mĩ lắm đấy.”

Mẹ Trần hơi ngượng, Trần Nham thì không hề gì, trước khi đi dọn dò, “Anh đừng lo là nhé, ban đêm ông sẽ thức hai lần.”

Tôn Bằng nói, “Anh biết, em yên tâm đi.”

Nửa đêm, ông cụ đột nhiên tỉnh lại, ở trên giường phát ra vài tiếng.

Tôn Bằng đang dựa trên cái giường nhỏ nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động, anh mở mắt ra.

Anh đi tới bên giường, trong bóng tối, ánh mắt ông cụ có phần lơ đãng, nhìn anh đăm đăm. Mấy ngày nay, ông đối với anh đã không còn xa lạ gì.

Tôn Bằng vặn bật đèn ngủ đầu giường.

“Đi vệ sinh ạ?” Anh hỏi.

Miệng ông cụ giật giật, chỉ phát ra mấy tiếng thì thào.

Tôn Bằng xoay giường lên một nửa, tìm được cái xô, giúp ông làm xong, anh cầm tới toilet rửa sạch, rửa tay rồi đi vào.

Anh rót một ít nước nóng vào cốc thủy tinh, khuấy bằng cái muỗng inox, “Uống ít nước rồi ngủ tiếp ạ?”

Ông cụ gật đầu.

Bác sĩ dặn dò phải cho ông uống nhiều nước. Nhưng chức năng nuốt của ông cũng bị ảnh hưởng một phần, ăn cơm uống nước đều bị sặc, nên chỉ có thể dùng muỗng đút bên miệng từng chút một.

Đút một lúc lâu, Tôn Bằng nhìn cái cốc, cũng chỉ là lượng một ngụm nhỏ của người bình thường.

Nhìn kĩ ông, không có gì khác thường, Tôn Bằng lại giúp ông xoay giường xuống, đắp chăn kín cho ông, tắt đèn.

Nằm trở lại trên chiếc giường nhỏ, anh gối đầu lên hai tay, tỉnh ngủ hoàn toàn.

Nghe tiếng hít thở dần đi vào giấc ngủ của ông cụ trên giường, anh nhìn trần nhà, suy nghĩ liệu Trần Nham có đang ngủ say hay không.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đêm Yên Tĩnh

Trong nhà có người bệnh, nhịp điệu sinh hoạt của mọi người đều bị xáo trộn. Buổi sáng bác sĩ tới kiểm tra phòng, nói một tuần sau có thể xuất viện.

Buổi trưa, mẹ Trần mang cơm ở nhà tới, vừa vào cửa, bà nhìn thấy Trần Nham và Tôn Bằng đều ở đây, gật đầu với Tôn Bằng.

Tôn Bằng từ bên giường bệnh đứng lên.

“Cùng ở đây ăn cơm đi.” Bà đặt hộp cơm xuống, nhìn anh.

“Không được đâu. Bác ời, cháu phải đi rồi ạ.”

Trần Nham hỏi, “Không ở đây ăn ư?”

“Ừm, buổi trưa phải đến cửa hàng một chuyến.”

Anh mặc áo khoác xong, đến trước giường bệnh cúi người chào ông ngoại Trần Nham, “Cháu đi trước đây ạ.”

Ông ngoại Trần Nham đã nói chuyện được, nhưng phát âm ậm ờ không rõ, “Đi rồi ư... Được...”

Mẹ Trần lấy chén đĩa trong tủ ra, lúc gần đi Tôn Bằng lại chào bà, “Cháu đi ạ.”

Mẹ Trần nhìn anh, gật gật đầu, cầm đồ đi đến ban công.

Trần Nham ngồi bên giường bệnh xem tivi, sau khi chỉnh một đài, cô để điều khiển xuống, cũng đi ra ban công, khe khẽ khép cửa lại.

Hôm nay tuy lạnh, nhưng ánh nắng khá đẹp.

Mẹ Trần đứng rửa chén đĩa bên bồn rửa mặt bên cạnh toilet, rửa xong lại dùng nước nóng tráng một lần. Bà đã làm hộ lý ở bệnh viện rất nhiều năm, nên có hơi sạch sẽ quá mức.

“Đói rồi à?”

Trần Nham đứng sau lưng bà, “Cũng tạm ạ.”

Mẹ Trần tắt vòi nước, vẩy nước trên chén đĩa, “Cửa hàng của cậu ấy thế nào rồi? Khi nào thì kinh doanh?”

“Tuần sau ạ.”

Mẹ Trần xoay người, nhìn cô, “Cậu ấy cũng coi như thành thật, nhưng hoàn cảnh gia đình quá kém, công việc cũng không tốt, mẹ khuyên con nên suy nghĩ kĩ càng đi.”

Mấy ngày nay lo lắng cho bệnh của ông ngoại Trần Nham, nên bà không để ý tới chuyện của họ. Bây giờ ông ngoại Trần Nham đã ổn định, chuyện này không thể coi như không biết được nữa.

“Chính nhà chúng ta cũng như thế thôi...” Trần Nham dựa nửa người vào tường.

“Chính vì nhà chúng ta như vậy nên mới muốn con lấy chồng tốt hơn một chút, về sau sống thoải mái hơn, không phải để sau này muốn mua thứ gì cũng phải suy suy tính tính.”

Trần Nham rất muốn nói lại một câu, người có hoàn cảnh tốt sẽ thích gia đình như chúng ta sao?

Mẹ thực tế, người khác còn sẽ thực tế hơn mẹ.

Nhưng cô không muốn nói lời khiến bà đau lòng.

Mẹ Trần thấy cô cúi đầu không nói lời nào, “Con đã không còn nhỏ nữa, từ nhỏ đến lớn mẹ cũng chẳng bao giờ hỏi chuyện của con, con khẳng khẳng yêu cậu ấy thì mẹ chắc chắn không cản được. Nhưng mẹ vẫn khuyên con hãy suy nghĩ thật kĩ, người từng trải mẹ đây sẽ không để con chịu đau khổ. Nếu con ở bên cậu ấy thật, thì sau này đến cả một chỗ ở cũng không có đâu.”

Trần Nham ngược mắt, ngữ điệu rất chậm, “Mẹ, mẹ không cần lo lắng, tạm thời con sẽ không kết hôn.”

“Sang năm là con đã 27 rồi, còn không kết hôn nữa thì con định khi nào kết hôn?”

Trong phòng bệnh, ông ngoại Trần Nham ho khan một tiếng, không biết là muốn làm gì, người nằm trên giường bệnh bên cạnh bắt đầu gọi bọn họ.

Trần Nham nhìn bà, mở cửa, “Lần sau nói tiếp ạ.”

*****

“Tôn Bằng...” Trần Nham ở trong nhà tắm kêu một tiếng.

Tôn Bằng đi từ trong phòng ra, đứng bên cửa hỏi vào trong, “Sao vậy?”

Từng làn khói trắng tràn ra khỏi khe cửa.

“Nước đột nhiên lạnh hơn, anh đến nhà bếp xem hộ em.”

Tôn Bằng đi nhanh sang bếp, nhìn máy đun nóng nước bằng điện, “Hình như lửa tắt rồi, em tắt đi rồi bật lại xem.”

Trần Nham cách xa vòi sen một chút, thử tắt rồi bật lại, tới lui hai ba lần nhưng vẫn là nước lạnh, bọt nước bắn tung tóe vào chân lạnh buốt.

Cửa nhà tắm bị gõ hai cái, trên tấm kính mờ phản chiếu cái bóng lơ mơ của Tôn Bằng, “Đừng thử nữa, hỏng rồi. Anh đưa hai bình nước nóng vào cho em nhé.”

Trần Nham đã cảm thấy hơi lạnh, “Thôi, không cần đâu, em tắm xong rồi.”

Cô lau khô người, mặc đồ ngủ vào rồi đi ra, cầm khăn lông lau tóc.

Tôn Bằng nửa nằm bên giường xem tivi, ánh mắt tự động bay đến bóng lưng đang lau tóc của cô.

“Không lạnh chứ?”

“Cũng tạm.”

“Hỏng chỗ nào vậy?”

“Không rõ nữa, ngày mai tìm người tới xem thử.”

“Ngày mai có lẽ em không có nhà, em đưa chìa khóa cho anh, đến lúc đó anh cứ đi thẳng sang đây.” Cô bắt đầu dùng máy sấy sấy tóc.

Bên tai toàn là tiếng sấy tóc vù vù, cô nhìn thấy khuôn mặt anh trong gương trên bàn trang điểm, cảm giác được một bàn tay anh luồn vào mái tóc đen ẩm ướt của cô từ phía sau, đặt lên trên cổ cô, sau khi dừng lại trong chốc lát, anh di chuyển xuống dưới men theo đường cong của cổ, luồn vào cổ áo ngủ.

Bàn tay có vết chai của anh phủ lên một bên ngực cô, xoa một cái. Anh vùi đầu nới hõm vai cô, hít thở khe khẽ, tựa như đang ngửi mùi của cô.

Cô nghiêng đầu, đầu máy sẩy vô ý hướng vào mặt anh, “Chờ một chút, tóc vẫn chưa khô.”

Bàn tay trên ngực đột nhiên thêm lực, Trần Nham bị đau, nhúu mày vươn tay ra chặn lại, nhưng bị anh bắt lấy cổ tay, tay còn lại luồn qua dưới đầu gối cô, dễ dàng bồng cô ngồi lên trên chân mình.

Anh vén hết mái tóc khô một nửa của cô ra sau đầu, hôn môi, vành tai cùng cổ cô, cởi nút áo ngủ, tìm ra bờ vai mảnh khảnh, bầu ngực ấm áp của cô.

Cô ngã vào lòng anh, ôm cổ anh, mờ mịt nhìn trần nhà màu trắng, một hồi tê dại râm ran nổi lên, giọt nước nhỏ xuống sàn nhà theo sợi tóc. Anh dùng răng cắn cô một cái, cô đẩy vai anh ra.

Anh ngẩng đầu lên, cô đang ngược cổ nhìn anh, ánh mắt yên tĩnh mà long lanh, nơi chớp mũi không biết là hơi nước hay mồ hôi.

“Tắt đèn đi đã...”

Anh không nhúc nhích, luồn tay vào phía dưới cô, sự vuốt ve trêu chọc dịu dàng mà mạnh mẽ, đòi hỏi thân thể cô đáp lại.

Hai gò má cô ửng đỏ, ánh mắt dần mơ màng, cô đẩy bàn tay kia ra đẩy dè dặt, kinh ngạc sức lực có hơi ngoan cố của anh. Khi đang độ sức, một luồng nhiệt bùng từ mũi chân tràn ra khắp cột sống. Thân thể cô uốn cong về phía anh, không thể đè nén mà rên rỉ một tiếng.

Anh ôm chặt cô, khẽ dỗ dành, giống như vớt một người chết đuối lên.

Trong bóng tối, Tôn Bằng ngồi dựa vào đầu giường, cúi đầu vuốt ve khuôn mặt cô, mái tóc cô vẫn còn ướt.

Cô bắt lấy bàn tay to dày của anh, gối bên mặt.

Anh say đắm dáng vẻ lúc này của cô, mệt mỏi, ngoan ngoãn, mang theo chút quyến luyến anh, có một vẻ đẹp không thể nào tả được.

Bọn họ tán gẫu câu được câu chẳng, nghĩ đến cái gì thì nói cái đó.

“Tên em là do ai đặt thế?”

“Bố em đặt.”

Anh kéo cô lại gần mình hơn một chút, chậm rãi vuốt tới vuốt lui cánh tay mảnh khảnh của cô.

“Có ngụ ý gì không?”

“Không có ý nào cả. Lẽ ra không phải là chữ ‘Nham’ mà là Nghiên trong tươi đẹp, bộ chữ nữ ấy (1), ông lật được trong từ điển.”

(1) Chữ Nham (岩) và chữ Nghiên (妍) đều phát âm là “yán”.

“Sau đó thì sao?”

“Khi đăng kí ở đồn công an thì gõ sai chữ.”

Tôn Bằng cười khẽ một tiếng.

“Lúc đi học có rất nhiều giáo viên xem tên tưởng là một học sinh nam. Khi đó em rất muốn đổi, nhưng người trong nhà thì ngại phiền phức. Về sau em cũng cảm thấy chẳng có gì.”

Anh không lên tiếng, cô ngẩng đầu nhìn anh, “Mệt rồi ư?”

Ban ngày bận việc trong cửa hàng, buổi tối thì đến bệnh viện trực đêm, đã nhiều ngày anh không ngủ được một giấc đàng hoàng.

Anh hôn trán cô một cái, “Không mệt... Em ngủ một lát đi, chờ em ngủ rồi anh sẽ đi.”

Cô cọ mặt vào tay anh, nhắm mắt lại, “Được.”

*****

Khổng Trân tan làm đi ra, nhìn thấy bóng lưng Cường Tử bên lề đường.

Cường Tử xoay người lại, giao ánh mắt với cô, cười cười, “Tan làm rồi à?”

“Sao anh lại đến đây?”

“Em ăn cơm chưa?”

Cô không nói câu nào.

“Đi nào, anh cũng chưa ăn gì cả, đi cùng đi.”

Anh ngồi đối diện cô, gọi món ăn xong, nhìn cô chơi điện thoại di động.

Cô vừa vào là cởi chiếc áo khoác cổ lông, tiện tay vắt lên trên lưng ghế. Bên trong cô mặc một chiếc áo len cashmere cổ nhỏ cao màu hồng, kiểu bó sát người, ngực đính một chuỗi hạt kim cương nhỏ. Ánh đèn trong quán chiếu xuống, sáng lấp lánh.

Cường Tử không biết là vì cô đã uốn tóc hay là vì xị nước hoa, tóm lại là cô hơi khác. Cả người có vẻ Tây hơn rất nhiều, cũng tầm thường hơn rất nhiều.

Khổng Trân không biết đang tán gẫu với ai, nhìn màn hình vô thức cười một tiếng, ngón tay di chuyển nhanh chóng.

Cường Tử mỉm cười như thường ngày, “Sao gần đây không gặp được em gì cả vậy? Bạn việc gì sao?”

Một lát sau cô mới phản ứng lại, để điện thoại di động xuống, nhìn anh, nhấp một ngụm trà.

“Không bận gì cả, chỉ đi làm mỗi ngày thôi.”

“Tại sao cũng không đến chỗ anh Bằng vậy?”

Vẻ mặt cô lạnh lại, cô hồ hững nói, “Bây giờ anh ấy bận yêu đương rồi, đâu còn cần đến mấy cái bóng đèn chúng ta nữa.”

Cường Tử cười cười, “Nói vậy thì vô lương tâm quá. Em tự ngẫm lại đi, anh Bằng đối xử với em như thế nào. Anh ấy luôn đối đãi với em như em gái.”

Khổng Trân im lặng.

Cường Tử nói, “Anh Bằng sắp mở cửa hàng rồi, em có biết không?”

“Mở cửa hàng gì?”

“Quán cơm nhỏ thôi, hai ngày nữa là khai trương.”

“Anh làm cùng với anh ấy ư?”

“Ừm.” Cường Tử uống ngụm nước.

Thức ăn bùng lên, bọn họ bắt đầu động đũa.

Khổng Trân kèm chế sự mất mát, nói, “Anh ấy vì Trần Nham nên mới làm ăn riêng chứ gì.”

“Một nửa một nửa thôi, ban đầu anh ấy cũng định về quê mở cửa hàng rồi.”

Khổng Trân cười khẩy một tiếng, “Vậy thì có thể giống nhau sao?”

Cường Tử thoáng trầm mặc, nói một cách nghiêm túc, “Trân Trân, em đừng giận anh Bằng nữa. Thật ra anh ấy luôn rất quan tâm em đấy.”

“Được rồi, không cần nói về anh ấy với em nữa.”

Di động của Khổng Trân vang lên, cô liếc nhìn, nhận máy.

“Đang ăn cơm với bạn.”

“Còn thêm một lúc nữa.”

“Được, đến thì gọi điện thoại cho em.”

Giọng nói chuyện điện thoại của cô hơi mất tự nhiên. Cường Tử nhìn cô, thuận miệng hỏi, “Ai vậy?”

Khổng Trân cầm đũa lên, “Một người bạn, lát nữa tới đón em nên anh đừng tiễn em.”

Anh hỏi lần nữa, “Ai vậy?”

“Mấy anh không biết đâu.”

Cường Tử không lên tiếng, Khổng Trân cũng không nói gì nữa.

Khi điện thoại lại vang lên, cô không nhận máy, trực tiếp đứng lên mặc áo khoác, “Em đi trước đây, hôm khác hẹn nữa nhé.”

Cô vươn tay cầm túi xách trên bàn, Cường Tử gọi cô lại, “Trân Trân...”

“Hả?”

“Bỏ đi, không có gì đâu, em đi đi.”

“Thần kinh.”

Cường Tử quay đầu nhìn bóng lưng của Khổng Trân, vẫy tay gọi người phục vụ tới trả tiền.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Khai Trương

Trong căn phòng ấm áp, Chu Tư Hồng khoác áo choàng ngủ ngồi bên cửa sổ sát đất, ngậm điếu thuốc trong miệng.

Trong bóng tối, làn khói quẩn quanh bên mặt anh ta không tan đi, được ánh trăng trước cửa sổ phản chiếu thành một vòng xanh lam.

Rất yên ắng, chỉ có điếu thuốc lá đang cháy.

“Anh tỉnh rồi à?” Một giọng nói mềm mại truyền đến từ trên giường.

Anh ta hờ hững liếc về phía giường một cái, búng tàn thuốc, “Em ngủ tiếp đi.”

“Anh không ngủ nữa ư?” Cô gái quăn chân, bờ vai và đôi chân trắng như tuyết lộ ra ngoài, giọng nói có chút dè dặt.

“Hút điếu thuốc đã.”

Cô ta vốn định xuống giường quăn lấy anh ta thêm một lúc, nhưng nghe được giọng nói lạnh nhạt đó, thì không nói tiếp nữa, biết điều xoay người nhắm mắt lại.

Chu Tư Hồng nghe thấy động tĩnh trên giường nhưng vờ như không nghe thấy, cúi đầu nhìn điếu thuốc nơi đầu ngón tay cháy chậm rãi.

Ban ngày để lọt mất một đơn hàng trong kinh doanh, nên tâm trạng của anh ta không tốt lắm. Có lẽ là vì tâm trạng mà buổi tối anh ta cảm thấy

làm cùng cô ta cũng khá khó chịu, không sao thỏa mãn được. Xong việc mà cảm giác còn thiếu cái gì đó, nằm xuống là ngủ mất.

Anh ta bừng tỉnh dậy từ trong mộng. Không nhớ mơ cụ thể cái gì, không đầu không đuôi, nhưng trong giấc mơ có một khuôn mặt mà anh ta rất quen thuộc. Tỉnh táo lại nhìn người nằm bên cạnh, trong lòng trái lại có chút hụt hẫng.

Chu Tư Hồng dụi tắt thuốc trong gạt tàn, đầu lưỡi liếm hàm trên, trong lòng nghĩ thấy hơi buồn cười, thật sự cười khẽ một tiếng.

Anh ta nghĩ thầm, đến mức đó sao.

*****

Cửa mở ra, một đợt không khí lạnh tràn vào.

“Ái chà, chị dâu, cô đến rồi à. Bên ngoài trở trời rồi nhì.”

Cường Tử từ trong quầy bar đi ra rót nước cho Trần Nham. Hai người phục vụ trong quán đang bận lau bàn quét nhà, cười cười với cô, Trần Nham cũng mỉm cười với bọn họ.

Cô nói với Cường Tử, “Lại gọi lung tung nữa rồi.”

“Tan làm rồi ư?” Cường Tử để chai nước xuống, vặn nắp chai vào, bưng cốc nước cho cô.

Trần Nham để túi xách lên trên quầy bar, cởi áo khoác và khăn choàng treo lên bên cạnh, qua lớp gang tay cầm cái cốc ủ trong tay: “Chiều hôm nay không có việc gì cả. Anh đang bận à?” Khi đi vào cô nhìn thấy Cường Tử đang cầm bút cúi đầu viết gì đó.

Cường Tử cười cười, “Một lượng rượu mới vừa đến nên tôi chép vào sổ. Anh Bằng ở trong bếp đấy, tôi đi gọi anh ấy giúp cô.”

“Không cần đâu, anh làm việc của anh đi, để tự tôi đi cho.”

“Sàn nhà bếp bẩn lắm, cô coi chừng một chút.”

“Không sao.”

Trần Nham men theo lối đi đến căn bếp nhỏ. Tôn Bằng đang đưa lưng về phía cô nói chuyện với đầu bếp, trong cái bếp lớn bên cạnh không biết đang nấu thứ gì, khói trắng bốc cuồn cuộn.

Đầu bếp thấy cô trước, gật đầu với cô, khẽ nhắc một câu, “Bà chủ tới rồi.”

Tôn Bằng quay sang, nhìn thấy Trần Nham, vô thức nhếch khóe môi. Trần Nham mỉm cười đi tới.

Đầu bếp tự giác đi sang bên cạnh rửa rau.

“Buổi tối sẽ có mưa đấy, sao còn sang đây vậy?” Tôn Bằng hỏi.

“Dù sao thì cũng chẳng có việc gì.”

“Hai ngày nay ông ngoại của em thế nào rồi, bên anh bận quá nên cũng không có thời gian đi thăm ông.”

Ông ngoại Trần Nham đã xuất viện một tuần, vẫn đang phục hồi nên phải luôn có người bên cạnh. Sau khi xuất viện, mỗi buổi tối Tôn Bằng đều đi thăm ông, có lúc thì giúp ông xoa bóp chân một chập, có lúc thì giúp ông thay bộ quần áo vừa người. Bây giờ ông cụ gần như không còn khả năng tự lo cho bản thân, khi tiểu tiện thì làm bẩn hết cả người, nên phải giúp ông thay quần áo từ trong ra ngoài. Mẹ Trần Nham là hộ lý trong bệnh viện, nhưng thỉnh thoảng làm ca tối nên cũng không chăm sóc nổi. Bà ngoại Trần Nham là người gần tám mươi tuổi, săn sóc bản thân đã quá sức rồi.

Có điều tuần này quán của anh khai trương, cho nên tối hai ngày nay không có thời gian đi sang.

“Tối hôm qua còn tìm anh đấy, hỏi em sao Tiểu Tôn mấy ngày rồi không thấy đến.”

Tôn Bằng nghe cô nói thế thì trong lòng rất vui, “Vậy sao? Ngày mai đi, buổi trưa anh sang.”

“Ừm.”

“Lát nữa khách sẽ tới. Em muốn ăn gì không, xào cho em mang về. Anh đưa em về nhà trước.”

“Chờ xong rồi đi chung với anh.”

“Buổi tối có thể sẽ có mưa đấy, không cần chờ anh đâu.”

Trần Nham nhìn anh, ánh mắt không đồng ý.

Anh xoa đầu cô, “Thôi được, em ngồi chơi một lát đi, ăn cơm tối trước.”

Hơn năm giờ, trong quán lần lượt có khách vào. Trần Nham ngồi bên quầy bar chơi điện thoại di động, Tôn Bằng tranh thủ thời gian xào hai món cho cô, bảo cô ăn cơm. Chờ đến hơn bảy giờ, sau khi thật sự bận rộn thì Trần Nham cũng bắt đầu giúp thu tiền ghi sổ.

Quán mới mở chưa đến một tuần, do vị trí phong thủy tốt cộng thêm giá cả phải chăng, mà sau khi khai trương làm ăn khá khấm, hai ngày nay còn tốt hơn đến mức Tôn Bằng và Cường Tử hơi kinh ngạc. Ai cũng nói mở quán không khó giữ quán khó, đến chỗ bọn họ thì đều rất thuận lợi.

Gần chín giờ, bên ngoài bắt đầu nổi gió lớn, sau đó đổ mưa.

Trần Nham ngồi nhìn bên cửa sổ, trên đường đã không còn ai, hai, ba quán nhỏ vẫn còn mở, tiếng mưa rơi rả rích.

Bốn, năm thực khách cuối cùng trong quán chau mày nhìn ra ngoài cửa, không ai mang ô cả. Tôn Bằng lấy hai cái ô trong quán cho bọn họ mượn, khách luôn miệng nói cảm ơn, hứa ngày mai sẽ trả lại.

Cường Tử phải đến ga tàu hỏa đón bạn ở nơi khác đến, tám giờ tối là đã đi trước. Tôn Bằng dọn dẹp cái bàn bẩn còn lại, bảo người phục vụ đã lau sàn xong nhân lúc mưa nhỏ đi về trước.

Hai người phục vụ đều là những cô gái mới ngoài 20 tuổi ở vùng khác. Bọn họ mặc áo mưa ở trong quán, lúc gần đi nói bằng giọng địa phương, “Ông chủ, vậy bọn em đi trước nha.”

Tôn Bằng ném hết chén đĩa vào chậu, lấy hết khăn trải bàn dùng một lần đầy dầu mỡ trên bàn, “Đi đi, dọc đường đi chậm một chút, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Bọn họ trùm mũ áo mưa, vừa nói chuyện vừa ra cửa, mới kéo cửa ra thì lại nghĩ đến việc gì đó, trở vào nói với Trần Nham ngồi bên cửa sổ, “Chị Nham, bọn em đi đây.”

Trần Nham đưa ánh mắt từ ngoài cửa sổ trở lại, “Đi đường chú ý an toàn.”

Trong quán thoáng cái yên tĩnh lại, Trần Nham chống đầu nhìn sang phía Tôn Bằng, “Cần em giúp một tay không?”

“Không cần đâu. Xong cả rồi.”

Anh để chén đĩa bẩn trong khung, lách cách dời cái khung ra sau bếp, giặt sạch giẻ lau, rồi rửa tay lần nữa.

Lúc đi ra, Trần Nham vẫn ngồi trên vị trí ban nãy, ngây người nhìn ngoài cửa sổ.

Cô mặc chiếc áo len dài màu đen kiểu dáng thoải mái, mái tóc xõa sau vai, cánh tay chống đầu lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn, trên đó có một chiếc đồng hồ đeo tay dây da màu nâu.

Bóng lưng cô được lồng trong tiếng mưa rơi trong trẻo, được ánh sáng vàng ồ lẳng lẳng chiếu rọi, đặc biệt trầm lắng, dịu dàng.

Tôn Bằng đứng đó, bỗng có cảm giác không chân thật, rất muốn đi tới ôm lấy cô, nhưng lại sợ phá hỏng vẻ đẹp thoáng qua như sắp biến mất trong khung ảnh.

Cho đến tận khi cô quay đầu lại.

“Đứng đó làm gì thế?”

Anh đi sang, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, lẳng lẳng nhìn nhau một hồi, anh xoay ngược một tay cô, để lòng bàn tay cô hướng lên, ngón tay anh luồn vào kẽ ngón tay cô, nhẹ nhàng đan tay cùng cô.

“Mệt rồi sao?”

Trần Nham lắc đầu, “Hơi buồn chán thôi.”

Tôn Bằng cười nhạt một tiếng, “Đã bảo em đừng chờ mà.”

“Chờ cũng đã chờ rồi.”

Anh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bây giờ không đi được, chờ mưa nhỏ một chút rồi gọi xe đưa em về.”

“Ừm.”

Tôn Bằng bưng cái cốc trước mặt cô lên. Cô thấy anh ngửa đầu, yết hầu lặn mấy cái.

Anh để cái cốc không xuống, chạm phải ánh mắt cô, anh kéo tay cô hôn một cái, rồi kéo cái ghế sang bên cạnh.

“Ngồi lại đây một chút...”

Cô đi sang ngồi, đầu khẽ nghiêng gối lên bờ vai anh.

Một tầng sương trắng mịn mờ trên cửa sổ, giọt mưa rơi xuống liên tục trên tấm kính bên ngoài cửa, chậm rãi tụ thành dòng, vạch những ngấn nước ngoằn ngoèo.

Trần Nham nói, “Bây giờ đã tháng mười hai rồi. Một năm lại sắp hết. Năm nay tết tháng mấy nhỉ?”

Tôn Bằng suy nghĩ, “Tháng hai thì phải.”

“Tết anh về nhà sao?” Cô ngẩng mặt lên.

“Ừm.” Anh cup mắt nhìn cô, yên lặng một chút, “Năm nay cùng về với anh nhé?”

Trần Nham cũng yên lặng một chút, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, “Được.”

*****

Buổi trưa, trong nhà bếp, mẹ Trần đổ một rổ sườn non đã rửa sạch vào chảo, trong nháy mắt chảo dầu nổ lộp bộp.

Trần Nham đi vào, khẽ nhíu mày, “Mẹ không bật máy hút khói ạ?”

“Bật rồi, nhưng hình như máy hút khói có chút vấn đề.”

“Vậy sao ạ?” Trần Nham đi tới trước bếp nhìn thử, nhưng cũng không nhìn ra vấn đề gì.

Mẹ Trần nói, “Mấy giờ Tiểu Tôn đến?”

“Mười hai giờ ạ, để con giục một chút.”

Sườn non đã rán gần xong, mẹ Trần lấy một chén nước lớn đổ vào, nước gặp dầu sôi phát ra một tràng tiếng lộp bộp.

Mẹ Trần cho nước tương vào, đập nắp chảo lại, hờ hững nói, “Con bảo cậu ấy nhanh một chút, thức ăn sắp xong hết rồi.”

Trần Nham gọi một cú điện thoại, không ai nghe máy.

Đối với Tôn Bằng, trước mắt mẹ Trần nằm trong một trạng thái bị buộc chấp nhận.

Bà vẫn không tán thành Trần Nham quen anh, nhưng bà biết, bà không quản nổi Trần Nham. Nhiều năm như vậy, người đàn ông duy nhất trong cái nhà này chính là ông ngoại Trần Nham, cô nhi góa phụ, một gia đình không có đàn ông làm chỗ dựa, người ngoài rất khó tưởng tượng ra được sự khó khăn trong đó. Khoảng thời gian ông ngoại Trần Nham xảy ra chuyện, Tôn Bằng quả thực đã giúp gia đình rất nhiều việc, nhìn từ phía người lớn tuổi, thì tính cách và nhân phẩm của đứa trẻ này rất tốt.

Mẹ Trần là một người phụ nữ có tính cách đôn hậu, mặc dù trong lòng không đồng ý, nhưng ngoài mặt bà chưa bao giờ cố ý lạnh nhạt với Tôn Bằng. Chỉ cần anh đến, bà đều luôn tiếp đãi như khách.

Mẹ Trần lấy một cái mâm sạch ra, thấy Trần Nham đang rửa chén đĩa, nói, “Nham Nham, con đừng chê mẹ hay lải nhải. Mẹ không tán thành con ở bên Tiểu Tôn, mẹ biết mẹ nói cũng vô dụng. Nhưng con gái phải tự trọng

một chút. Một mình con ở bên ngoài, có những chỗ nên giữ vững thì phải giữ, đừng để cuối cùng làm mình hối hận. Con biết ý của mẹ rồi chứ.”

Trần Nham không ngược mắt, lạnh nhạt nói, “Được rồi, con biết rồi ạ. Mẹ yên tâm đi, con nắm chắc cả ạ.”

Mẹ Trần nhìn cô, “Không nói nữa. Tiểu Tôn nói thế nào, đã đến chưa?”

“Anh ấy không nghe điện thoại, chắc là đang trên đường.”

Điện thoại di động trong túi rung lên, Trần Nham lau nước trên tay, cầm lấy liếc nhìn, là Cường Tử.

Cô nhận máy, “Cường Tử, có chuyện gì sao?”

“Chị dâu, anh Bằng bảo tôi nói với cô một tiếng, anh ấy không tới ăn cơm được, buổi tối sẽ gọi điện thoại cho cô.”

Giọng Cường Tử thấy có hơi là lạ, Trần Nham suy nghĩ theo bản năng, Tôn Bằng có thể có chuyện bất ngờ gì mà phải để Cường Tử gọi điện thoại cho cô?

Cô nhìn mẹ Trần một cái, đi ra khỏi nhà bếp, thấp giọng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cường Tử nói qua loa lấy lệ: “Không có chuyện gì đâu.”

“Trương Cường.”

Đầu bên kia điện thoại thoáng yên lặng, anh ta nói, “Ban nãy anh Bằng đang định đi, thì có hai cảnh sát tới trò chuyện đôi câu với anh ấy ở bên ngoài, cũng không biết chuyện gì xảy ra mà anh ấy bị dẫn đi.”

Đại nãi Trần Nham trống rỗng trong thoáng chốc, cô nghe thấy mình hỏi, “Anh biết là vì chuyện gì không?”

“Lúc đó tôi ở trong quán, nên cũng không biết bọn họ đã nói cái gì ở bên ngoài. Trước khi đi anh Bằng vào bảo tôi nói với cô anh ấy không đến ăn cơm, buổi tối sẽ tìm cô, cũng không nói thêm gì nữa. Trần Nham, cô đừng nôn nóng, tôi đang trên đường đến đồn cảnh sát đây, có tình huống gì tôi sẽ liên lạc với cô. Cô đừng nôn nóng.”

“Tôi không nôn nóng. Cảm ơn anh.”

Trần Nham cúp điện thoại, đứng ngây tại chỗ một lát, rồi vội vàng đến phòng khách mặc áo vào, cầm lấy khăn choàng và túi xách.

Mẹ Trần bừng thức ăn ra kinh ngạc, “Làm gì thế?”

“Cơ quan có chút việc gấp ạ, con đi trước đây.”

“Thức ăn xong cả rồi, con...”

Mẹ Trần còn chưa dứt lời, thì cô đã đi mất.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kiện Cáo

Trần Nham không biết Tôn Bằng bị dẫn đến đồn cảnh sát nào, dọc đường lại gọi điện thoại cho Cường Tử, bị anh ta nhấn tắt. Cô không muốn gây thêm phiền phức, bèn chạy vội đến quán chờ tin tức.

Qua giờ cơm trưa Cường Tử mới về, trong quán chỉ còn lại một bàn khách, nhân viên phục vụ đang bận lau bàn.

Trần Nham ngồi ở vị trí bên cửa sổ, liếc thấy bóng anh ta, cô đứng lên mở cửa kính.

Cường Tử thấy người mở cửa là cô thì cũng thoáng sửng sốt, gọi một tiếng chị dâu.

Anh ta mặt ửng mầu, sắc mặt ảm đạm, dây kéo áo phao mở rộng ra. Anh ta đi đến chiếc bàn bên cạnh, xách cái ấm đồng nhỏ rót cho mình một cốc nước, uống ừng ực một hơi.

Mấy giây ngẩn ngui, Trần Nham đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Anh ta nhìn cô, liếm môi một cái, giống như là rất khó mở miệng.

“Nói đi, rốt cuộc là tình huống gì?”

“Trước đây anh Bằng lái xe cho một ông chủ lớn, sau đó anh ấy không làm nữa. Bây giờ người ta mang xe đi kiểm tra, phát hiện bốn cái bánh xe nhập khẩu từ chính nhà máy sản xuất bị đổi lén trước đó... Anh Bằng là một trong những người bị tình nghi.”

Trần Nham ngơ ngác, hơi há miệng, nhưng không phát ra tiếng.

Trong căn phòng bật điều hòa ngọt ngào một mùi thức ăn còn lưu lại, khách hàng trong góc kêu, “Phục vụ, tính tiền.”

Trần Nham và Cường Tử đều ngơ ngẩn nhìn sang góc đó.

Người phục vụ “vâng” một tiếng dài, để cây lau nhà xuống, đi đến quầy bar nhìn hóa đơn bấm máy tính vài cái, rồi cầm hóa đơn đi sang.

Cường Tử nhìn phản ứng của Trần Nham, khe khẽ thở dài, cởi áo khoác ra vắt lên lưng ghế, kéo cổ áo len, “Tôi vừa đến đồn cảnh sát cũng không gặp anh Bằng được, không cho gặp. Chị dâu, cô đừng vội, tôi với anh Bằng là anh em từ nhỏ đến lớn, chuyện thế này anh ấy tuyệt đối sẽ không làm đâu.”

Rất lâu sau, Trần Nham “ừm” một tiếng, “Buổi trưa tôi còn phải đi làm, đi đến cơ quan trước đây, có chuyện gì thì anh gọi điện thoại cho tôi.”

Cô ngồi trong xe taxi lật hết danh bạ điện thoại.

“Lão Trần, là tôi, Trần Nham đây.”

“Anh có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Là thế này, một người bạn của tôi bị đưa vào đồn cảnh sát, anh giúp tôi hỏi thử xem cụ thể là chuyện gì xảy ra.”

“Đồn cảnh sát Lâm Tân...”

“Được, tôi đến đài tìm anh.”

Tài xế taxi nhìn cô trong gương chiếu hậu, tiếp lời, “Bạn bè phạm tội à?”

Trần Nham nhìn ngoài cửa sổ, tựa như không nghe thấy.

Anh ta bị làm cho mất hứng, tự mình xuống nước, lấm bầm, “Đầu năm nay còn vô cùng ổn định, cứ sống qua ngày đoạn tháng, cũng không cần cầu đại phú đại quý...”

Mùa đông, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ bắn thẳng vào như một mũi tên, ánh sáng vàng chói mắt. Trần Nham nheo mắt lại, tinh thần có hơi ngẩn ngơ.

Hạ cửa sổ xe xuống một chút, cơn gió lạnh thổi qua bên tai, cô tỉnh táo hơn chút ít.

Anh ấy sẽ không làm chuyện như thế, chỉ cần không làm thì không cần phải sợ.

Trần Vĩ là phóng viên kì cựu chạy tin tức bên phía cảnh sát trong nhà đài.

Trong phòng trà nước, anh ta bưng cốc trà đề thấp giọng nói với Trần Nham, “Tiểu Trần, chuyện này có hơi khó giải quyết đấy.”

Anh ta nói đầu đuôi gốc ngọn tình huống hỏi thăm được: “Bây giờ toàn bộ sự việc vẫn đang điều tra, nên người ta không dễ tiết lộ quá nhiều. Bên phía báo án có chút địa vị, cản chuyện này rất chặt. Dù sao khi lên đường cao tốc thì bánh xe cũng liên quan đến mạng người.”

“Tổng số tiền liên quan đến vụ án là bao nhiêu?”

“Là một chiếc xe xịn, bốn bánh xe mới lắp ráp, nói là hơn hai mươi ngàn.”

Trong lòng Trần Nham chùng xuống.

Đồng nghiệp cầm chai nước sang đây lấy nước, bọn họ đều yên lặng, chờ người đó đi rồi mới nói tiếp.

“Không sắp xếp gặp mặt được sao?”

“Bây giờ mới bắt đầu điều tra thôi, trước tiên cô đừng nóng vội, chờ thêm một chút nữa đã. Bên tôi vẫn đang nhờ người nghe ngóng, buổi tối trả lời cho cô. Tôi đã bảo người ta giúp chăm sóc một chút rồi.”

“Cảm ơn anh.”

Trần Vĩ thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, “Người thân trong nhà ư?”

“Bạn trai.”

Trần Vĩ thoáng sửng sốt, vỗ vai cô, cũng không biết nói gì cho phải, “Cô đừng nóng vội quá, nói không chừng đến tối tình hình sẽ rõ ràng thôi. Bây giờ bên phía cảnh sát làm việc vẫn cần thận lăm, sẽ không làm bậy đâu.”

Sau khi tan làm, Trần Nham đi đến thư viện đón Tôn Phi, rồi cùng về nhà chờ tin tức. Giữa đường mẹ Trần gọi điện thoại vặn hỏi, bị cô nói qua loa gạt cho qua.

Mười giờ tối, Cường Tử tới, mang theo ít đồ ăn khuya.

Anh ta vào phòng nhìn Tôn Phi, khẽ hỏi, “Buổi tối không có quấy chứ?”

“Cũng ổn. Anh ấy đọc sách mệt nên ngủ trước rồi.”

“Ăn cơm tối rồi sao?”

Trần Nham ừm một tiếng.

Buổi tối không nấu cơm, cô dẫn Tôn Phi đi ăn mì ở bên ngoài, bát của cô cô chỉ húp vài muỗng nước.

Cường Tử ở trong bếp rửa hai đôi đũa rồi đi ra, mở hộp cơm dùng một lần, một phần cà tím om, một phần sườn kho, mùi thơm của dầu mỡ tràn ngập khắp phòng, “Vừa nấu xong đây. Ăn một chút đi.”

Trần Nham ngồi xuống bên cạnh, cười gượng một tiếng, “Tôi không đói.”

“Ăn chút đi, anh Bằng không có ở đây, tôi nhất định phải chăm sóc cô thật tốt.”

Không muốn phụ lòng tốt của anh ta, cô miễn cưỡng cầm đũa lên, ăn một miếng, “Anh ăn đi.”

Cường Tử chạy qua chạy lại giữa đồn cảnh sát và quán cơm, bận rộn cả một ngày, cơm tối cũng chưa ăn. Anh ta không khách sáo, gấp thức ăn ăn cơm ngay.

Anh ta cầm đầu ăn cơm, Trần Nham bèn cúi đầu ngồi bên cạnh nhìn điện thoại di động.

Bầu không khí ảm đạm, hai người đều có suy nghĩ riêng.

Buổi chiều anh ta lại đến đồn cảnh sát một chuyến, nhưng vẫn không gặp được Tôn Bằng. Người ta trả lời là sự việc vẫn đang được điều tra, không thể bảo lãnh, cũng không thể gặp người thân. Sự việc phức tạp hơn tưởng tượng, anh ta không dám nói cảm giác đó cho Trần Nham biết.

Anh ta tin Tôn Bằng sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng lỡ như anh đã làm thật thì sao?

Khi Cường Tử đi thi đã mười một giờ, Trần Nham lẳng lặng đứng trên ban công một lúc, không đợi được điện thoại của Trần Vĩ, cô đoán hôm nay sẽ không có tin tức gì.

Cô khóa cửa tắt đèn, vào phòng khẽ kéo tấm rèm vải giữa giường, nghe tiếng say ngủ của Tôn Phi. Cô cởi giày và áo rồi nằm lên giường của Tôn Bằng, bật chiếc đèn ngủ nhỏ ở đầu giường.

Dưới gối có một thứ đồ cứng, cô trở tay luồn vào, là một quyển sách rất dày, 《Đại cương tư tưởng quan trọng: Tư tưởng Mao Trạch Đông, Lý luận Đặng Tiểu Bình và thuyết “Ba đại diện”》.

Dưới ánh đèn, bìa sách bóng trông rất mới, một cây bút bi đút ở chỗ một phần ba quyển sách.

Ngón tay cô lật trang sách, phát ra âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy, phần trước đã đọc qua, chỗ trống có mấy chữ viết lác đác.

Cô nhớ ra khi ở Thượng Hải, cô nhắc đến kì thi giáo dục đại học tự học với anh, anh nói sẽ suy nghĩ thử.

Trần Nham vuốt gáy sách, cảm thấy nhức đầu, nhét quyển sách xuống dưới gối, tắt đèn.

Sáng sớm thức dậy cả người lơ lơ choáng váng, cả một đêm, cô tựa như ngủ say, lại tựa như không ngủ.

Cô đưa Tôn Phi đi làm, dọc đường, cuối cùng cô cũng nhận được điện thoại của Trần Vĩ.

“Tình hình không tốt lắm, tôi nghe ngóng được rồi, có một người đã nhận tội ngoan cố cản chặ cậu ấy. Chuyện này cuối cùng có thể sẽ đưa ra khởi tố. Nếu cô không hiểu khoản này, thì bây giờ tìm luật sư can thiệp được rồi, rồi hỏi thử xem người trong cuộc rốt cuộc có thái độ gì.”

“... Khi nào được phép gặp anh ấy?”

Giọng nói đầu bên kia trầm xuống, “Trần Nham, có lẽ cô không chạy qua nổi ải này đâu, số tiền của sự việc đã tạo thành vụ án hình sự, giai đoạn này không thể nào gặp được.”

Buổi trưa, Trần Nham biết rõ đại khái ngọn nguồn toàn bộ sự việc.

Khi chiếc xe Land Rover của Chu Tư Hồng đang kiểm tra thì phát hiện bốn trục bánh xe nhập khẩu nguyên kiện bị đổi hết. Chiếc xe này từng sửa đổi rất nhiều, luôn luôn kiểm tra ở một cửa hàng sửa chữa ô-tô cố định, sau khi sự việc xảy ra, cảnh sát nhanh chóng bắt được nhân viên đã động tay động chân, bây giờ người đó một mực chắc chắn khi ấy là bắt tay với Tôn Bằng.

Tối hôm đó, Trần Nham không chịu nổi điện thoại quan tâm của mẹ Trần nên về nhà một chuyến.

Ăn cơm xong, mẹ Trần và bà ngoại cô ngồi xem tivi trong phòng khách, Trần Nham lấy nước giúp ông ngoại cô rửa chân.

Ông cụ ngồi ở mép giường cứ nhớ mãi, hỏi, “Sao mấy ngày rồi mà Tiểu Tôn không tới vậy?”

Ông phục hồi chậm, miệng lưỡi vẫn không rõ ràng lắm.

Cô dùng khăn lông lau ngón chân ông trong nước ấm, “Anh ấy bận việc trong quán, mấy ngày nữa đến ạ.”

“Thanh niên ấy à, bận rộn công việc một chút thì tốt. Tiểu Tôn không tệ đâu, người cao lớn, cũng nghe lời con, còn chịu khổ chịu cực được. Trẻ tuổi, bây giờ nghèo một chút cũng chẳng sao cả. Trước đây cuộc sống của chúng ta khổ như thế, nhưng vẫn qua được đấy thôi.”

Trần Nham ngẩng đầu nhìn ông cụ khẽ cười, “Ông cảm thấy anh ấy tốt thật ạ?”

Ông ngoại Trần Nham trọng nam khinh nữ, nên cô và ông không hề thân lắm. Nhưng lần này ông đột nhiên sinh bệnh nằm viện, sau khi đi qua cửa âm phủ một vòng thì tính tình thay đổi rất nhiều, Trần Nham cũng chín chắn hơn nhiều. Xung đột trong quá khứ giữa hai ông cháu cũng đã nhạt đi, giờ đây chỉ còn lại tình thân tự nhiên nhất.

“Ông biết, mẹ con không đồng ý. Con đừng buồn phiền, để ông nói với nó.” Ông cụ mắc một trận bệnh nặng, nên tính tình bây giờ có phần giống trẻ con. Khi ông bị bệnh, Tôn Bằng chăm sóc ông từng li từng tí, ông khen anh không ngớt.

Trần Nham giúp ông lau khô chân, mang vớ vào, “Không cần ông bận tâm đâu ạ. Việc quan trọng nhất của ông bây giờ là mau bồi bổ cơ thể mình thật tốt, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ thôi. Ông biết chưa?”

*****

Trần Nham không ôm bất kì ảo tưởng nào nữa, tìm một luật sư quen biết chính thức can thiệp vào vụ án. Sau khi sự việc xảy ra gần một tuần, luật sư thông qua trình tự gặp mặt Tôn Bằng.

Trần Nham nhờ anh ta chuyển lời hai câu, một là bảo anh đừng lo lắng, cô sẽ chăm sóc Tôn Phi ổn thỏa. Hai là trước mắt cảnh sát vẫn chưa chính thức thông báo cho người thân của anh, cô muốn xin ý kiến của anh, có cần báo cho người nhà của anh biết hay không.

Theo thời gian trôi qua, cô đã dần dao động, đắn đo, không phân biệt nổi đâu đúng đâu sai.

Tôn Bằng nhờ luật sư nói lại với Trần Nham hai câu, anh không làm chuyện đó, bảo cô yên tâm, chăm sóc tốt cho mình. Thêm nữa là tạm thời

không báo cho người thân anh biết.

“Bây giờ anh ấy như thế nào?”

“Tình trạng của anh ấy không tệ, mọi người không cần lo lắng quá. Bây giờ chứng cứ chưa đủ nên không có cách nào đưa ra khởi tố, có thể còn phải mất thêm một khoảng thời gian nữa.” Luật sư nhìn Trần Nham, “Uống ít nước đi, rót nước mà cô vẫn chưa uống ngụm nào đấy.”

Trần Nham cầm cái cốc giấy dùng một lần ở trước mặt, lòng bàn tay cảm nhận sự ấm áp, “Thông thường giai đoạn điều tra kéo dài bao lâu?”

“Việc này khó nói lắm, hơn một tháng cũng là chuyện bình thường.”

Luật sư chép miệng một cái nói, “Thật ra chuyện này cũng có chút chỗ không mấy bình thường, theo lý thì số tiền cũng khá ít, lúc này là có thể bảo lãnh chờ xét xử rồi, thế nhưng lại không làm được. Có lẽ cũng là do tôi không đủ mặt mũi, thật ngại quá...”

“Không đâu. Luật sư Hầu, cảm ơn anh. Tôi về trước đây, có tình huống gì thì anh hãy báo cho tôi biết.”

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, ở lại đây cùng ăn bữa cơm với chúng tôi đi.”

“Không cần khách sáo đâu, cảm ơn anh.”

Trên thực tế, toàn bộ vụ án cực kì đơn giản, thủ phạm chính cũng đã nhận tội, nhưng bị kẹt ở chỗ mắc xích Tôn Bằng.

Nếu như có thể, Trần Nham rất muốn đập thẳng hai mươi ngàn trước mặt Chu Tư Hồng, mặc kệ anh có làm hay không, cứ mau chóng giải quyết xong sự việc để anh được thả ra ngoài.

Trần Nham chưa bao giờ tiếp xúc với pháp luật nhận ra rằng, đối mặt với toàn bộ trình tự cứng nhắc của bộ máy nhà nước, cả quá trình, người trong cuộc gần như là bị mất kéo về trước, không biết mình ở chỗ nào, cũng không biết đi đến bước nào.

Đèn đóm nơi đầu đường trong thành phố yếu ớt, ra khỏi văn phòng luật sư, Trần Nham trùm kín chiếc áo khoác trong gió rét, đi vào một tiệm KFC.

“Hoan nghênh quý khách. Mời chị chọn món ạ.”

“Một cốc sữa nóng.”

“Xin lỗi chị, sữa tươi hết rồi ạ. Chị còn cần món nào khác không?”

“Có sữa đậu nành không?”

“Cũng hết rồi ạ. Nếu là đồ uống nóng thì chỉ còn cà phê thôi ạ.”

“Vậy thì cà phê đi.”

Ngồi bên cửa sổ, Trần Nham nhấp cà phê, lấy điện thoại di động ra, tìm số của Chu Tư Hồng.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba người vội vội vàng vàng đi qua, rất nhiều cô gái phía trên mặc áo phao dày cộm, phía dưới vẫn váy ngắn quần tất mùa thu, chẳng biết giá lạnh là gì.

Buổi tối, trong cửa hàng sáng rực ấm áp, tấm kính sát sàn giống như một chiếc gương, phản chiếu khuôn mặt cô.

Đối diện với cái bóng của mình, cô nhấn nút gọi, đặt di động bên tai.

Đầu bên kia điện thoại ban đầu rất ồn ào, cô nói phí công mấy câu, một lát sau, dường như anh ta đã đi đến một chỗ yên tĩnh hơn.

Anh ta im lặng nghe cô nói.

Trần Nham nói xong, tiến thoái lưỡng nan.

Khi tim đập như đánh trống, cô nghe thấy trong ống nghe truyền đến một tiếng bật bật lửa “lách cách”.

Chu Tư Hồng châm điếu thuốc, hờ hững nói, “Gặp mặt thì tối nay đi, sáng mai phải bay ra nước ngoài một chuyến. Hay là chờ tôi về rồi hãy nói?”

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tiệc Rượu

Phòng bao của khách sạn năm sao, Trần Nham đẩy cửa đi vào, bên trong đang ăn uống linh đình.

Chu Tư Hồng vẫy tay với cô, giới thiệu với mọi người, “Giới thiệu với mọi người, vị này là phóng viên Trần Nham của đài truyền hình, một người bạn của tôi.”

Người bên cạnh có con mắt tinh tường đứng lên, “Nếu đã là bạn của giám đốc Chu thì phóng viên Trần, cô ngồi cạnh giám đốc Chu đi.” Anh ta quay đầu dặn người phục vụ thêm ghế và chén đĩa.

Trần Nham ngồi xuống vội vàng nhìn một vòng, không có lấy một người quen.

Người phục vụ rót nước trái cây cho cô. Chu Tư Hồng hỏi: “Có thích ăn món gì không? Bảo bọn họ mang lên thêm hai món nữa.”

“Không cần đâu, tôi đã ăn rồi.”

Anh ta nhìn cô, cười một tiếng, lại yêu cầu thêm hai, ba món, còn gọi một phần bánh ngọt.

Bên này vừa nói chuyện xong, phía đối diện có người rời bàn đi đến bên cạnh Chu Tư Hồng mời rượu anh ta.

Trần Nham lặng lẽ nhìn người trên bàn mời rượu, nín nọt, sau một lát thì nắm được sơ sơ người ngồi đây toàn là ông chủ mấy công ty. Ba người

trung niên bên tay phải là lãnh đạo của cục thương mại và cục thuế, cô thấy hơi quen mặt, nhưng chưa tiếp xúc bao giờ nên không kêu tên được. Giữa chừng cũng có người mời rượu cô, Trần Nham đều lấy cớ không biết uống rượu để từ chối khéo.

Có thể nhìn ra, trong bữa tiệc này, Chu Tư Hồng được tân bốc cực kì, tuy trẻ tuổi, nhưng rất có mặt mũi, người trong bữa tiệc đều mời anh ta ba phần.

“Giám đốc Chu.” Nhân lúc Chu Tư Hồng khó khăn lắm mới rảnh rồi, Trần Nham tận dụng triệt để nói chuyện với anh ta.

Anh ta quay đầu sang.

Trần Nham ngừng một chút, “Thật ra hôm nay tôi đến tìm anh là vì chuyện của Tôn Bằng, muốn xin anh giúp cho một chuyện.”

Chu Tư Hồng cầm chai nước khoáng bên cạnh uống một ngụm, lơ đãng hỏi, “Chuyện của Tôn Bằng?”

“Tôi nghĩ anh hẳn hiểu về anh ấy đôi chút, anh ấy sẽ không...”

Còn chưa nói xong, lại có người đi tới.

Chu Tư Hồng nói nhỏ “Lát nữa hãy nói”, rồi mỉm cười đứng lên.

Sau khi uống hết hai chai rượu Mao Đài trên bàn, có người cầm một cái ấm thủy tinh nhỏ và một ly rượu nhỏ, mặt mày đỏ gay đi tới.

“Lẽ ra tôi định cạn hết một ấm với giám đốc Chu, nhưng nếu người đẹp phóng viên sẵn lòng làm thay anh,” ông ta chìa bàn tay cầm cái ly rượu nhỏ, “Cô ấy một ly nhỏ, tôi một ấm, giám đốc Chu, anh nói thế nào?”

Mọi người cười ha hả, Chu Tư Hồng cũng cười một tiếng khá thờ ơ.

Trần Nham suy nghĩ, đứng lên, nhận lấy cái ly rượu nhỏ kia, mỉm cười hơi hờ hững, “Nếu ngài đã nói như vậy, thì ly này tôi sẽ uống thay cho giám đốc Chu.”

Cả bàn uống hết thấy ba chai Mao Đài, khi tan tiệc có hai, ba người say khướt, được tài xế riêng ngả nghiêng dìu đi. Trần Nham đã uống ba, bốn ly nhỏ, lúc đi ra khỏi phòng bao với Chu Tư Hồng thì cả người đã nóng bừng.

Cô cầm áo khoác đi theo anh ta vào thang máy, bởi vì ảnh hưởng của cồn mà huyết thái dương đập thành thịch.

Ở trong thang máy, Chu Tư Hồng nói, “Tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện đi, vừa hay giải rượu luôn.”

Tầng mà thang máy đến đều là phòng dành cho khách, trợ lý đi mở cửa, Chu Tư Hồng vào phòng. Trần Nham chần chừ trước cửa phòng một lát, rồi đi vào theo.

Anh ta ngồi xuống sofa, nới cravat, hút thuốc.

Trợ lý của anh ta rót cho bọn họ hai cốc nước, rồi im lặng đi ra ngoài.

“Uống ít nước đi.” Bàn tay kẹp thuốc của anh ta đặt cái cốc trước mặt Trần Nham.

“Cảm ơn anh.”

“Bình thường ít uống rượu ư?”

Trần Nham gật đầu.

Căn phòng rất yên tĩnh, khuôn mặt Chu Tư Hồng ẩn sau làn khói thuốc. Anh ta nói bằng giọng mang tính công việc: “Lúc trước chuyện của Tiểu Tôn có người báo cáo qua với tôi, nhưng tôi không hỏi cụ thể chuyện

thế nào. Nếu như cậu ấy thật sự không làm, thì sớm muộn gì mọi chuyện cũng sẽ rõ ràng thôi. Cô không cần nóng vội quá.”

“Tôi đến đây, thật ra là muốn nhờ giám đốc Chu giúp đỡ.”

“Cô cho rằng tôi có thể giúp như thế nào?”

Dưới ánh sáng dịu dịu, anh ta bắt chéo chân, dựa nửa người vào lưng ghế sofa, bình tĩnh nhìn cô.

“Chúng tôi vẫn làm thủ tục bảo lãnh, nhưng không làm được. Nếu như anh đồng ý ra mặt bảo đảm, thì phía cảnh sát hẳn sẽ không kiên trì nữa.”

Chu Tư Hồng rướn người búng tàn thuốc, “Tôi không biết cô có rõ hay không, khi cậu ấy rời khỏi chỗ tôi, nói không làm là không làm nữa, cũng không thông báo cho tôi một tiếng. Xuất phát từ tình cảm, đương nhiên tôi hi vọng cậu ấy không làm chuyện đó. Nhưng sự thật rồi cuộc là như thế nào, thật ra tôi cũng không xác định được.”

Trần Nham nhìn anh ta, im lặng không lên tiếng. Luật sư nói với cô, khi Tôn Bằng thôi việc ở chỗ Chu Tư Hồng, thật sự không làm thủ tục nghỉ việc, điểm này rất bất lợi cho tình hình hiện nay của anh.

Trần Nham không biết nhờ vả người khác, nói đến chỗ này thì đã không còn lời nào để nói.

Một lát sau, cô đứng lên, “Cảm ơn anh. Vậy tôi đi trước đây, làm phiền anh rồi.”

Đi đến chỗ lối ra vào, Chu Tư Hồng gọi cô lại, “Trần Nham.”

Anh ta đi tới, đưa chiếc áo khoác mà cô bỏ quên trên sofa, “Tìm chiếc xe đưa cô về.”

“Không cần phiền phức đâu.”

“Tôi không giúp nên giận ư?” Anh ta không còn giọng nói công thức hóa cứng nhắc nữa.

Trần Nham cười nhạt, “Không có.”

“Rất nhiều chuyện có rất nhiều cách giải quyết, trong xã hội này, chuyện là do con người tạo ra. Chỉ xem cô có muốn hoàn thành nó hay không, sẵn lòng tốn bao nhiêu sức lực cho nó mà thôi.”

“...”

Anh ta nhìn cô, ngả ngón vén một lọn tóc rơi xuống trán cô, “Tôi rất thích em, em có biết không?”

Trần Nham bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, cả người cứng đờ, “Giám đốc Chu, anh uống say rồi...”

Khi cô mở cửa, anh ta vươn cánh tay dài, chống lấy cánh cửa, nhìn cô chăm chú.

“Theo tôi đi, tôi sẽ không đối xử tệ với em đâu. Con gái phải tốt với mình một chút, có người đàn ông nào mà chịu để người phụ nữ của mình ở bên ngoài giống như em vậy.”

Mùi rượu nhàn nhạt quần quanh giữa hai người, khuếch tán ra theo hô hấp.

Bởi vì căng thẳng và sợ hãi, mà tim Trần Nham đập mãnh liệt.

“Nếu em muốn, ngày mai tôi có thể cho cậu ta ra ngoài, tôi thật sự rất thích em...”

Anh ta phủ xuống, muốn vươn tay sờ mặt cô. Cô phản ứng cực nhanh gắng sức đẩy ra, áo khoác vắt trên cánh tay lập tức rơi “phạch” xuống.

Trong lòng thấy buồn nôn, cô lạnh lùng bật ra ba chữ, “Anh tránh ra.”

Chu Tư Hồng nhìn cô chăm chăm mấy giây, bàn tay đặt trên cánh cửa trượt xuống tay vịn, anh ta thờ ơ mở cửa ra.

Trong đêm đông đen kịt, cô rời khỏi khách sạn như chạy trốn, lên xe taxi.

Trong xe rất ấm áp, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo đến mức run rẩy.

Cô không biết nguy hiểm luôn rình rập khi đi theo một người đàn ông say rượu vào phòng sao? Cô không biết anh ta có ý đồ với cô sao? Cô biết hết, chính xác là bởi vì biết nên mới khờ khạo ôm ấp một chút may mắn và ảo tưởng, nhưng sự việc lại vẫn phát triển theo hướng tệ hại nhất.

Cô làm cho sự việc càng hỏng bét hơn.

Xe nhanh chóng chạy vào tiểu khu, tài xế uể oải nói, “Đằng trước có xe, khó quay đầu lắm, xuống ở đây được rồi.”

Một chiếc Volkswagen Golf chặn ở ngã ba đằng trước, nhìn kĩ biển số xe, không ngờ là xe của Phùng Bối Bối.

Trần Nham trả tiền, đi tới gõ cửa sổ xe.

Sau khi lên xe, Phùng Bối Bối rất kinh ngạc: “Áo khoác của cô đâu?”

Trần Nham lắc đầu, “Sao cô lại đến đây?”

Bối Bối nhìn cô, hỏi vặn lại, “Tại sao cô không nói chuyện của Tôn Bằng cho tôi biết?”

Bối Bối ở trong nhà đài nghe nói gần đây Trần Nham tìm người của công-kiểm-pháp khắp nơi, nên mới biết sơ sơ sự việc. Sau khi gặp nhau lần trước, bọn họ đã lâu lắm rồi không tâm sự.

“Quên nói với cô.” Vào giờ phút này, đối mặt với Phùng Bối Bối, trong lòng Trần Nham có hơi rối loạn. Ánh mắt cô nhìn thẳng phía trước, tay cầm điện thoại di động.

Phùng Bối Bối ngẫm nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Cô biết đấy, ở đây tôi không có bạn bè nào cả, trong số những người bạn của tôi hiện nay, cô chính là người xếp đầu tiên.”

Cô ấy nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói, “Chúng ta không chơi với nhau một khoảng thời gian rồi nhỉ... Tôi không muốn vì những chuyện khác mà giữa chúng ta có khúc mắc. Đời sống tình cảm của cô tốt hay xấu, tôi sẽ không hỏi đến nữa. Nếu cô thật sự xác định rõ là Tôn Bằng, thì sau này tôi cũng sẽ xem anh ta như người một nhà. Tôi muốn nói cho cô biết, tôi rất quý trọng tình bạn giữa chúng ta.”

Đầu óc Trần Nham phình ra, nhưng có một dòng nước ấm áp nhỏ xíu quét qua lòng cô.

Trong đêm tối lạnh rét thấu xương này đây, cô rốt cuộc đã tìm được một nơi ấm cúng, tránh được phong ba.

Trần Nham suy nghĩ một hồi, dùng từ ngữ ôn hòa, kể đơn giản đầu đuôi gốc ngọn sự việc cho Phùng Bối Bối. Cô ấy nói đúng, không nên có thứ gì tạo ra ngăn cách giữa tình bạn của họ. Đương nhiên, trong quá trình, cô không kể về sự thất lễ tối nay của Chu Tư Hồng, sợ làm Phùng Bối Bối tổn thương.

Nhưng Phùng Bối Bối là ai chứ, trong dăm ba câu không rõ ràng hoàn toàn của Trần Nham, cô ấy đã nhanh chóng có một trực giác của phụ nữ. Nghĩ đến từng việc một trước đó, những ý nghĩ từng vụt qua trong đầu, cô ấy đã tự hiểu hết mọi việc.

*****

Vào nửa đêm, điện thoại vang lên, Chu Tư Hồng đang ngủ say mơ mơ màng màng nhận máy.

“Mở cửa.”

Anh ta nằm trên giường phản ứng mấy giây, từ từ mở mắt, “Bối Bối?”

“Ừm.”

Nằm thêm một lúc, anh ta xuống giường mặc áo choàng tắm, mở cửa ra. Không nhìn cô lấy một cái, anh ta đi đến bên sofa ngồi xuống, chỉnh đèn đứng đến mức tối nhất, nheo mắt thích ứng với ánh sáng một hồi, rồi móc một điều thuốc ra châm.

Phùng Bối Bối ngồi xuống đối diện anh ta, trong mùi rượu khắp phòng, cô khẽ nhú mày.

“Bao nhiêu phụ nữ giành giật muốn nhào lên người anh thế rồi, anh có cần phải làm như thế không? Anh muốn tôi khó chịu bao nhiêu đây?”

Chu Tư Hồng rít hai hơi, sau khi tỉnh táo hơn một chút, anh ta nhìn cô, tựa như không nghe được cô nói gì, “Gần đây sống thế nào?”

Đột nhiên xảy ra chuyện thế này, sự quan tâm không mặn không nhạt làm cho Phùng Bối Bối không trút giận được, giận quá hóa cười, “Chu Tư Hồng, anh tưởng anh là ai? Tôi sống có tốt hay không thì liên quan gì đến anh?”

“Quả thật không liên quan gì cả, vậy trẻ thế này tới tìm anh để làm gì?”

“Cách xa Trần Nham một chút cho tôi.”

Anh ta nhìn cô, thoáng im lặng, hờ hững hỏi, “Nghe người ta nói em sắp kết hôn rồi?”

“...”

Chu Tư Hồng xoa ấn đường, dụi tắt tàn thuốc, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn, “Khoảng thời gian trước có người nói với anh, em đã phá thai, đứa bé có phải của anh không?”

Dưới ánh sáng mờ, gương mặt Phùng Bối Bối vẫn xinh đẹp, kiêu hãnh như xưa, nhưng vì lời nói của anh ta mà căng thẳng trong thoáng chốc.

Cô muốn cười một cái, nhưng không cười nổi. Cô cố hết sức giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh thản nhiên.

“Phải thì thế nào, anh quan tâm ư? Hay là muốn bù đắp?”

Nhưng Chu Tư Hồng rất nghiêm túc, “Có thể. Trước đây cứ nói muốn đổi xe, còn muốn đổi nữa không?”

Anh ta là một tay chơi, hiểu biết nhiều về phụ nữ, ai thật lòng ai giả dối, trong lòng vô cùng rõ ràng. Bây giờ, Phùng Bối Bối mở miệng đòi một chiếc xe thể thao hơn triệu tệ, hoặc là tham lam hơn chút nữa đòi bồi thường một căn nhà, anh ta đều sẽ cho. Khi ở bên nhau, cô chưa từng ham muốn của anh ta thứ gì, cũng không có tính toán nào với anh ta. Anh ta chưa từng thiếu nợ người phụ nữ nào của mình, kết thúc đều coi như sòng phẳng, chưa từng trở mặt.

Anh ta được phụ nữ thích không chỉ vì giàu có. Anh ta đẹp trai nhiều tiền, đồng thời còn không kiêu ngạo, dịu dàng rộng rãi. Khi thích bạn thì có thể nâng bạn như Bồ Tát, nhưng khi đã chán ghét bạn rồi thì như nước với lửa. Lúc đó, chính là vì anh ta lúc nóng lúc lạnh mà Phùng Bối Bối mới không kiểm soát được suy tính thiệt hơn.

Sau khi chia tay, bọn họ từng xảy ra quan hệ một lần. Có đôi khi bạn cho rằng có những việc mãi mãi không xảy ra với mình, nhưng nó lại xảy

ra bất thành linh. Chỉ một lần đó, Phùng Bối Bối mang thai, không chút suy nghĩ đi phá thai. Cái giá phải trả cho một sinh mạng khiến cô dứt hẳn ra khỏi cuộc tình vô vọng này, không còn vương vấn một chút nào nữa. Cô không nói cho ai chuyện đứa trẻ, không biết là anh ta biết được từ đâu.

Phùng Bối Bối cố gắng hết sức để nét mặt hờ hững, cô đứng lên, cười ngọt ngào như ngày trước, “Không cần trả vội đâu, khoản nợ ngày hôm nay sau này sẽ có người đòi giúp. Chu Tư Hồng, tôi đang chờ xem đấy.”

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Về Nhà

“Trần Nham, mắt cô thâm quầng quá đấy, lên hình không thể xem được. Buổi tối đi ăn trộm à?”

Buổi sáng, cuộc họp chọn đề tài ở phòng làm việc kết thúc, trưởng phòng nhìn Trần Nham, nhắc nhở cô.

Trần Nham cười cười.

“Được rồi, bắt đầu bận rộn cả rồi. Hôm nay trời âm u, mau mau làm hết việc vào buổi sáng đi.” Trưởng phòng đứng lên, phúi mông rồi đi.

Các phóng viên, quay phim đang tập trung một chỗ mệt mỏi tản ra đi làm việc của mình, người ra ngoài thì ra ngoài, người gọi điện thoại thì gọi điện thoại.

Một lát sau, đồng nghiệp ngồi phía sau kéo ghế lại gần bên Trần Nham.

Trần Nham dừng việc trong tay, xoay người sang.

Anh ta sáp lại gần cô, hạ thấp giọng nói, “Này, chuyện đó của cô tôi nói với cậu của tôi rồi, ông ấy nói buổi trưa sau khi hiểu rõ sẽ trả lời tôi.”

“Cảm ơn anh. Nếu cần đứt lốt chỗ nào thì anh cứ nói thẳng.”

“Không cần đâu không cần đâu, người thân trong nhà cả, vẫn chưa biết có giúp được gì hay không mà. Dù sao thì ông ấy cũng không còn trong cục nữa.”

Trần Nham gật đầu, “Bất kể nói như thế nào cũng cảm ơn anh trước.”

Buổi sáng đến hội đồng thành phố tham dự cuộc họp xong, Trần Nham đi thẳng đến thư viện.

Tối mấy ngày nay đều là Cường Tử đón Tôn Phi tan làm. Trước tiên anh ta dẫn Tôn Phi đến quán ăn cơm tối, khi đóng cửa quán thì dẫn Tôn Phi về ngủ chung. Buổi tối Trần Nham sẽ đi thăm Tôn Phi một lát. Tối mấy hôm trước, Tôn Phi đột nhiên náo loạn đòi tìm Tôn Bằng, lại bắt đầu đập đầu vào tường, sau đó anh ta âm ỉ một hồi rồi ngủ thiếp đi, sau khi thức dậy thì quên mất.

Người ở quầy lễ tân nhìn thấy Trần Nham đi vào, mỉm cười, khẽ nói, “Đang dọn dẹp ở bên trong đấy.”

“Được, cảm ơn cô.”

Trong phòng đọc sách chỉ có một người già ngồi ở gần cửa sổ vùi đầu đọc báo. Trần Nham đi sang, ông ấy nhìn về phía cô.

Mùi sách vở ảm đạm trong bầu không khí, đi qua bên từng hàng kệ sách, cô nhìn thấy Tôn Phi ngồi xổm dưới đất ở trong cùng.

Đến khi tới gần, Tôn Phi mới ngẩng đầu nhìn cô, không nói gì, lại cúi đầu đặt một chồng sách ở bên cạnh vào vị trí đã định theo danh sách. Đối với anh ta mà nói, công việc này có độ khó nhất định, nhưng giám đốc thư viện nói Tôn Phi làm càng ngày càng tốt.

Trần Nham nhìn dáng vẻ nghiêm túc kiên nhẫn của anh ta, không quấy rầy, xoay người dựa lưng vào kệ sách, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời bên ngoài trong xanh, mây đen đã tan đi, ánh mặt trời chiếu vào rơi trên bề cửa sổ, hạt bụi li ti lẳng lặng bay lơ lửng.

Nửa tiếng sau, Tôn Phi đã thu dọn xong, bọn họ ngồi xuống bên bàn đọc sách ở bên cạnh.

Trần Nham lấy bình giữ nhiệt mang bên mình trong túi xách ra, rót đầy cái nắp bình nhỏ đưa cho anh ta.

“Khá nóng đấy...”

Anh ta khát nên uống vội vàng, bị phỏng một chút, đổi sang khế nhấp một ngụm nhỏ.

Trần Nham cười nhạt một tiếng.

Anh ta bưng nắp bình bằng hai tay, nhấp từng ngụm nhỏ.

Trần Nham bèn chống đầu, thản nhiên nhìn anh ta. Thật ra ngũ quan của hai anh em bọn họ rất giống nhau, nếu như Tôn Phi là một người bình thường, liệu bây giờ anh ta có thể ngồi đây nhàn nhã uống nước không? Nhất định sắp điên rồi nhỉ.

Phòng đọc sách vắng tanh, ánh mặt trời yên bình, mùi thơm cũ kĩ của sách, Trần Nham bỗng mệt rãi rời.

Cô nằm bò ra bàn, gối đầu lên hai cánh tay khoanh lại, “Tôi nghỉ một lúc, lát nữa dẫn anh đi ăn cơm nhé.”

Tôn Phi xoay tròn mắt nhìn cô, nhìn thấy cô nhắm mắt lại.

Hai tay anh ta khe khẽ để nắp bình lên trên bàn, không phát ra tiếng động nào.

Buổi trưa, trong quán ăn nhỏ ở huyện Sa gần đó, bọn họ gọi một ít sủi cảo, hai bát miến bò.

Trong quán không có nhiều người, không bật máy sưởi, nên không ai cởi áo khoác.

Trần Nham ăn vài miếng miến, ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy giọt giấm đang chảy theo khóe miệng Tôn Phi, rồi từ cầm nhỏ xuống cái áo lạnh, cô nhú mày, xé một khúc giấy cuộn lau giọt giấm đó.

Điện thoại trong túi xách rung lên.

“Cúi đầu xuống một chút rồi ăn, đừng làm bẩn người.” Trần Nham đặt điện thoại bên tai, nhưng vẫn đặt sự chú ý vào Tôn Phi.

Tiếng người bên kia điện thoại khá kích động, Trần Nham nghe hai câu, sắc mặt chợt thay đổi.

Tôn Phi không nghe lời lắm, vẫn để giấm nhỏ lên người, nhưng cô nhìn điểm đen lan ra trước ngực anh ta thì đã mờ mịt.

Từng đợt khói trắng bốc ra từ bếp sau khiến trong quán nóng lên, hương thơm của mọi món ăn chạy vào mũi một cách sinh động, hai người vùng ngoài đang nói tiếng địa phương cô nghe không hiểu, nhưng lại xuôi tai đến thế.

Trần Nham lặng người lặp lại mấy câu cảm ơn, bên kia cúp máy.

Cô cầm điện thoại di động, dời nửa bát miến bò còn dư trước mặt Tôn Phi sang một bên, rồi đẩy sủi cảo đến trước mặt anh ta, “Không ăn cái đó nữa, ăn sủi cảo đi, ăn no rồi đưa anh đi làm.”

Tôn Phi nhìn cô, khẽ nghiêng đầu, nghe lời ăn sủi cảo tiếp.

Sắp xếp ổn thỏa cho Tôn Phi, cô đón xe đến nhà Tôn Bằng.

Luật sư Hầu kích động nói trong điện thoại, buổi trưa anh ta tìm hiểu tình huống bên phía cảnh sát, đột nhiên nói có thể làm thủ tục bảo lãnh chờ

xét xử. Anh ta sợ tình hình có thay đổi nên không kịp báo cho Trần Nham biết, lập tức lo lót tiền lo liệu cho Tôn Bằng. Khi anh ta gọi điện thoại cho cô, Tôn Bằng đang trên đường đi với anh ta. Luật sư Hầu bảo anh nói chuyện với cô, trong điện thoại anh chỉ nói với cô một câu, rồi trả điện thoại lại.

Anh nói, “Yên tâm đi làm đi, anh về đến nhà sẽ gọi điện thoại cho em.”

Cô còn yên tâm đi làm như thế nào được nữa? Anh vừa ra ngoài, ngay cả chìa khóa nhà cũng không có.

Cô vội vội vàng vàng lên lầu, mới vừa dứt chìa khóa vào lỗ khóa thì cửa lại mở ra.

Khuôn mặt tươi cười của Cường Tử lộ ra khỏi cửa.

Anh ta vội vã nghênh đón cô vào, “Tôi đã biết cô sẽ đến mà.”

Phản ứng đầu tiên của Trần Nham khi nhìn thấy anh ta là thoáng sửng sốt, chẳng mấy chốc cô cũng mỉm cười, “Anh ấy đâu?”

“Đang tắm đấy, đi đến quán lấy chìa khóa chỗ tôi nên tôi đến đây cùng với anh ấy.” Cường Tử nhìn Trần Nham, “Nếu cô đã đến rồi, vậy tôi đi trước đây, trong quán cũng không có người trông coi.”

“Được.”

Trước khi đi, Cường Tử lại khẽ dặn một câu, “Chị dâu, cô nấu chút gì cho anh ấy ăn đi, đoán chừng chưa ăn cơm trưa đâu. Tôi bảo anh ấy ăn trong tiệm nhưng cứ đòi về gấp.”

Trần Nham gật đầu, “Yên tâm, anh đi đường cẩn thận một chút.”

Cường Tử cười cười, kéo séc áo khoác thẳng đến đầu, “Buổi tối tôi lại đến.”

Trần Nham mở tủ lạnh, mì đã ăn hết, bên trong còn lại một bắp cải thảo, hai trái cà chua, một ít cơm thừa tối qua, một cây xúc xích.

Trần Nham mang đồ ăn vào bếp, suy nghĩ một chút, quyết định làm cơm rang trứng, bắp cải xào xúc xích.

Tôn Bằng tắm xong đi ra, không thấy Cường Tử đâu, trên bàn là túi xách của Trần Nham, trên ghế là chiếc áo khoác màu tro và khăn choàng màu xanh thẫm của cô.

Tiếng dầu sôi truyền đến từ nhà bếp, anh men theo âm thanh đi tới.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, đưa lưng về phía anh, không biết đang xào gì trong chảo, trên cái bếp bên cạnh còn đang nấu một nồi thức ăn. Ánh mặt trời giữa trưa mùa đông hắt vào qua tấm kính, khúc xạ trên mặt đất và tường, theo động tác, sau lưng cô có khi thì trong ánh sáng, có khi thì ngoài ánh sáng.

Một lát sau, anh ngửi được mùi cơm rang trứng.

Đột nhiên, cánh tay vung xẻng chiên của cô dừng lại, cơm thừa hôm qua vừa đổ vào chảo nhảy tách tách trong chảo dầu.

Thoáng dừng lại, cô từ từ xoay đầu.

Bọn họ lặng lẽ nhìn nhau.

Trong im lặng, Tôn Bằng mỉm cười, “Buổi trưa không đi làm ư?”

“Xin nghỉ rồi.”

Có quá nhiều lời muốn nói, bỗng nhiên nghẹn hết nơi cổ họng, không biết nói từ đâu.

Chảo dầu vẫn đang nổ lộp bộp, Trần Nham nói, “Ra ngoài đi, đã xong rồi.”

Cô xoay người đảo chảo xào mấy cái, tắt bếp.

Không biết có phải là do ảnh hưởng tâm lý hay không, mà Trần Nham cảm thấy Tôn Bằng gầy hơn một chút, đường nét trên khuôn mặt rõ ràng hơn, tóc hình như cũng dài hơn, vừa tắm xong, ướt sũng, mang theo sương mù màu trắng.

Anh há miệng ăn cơm, cái cổ cúi xuống cũng ướt, vài giọt nước chậm chậm lăn xuống từ bên thái dương. Cô nhìn thấy, dùng ngón tay lau giúp anh.

Anh không ngẩng đầu lên, bắt lấy tay cô, lòng bàn tay dính vào nhau, mười ngón tay đan nhau, nắm thật chặt rồi mới đặt lên đùi.

Anh cứ như vậy, vừa nắm tay cô, vừa im lặng ăn hết cơm.

Ăn cơm xong, bọn họ cùng mặc nguyên quần áo nằm trên chiếc giường nhỏ của anh.

Rèm cửa sổ kéo lại, trong phòng hơi mờ tối.

Trần Nham dựa đầu vào vai anh. Một tay anh ôm cô, một tay anh nắm chặt tay cô đặt trước ngực mình.

“Không bị bắt nạt chứ?”

“Không có, người anh thế này thì không ai tới gây chuyện đâu.”

“Lần này bảo lãnh chờ xét xử sau, có lẽ vẫn phải nghĩ cách khác.”

“Ừm. Để tự anh làm.”

Anh không muốn nói câu cảm ơn này kia với cô, những thứ có thể nói ra đều quá nhẹ nhàng.

Anh cúi đầu, thấy sự mệt mỏi trong mắt cô, hôn trán cô một cái, “Buổi trưa không đi làm có sao không?”

“Xin nghỉ xong rồi, không sao đâu.”

“Vậy ngủ một lát đi, thức dậy rồi hẵng nói chuyện, năm giờ cùng đi đón Tôn Phi.”

Trần Nham khẽ cười một tiếng, “Anh ấy nhất định vui đến mức không thể tưởng tượng nổi. Mấy ngày trước mới quấy một trận đấy, bọn em sắp không lo liệu anh ấy nổi rồi.”

“Em thì sao?”

“Em sao cơ?”

“Có vui không?”

Cô dịch người một chút, đặt trán lên bờ vai rắn chắc của anh, hỏi nhỏ, “Anh cảm thấy thế nào?”

Xung quanh yên tĩnh hoàn toàn.

Bàn tay thô dày của anh sờ đầu cô. Anh nghiêng người ôm cô, tìm được môi cô trên khuôn mặt bị mái tóc đen phủ lấy, hôn nhẹ nhẹ, dịu dàng.

Hôn mãi hôn mãi, khi đang say đắm, thì đôi môi lại nếm được một vị mặn mặn.

Anh nâng mặt cô, rời ra một chút, thấy rõ vệt nước mắt ẩm ướt trên khuôn mặt cô.

“Anh xin lỗi...” Giọng Tôn Bằng trầm khàn.

Trần Nham nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu.

Rõ ràng rất vui, nhưng lại bỗng rơi nước mắt, mang theo nỗi tủi thân cố hết sức làm phai nhạt kia.

Trái tim Tôn Bằng như bị ai nắm chặt một cái, đôi mắt cay cay, ôm chặt lấy cô vào lòng.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ăn Cơm

Bọn họ cùng ngủ thiếp đi trên chiếc giường nhỏ này.

Giấc ngủ này quá sâu, khoảnh khắc thức dậy, Trần Nham bỗng như vẫn đang đặt mình trong giấc mộng, liếc nhìn người còn đang say giấc bên cạnh, cô mới nhớ ra mình ở đâu. Nhớ lại chuyện vừa xảy ra buổi sáng, cô cảm giác ngày hôm nay dài vô cùng.

Ngoài cửa sổ đã tối mờ, trong phòng ngủ vô cùng yên ắng.

Cô luôn gối đầu lên cánh tay Tôn Bằng, sau gáy đã đổ ít mồ hôi. Sợ anh thức dậy tê tay, cô vừa chuẩn bị đổi sang tư thế khác thì anh lại bị quấy rầy, nghiêng người một cái, lại vòng qua lưng ôm chặt lấy cô.

Trần Nham không cự quấy, vươn tay mò lấy điện thoại di động để ở đầu giường, nhìn giờ.

Tôn Bằng đã tỉnh, vẫn nhắm mắt hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Gần bốn giờ... Dậy thôi, phải đi đón Tôn Phi nữa.”

“Ừm.” Anh đáp bằng giọng mũi một tiếng, thân thể lại không nhúc nhích.

Không thể kéo dài được nữa, cô giãy ra khỏi cái ôm của anh nhích lên trên, ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường, sửa sang lại mái tóc rối bù.

Tôn Bằng xoay người nằm ngang, đặt tay lên trán, chậm rãi mở mắt.

Trần Nham vươn tay xoa mặt anh, phần râu mọc tua tủa ngăn ngăn sượt qua lòng bàn tay.

“Ngủ đủ chưa?”

Tôn Bằng không lên tiếng, bắt lấy tay cô, khẽ bóp gan bàn tay cô, rồi hôn đầu ngón tay, chống tay chậm rãi từ trên giường ngồi dậy.

Anh quay đầu nhìn cô, “Đi thôi, đến tiệm ăn cơm tối.”

Nhưng bọn họ ra khỏi cửa mới phát hiện, nhiệt độ bên ngoài đã giảm. Gió thổi vù vù, áo khoác của Trần Nham không thể chắn gió, cộng thêm việc vừa ngủ dậy, gió vừa thổi thì người không khỏi run lên một cái.

Đi từ nhà đến thư viện khu vực rất gần, chưa đến mười mấy phút đi bộ, bắt xe ngược lại còn làm mất thời giờ.

Tôn Bằng nắm tay cô, biết cô lạnh, chỉ có thể ôm lấy cô đi nhanh một chút.

Anh vòng đuôi khăn choàng của cô quanh cổ, bọc kín cho cô.

“Đừng, cái này không phải thắt như vậy đâu.” Trần Nham ngăn cản.

Anh phớt lờ cô, “Nghe lời đi, đã lạnh vậy rồi mà còn muốn xinh đẹp gì nữa.”

“...”

Sau khi thấy Tôn Bằng, cảm xúc của Tôn Phi không có thay đổi gì lớn. Anh ta nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt lấp lánh, gọi một tiếng “Bằng Bằng”.

Tôn Bằng vỗ vai anh ta, rồi lại xoa mạnh đầu anh ta một cái, “Có đói bụng không?”

Tôn Phi gật đầu.

Tôn Bằng giúp anh ta sắp xếp gọn đồ trong túi vải, khoác lên trên vai anh ta, “Đi nào, đi ăn cơm.”

Tôn Phi gật đầu, quay mặt nói với nhân viên quản lý đang kết thúc công việc, “Đi đây, ăn cơm với Bằng Bằng.”

Nhân viên quản lý cười cười, “Được, anh ăn no một chút, ngày mai gặp nhé.”

Khi ba người đến quán, bên trong đã rộn ràng, hơi nóng bốc hầm hập.

Cường Tử đang ghi món cho một bàn khách, nhìn thấy nhóm Tôn Bằng đi vào, anh ta cười gọi nhân viên phục vụ ở quầy lễ tân tới, “Tiểu Vân Tiểu Vân, mau sang đây giúp một tay nào!”

Anh ta ném giấy bút cho nhân viên phục vụ đang vội vã tới, dẫn nhóm Tôn Bằng đi sang chỗ bên cửa sổ. Cái bàn này đặc biệt để lại vào tối nay, mấy món ăn nguội đã bày sẵn.

Vừa nói hai câu, bàn bên kia lại có người gọi.

Cường Tử quay đầu la to, “Tới đây tới đây...” Rồi nhìn Trần Nham hỏi, “Chị dâu, cô ăn món gì, tôi đi bảo đầu bếp làm.”

Trần Nham cười khản choàng, áo khoác, “Tùy ý đi, món gì cũng được mà.”

Tôn Bằng rót nước ấm cho Trần Nham và Tôn Phi, nói với Cường Tử, “Anh đi xuống bếp, em lo liệu đằng trước đi.”

“Được,” Cường Tử vội đi sang kia, lại quay đầu nói, “Anh kêu anh ấy làm giúp em một phần ruột già, cho nhiều dầu.”

Tôn Bằng vào bếp gọi thức ăn rồi quay lại, chưa kịp ngồi xuống, bên kia lại có người kêu, nhân viên phục vụ đã bận đến mức chân không chạm đất.

Tay anh chạm vai Trần Nham một cái, “Ăn ít đồ nguội trước đi. Anh giúp một tay đã.”

Trần Nham gật đầu.

Nhìn anh đi sang kia, Trần Nham gắp ít thịt bò bỏ vào đĩa Tôn Phi, để đĩa xuống, ánh mắt cô lại vô thức hướng về anh. Anh khom lưng, đang ghi món cho khách.

Cứ ngơ ngác nhìn như vậy, trong lòng chợt rất thỏa mãn.

Thế nào là hạnh phúc?

Có người đồng hành cùng bạn, phấn đấu vì bạn, hai người ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy ánh sáng hi vọng lóe lên trên đỉnh núi cao không thể với tới, đấy chính là hạnh phúc.

Tôn Bằng quay đầu nhìn sang phía cô, Trần Nham mỉm cười với anh.

Hạnh phúc không phải là đỉnh núi ấy, mà là quá trình cùng nỗ lực của chúng ta.

Xác định là anh, cho dù anh gặp phải khó khăn gì, em đều giúp anh, đi tiếp cùng anh.

“Nào nào nào, mọi người cùng cạn một ly trước đi!” Cường Tử giờ cao ly rượu, la lớn.

Tuy vụ án vẫn chưa kết thúc, nhưng anh an toàn trở về, anh ta đã vội vã đòi ăn mừng. Những ngày nay, cuộc sống tạm tối quá mức.

Bốn cái ly khê chạm vào nhau, bọt bia tràn ra ngoài.

Tôn Phi giơ cốc nước ấm ngậy ngốc cười rộ lên, tiếng cười ấy có tần số ổn định, cười khan năm, sáu giây, thu hút ánh mắt của người ở bàn bên cạnh.

Cường Tử, Tôn Bằng và Trần Nham nhìn nhau một cái, không hề quan tâm mà cười theo.

Cường Tử hỏi, “Tôn Phi, có muốn uống rượu không?”

Mắt Tôn Phi sáng lên, anh ta ngấn người một lát, nhếch khóe môi gật đầu.

Cường Tử đưa ly rượu đến bên môi anh ta, anh ta nhấp một miếng, thoát cái mặt nhúm lại, quay đầu “phì phì phì” sang bên cạnh.

Trần Nham và Cường Tử đều cười. Tôn Bằng rót nước lọc cho anh ta, mang theo ý cười hỏi, “Còn uống nữa không?”

Tôn Phi uống nước ừng ực, lắc đầu quây quây.

Anh ta có khẩu vị của trẻ con, không thể nào hiểu được thú vui của rượu.

Rượu vốn không dễ uống, người ta uống nó không phải vì mùi vị của bản thân nó. Chất cồn có thể khuếch đại vui sướng, giải phóng muộn phiền, nó có thể níu chân một người trưởng thành với lý trí bị đè nén phóng túng trong thiên đường không cần ngục trang.

Cường Tử và Tôn Bằng uống hết ly này đến ly khác, đặt hết mọi lời muốn nói, mọi tình nghĩa anh em vào ly rượu.

Trần Nham uống cùng bọn họ, nhưng tửu lượng của cô không tốt nên không thể hiện, uống ba ly bia là dừng lại.

Cường Tử uống đến mức hào hứng, còn muốn mời cô, Tôn Bằng cầm lấy cái ly trước mặt cô ngửa đầu dốc cạn.

Cường Tử uống mặt đỏ tía tai, hút thuốc, sáp lại bên tai Tôn Bằng nói, “Anh Bằng, anh biết em vui nhất điều gì không?”

Tôn Bằng cười cười, dùng răng nạy một chai bia, rót đầy cho anh ta, “Cường Tử, không nói chuyện nữa, uống bia đi.”

“Không!” Cường Tử vung tay một cái, “Anh để em nói!”

Mắt anh ta đỏ hoe, anh ta chỉ Tôn Bằng, yên lặng một chút, “Mẹ nó điều em vui nhất chính là kết giao với một người anh em như anh! Mấy cái chuyện trộm cắp thấp hèn đó anh tuyệt đối sẽ không làm!” Ngón tay anh ta chỉ Tôn Bằng, “Em nói cho anh biết, mẹ nó em vui nhất chính là có một người anh em như anh! Trần Nham!”

Trần Nham bị anh ta gọi giật nảy mình.

Anh ta quay đầu nhìn Trần Nham, “Cô tuyệt đối đừng có mà phụ lòng anh em của tôi. Cô phụ lòng anh ấy thì chính là đối đầu với Cường Tử tôi!”

Câu này là ai với ai vậy?

Trần Nham dờ khóc dờ cười, biết anh ta uống nhiều, cô rót ít bia vào ly của mình, giơ ly lên đỡ anh ta, “Cường Tử, anh yên tâm, tôi sẽ không phụ lòng anh ấy, chỉ cần anh ấy không phụ lòng tôi.”

Tôn Bằng uống cũng đã nhiều, nặng đầu nhưng ý thức vẫn rõ ràng.

Anh nghe thấy cô nói, sau khi chậm nửa nhịp anh ngược mắt lên, “Nói vớ vẩn gì đấy.”

Trần Nham cười một tiếng, đưa ly đến bên môi. Anh nắm cổ tay cô, “Đừng uống nữa...”

Cô lấy tay anh ra, “Đây là ly em mời Cường Tử, không thể không uống được.”

Trần Nham từ từ đứng lên, hai tay giơ ly về phía Cường Tử ở đối diện, giọng nói không lớn không nhỏ, “Trương Cường, tôi mời anh, lời muốn nói trong mấy ngày nay đặt hết trong ly này.”

“Chị dâu, cô khá lắm!” Cường Tử đứng lên, giơ ngón cái với cô, uống một hơi cạn một ly.

Uống đến cuối cùng, khách trong quán đã đi hết, Tôn Phi cũng bắt đầu ngồi không yên.

Trần Nham nhìn chai bia ngổn ngang dưới đất, Tôn Bằng và Cường Tử đã uống hơn hai thùng, vẫn đang tiếp tục.

Bọn họ là người hiếm khi buông thả, không muốn làm bọn họ mất hứng, cô dẫn Tôn Phi sang bên cạnh chĩnh tivi cho anh ta xem.

Cường Tử nhìn bóng lưng ngồi ở đầu kia của quán của Trần Nham, lại rót một ly bia cho mình và Tôn Bằng.

Đi toilet mấy chuyến, rửa mặt mấy lần, lại ăn thêm ít đồ ăn, ngược lại anh ta đã tỉnh rượu.

Cụng ly với Tôn Bằng, anh ta nói, “Anh Bằng, anh có nhớ không, đón tết năm ngoái xong quay lại, ở nhà anh, chúng ta... chúng ta đã uống hết thấy bốn thùng bia. Từu lượng của Trân Trân tốt, một mình cô ấy đã giúp chúng ta uống một thùng...”

Đột nhiên nhắc tới Khổng Trân, Tôn Bằng đầu nặng trĩu suốt nửa không phản ứng kịp, đảo cái tên này trong đầu một lần, anh hỏi, “Gần đây Khổng Trân thế nào?”

Cường Tử nói, “Không biết.”

“Không liên lạc với cậu ư?”

Cường Tử lắc đầu, còn cạn một ly, “Cô ấy đổi việc rồi, số điện thoại cũng đổi. Khoảng thời gian này bận việc của anh, nên em cũng không đến chỗ cô ấy ở xem thử, không biết có còn ở đó hay không nữa.”

Cường Tử xoa mắt, lại châm điều thuốc, “Cô ấy không chơi với chúng ta nữa mới phát hiện cũng nhớ cô ấy lắm.”

Tôn Bằng liếc Cường Tử một cái, cũng nghiêng đầu châm một điều, phả khói thuốc, hờ hững hỏi, “Thích người ta rồi ư?”

Cường Tử rầu rĩ rít hai hơi, nặn ra một câu “Không biết”.

Tôn Bằng cúi đầu, nhìn đầu thuốc từ từ cháy thành tro do ánh sáng.

Anh chợt nhớ tới lần cuối cùng gặp Khổng Trân.

Cô ấy hỏi anh, nếu như không có Trần Nham, liệu anh có thể ở bên cô ấy hay không.

Anh nói với cô ấy, anh chưa bao giờ suy nghĩ có nếu như hay không. Trên đời này cũng chưa từng có nếu như.

Cường Tử nói, “Lần trước em thấy Khổng Trân, cảm thấy cô ấy khác lắm.” Anh ta cười tự giễu, “Suýt nữa không nhận ra nữa rồi...”

Tôn Bằng liếm môi, rít mấy hơi thuốc, nói, “Ngày mai anh giúp cậu tìm cô ấy thử xem.”

Cường Tử lắc đầu, “Không cần đâu, chuyện của anh còn chưa lo xong kìa. Ngày mai em tự đi tìm, em có chuyện hỏi cô ấy.”

Anh ta cụng ly với Tôn Bằng, nốc một ly.

Anh ta nói tiếp, "... Mấy cô gái từ quê ra đi làm này, sợ là sợ bị lừa gạt. Sống khổ cực lâu quá rồi, tiền bạc, ô-tô, nhà cửa đặt hết trước mặt bọn họ, là đầu óc không phân biệt trắng đen được nữa, tốt xấu gì cũng không biết. Con gái trẻ tuổi xinh đẹp ai mà không thích, chờ đến khi già rồi thì làm thế nào, cũng không suy nghĩ kĩ về sau..."

Tôn Bằng nhìn chăm chú đèn đen ngoài cửa sổ, yên lặng hút thuốc, đầu óc trống rỗng, chỉ có cồn đang chạy tán loạn, tán loạn đến mức đầu anh phình lên. Anh đã không còn nghe được Cường Tử nói gì.

Chờ đến khi hút hết một điếu thuốc, có người bỗng vỗ cánh tay anh, anh mới dờ dẩn ngược mắt lên.

Trần Nham đặt tay trên vai anh, liếc Cường Tử nằm bò ra bàn một cái, "Sao anh để anh ấy uống ra như vậy?"

Tôn Bằng đã tỉnh táo một chút, "Tôn Phi đâu?"

"Năm bò ngủ bên kia kia."

Tôn Bằng chống bàn đứng dậy, Trần Nham đỡ anh.

"Còn đi được không? Phải đưa Cường Tử về nữa."

Anh đứng vững, ôm cô, "Anh không sao. Không cần đưa nữa, sang bên cạnh thuê phòng đi."

Trên con đường này chỉ có một nhà trọ.

"Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Tôn Phi đang ngủ mơ mơ màng màng bị đánh thức, cúi gắt đi đến nhà trọ cùng với bọn họ. Trần Nham nhìn ba người, người thì say rượu, người

thì buồn ngủ, dứt khoát thuê hai phòng tiêu chuẩn, để bọn họ ở cùng nhau không về nữa.

Khi đưa Cường Tử vào phòng, Tôn Phi vừa nhìn thấy giường là nằm lên ngay. Tôn Bằng liền để anh ta ở chung một phòng với Cường Tử. Sáng ngày mai Trần Nham có việc, tài liệu còn để ở nhà, cô vốn định đón xe về, Tôn Bằng nói về được, anh sẽ đưa cô. Anh không thể nào để cô về trong đêm một mình.

Không ai cố chấp hơn người uống say, Trần Nham nghĩ thôi bỏ đi, sáng mai dậy sớm một chút về lấy vậy.

Cô đi tắm trước, khi đi ra, Tôn Bằng đã mặc nguyên quần áo nằm ngủ trên giường. Hô hấp sau khi uống rượu rất nặng, thân thể phập phồng lên xuống theo. Cô gọi anh một tiếng, không hề phản ứng.

Cô không gọi nữa, giúp anh cởi áo khoác và giày một cách nhọc nhằn, đắp chăn.

Trần Nham nằm trên một chiếc giường khác, tắt đèn.

Rèm cửa sổ không kéo kín, một tia ánh trăng xuyên qua khe hở, rơi chệch trên mặt đất.

Cô nhìn chùm sáng ấy, dần bước vào mộng đẹp.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đêm Tĩnh Lặng

Máy sưởi chỉnh nhiệt độ cao, vào nửa đêm, Tôn Bằng ngủ cả người đổ đầy mồ hôi, trở mình mấy lần.

Quần giống như bị buộc vào chân, rất khó chịu, cuối cùng thức dậy vì bức bối.

Khi thức dậy, đầu anh vẫn còn rất nặng, đã gần tỉnh rượu nhưng cổ họng khô khốc.

Anh quay đầu nhìn, Trần Nham ngủ trên chiếc giường bên cạnh, đưa lưng về phía anh, một cánh tay để ngoài chăn, mái tóc đen che khuất nửa bờ vai.

Mùi trong phòng rất tẻ, mùi trên người anh còn tẻ hơn.

Anh khẽ khàng xuống giường, vén rèm cửa sổ, đường phố vẫn đang đắm chìm trong màn đêm mờ mịt. Anh mở hé cửa sổ để thay đổi không khí, dựa vào ánh trăng màu trắng nhìn thấy chai nước khoáng chưa mở trên bàn, uống hơn nửa chai, rồi đi vào nhà tắm.

Khi Trần Nham mở mắt ra, Tôn Bằng đang ngồi yên dưới đất bên đầu giường cô. Anh nhìn cô, một tay khoác bên thành giường.

Anh có vẻ như vừa tắm xong, khoác chiếc áo choàng tắm rộng rãi, giọt nước phủ trên tóc, trên khuôn mặt, lông mày và lông mi đều ẩm ướt.

Ánh sáng trắng nhàn nhạt trôi nổi trong phòng, ánh mắt anh dịu dàng như thế, đến mức trong khoảnh khắc cô đột nhiên thức dậy từ trong mộng, không hề hoang mang và sợ hãi.

Anh không ngờ cô sẽ thức dậy đột ngột như vậy.

Một bên má cô đang đè mái tóc dính vào gối, cô mở to mắt, bình thản yên lặng đón nhận cái nhìn chăm chú của anh.

Anh nhìn đôi mắt trong veo ấy, nhớ lại dáng vẻ rời lẹ của cô.

Khi đang lặng yên, anh vươn tay sang, vén tóc cô ra sau, bàn tay lưu lại trên gò má cô.

Lòng bàn tay chai sần mang theo chút ấm áp, cô khẽ chớp mắt, một phần quyến luyến tăng thêm trong ánh mắt.

Trong lòng Tôn Bằng rung động, nhìn cô có phần mê mẩn, ngón tay cái vuốt khước môi cô, lấn người tới, nhẹ nhàng hôn cái trán xinh đẹp của cô một cái, rồi lại hôn chóp mũi cô, phần môi trên vênh lên.

Ba nụ hôn này đều rất nhẹ nhàng rất khẽ khàng, tựa như lông vũ vậy, đôi chút nóng bỏng lướt qua.

Khi anh sắp rời khỏi, cô vươn tay ôm lấy cổ anh, im lặng kéo anh về phía mình.

Chiếc chăn mềm mại trượt xuống một nửa.

Anh ôm cô, bàn tay chạm đến bờ lưng mịn màng.

“Muốn sao?” Anh hỏi.

Trần Nham không lên tiếng.

Cầm anh cọ cổ cô một cái. Anh dang tay cởi áo choàng tắm, lên giường nằm bên cạnh cô.

Giường khẽ kêu cọt kẹt một tiếng, trong chăn, anh ôm trọn lấy cô. Trượt xuống dưới, hôn lên những đường cong quen thuộc với trái tim kia, vuốt ve, chậm rãi tìm kiếm sự ẩm ướt một cách kèm chế.

Cảm giác lên lên xuống xuống, Trần Nham cong người nghiêng đầu đi, nhìn về phía khoảng sáng nhạt lay động trên tường.

Ánh sáng lập lờ ẩy hắt vào từ ngoài cửa sổ cùng gió, giống như những gợn sóng gần tan đi trên mặt hồ, giống như tầng tầng cảm giác chi tiết mà mãnh liệt dâng lên trong thân thể giờ phút này. Cô khẽ nhếch môi, trong sự hỗn loạn bắt lấy vai anh.

Anh tiến tới, nhấc một bên chân cô lên, chậm rãi đưa mình vào thân thể cô.

Trong sự chuyển động nhịp nhàng, cánh tay đang quấn lấy eo cô của anh bỗng buông ra, anh hất tấm chăn phủ trên người bọn họ, thoát cái cảm giác mát lạnh tràn tới. Anh dùng sức nắm một bầu ngực của cô.

“Hôn anh...”

Anh cố ý rời cơ thể mình xa cô hơn một chút, gan bàn tay khẽ kẹp cầm cô, cánh tay dầm mồ hôi dè trước người cô.

Cô cúi đầu, bờ môi đến gần xương quai xanh của anh, dùng đầu lưỡi chạm lên, trêu ghẹo một cách vụng về.

Anh giữ cổ cô bắt cô ngẩng đầu, hôn một cách dữ dội.

Trong sự chiếm đoạt của anh, cô mở rộng thể xác và tâm hồn, giao phó trọn vẹn nơi chân thành nhất, riêng tư nhất của mình, không giữ lại một

chút nào.

Làm tình là chuyện thân mật nhất, vui sướng nhất, nhưng trong lòng lại có một phần bi thương, đó là sự cô độc và do dự không cách nào sẽ chia cùng anh.

Đó là cảm giác như thế nào?

Vùi sâu trong tiết tấu mà mình không thể nào điều khiển, trong khoảnh khắc đau đớn muốn đẩy anh ra, cô muốn ôm nhau chặt hơn, sâu vào nơi bí ẩn hơn.

Mỗi một lần đủ đầy đều kèm theo nỗi trống rỗng rời khỏi, sau mỗi khoái cảm đều là ánh lửa lập lòe chóng tàn. Rõ ràng đang hoan ái, nhưng lại cảm thấy không đủ, chưa đủ, vẫn chưa đủ. Hết thấy ý nghĩa thế tục đều hóa thành hư không, trong thân thể chỉ còn lại nỗi mê luyến, ham muốn tình dục, hoặc là sự chiếm giữ còn sâu sắc hơn tình dục.

Khi em không được anh chiếm giữ, thì đó là nỗi mất mát của em.

Gió lớn nổi lên bên ngoài, một góc rèm cửa sổ bay phần phật, cuốn vào một cơn gió lạnh.

Anh nằm ngửa, đầu cô gối lên trên bụng anh, để mặc cho mái tóc dài xõa trên người anh.

Một lúc lâu sau, anh nhấc nửa người lên, kéo chăn qua đắp cho cô.

“Nóng...” Cô đẩy ra.

Cả người đã ướt đầm mồ hôi, nên cô chỉ muốn hóng gió một chút.

“Đắp bụng đi...” Anh kéo một góc chăn, che phần bụng của cô.

Cô nóng thật nên khẽ cử động, để tấm chăn trượt xuống không để lại dấu vết.

Anh ôm người cô kéo cô lên, ôm lấy vai cô, khoác tay trên eo cô, như có như không che kín phần bụng của cô.

“Ngủ đi. Đặt đồng hồ báo thức, sáng sớm anh giúp em về nhà lấy đồ, rồi để ở phòng bảo vệ chỗ em.”

“Kể cho em nghe chuyện trước đây của anh đi...”

Cô nhắm mắt lại, lẩm bẩm.

“Muốn nghe cái gì?”

“Ừm... Từng làm công việc gì?”

Anh thấy cô đã buồn ngủ, kéo chăn qua đắp cho cô.

Anh ngẫm nghĩ, khẽ nói, “Nhiều lắm... Khi vừa rời khỏi nhà, đi làm ở Thâm Quyển chung với người khác, suýt chút nữa thì gia nhập băng đua motor rồi. Quá trẻ nên dễ bị gạt.”

Trẻ tuổi, một mình ở nơi đất khách quê người, trò giải trí cũng ít, người đi làm công chạp tuổi anh hẹn anh buổi tối cùng đi đua xe. Anh không có motor riêng, nên bọn họ cho anh mượn xe chạy. Quen biết nhau rồi, buổi tối một ngày ở bên ngoài, lái đến giữa đường, bọn họ đột nhiên nói với anh, có một cách lái xe kiếm tiền, có muốn làm cùng không. Anh hỏi là gì, bọn họ cười cười, không nói gì cả, chỉ nói là rất dễ, bảo anh đi theo xem.

Trên đường, ven lộ có một người phụ nữ vừa đi vừa gọi điện thoại, bọn họ chợt tăng tốc lao lên giật túi xách của cô ấy.

Người phụ nữ hoảng sợ giữ chặt bảo vệ chiếc túi, giằng co với bọn họ. Có một người không biết móc từ đâu ra một con dao găm, quơ lung tung mấy cái về phía cô ấy, la lớn mấy tiếng.

Nhìn người phụ nữ đang chảy máu kêu thảm thiết, Tôn Bằng ở cách xa mấy mét lúc đó đã ngăn người, phản ứng hai giây mới tăng hết tốc độ đuổi theo.

Mấy người đó chạy đi thật xa mới dừng lại, trên khoảng đất trống cười ha hả chia chiến lợi phẩm.

Một người trong đó lấy một tờ năm mươi đồng và một lọ kẹo cao su đã ăn một nửa trong túi xách đưa cho anh, cười nói, “Cho cậu một ít lấy may này, sau này mọi người chơi với nhau, còn nhiều đồ tốt hơn nữa.”

Anh không lấy, cả người đầm đìa mồ hôi lạnh.

Một người chơi khá thân với anh cười cười với anh, “Làm gì đó, khiếp sợ rồi à, còn không lấy đi.”

Anh sửng sốt một chút, xoay người định đi.

Mấy người kia nhìn nhau một cái, ung dung tiến lên trước chặn anh lại, thay đổi sắc mặt, “Có ý gì đó?”

Anh nói, “Tôi không làm.”

“Mẹ nó mày nói không làm là không làm à? Nói lại lần nữa cho ông nghe thử xem?”

Anh nhắc lại lần nữa, “Không làm.”

Đều là thanh niên chừng 20 tuổi, hai người trong đó tiến lên đánh anh. Anh tưởng tá cao lớn, bọn họ thoáng cái đã không khống chế được anh, tất cả cùng lên, vậy anh dưới đất dấm dãi.

Đang trong cơn giận dữ, có người muốn dùng dao, bị người dẫn anh nhập bọn ngăn lại.

“Bỏ đi bỏ đi, đừng gây ra án mạng.”

“Mẹ nó chứ, nói bỏ là bỏ à? Nó nói ra thì làm thế nào?”

Người nọ đập anh một đập thật mạnh, “Nó nói với ai chứ, cái thằng chết nhất.”

Có những con đường không phải do con người lựa chọn. Thế gian hỗn loạn có quá nhiều cám dỗ và biến số, khi bạn ý thức được bạn đang đi sai đường, cảm thấy mình không thể nào quay lại, thật ra bạn có thể quay trở lại.

Chẳng qua là con đường trở về rất gian khổ, rất khó khăn, nên bạn sợ hãi. Nhưng hãy can đảm, đương đầu vượt qua, bạn sẽ trở lại.

Mấy chiếc motor rầm rầm chạy đi, anh chịu đựng đau đớn bò dậy từ dưới đất, người không có một xu, nửa đêm mới về đến nhà trọ.

Sau lần đó, chỉ cần nghe ai nói làm chuyện kiếm tiền nhanh, anh đều sẽ đề phòng.

Theo đà tăng lên của tuổi tác và kinh nghiệm, những người gặp sau này, ai là người ngay thẳng, ai không đàng hoàng, anh nhìn gần hai lần là phân biệt được.

Con đường phía sau tuy vẫn gập ghềnh, nhưng cũng coi như bình an. Xã hội này, chỉ cần chịu khổ, muốn kiếm tiền không khó. Chuyển qua hai thành phố, cuộc sống yên ổn hơn một chút, anh về quê dẫn Tôn Phi đi.

Người nhà vốn còn giục anh về kết hôn, sau khi anh dẫn Tôn Phi đi, thì bọn họ lại không giục nữa.

Người ngoài nhìn vào, Tôn Phi là một gánh nặng. Đối với anh mà nói, Tôn Phi chính là người bầu bạn nơi đất khách quê người của anh.

Sắc trời ngoài cửa sổ sáng dần lên.

Tôn Bằng nhìn người ngủ yên trong vòng tay, trong lòng thấy an bình.

Có lẽ, ông trời đúng là có mắt.

Ông rõ ràng đang nhìn bạn tiến về phía trước, biết rõ hết thủy lựa chọn trong lòng bạn. Ông giấu thứ tốt nhất ở một nơi nào đó, nếu bạn đi nhầm đường, thì vĩnh viễn sẽ không gặp được.

Khi Trần Nham thức dậy, Tôn Bằng đã đi mất.

Cô tắm rửa mặc quần áo, nói mấy câu với Cường Tử, Tôn Phi vừa mới dậy ở phòng bên cạnh, rồi đi thẳng đến nhà đài.

Họp cuộc họp chọn đề tài buổi sáng xong, một nữ đồng nghiệp nói với cô, “Hôm nay tâm trạng trông khá quá nhỉ, có chuyện gì vui sao?”

“Hả?”

“Khi họp, không biết đã cười ngây ngô bao nhiêu lần rồi.”

Trần Nham cười cười, không nói gì.

Buổi sáng làm việc xong, cô muốn gọi điện thoại cho Tôn Bằng, đột nhiên nhớ ra di động của anh bị đồn cảnh sát tịch thu, vẫn chưa lấy lại. Cô gọi cho Cường Tử hỏi anh có ở quán không, định đi với anh tìm luật sư Hầu một chuyến, theo sát diễn biến mới nhất của vụ án.

Ai ngờ anh không có ở quán.

Trần Nham hơi hoang mang: Anh có thể chạy đi đâu? Về nhà rồi ư?

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Mâu Thuẫn

Buổi sáng, hội quán Sanda không có khách, nhân viên đều đang bận rộn sắp xếp thu dọn.

Cô gái trẻ ở quầy lễ tân nhìn thấy Tôn Bằng thì hơi ngạc nhiên mừng rỡ, hỏi sao lâu như vậy mà anh không đến chơi.

Tôn Bằng dựa vào quầy hỏi han cô ấy đôi câu, hỏi, “Nghe nói Trần Trần nghỉ rồi?”

Cô ấy vừa nghe, thì ra là đến vì Trần Trần, sự nhiệt tình trong lòng hơi lắng xuống, “À, nghỉ một khoảng thời gian rồi... Không lâu trước đây người bạn kia của anh cũng có đến hỏi.”

“Cường Tử ư?”

“Ừm, hình như là vậy.”

“Bây giờ các cô có liên lạc với Trần Trần không?”

“Không có.”

“Ai có không?”

“Em đoán không ai có đâu, cô ấy nghỉ đột ngột lắm, còn tiền lương nửa tháng chưa lãnh nhưng cô ấy cũng chẳng quan tâm.”

Trong lời nói thoáng có chút chua ngoa, Tôn Bằng không nói tiếp.

Cô gái liếc anh một cái, “Đừng lo cho cô ấy, cô ấy câu được chồng rồi nên mới ra đi đó.”

Tôn Bằng gật đầu, “Cô làm việc đi, tôi vào thăm nhóm anh Khuê một chút.”

Khi anh Khuê đi ra khỏi toilet thì đụng ngay Tôn Bằng đang đi vào. Anh ta mặc áo may ô đen quần dài đen, khăn lau mồ hôi vắt trên cổ, vừa đi vừa lau mồ hôi.

“Anh Khuê.”

Anh ta thoáng sững sốt, khóe môi có ý cười, “Sao hôm nay sang đây vậy? Mới sáng sớm.”

“Không có chuyện gì, tới xem một chút thôi.”

“Cô gái lần trước đâu? Sao không đến chung?”

Tôn Bằng mỉm cười như có như không.

Anh Khuê gật đầu, mời anh điếu thuốc, “Giám đốc Chu cũng đến, vừa tập xong, đang tắm bên trong đấy.” Anh ta nhìn anh, “Nghe nói cậu không làm ở chỗ anh ta nữa à?”

Máy sưởi đang bật, Tôn Bằng cởi áo khoác vắt sang một bên, “Ừm, nghỉ một khoảng thời gian rồi.”

Anh Khuê gật đầu.

Sáng thứ tư hàng tuần, Chu Tư Hồng sẽ đến đây luyện quyền một lúc, rồi đi bơi ở một khách sạn trong khu vực mới. Mỗi tuần, tất cả hoạt động thể thao của anh ta cơ bản là dồn hết trong nửa ngày này.

Tôn Bằng chính là do anh ta móc đi từ chỗ lương cao này. Làm tài xế riêng cho một ông chủ, lúc đó làm cho mấy người trong hội quán vô cùng ghen tị.

Tôn Bằng khoác tay lên thiết bị tập thể dục, “Hôm nay là thứ tư rồi à?”

“Chứ còn gì nữa.” Anh Khuê rút một hơi thuốc, “Bây giờ đang phát tài ở đâu mà quên cả ngày tháng thế.”

“Chưa đến mức đó đâu, mở một quán cơm nhỏ, vừa bắt đầu làm thôi.”

Anh Khuê liếc anh một cái, búng tàn thuốc lên tấm đệm của chiếc xe đạp tập thể dục bên cạnh, cảm khái, “Đãi ngộ chỗ giám đốc Chu tốt vậy mà cũng không giữ được cậu. Đã biết nhóc con cậu sớm muộn gì cũng là một ông lớn mà, im im giàu to.”

Tôn Bằng không tiếp lời anh ta, im lặng một chút, “Hỏi thăm anh chuyện này.”

“Hừm?”

“Biết Trân Trân đi đâu không?”

Anh Khuê nhìn anh, “Cô ấy hả? Nói là đi theo một người khách tốt lắm, thời gian người khách đó tới cũng không lâu, bây giờ thì không tới nữa. Tôi cũng không rõ lắm.” Anh Khuê chợt nhớ ra cái gì đó, dừng lại, quay đầu nhìn anh, hỏi dò, “Nhớ hai người thân lắm mà, cậu với cô ấy... không có cái gì chứ?”

Trong đầu Tôn Bằng trống rỗng, anh nheo mắt rút vài hơi thuốc, lắc đầu, “Không phải chuyện đó đâu, em luôn đối xử với cô ấy như em gái.”

Anh Khuê gật đầu, “Vậy thì tốt...” Anh ta ngẫm nghĩ, lại hờ hững nói, “Nói theo lương tâm thì mấy cô gái chỗ chúng ta quả thật đáng yêu vô cùng, trước trước sau sau cũng mấy người nghỉ rồi, không biết bây giờ sống thế nào.”

Nói mãi nói mãi, hai người đều im lặng.

Hút thuốc xong, Tôn Bằng đang định tìm một chỗ dụi tắt thuốc, ánh mắt quét nhìn xung quanh bỗng dừng lại, từ từ thẳng người lên.

Chu Tư Hồng đã tắm xong, đang xách túi thể thao đi từ phòng trong ra, giơ tay xem đồng hồ.

Khi rút tay vào túi quần thì anh ta nhìn thấy bọn họ.

Anh Khuê cười nhạt một cái, “Giám đốc Chu, đi đường cẩn thận.”

Chu Tư Hồng gật đầu với anh ta một cái, liếc nhìn sang, quan sát Tôn Bằng, “Tối chơi à?”

Từ sau khi Tôn Bằng âm thầm rời khỏi chỗ anh ta, đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt.

Giữa bọn họ có rất nhiều điều chưa lật bài với nhau, nhưng trong lòng lại rõ mười mươi.

Nếu như phụ nữ có một thứ mơ hồ như giác quan thứ sáu, thì đàn ông đối với người cạnh tranh cùng giới cũng có cảm giác nhạy bén vượt qua khỏi sự thật khách quan giống như vậy. Cảm giác này sẽ tạo thành một “trận” đặc thù, giống như mạch nước ngầm thâm luân lách ngang dọc dưới đá, hình dáng, sự vô hình va chạm vào nhau vô cùng mạnh mẽ.

Yết hầu Tôn Bằng lặn một cái, anh nói một cách ôn hòa, “Chuyện chiếc xe, thật ngại quá, nên nói với giám đốc Chu anh một tiếng. Dù sao

cũng là chuyện xảy ra khi ở trong tay tôi.”

Thân phận vừa thay đổi thì thái độ sẽ thay đổi. Giờ đây anh đã không phải là người dưới quyền anh ta nữa, nên đã ít đi phần kính cẩn trước đây.

Chu Tư Hồng nhìn anh, nhếch khóe miệng, “Vụ án kết thúc rồi ư?”

“Vẫn chưa.”

Anh ta gật đầu, “Gần đây trong tay có nhiều việc, nên chuyện chiếc xe toàn do lão Lý rầy rà, nhưng tôi tin cậu.”

Tôn Bằng không lên tiếng.

Anh Khuê ở một bên nghe chuyện như lọt vào trong sương mù, nhưng anh ta cũng cảm nhận được bầu không khí tế nhị giữa hai người này.

Anh ta ra mặt giảng hòa, “Giám đốc Chu, hôm nay tôi thấy vai anh có hơi cứng, bình thường chú ý một chút, đừng ngồi lâu quá.”

Chu Tư Hồng chuyển ánh mắt sang anh ta, rồi lại nhìn Tôn Bằng, “Đi đây.”

Anh Khuê thấy anh ta đi xa, nhìn Tôn Bằng, hờ hững nói, “Nghe anh trai khuyên một câu, hễ là chuyện có thể nhịn thì nhịn một chút, đừng chuốc phiền phức cho mình. Có những người không trêu vào được đâu, cứ tránh đi.”

Đầu thuốc lá vẫn ở trong tay.

Tôn Bằng đi tới dụi tắt trên sọt rác, vỗ vai anh Khuê, “Em cũng đi đây. Nếu có tin tức của Trân Trân, thì báo cho em biết một tiếng.”

*****

Xe cô chạy qua lại trên đường, Cường Tử đứng bên một buồng điện thoại bỏ hoang, nhìn xa xa một người phụ nữ mặc áo da bước xuống một chiếc BMW.

Một người đàn ông trung niên hơi hói đầu bước xuống từ bên ghế tài xế, mở cửa sau xe, lấy mấy chiếc túi đưa cho cô ấy, nói với cô ấy mấy câu, rồi lên xe rời khỏi.

Cường Tử gần như không nhận ra đó là Khổng Trân.

Cô xách túi, khe khẽ ngâm nga đi về phía một tòa nhà chung cư ở bên cạnh, giơ tay vén lọn tóc quăn rơi bên gò má ra sau tai.

“Khổng Trân!”

Cô quay đầu lại, thấy rõ người gọi mình, vẻ hân hoan trên mặt biến mất.

Cường Tử đi đến trước mặt cô, trong lòng dịu xuống một chút, nói chuyện với cô bằng nét mặt, giọng nói như trước đây, “Trân Trân, sao em đổi số điện thoại vậy? Tìm em khắp nơi không được, mọi người đều lo lắng rồi.”

Khổng Trân bình tĩnh nhìn anh, một hồi lâu sau, “Sao anh lại đến đây?”

Khi một người thật sự muốn tìm một người, có quá nhiều cách.

Sau khi hỏi thăm người xung quanh phát hiện không có kết quả gì cả, Cường Tử nhớ ra cô từng có một người chị em thân đi làm cho một nhà máy bóng đèn ở ngoại ô. Nhưng anh chỉ có ấn tượng lơ mờ về cô gái đó, không biết cô ấy tên gì, cũng không nhớ tên nhà máy, chỉ nhớ phương hướng đại khái của nhà máy đó.

May mà bên ấy chỉ có một nhà máy bóng đèn, trước khi Tôn Bằng xảy ra chuyện, anh đã đi đến cổng nhà máy ngồi xõm chờ hơn mấy ngày, muốn thử vận may. Đương nhiên toàn uổng công. Sáng hôm nay ở trong nhà trọ, sau khi thức dậy, anh loáng thoáng nhớ ra lời nói tối hôm qua, một hồi kích động dâng lên trong lòng, nên lại đi đến đây.

Chính xác là trùng hợp như vậy. Anh vừa đến cổng là nhìn thấy dăm ba cô gái vừa làm ca đêm xong phờ phạc đi ra ngoài. Trong đầu anh rõ ràng không nhớ mặt mũi của cô gái kia, nhưng ngay sau đó, anh nhìn một cái là nhận ra cô ấy.

Cô gái đề phòng nghe anh nói mục đích đến đây, nói ấp úng bằng chất giọng miền nam, “Bây giờ tôi cũng không có số điện thoại của cô ấy, biết đại khái cô ấy ở bên kia thôi, không bằng anh đến đó chờ đi.”

Khổng Trân hiện đang ở tòa nhà chung cư kiểu xưa bên đường cái. Cô không cần trả tiền thuê nhà.

Không phải vì có người trả giúp cô, mà là vì căn nhà vốn là của người kia.

Căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách, trang trí không mới lắm, nhưng rất có dáng vẻ của một ngôi nhà, cái gì cũng có.

Cô rót cốc nước cho Cường Tử, lấy một túi nhãn tươi trong tủ lạnh.

“Sao tìm đến đây được vậy?” Khổng Trân bóc nhãn, thờ ơ hỏi.

“Hỏi người bạn kia của em.”

Cô ngược mắt, “Ai cơ?”

“Tên gì nhỉ... Phương Viên?” Trước khi đi anh tùy tiện hỏi nên cũng không nhớ rõ.

Khổng Trân cup mắt, nhìn móng tay mình bóp vỡ trái nhãn, nước chảy ra. Bóc hết vỏ, đầu ngón tay của ngón trỏ và ngón cái cô nhẹ nhàng cầm hai đầu, đưa cho anh, “Tới tìm em làm gì?”

Cô đã làm móng tay, hạt kim cương sáng lấp lánh dính trên nước sơn móng màu hồng.

Cường Tử lạng người nhận lấy trái nhãn, bỏ vào miệng, nhai hai cái, không biết là mùi vị gì.

Nhả hột ra, ánh mắt anh vô thức dừng lại trên chiếc ghế bên cạnh.

Trên đó là mấy chiếc túi mua sắm cô tùy ý để xuống sau khi vào cửa.

“Mua không ít đồ nhỉ.”

“Ừm.” Khổng Trân rút một tờ khăn giấy lau tay, đổi chủ đề, “Đúng rồi, lâu lắm không liên lạc, gần đây mấy anh sống thế nào? Quán vẫn ổn chứ?”

“Bình thường thôi...” Cường Tử ngẫm nghĩ, “Anh Bằng dính vào một vụ kiện... Có điều chắc cũng không có chuyện gì đâu.”

Khi nghe anh nói đến kiện cáo, Khổng Trân thoáng sửng sốt, nhưng rồi lại cười một cách lạnh nhạt, “Mạng anh ấy cứng như vậy, đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì rồi.”

Cường Tử nhìn khuôn mặt hờ hững của cô, một chút ảo tưởng còn sót lại nơi đáy lòng hoàn toàn tan biến.

Cô đã thay đổi, thay đổi vô cùng chân thật so với lần trước.

Từ nhỏ đến lớn, bất kể ở đâu, thì anh cũng đều là nhân vật nhỏ, cũng yên tâm làm một nhân vật nhỏ, chưa từng nói đạo lý lớn lao gì với người khác.

Giờ phút này, anh liếm đôi môi khô khốc của mình, thử nặn ra lời nói dưới đây từ trong cổ họng.

“Trân Trân, nghe anh Cường một câu, có những thứ bây giờ chúng ta không có, nhưng sau này sẽ có. Làm người không thể vội vàng được, muốn cái gì là có ngay cái đó, đó là đường không chính đáng. Đi đứng đắn là tốt, đi không đứng đắn thì bên cạnh sẽ không còn lại một ai, cuối cùng mình ở nơi nào cũng không biết. Ba người chúng ta chơi với nhau một năm rồi, mọi người đều thật lòng thật dạ. Nếu ai có lỗi với ai, thì tuyệt đối đừng để trong lòng, không ai rắc tâm làm hại ai đâu.”

Trân Trân cup mắt, nghe anh nói những lời vô vị thật tâm thật ý này, trong lòng đầu tiên là khổ sở, rồi sau đó là đau đớn. Đau như ngạt thở vậy.

Cô mở to mắt, cố kìm không rơi lệ, hơi hắt cằm, “Chẳng biết anh đang nói cái gì nữa...”

Cô quay đầu đi, ánh mắt rơi trên mấy chiếc túi giấy trên ghế.

Hàng hiệu đúng là hàng hiệu, ngay cả túi đựng nó cũng đẹp, tiếng Anh viết làm cho người ta đọc không hiểu, vẽ bóng bẩy cao cấp hiện lên trên mặt túi.

Kể từ khi chuyển đến đây, cô cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người, không có ràng buộc, cũng chẳng quan tâm. Khi tắm trong nhà tắm có nước nóng 24 giờ, khi khoác lên người bộ quần áo hàng hiệu, khi bước xuống chiếc xe BMW đón nhận ánh mắt hâm mộ của người qua đường, những niềm vui và thỏa mãn kêu gào trong lòng ấy đều chân thật như thế.

Sự chân thật trước nay chưa từng có.

Chỉ khi vào đêm, cô bật tivi chơi điện thoại di động, một mình nằm trên chiếc giường rộng hai mét lót nệm Simmons, cô mới có một chút cô

độc và bất an. Nhưng khi mặt trời mọc, những cảm xúc yếu ớt ấy sẽ tự động tiêu tan, so với những đau khổ trước đây thì không đáng nhắc tới.

Hết thấy mọi thứ, cô đều không hối hận.

Tối ngày Tôn Phi đi lạc, cô thần thờ một mình rời khỏi nhà Tôn Bằng, chờ đèn đỏ trên vạch dành cho người đi bộ. Một chiếc xe màu đỏ sắp quẹo cua cũng đang chờ.

Cô nhìn từ xa xa, trên ghế phụ của chiếc xe ấy không phải là một người mà là một con chó lớn. Nó chống đầu ra ngoài cửa sổ, lè lưỡi hóng gió.

Cô gái ngồi trên ghế tài xế hình như là đang nhai kẹo cao su, quai hàm khê động, trong lúc lơ đãng liếc cô một cái qua cửa sổ. Đèn đỏ chuyển xanh, xe vù một tiếng chạy đi.

Gió quá lạnh, thổi đến mức khiến mặt cô đau, mắt cô đau. Khổng Trân đứng tại chỗ, tay che miệng lại, nước mắt rơi lã chã.

Anh nói, anh chưa bao giờ suy nghĩ nếu như.

Anh nói, trên đời này không bao giờ có nếu như.

Nhưng em vẫn cứ muốn nghĩ.

Nếu như em sinh ra nơi thành phố phồn hoa này, nếu như bố mẹ em hòa nhã có học thức, nếu như em không có nhiều anh chị em như vậy, nếu như em không bỏ học, nếu như em có một công việc vẻ vang, nếu như có những cái nếu như ấy, liệu khi không có cô ấy, anh có thể chọn em hay không?

*****

Lúc Tôn Bằng ra ven đường lấy xe, chiếc xe thể thao bên đường nhẩn còi với anh một tiếng.

Chu Tư Hồng bước xuống xe, trên tay vắt chiếc áo đã bọc kĩ càng, “Này.”

Tôn Bằng nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, đi sang.

“Áo của Trần Nham, cậu đưa cho cô ấy giúp tôi.” Chu Tư Hồng đưa áo cho anh.

Tôn Bằng tựa như nghe không hiểu anh ta nói gì, nhìn anh ta, rồi lại nhìn món đồ trên tay anh ta, khựng lại, vươn tay nhận lấy.

Là chiếc áo khoác màu xám đậm của cô, đã giặt qua, là thẳng thơm để trong túi nhựa trong, giống như một chiếc áo mới.

“Hôm đó vì chuyện của cậu mà buổi tối cô ấy đi tìm tôi, lúc đi... quên cầm theo.” Anh ta thản nhiên nhìn anh một cái, trong giọng nói cố ý ngập ngừng mang theo một chút mờ ám.

Mỗi người sinh ra đã mang theo một phần ác độc.

Tuyệt đại đa số sẽ áp chế trong quá trình trưởng thành, giấu phần ác đó đi, để cho bản thân thiện lương tốt đẹp nhận được sự công nhận của người khác. Đây là sự thay đổi đối với bản thân để thích ứng với việc sinh tồn. Nhưng có một số người, từ khi sinh ra, anh ta đã là kẻ mạnh trong rừng rậm, bọn họ không cần áp chế bản tính của mình, bọn họ có thể tùy theo ý mình trút hết ác ý rõ ràng có từ lúc sinh ra lên người bạn.

Người càng cố chấp, thì ta càng muốn thấy người đau đớn lẫn lộn khắp nơi, nhìn người bị ta giẫm đạp dưới chân, để người biết rõ ràng rãnh trời ngăn cách giữa chúng ta. Ta chơi với người, cũng là nể mặt người.

Gần trưa, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống đất, Tôn Bằng như bị đóng băng, cầm chiếc áo, nghe thấy tiếng tim đập “thình thịch” ở nơi sâu nhất trong cơ thể, cái này tới cái khác.

Chu Tư Hồng nhìn anh, trước khi lên xe để lại một câu, “Đối xử với cô ấy tốt một chút, cô ấy rất tốt đấy.”

*****

Trong nhà là mùi nhãn ngọt ngào.

Khổng Trân im lặng bóc một hơi rất nhiều trái, để bên tay, không lấy đĩa đựng nhưng cũng không ăn.

Cường Tử đưa tay ra, nắm cổ tay cô, ép buộc cô dừng động tác lặp lại đó. Trong cổ họng anh như có đờm chặn lại, không nói nên lời.

Nuốt nước bọt mấy lần, anh thuyết phục cô lần cuối cùng, “Trân Trân, anh biết một mình em ở đây không dễ dàng gì. Em nghe lời anh Cường Tử đi, cố gắng tìm một công việc, chúng ta sẽ giống như trước đây, có được không?”

Cô nhìn anh, lắc đầu, “Không được.”

“Trân Trân... em...”

“Không được!” Khổng Trân đột nhiên la lớn một tiếng, trong khi hất tay anh ra thì kéo bay chiếc túi nilon trên bàn.

Trái nhãn đã bóc vỏ, chưa bóc vỏ văng vương vãi ra ngoài, nước nhãn bắn tung tóe lên người, lên mặt Cường Tử. Anh ngơ ngác nhìn, hô hấp dừng lại trong nháy mắt.

Anh khựng lại, nắm nắm tay, tiến lên một bước ôm lấy cô, đè đầu cô vào ngực mình.

Cô gào thét, hai cánh tay đùn đẩy giãy giụa. Cường Tử cũng nổi máu nóng, ôm cô gắt gao, cơ bắp cả người căng chặt.

Một lát sau, người trong lòng không nhúc nhích nữa, chỉ còn lại sống lưng run rẩy.

Nước mắt như nước tràn đê, liều mạng chảy ra ngoài, hai cánh tay ôm hông anh, giống như ôm tấm gỗ nổi cuối cùng.

Đừng quan tâm đến em nữa.

Các anh đừng ai quan tâm đến em nữa.

Để cho em sa đọa đi, sa đọa đến nơi tận cùng, nơi sâu nhất, để xem kết quả, xem thử rốt cuộc có cái gì, so với sống không bằng một con chó còn đau khổ hơn.

Mắt Cường Tử đỏ hoe. Anh ôm cô thật chặt, đặt cằm trên trán cô.

Trong tiếng khóc nức nở đè nén của cô, trái tim anh như bị cái gì đó xoắn mạnh lấy, càng xoắn càng chặt, gần như vỡ tan.

Nghèo là cái tội sao?

Trong lòng anh rất muốn chất vấn: Nghèo, thật sự là cái tội sao?

Trên con đường xe cộ qua lại như mắc cửi, Chu Tư Hồng đang định đóng cửa xe, một sức mạnh đột nhiên kéo cửa về hướng ngược lại.

Anh ta mất trọng tâm, còn chưa điều chỉnh xong, thì giãy kể tiếp, một sức mạnh hung dữ lôi anh ta ra khỏi xe.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trở Về Vị Trí Cũ

Liên lạc với Tôn Bằng không được, Trần Nham tự đi tìm luật sư Hầu.

Luật sư Hầu rất vui nói cho cô biết, lời khai của thủ phạm chính cứ căn Tôn Bằng không buông trước đó có sơ hở, sau khi điều tra nhiều lần thì nhiều điểm đều không khớp. Bây giờ đầu đuôi vụ án đã rõ ràng, không có rủi ro gì nữa. Hiện tại anh ta tràn đầy lòng tin, bảo Trần Nham hãy thoải mái, thư giãn.

Cô cảm ơn luật sư Hầu. Luật sư Hầu cười nói, “Trần Nham này, dù sao thì tôi cũng thấy được vẻ mặt vui cười của cô rồi.”

Trần Nham cười ngượng ngùng, nói tạm biệt.

Buổi trưa có nhiều việc phải giải quyết, làm việc xong thì trời đã tối.

Ra khỏi cổng cơ quan cô gọi điện thoại cho Cường Tử, kết quả Tôn Bằng vẫn không ở trong quán.

Cường Tử nói, “Tôi đón Tôn Phi rồi, cũng cả một ngày không thấy anh ấy, đoán chừng ở nhà ngủ bù đấy.”

Trần Nham cúp điện thoại, nghĩ, thiếu điện thoại di động đúng là bất tiện.

Cuối cùng, cô vẫn quyết định đi đến chỗ anh xem thử.

Cô bắt chuyến xe tối tới nhà anh, mở cửa vào nhà.

Trong nhà đen kịt. Không có ai.

Cô bật đèn, để túi xách lên bàn, cởi khăn choàng găng tay. Cô đứng yên thở một hơi, không nghĩ ra được anh còn có thể đi đâu.

Cô rót cốc nước, vừa uống vừa vào phòng, bật đèn.

Trong khoảnh khắc ánh sáng tràn ngập cả căn phòng, Trần Nham ngậy cả người.

Cửa sau đang mở, anh đứng đưa lưng về phía cửa trên ban công, tan ra trong bóng đêm, chẳng quan tâm ánh đèn đột nhiên sáng lên sau lưng.

Trần Nham nhìn anh, không nhúc nhích.

Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô quá mức quen thuộc bóng lưng như thế. Anh luôn như vậy, vào thời điểm cô độc yếu ớt, anh dễ dàng vút bóng lưng như thế cho thế giới.

Cô quan sát một lúc, để cốc xuống, đi sang.

“Tôn Bằng.”

Hai giây sau, anh khẽ nghiêng mặt sang một chút, là giọng nói dịu dàng thả lỏng, “Tan làm rồi ư?”

“Ừm...”

Cô miễn cưỡng nhìn thấy đường nét cằm nửa bên mặt anh, một ít đuôi mày khóe mắt.

Ánh mắt hướng xuống đất, vài mẫu thuốc lá méo mó rơi vương vãi.

Cô chưa từng thấy anh như vậy, cảm giác đó khiến cô sợ hãi.

Cô lẳng lẳng chờ một hồi, anh không nói gì, cũng không có bất kì động tác nào.

Nghiêng người một chút, cô khẽ dựa vào cánh cửa, để gần nửa người đắm chìm trong ánh đèn phòng, nhìn không trung, cũng đứng im như vậy.

Gió rét thổi vào, thổi tấm rèm vải giữa hai chiếc giường nhỏ đóng đưa.

Nếu như lại có thêm một tin tức xấu nữa, vậy thì hãy để nó đến chậm một chút, chậm một phút, một phút là được. Để cô hưởng thụ giây phút yên bình này.

Chăn trên hai chiếc giường gấp ngay ngắn. Tấm chăn trên giường anh chưa gấp, cuộn thành một nhúm, trên đó có một chiếc áo khoác màu đen của anh, còn có một chiếc áo trùm cái túi của phòng giặt.

Trần Nham chậm rãi đứng thẳng người.

Là áo của cô.

Tối hôm ấy, trong lúc hoảng loạn, cô đã bỏ quên trong phòng Chu Tư Hồng.

Cô nhìn về phía anh, lơ mơ cảm giác được chuyện gì xảy ra.

“Tôn Bằng, em không có.”

Giọng cô vô cùng bình tĩnh, chữ cuối cùng gần như chỉ có âm bật hơi yếu ớt.

Khi chút hơi ấy tan đi, cô nhìn thấy lưng anh khẽ phập phồng một cái, một lát sau, anh rốt cuộc xoay người lại.

“Em không có...” Cô nhắc lại lần nữa, khẽ khàng mà kiên định.

Nhếch khóe môi một chút, anh mỉm cười với cô, nếu như cái đó xem như là một nụ cười.

Trong ánh sáng mờ mờ như thế, cô vẫn nhìn thấy khóe mắt xanh đen mà anh cố hết sức che giấu.

Trần Nham thầm hoảng sợ, nhưng không nói gì cả, dời ánh mắt đi, dồn nén cảm xúc lẫn lộn đang trào dâng trong lòng.

Anh đi tới, khẽ kéo tay cô đi từ từ đến bên giường, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Cô cụp mí mắt, mím chặt môi nhìn anh.

Dưới ánh sáng màu trắng chói mắt, vết bầm đen nơi khóe mắt anh thêm rõ ràng, dưới vết xanh đen ấy là máu màu tím đen, ngهن trong mạch máu mỏng manh.

Anh thấy rõ đôi mắt run run của cô nhìn đắm đắm vết thương của anh, sau khi im lặng xem xét thì giao với ánh mắt anh.

Anh giơ một tay, vuốt ve cánh tay cô một cái.

Cách chiếc áo phao dày, cái chạm này không có xúc cảm, không có bất kì độ ấm nào.

Một bàn tay anh nắm hờ đôi tay cô trên đùi, anh nói một cách bình tĩnh: “Trần Nham, anh biết em không có. Là anh không chăm sóc tốt cho em.”

Hai cánh tay anh từ bên hông cô đưa về phía sau, ôm chặt, đè lên để lộ đường eo nhỏ hẹp trên chiếc áo phao dày. Vải vóc ma sát phát ra tiếng sột soạt, anh từ từ kê đầu vào bụng cô, cuộn tròn trước mặt cô.

Khi một người đàn ông không cách nào bảo vệ người phụ nữ của mình chu toàn, cái cảm giác thất bại ấy sẽ như lũ quét bùng nổ, nhấn chìm tất cả sự tự tin và hoài bão.

Anh trách mình không chăm sóc tốt cho em, bởi vì anh không có năng lực, nên mới khiến em long đong.

Anh như một khối sắt cứng rắn, hàn trên người cô. Cô buông thõng hai cánh tay, để mặc anh ôm.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, cô có một ước nguyện: Nếu như có kiếp sau, nhất định phải làm một bụi cỏ nhỏ.

Tùy tiện mọc lên ở đâu đó, dù cho bị gió thổi mưa dầm, nghiền ép giẫm đạp, thì mùa xuân sang năm vẫn phá đất đón gió, mặc ý sinh trưởng, không cần khắc ghi năm tháng, không cần chia ưu, khuyết điểm, không có nỗi đau khi bị tổn thương, càng không có sự nặng nề của cuộc sống.

Sinh ra làm người, quá mức nặng nề, luôn luôn có sự thất bại muôn hình vạn trạng, ép buộc bạn sống như sắt vụn, tôi luyện thành thép.

*****

Đầu đường vào đêm đông, rất lạnh.

Cường Tử chụm tay bên miệng hà một hơi khói trắng, nhìn Tôn Phi. Tôn Phi đã lạnh đến mức run lấy lấy, môi tím tái, nháy tại chỗ.

Cường Tử cầm điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa sổ hơi sáng kéo rèm cửa kia, không từ bỏ ý định gửi thêm một tin nhắn nữa.

Trân Trân, em xuống đây.

Cô nhanh chóng trả lời: Anh còn tới làm gì, đừng làm phiền em nữa được không? Bị bệnh hả!

Khổng Trân để điện thoại di động xuống, trong lòng hồi hận không thôi. Cô không nên nhất thời mềm lòng mà cho anh số điện thoại. Lúc này mới mấy tiếng mà đã lại đến tìm nữa?

Người đàn ông trong nhà tắm tắm xong, trần như nhộng đi vào, chỉ khoác chiếc khăn tắm lớn trên vai.

Ông ta ngồi xuống bên chân cô, nhìn cô, sờ chân, mắt cá chân cô, tay mơn lên theo bắp chân, từ từ cúi người.

Khổng Trân vừa đặt di động xuống dưới gối, hai cổ chân chợt bị kéo xuống phía dưới.

Thân thể mập mạp nằm úp sấp nhúc nhích lên xuống trên người cô.

Điện thoại di động lại rung “rùm” một tiếng, cô nhắm mắt lại, khẽ thở gấp.

Lát sau, người đàn ông nhấc thân trên, rướn người về phía tủ đầu giường, tay kéo ngăn kéo lục đồ.

Ông ta lăm bắm, “Dùng hết rồi à?”

“Hình như trong nhà tắm vẫn còn thì phải.”

Ông ta rì rì bò dậy.

Cánh cửa sổ đóng chặt bỗng mở ra, tấm rèm mỏng vừa sắp bị gió thổi phồng ra thì lại bị túm sang một bên. Tiếp đó, Cường Tử nhìn thấy khuôn mặt Khổng Trân, khảm trong ánh sáng vàng nhạt.

Khoảnh khắc này, cả con đường huyền ảo bị gió thổi tan.

Anh ngược đầu nhìn cô đăm đăm, không cách nào thấy rõ nét mặt cô, anh kích động gọi điện thoại.

Ổng nghe vừa đặt bên tai, khuôn mặt ấy lại biến mất nơi cửa sổ, giây tiếp theo cửa sổ bị đóng sập lại.

Anh há miệng, vẫn chưa kịp nói gì cả, bên tai truyền đến một câu “Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy”.

Dòng xe trên con đường sau lưng anh lao nhanh thét gào, anh giữ tư thế gọi điện thoại, ngây ra như phỗng.

Sau đó, mọi âm thanh bỗng tràn tới theo gió, nhấn chìm anh hoàn toàn.

*****

“Em đã ở trong thang máy, anh đến đâu rồi?” Phùng Bối Bối nói đầy ngọt ngào, đi ra khỏi thang máy.

Bạn trai nói anh ta đang chờ ở cửa chính.

Cửa kính của cửa chính tự động mở ra, cô theo bản năng soi mình qua tấm kính từ từ trượt ra, vén tóc một cái. Gió lạnh bên ngoài ùa vào mặt, cô chỉnh khăn choàng một chút.

Trời thật sự lạnh rồi, cô ở xa xa nhìn sang, người đàn ông không ngồi trong xe, mà đang đứng chờ cô trên lối đi bộ bên cạnh xe.

Cô mỉm cười đi tới, “Sao không ngồi trong xe, bên ngoài lạnh thế mà...”

Lên xe, anh ta hỏi, “Muốn ăn gì nào? Đầu tiên thì báo cáo với lãnh đạo, buổi trưa phẫu thuật ba ca liền, đói muốn chết rồi.”

Bối Bối liếc anh ta một cái, “Vậy thì cơm Trung Quốc được rồi.”

Xe khởi động, chậm rãi lên đường.

“Anh thấy, hay đi Hạc Lâm ăn đi, mùi vị thanh đạm một chút.”

“Thế nào cũng được.”

Một chiếc Jaguar màu đỏ đậu ven đường, vụt qua ngoài cửa xe bọn họ.

Anh ta nói đùa, “Chiếc xe đó tốt lắm, gần đài truyền hình của các em xe sang không ít đấy.”

Phùng Bối Bối chớp mắt một cái, không nói gì.

Hai ngày rồi, cô không ngờ nó vẫn đậu ở đây.

Bỗng nhiên nhớ lại, trước đây điều khiến bản thân mình mê đắm đến thất điên bát đảo, chính là vẻ phóng khoáng, sự rộng rãi tùy ý này của anh ta. Việc đời thấy nhiều thì sẽ biết, không phải tất cả người giàu đều hào phóng như thế. Có người ôm một số tiền lớn, nhưng thường soi mói đến mức khiến bạn không thể nào tưởng tượng được. Nhưng bây giờ, đối với loại “vung tiền” của người đàn ông này, cô đã không còn bất kì hứng thú nào.

Nếu bạn yêu một cơn gió, thì tốt nhất là cách thật xa. Chạy theo gió, kết quả đẹp nhất là chạy đến mức sức cùng lực kiệt, bản thân bơ vơ giữa đường; kết quả xấu nhất là bị anh ta cuốn vào, cuối cùng thương tích đầy mình cũng không tự biết.

Con người luôn luôn phải trải nghiệm mới có thể trưởng thành, mà kinh nghiệm của cô gái xinh đẹp sẽ luôn nhiều hơn.

Vào những đêm đột nhiên đa cảm, hoặc một mình lái xe trên đường, cô thường bật khóc ghen ngào, cả người bị nổi ân hận bao lấy. Rất nhiều người xem kinh nghiệm của bản thân như vốn liếng để khoe khoang, nếu như có thể, cô không hề muốn có kinh nghiệm. Khát khao trong xương tủy cô là cuộc sống chân chất nhất đơn giản nhất, nhưng càng đi tới, cô luôn

phải đối mặt với sự cảm dỗ gấp đôi, thử thách gấp bội người khác. Trong mắt người khác, cô tựa như trời sinh là đã phải xuất sắc muôn phần, viết lên câu chuyện một mình.

Xe chậm rãi dừng ở ven đường, “Đến rồi!”

Người đàn ông đậu xe xong, tắt máy, cởi dây an toàn, trong xe yên tĩnh lại.

Phùng Bối Bối không nhúc nhích, nhìn thẳng phía trước.

“Sao vậy?” Anh ta nhìn về mặt cô, nắm lấy tay cô.

Cô mỉm cười ngọt ngào với anh ta, giọng nói chậm lại có chút trịnh trọng hiếm thấy, “Muốn nói cho anh biết một chuyện...”

“Được, em nói đi.”

“... Trước đây em... từng phá thai.”

“...”

Trầm mặc một hồi, cô xoay mặt nhìn anh ta, mỉm cười mang theo chút quyến rũ nhàn nhạt, “Thật ra không đói lắm, em không muốn ăn cơm nữa. Về trước đây, liên lạc sau.”

Cô cầm khăn choàng xuống xe, quần kín cổ, đi vào gió rét.

Nếu chung sống tiếp, thì đây là một người rất tốt, cô rất thích. Nhưng nếu hai người muốn kết hôn thật, thì cô không muốn có bí mật không thể phô bày ra, ngày đêm lo lắng ngày nào đó sẽ bị người khác đâm thủng.

Đứng ở đầu đường nơi ánh đèn le lói, cô khẽ hít một hơi, cả người vô cùng thoải mái.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cái Ôm

“Dạ tiệc Tết Nguyên đán của tập đoàn năm nay bắt buộc mỗi chi bộ đảng diễn một tiết mục. Trần Nham, chi bộ của chúng ta chỉ có một mình cô là nữ, chuyện này cô đảm nhiệm, có được không? Đảng viên ưu tú năm nay chúng tôi sẽ đề cử cô.”

Trần Nham đang thu dọn túi xách chuẩn bị đi, lắc đầu với tổ trưởng chi bộ đảng đặc biệt đến tìm cô, “Không được, tôi không có khiếu văn nghệ gì đâu...”

Cô cầm điện thoại di động, ánh mắt quét nhìn bàn lần cuối, xác nhận không có quên thứ gì, “Trưởng phòng Đồng, tôi có việc phải đi gấp, chuyện này nói sau nhé.”

Ông ta ngăn cô lại, “Không được, bên này phải đăng kí gấp đây này... Không tới mấy ngày nữa là dạ tiệc sẽ bắt đầu, quả thực đã hỏi một vòng mà không có ai, mấy cái đứa trẻ ranh kia đâu phải là cô không biết...”

Trần Nham nhìn giờ trên di động, thở dài, “Được, để tôi vậy. Tôi thật sự còn có việc, đi trước đây.”

“Vậy tôi đăng kí đấy, cô định đăng kí cái gì?”

“Tùy ý đi.”

“Cô chờ một chút, hát hay là...” Ông ta kéo dài giọng, còn chưa nói xong thì Trần Nham đã đi mất dạng.

“Gấp như vậy à...” Ông ta nhìn nữ đồng nghiệp đang viết bản thảo ở bên cạnh, “Cô ấy hát hay hay là nhảy giỏi?”

“Không biết, chưa thấy bao giờ.” Người này nhìn chăm chăm vào màn hình, gõ chữ, nói thờ ơ, “Mấy kĩ thuật nhảy múa cũng hơi khó. Anh cho cô ấy hát một bài là được rồi, hát không hay thì còn có nhạc đệm.”

Trưởng phòng Đồng ngẫm nghĩ, gật đầu, “Hơi có lý.”

Một quán trà cách trung tâm thương mại hai con đường, ba, bốn chiếc ô-tô đậu trên bãi đất trống trước cửa.

Khi xuống xe taxi, trời đã tối hẳn, Trần Nham nhìn quanh cửa một chút, nhìn giờ, rồi đi vào.

Bên trong bài trí rất nhã nhặn, hương trà bay thoang thoảng trong ánh sáng dịu dịu. Giờ cơm nên không có một ai.

“Xin hỏi mấy người ạ?”

Cô ngẫm nghĩ, “Ba người.”

“Mời đi theo tôi.”

Nhân viên phục vụ dẫn cô đến ngồi ở chỗ gần cửa sổ, đưa thực đơn.

Trần Nham cởi áo khoác và khăn quàng, không xem thực đơn mà gọi thẳng một ấm trà Long Tĩnh, bảo nhân viên phục vụ giới thiệu hai đĩa trà bánh nhỏ.

“Chị có cần người pha trà nghệ thuật biểu diễn không ạ? Miễn phí.”

Cô lắc đầu, “Cảm ơn.”

Chỉ khoảng năm phút sau, có người vào quán.

“Chào anh, xin hỏi mấy người ạ?”

“Tìm người.”

Người đàn ông mặc áo khoác dài màu sậm, sải bước đi vào trong.

Nghe được giọng nói như quen thuộc như xa lạ ấy, sau tấm bình phong, Trần Nham đứng lên.

Cô giơ tay với bóng người đó.

Cách xa mấy mét, người đàn ông dừng lại, rồi từ từ đi về phía cô.

Anh ta nhìn cô, cởi áo khoác, lộ ra chiếc áo len mỏng cổ chữ V màu xám đậm bên trong, cười nhạt một cái.

“Khách sáo vậy, ngồi đi.” Anh ta nói.

Hai người mặt đối mặt, im lặng ngồi một phút. Người đàn ông uống một hớp trà, “Đã lâu không gặp rồi, em có khỏe không?”

Trần Nham nói một cách khách sáo, “Ừm, vẫn vậy. Làm phiền anh rồi, đặc biệt chạy tới đây một chuyến.”

Anh ta dựa ra sau, giọng điệu tự nhiên, “Phiền gì chứ, giữa bạn bè giúp đỡ nhau một việc nhỏ thôi.”

Anh ta nhìn cô chăm chăm hai giây, “Lúc trước thi công chức thế nào rồi?” Dừng một chút, “Lần này cơ quan bọn anh cũng tuyển người, lần trước anh xem trên trang công khai thì có tên em trong đó.”

“Thi viết rồi, chưa phỏng vấn.”

Anh ta gật đầu, “Bên này anh có quen mấy giám khảo phỏng vấn rất có kinh nghiệm, lần sau giới thiệu cho em làm quen, lấy ít kinh nghiệm.”

“Được, cảm ơn anh trước.”

Âm nhạc phát trong quán là tiếng nước chảy róc rách trong treo tự nhiên, tựa như có một dòng sông thời gian nhỏ, nhẹ nhàng chảy xuôi giữa họ, ngăn cách họ ở hai bờ với cảnh vật xa lạ.

Chẳng bao lâu, nghe thấy có tiếng động phía cửa, người đàn ông lộ đầu ra phía ngoài tấm bình phong một cái, quay đầu nói với Trần Nham “Đến rồi”. Anh ta đứng lên đi tới đón.

Chu Tư Hồng mở phanh áo khoác nhìn thấy người đàn ông tiến lên đón, bàn tay cầm chìa khóa xe chạm hờ anh ta một cái, bên môi mang ý cười nhàn nhạt, “Có phải bây giờ ông già cậu mặc kệ cậu không, vừa kết hôn là đã ra ngoài ăn chơi rồi.”

Trên trán, trên cổ Chu Tư Hồng có vết bầm tím rất rõ ràng, khi người đàn ông ấy gọi điện thoại hẹn anh ta, anh ta đang ở trong nhà dưỡng thương, từ chối thẳng. Nhưng người này đột nhiên lái xe hơn ba tiếng từ thành phố A tới chơi, nhất định hẹn anh ta ra ngoài cho bằng được. Ngại vì một ít tình cảm và thể diện nên anh ta vẫn tới.

Tuy có chuẩn bị tâm lý, nhưng người đàn ông nhìn thấy mặt anh ta bị thương, thì trong lòng vẫn sửng sốt, cười cười, khoác vai anh ta dẫn vào trong, “Nói vớ vẩn, có chuyện nghiêm túc tìm cậu.”

Người đàn ông dẫn anh ta vào chỗ.

Vòng qua tấm bình phong, khoảnh khắc nhìn thấy Trần Nham, Chu Tư Hồng khựng lại, sắc mặt khê thay đổi. Ngay sau đó, anh ta cười nhạt với cô, thong thả ngồi xuống, dựa lưng vào sofa, hai vai mở rộng, móc thuốc lá trong túi ra châm.

Người đàn ông ngồi xuống, ra dáng rót trà cho anh ta, làn khói trắng lơ lửng trên chiếc tách.

“Tư Hồng, bữa này ngày hôm nay là ý của tôi, Trần Nham cô ấy đặc biệt đến xin lỗi cậu. Tôi chỉ như người hòa giải thôi.”

Chu Tư Hồng không biểu lộ gì, từ từ phả ra một hơi khói thuốc, nhìn Trần Nham.

Chếch đối diện, Trần Nham cụp mắt nhìn một cái trà sủng nhỏ bằng đất tử sa trên bàn trà, hai tay nắm hờ cốc sứ nhỏ đầy nước.

Trong bầu không khí hơi ngọt ngào, người đàn ông nhìn cô, rồi lại nhìn Chu Tư Hồng, “Chuyện đại khái như thế nào tôi biết cả rồi. Cậu nể mặt đi, tình nghĩa này cậu cứ nhớ hết vào tôi.”

Người đàn ông vỗ vai anh ta, “Cậu thấy có được không?”

Buổi trưa nhận được điện thoại của cô, người đàn ông rất ngạc nhiên. Nghe nói người yêu hiện tại của cô đánh Chu Tư Hồng, anh ta ở đầu bên kia điện thoại càng không phản ứng kịp. Trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên cô mở lời muốn cầu cạnh anh ta. Bất kể như thế nào thì anh ta cũng phải giúp chuyện này.

Chu Tư Hồng hút thuốc, không nói gì.

Người đàn ông nhìn Trần Nham, gọi một tiếng, “Trần Nham...”

Trần Nham mím môi một cái, nhìn về phía Chu Tư Hồng, nói bằng giọng ôn hòa, “Giám đốc Chu, tôi giúp Tôn Bằng nói lời xin lỗi anh, hi vọng anh đừng tính toán.” Cô kính lấy lệ anh ta một tách, tự mình từ từ uống trà trong tách.

Người đàn ông cười nhạt một cái, “Đều là bạn cả, có sao nói vậy, có hiểu lầm thì nói rõ ràng là được. Trần Nham, em về trước đi, anh còn có chuyện bàn với cậu ấy.”

Trần Nham hiểu ý anh ta, đứng lên, “VẬY TÔI ĐI TRƯỚC.”

Người đàn ông tiễn cô ra ngoài, tạm biệt ở cửa. Anh ta nhìn cô, nói, “Em yên tâm đi, chuyện này giao hết cho anh.”

Gió đang thổi mạnh, anh ta không mặc áo khoác, Trần Nham nói, “CẢM ƠN ANH, VĂN KIỆT. VÀO TRONG ĐI, GIÓ LỚN ĐÂY.”

Nghe được cô gọi tên anh ta lần nữa, Phạm Văn Kiệt có cảm giác dường như đã mấy đời, thoáng sửng sốt, cười thoải mái, “KHÔNG SAO, Ở ĐÂY CÓ TIỆN ĐÓN XE KHÔNG?”

“TIỆN.” Trần Nham cũng cười nhạt một cái.

Anh ta nhìn cô, “VẬY... VẬY ANH ĐI VÀO TRƯỚC ĐÂY...”

Trần Nham gật đầu.

Anh ta nhìn cô lần cuối, “CÓ GÌ THÌ ĐẾN TÌM ANH NỮA NHÉ...”

Trần Nham gật đầu.

Anh ta là mối tình đầu của cô, cán bộ sinh viên tuần tú lịch sự, vô cùng nổi tiếng trong trường, khi theo đuổi cô tốn hết tâm tư, cô bằng lòng một cách tự nhiên.

Khi yêu nhau nồng nàn, Phạm Văn Kiệt nói với cô không chỉ một lần, điều anh ta thích nhất chính là sự độc lập và dáng vẻ lạnh lùng trong đám đông của cô, càng nhìn càng động lòng.

Cô gái thiếu tình thương từ nhỏ lần đầu đối mặt với tình yêu thì vô cùng mờ mịt. Yêu khát khao mãnh liệt, cũng muốn trao cho người ấy tình yêu mãnh liệt.

Anh ta nói thích cô như vậy, nên cô cố hết sức giữ như vậy, không can thiệp vào cuộc sống của anh ta, không gọi điện thoại theo dõi, giả vờ dừng đứng với mọi thứ giữa họ, vô cùng lạnh nhạt.

Bề ngoài trông như rộng rãi thoải mái, thật ra trong lòng hay dè dặt, không dám để lộ một chút xíu thiếu sót của bản thân.

Có lần hẹn hò anh ta đến trễ nửa tiếng, cô cũng vờ như không buồn để ý chút nào, hỏi cũng không hỏi.

Phạm Văn Kiệt quen sống trong nhung lụa, chưa từng để ý qua những việc này.

Hình ảnh của cô mà anh ta thích hoàn toàn không phải là hình ảnh cô muốn trở thành. Cho nên trong cuộc tình đó, cô không hề hạnh phúc.

Dần dần, sau khi phát hiện hoàn cảnh gia đình ưu việt của anh ta qua từng chi tiết nhỏ, trong xương cốt cô càng tự ti hơn, mọi việc đều thăm chiều theo ý anh ta. Cuộc tình này đi đến cuối cùng, Phạm Văn Kiệt vẫn yêu cô say đắm, cũng rất có lòng tin vào tình cảm giữa họ, mà trên thực tế, Trần Nham của thời điểm đó đã sớm sức cùng lực kiệt.

Không ai có thể nghĩ đến, trong tình yêu, một Trần Nham đối nhân xử thế luôn mang theo cảm giác giữ khoảng cách sẽ có lúc như vậy, nếu như không có cuộc tình ấy làm chứng, thì ngay cả bản thân cô cũng không tin.

Một khoảng thời gian rất dài sau khi chia tay, Trần Nham rất muốn xóa sạch tên mình trong lý lịch cuộc đời của Phạm Văn Kiệt. Bởi vì mỗi khi cô nhớ lại bản thân trong đó, thì đều chỉ cảm thấy mất mặt và tiếc nuối vô tận.

Trong gió, Trần Nham che kín mũi và miệng trong khăn choàng, đi lên lầu dành cho người đi bộ, sang bên kia đường đón xe.

Hai chiếc xe vẫy tay liên tiếp đều chở khách, cô đang định đi về trước một đoạn thì điện thoại vang lên.

“Lát nữa sang ăn cơm đi. Mua gói muối ở tiệm nhỏ trước cổng nhé, trong nhà hết muối rồi.” Là mẹ Trần, âm thanh bên kia nghe như đang xào thức ăn, “Nhanh lên một chút, Tiểu Tôn đã tới rồi, còn một món nữa là xong.”

Trần Nham phản ứng lại, bước chậm lại, hỏi khô khốc, “Sao anh ấy đến ạ? Đến lúc mấy giờ?”

“Vừa đến thôi, con cũng mau về đi.”

Tôn Bằng không phải tự mình đến, là mẹ Trần đến quán tìm anh.

Hôm nay lần đầu tiên mẹ Trần đến quán của anh. Trần Nham chỉ từng thuận miệng nói với bà vị trí đại khái của quán, bà men theo đường tìm tới. Quán ăn uống trên con đường này không nhiều, cách cũng xa, khi hỏi đến quán thứ hai thì bà tìm được. Bà nói với Tôn Bằng, mình vừa hay đi ngang qua, nên vào xem thử.

“Sao mắt cậu bị như thế?”

“Đụng phải cạnh máy hút khói ở trong bếp ạ.”

“Không sao chứ?”

“Không có gì đáng ngại ạ.” Tôn Bằng lắc đầu.

Nếu như không phải mặt mày bầm tím, thì anh cũng định đi thăm ông ngoại Trần Nham, đã lâu không đi rồi.

Hôm nay vòi nước trong bếp bị hỏng, mẹ Trần phàn nàn đôi câu trước mặt ông ngoại Trần Nham. Ông ngoại cô nằm trên giường, khoảng thời

gian này phát âm khôi phục khá nhiều, nói, “Tìm Tiểu Tôn mua cái khác tới thay là được chứ gì.”

Nhắc tới Tôn Bằng, mẹ Trần mới nhớ ra anh lâu lắm không đến đây.

Bà biết Trần Nham không cắt đứt với anh, bà mơ hồ cảm thấy, Tôn Bằng không đến nhà là bởi vì biết thái độ phản đối của bà.

Buổi trưa mẹ Trần lừa mình dối người nghĩ, thay vì để bọn họ lén phát triển, thì chi bằng qua lại ngay mặt, dưới mí mắt của bà, bà còn có thể nhìn anh một chút. Điều bà không muốn thừa nhận là, cái nhà này, càng ngày càng cần chàng trai đứng tuổi này.

Mẹ Trần nhìn quanh quán của anh, tán gẫu với anh vài câu, cuối cùng nói, “Cậu có bận không, trong nhà có một cái vòi nước bị hỏng, đi xem thử giúp tôi nhé. Tôi cũng bảo Trần Nham về, buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

Tôn Bằng chần chừ chốc lát, hiểu ý của bà, lập tức đi vào bếp lấy một túi nilon nguyên liệu nấu ăn, bảo Cường Tử trông quán, rồi đi theo bà về nhà.

Khi Trần Nham về, mẹ Trần và bà ngoại đang bận bịu trong bếp, Tôn Bằng thay quần áo cho ông ngoại cô ở trong phòng.

Cô đứng trước cửa phòng đang đóng chờ một lúc, Tôn Bằng mở cửa.

Ông ngoại Trần Nham mặc áo len quần len sạch sẽ, nằm trong tấm chăn dày, bởi vì bị lặn qua lại mấy cái mà đang ho khan không ngừng được.

Tôn Bằng ở bên cạnh rút hai tờ giấy hứng đàm giúp ông, rồi ném vào giỏ rác bên cạnh.

Trần Nham nhìn Tôn Bằng một cái, ngồi xuống một bên, hỏi ông cụ, “Hôm nay ông thấy thế nào, chân có chút sức nào không?”

Ông cụ gật đầu, “Tốt hơn nhiều rồi.”

Hai người trò chuyện với ông cụ một hồi, rồi cùng đi ra ngoài ăn cơm.

Trên bàn cơm, Trần Nham phát hiện thái độ đối với Tôn Bằng của mẹ Trần có sự thay đổi rất nhỏ. Trước đây ngoài mặt bà cũng sẽ bảo Tôn Bằng ăn nhiều đồ ăn vào, bây giờ, bà lại gấp thẳng vào chén của anh.

Trần Nham nhìn trong mắt, không nói gì.

Ăn cơm xong, cô và mẹ Trần cùng dọn dẹp trong bếp.

Mẹ Trần đang rửa chén, hỏi, “Mắt cậu ấy sao vậy?”

“Hả?” Trần Nham không hề nghĩ ngợi, nói, “Không lâu trước ngã nhào trong quán, đụng phải thôi ạ.”

Mẹ Trần hừ lạnh một tiếng, không lật tẩy cô, “Con tốt nhất vững vững vàng vàng cho mẹ, đừng gây ra chuyện.”

Từ trong nhà đi ra đã hơn tám giờ, họ đi sóng vai trong con hẻm nhỏ hẹp, xung quanh ánh đèn lơ mờ.

Đi mãi đi mãi, anh chạm phải tay cô, liền nắm lấy.

Không ai nói chuyện, họ yên lặng đi hết quãng đường này.

Queo ra khỏi hẻm, trên đường xe tới xe đi, một nhóm người đang nhảy múa theo nhạc ở bên cạnh, tiếng người huyền ảo.

“Mẹ em hỏi mắt anh bị sao vậy.”

“Em nói thế nào?”

“Em nói bị ngã.”

Anh cười không thành tiếng: “Bị lộ rồi.”

Đi mấy bước, Trần Nham rút bàn tay đang nắm lấy nhau, xoay nửa người nhìn anh.

Cô hờ hững hỏi, “Lần sao còn đánh nhau nữa không?”

Anh nhìn cô, đường phố trong đêm, quầng sáng đèn mờ đang lập lòe trong không khí.

“Hửm?” Cô mang theo chút nghiêm túc, dùng mũi chất vấn.

Anh mỉm cười nhìn cô.

Ý cười phai dần, anh nói: “Cho anh ôm một cái có được không?”

Ánh đèn thành thị phản chiếu khiến bầu trời đêm ửng đỏ, anh tiến lên một bước, khoảnh khắc cô khẽ run, anh vươn hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Lúc này, gió ngừng thổi, cả thành phố chỉ còn có họ.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chấp Nhận Số Phận

Ngồi trong quán trà thêm một lúc, trò chuyện chút về tình hình gần đây, Phạm Văn Kiệt kéo Chu Tư Hồng tới quán bar.

Quán này không tính là yên tĩnh, nhưng cũng không ồn ào, trên mỗi bàn đều có ngọn đèn nhỏ vàng ố lẳng lẳng rủ xuống, bầu không khí rất thư giãn.

Quán chỉ cung cấp một ít món điểm tâm kiểu Tây đơn giản, hai người đều chưa ăn cơm nên Phạm Văn Kiệt tùy ý chọn mấy món, gọi thêm chai rượu vang đỏ.

Trên sân khấu có người phụ nữ tóc dài đang hát ca khúc tiếng Anh, chiếc áo tay dài trễ vai sát người, mặc chiếc quần jean bó sát, da màu mật ong, mái tóc đen dài xõa sau lưng, dài đến mức khá giống người Đông Nam Á. Cô ấy hát xa xăm, ánh mắt thỉnh thoảng lướt xuống, nháy nháy mắt, chuyển động cùng khách dưới sân khấu.

Mấy người nước ngoài ở bàn bên cạnh đang uống bia, không ngừng vỗ tay huýt sáo về phía cô ấy.

Hai người ăn đồ ăn, nghe hát, Phạm Văn Kiệt uống một hớp rượu vang đỏ, thờ ơ hỏi, “Người đàn ông đó, tôi nghe nói trước đây lái xe cho cậu, sao dám đánh cậu vậy?”

Trần Nham chỉ đơn giản kể sơ sơ sự việc cho anh ta, anh ta có cả một bụng thắc mắc, cũng không tiện hỏi cô.

Chu Tư Hồng nhìn anh ta, sắc mặt không thay đổi, nói, “Động tay động chân một chút vào xe tôi, bị phát hiện nên chó cùng rứt giậu.”

Phạm Văn Kiệt sững sốt, một lát sau mới gật đầu, buông dao nĩa trong tay, im lặng rót cho mình ly rượu, uống một mình, rồi lại rót non nửa ly.

Lát sau, Phạm Văn Kiệt nói, “Lần trước không phải cậu nói muốn gặp người bên sở thương mại kia sao, người đó... Khoảng thời gian trước vừa khéo tôi ăn cơm cùng với dì của Thu Linh, nói là họ hàng.” Dừng lại, “Hôm nào đó cậu dành chút thời gian, tôi hẹn rồi cùng ăn bữa cơm.”

Chu Tư Hồng dừng miếng thịt bò bít tết đang cắt, dùng khăn lau miệng, nhấp một hớp rượu vang đỏ, đầu lưỡi đảo trong miệng một cái, châm điếu thuốc, cũng mời anh ta một điếu.

Rít hai hơi, ngón trỏ và ngón giữa kẹp thuốc, anh ta hờ hững hỏi, “Chuyện này cậu nhất định muốn xen vào ư?”

Phạm Văn Kiệt ngậm điếu thuốc trong miệng, cúi đầu châm lửa, xoay bật lửa trong tay, nheo mắt nhìn chăm chăm sân khấu một hồi, rồi lại nhìn anh ta.

“Tư Hồng, cuộc sống của cô ấy không dễ dàng gì, tôi cũng từng nói với cậu, khi chia tay là tôi nợ cô ấy. Cô ấy đã mở lời rồi,” anh ta ngẫm nghĩ, nói, “Tôi cũng đã kết hôn, cô ấy đến bây giờ vẫn chưa ổn định, sau này có tốt hay không thì cũng chỉ một lần như vậy thôi.”

Chu Tư Hồng không lên tiếng, trong ánh sáng mờ mịt, vết xanh đen chỗ khoe miệng anh ta giống như một bóng râm.

Lần này anh ta lật thuyền trong mương, lập kế hoạch thật kĩ chơi Tôn Bằng một ván. Không định đi đường sáng, người cũng đã tìm xong, chỉ chờ tàn nhẫn ra tay một lần mà thôi. Không ngờ Trần Nham mang vị thần thế này tới.

Anh ta im lặng nghe mấy lời Phạm Văn Kiệt nói, đoán Trần Nham kể bảy phần chuyện này cho anh ta, giữ lại ba phần, để sự việc có chỗ trống cứu vãn.

Hát xong một ca khúc, dưới sân khấu vỗ tay, người phụ nữ bước xuống mời rượu mấy bàn phía trước.

Chu Tư Hồng luôn trầm mặc, khi giọng ca mới vang lên, anh ta ngược mắt, nâng ly với Phạm Văn Kiệt, gọi anh ta, “Văn Kiệt...”

Phạm Văn Kiệt đang im lặng nhìn sân khấu nhìn anh ta, xác định ý của anh ta rồi, nâng chiếc ly để cao.

Chạm “keng” khe khẽ một cái.

“Tư Hồng, chuyện này tôi nhất định ghi nhớ trong lòng. Nợ cậu một lần.”

“Xa lạ rồi đấy,” Chu Tư Hồng cười cười, “Bây giờ ít tụ tập, hiếm khi thấy cậu nên ở lại đây chơi thêm hai ngày đi.”

Phạm Văn Kiệt cười, “Làm gì có thời gian chứ. Trưa mai ở trên còn có người xuống nữa. Buổi tối uống hai ly với cậu ở đây, sáng sớm mai phải về.”

“Đã bảo cậu ra ngoài tự làm từ lâu rồi, cậu cứ nhất định phải nghe lời ông già cậu.”

“Ông già nhà tôi cố chấp thế nào không phải cậu chưa thấy bao giờ, tôi đâu có qua nổi ông ấy.”

Năm đó anh ta âm ỉ đòi kết hôn, bố anh ta chỉ ôn hòa nhã nhặn nói với anh ta mấy câu.

Ông nói: “Con tốt nhất là nghe lời bố mẹ, tình hình gia đình này, duy trì hai, ba đời là không có vấn đề gì lớn. Nếu con khăng khăng làm theo ý mình, bố chăm sóc tốt cho thế hệ này của các con, không thành vấn đề, đi tiếp thì không thể nói chính xác được. Con hãy tự đánh giá bản thân con, sau này có năng lực đi đến vị trí ngày hôm nay của bố hay không.”

Đối với hoàn cảnh gia đình như bọn họ mà nói, lợi ích trước mắt từ lâu đã không còn quan trọng, điều quan trọng là duy trì vinh quang gia tộc, che chở con cháu như thế nào mà thôi.

Anh ta dám đi ra ngoài vòng sáng này không? Anh ta không dám. Từ nhỏ anh ta đã được ánh sáng chói lọi này nuôi lớn. Anh ta ra ngoài thì anh ta không phải là anh ta nữa. Anh ta có thể làm được như bố anh ta không? Năm ấy anh ta mới 24 tuổi, nhưng anh ta đã biết rõ, cả đời này, anh ta không làm được.

Cho nên, anh ta hèn nhát từ bỏ.

Người anh ta kết hôn sau này là cô gái gia đình giới thiệu, môn đăng hộ đối, cuộc sống thuận buồm xuôi gió, bỏ xa phần lớn những người trong xã hội này.

Về sau, anh ta từng hỏi bản thân, nếu như chuyện đó lặp lại với con trai anh ta, anh ta sẽ như thế nào.

Rất châm biếm, đáp án của anh ta là: Anh ta sẽ quyết định giống như bố mình.

Con người sẽ đi qua rất nhiều phong cảnh trong cuộc đời, có khi thì thấy một ngọn núi, một hồ nước, bạn sẽ không nhìn được muốn vút hết tất cả, vĩnh viễn sống ở nơi ấy. Nhưng những suy nghĩ kích động ấy sẽ như mây mưa cuồn cuộn trên bầu trời, khi có gió thổi mây sẽ tan, cuối cùng của cuối cùng, tuyệt đại đa số người vẫn sẽ quay trở lại nơi chốn quen thuộc của mình, đến chỗ có thể che mưa che gió.

Sáng sớm hôm sau, trên đường đi làm, Trần Nham nhận được điện thoại của Phạm Văn Kiệt.

Chuyện đã giải quyết, thậm chí không cần Tôn Bằng đi xin lỗi.

Cô nói cảm ơn anh ta qua điện thoại, anh ta vừa lái xe vừa nói chuyện với cô, “Không có gì, chuyện công chức kia, lần sau em vào phỏng vấn thì tìm anh.”

“Được, đến lúc đó hẵng nói.”

“Trần Nham...” Xe sắp vào đường cao tốc, anh ta nhìn con đường bạc màu dưới ánh mặt trời mùa đông chiếu rọi, giảm tốc độ, “Anh có lẽ không có lập trường để nói gì đó, nhưng vẫn hi vọng em sống tốt một chút, học cách biết nhìn người, khôn khéo một chút.”

Trong lời nói có ẩn ý. Ở đầu bên kia điện thoại Trần Nham mỉm cười, nhưng nụ cười này không cách nào truyền cho anh ta.

Cô không tranh luận gì cả, nói bằng giọng ôn hòa, “Em sẽ làm, cũng chúc anh hạnh phúc.”

“Cảm ơn em.”

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Mỗi người một câu hẹn gặp lại, nhưng lại là ý không bao giờ gặp lại nữa.

Gió rét đậm khô hanh như thế, Trần Nham đón gió đi trên đường, không hề thấy lạnh. Cô có thể cảm nhận được ánh mặt trời yếu ớt đi theo trong gió, khe khẽ ập vào mặt.

Lâu lắm rồi, cô không có cảm giác nhẹ nhõm thế này. Những kí ức cũ kỹ, những phiền phức phiền não kia, tựa như đột nhiên tróc hết vảy, chỉ còn lại vết sẹo nhàn nhạt trên bề mặt. Vết chân của thời gian.

Đến cơ quan, một phóng viên già gọi cô lại, trong tay ông ấy có một bài xuống nông thôn lấy tin bạn không đến được, nhờ cô giúp đỡ.

Ai ngờ giúp việc này một cái là đến ba giờ chiều, quay lại cơ quan viết bản thảo xong đã mệt rũ rời.

Vừa ngồi xuống trong phòng làm việc, trưởng phòng Đồng đi ngang qua cửa, ló đầu vào nhìn, hỏi một cách nghiêm túc, “Trần Nham, quyết định hát bài gì chưa, không còn mấy ngày đâu, phải chuẩn bị nhạc đệm nữa.”

“Gì cơ?”

“Hôm qua nói với cô đấy, dạ tiệc Tết Nguyên đán, quên rồi ư?”

“...”

“Nghĩ xong chưa, hát bài gì, buổi sáng tìm cô hai lần rồi mà không thấy cô đâu cả.”

“Tôi không biết hát, hay là đổi người khác đi?”

“Đừng làm hỏng chuyện quan trọng đó, hôm qua đã đồng ý, tiết mục cũng đăng kí rồi. Tùy tiện hát một bài là được chứ gì, cũng đâu phải thi hát. Quyết định nhanh một chút, còn phải tìm nhạc đệm nữa.”

Cô thật sự không biết hát.

Từ nhỏ cô có thành tích tốt, duy nhất một thứ không giỏi, đó chính là âm nhạc.

Ngồi trước máy vi tính, bật phần mềm âm nhạc, kéo xuống dưới, phát hiện bình thường toàn hay nghe mấy bài nhạc phim, còn có mấy bài nhạc không lời nghe khi viết bản thảo.

Suy nghĩ kĩ một chút, cũng gần hai, ba năm cô không nghe âm nhạc thịnh hành rồi.

Đeo tai nghe, nghe liên tục mười mấy bài, cuối cùng cô miễn cưỡng đăng kí một bài hát xưa.

Nhìn giờ, bốn giờ. Cô thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị tan làm sớm, đi đến thư viện tìm Tôn Phi, dẫn anh ta cùng đi đến quán ăn cơm tối.

Thế nhưng đến thư viện, người cô nhìn thấy trước nhất lại là Tôn Bằng.

Cả thư viện chỉ có một mình anh, yên lặng ngồi trong góc, lẳng lặng đọc sách dưới ánh đèn, tay đang cầm một cây bút.

Đây là cảnh cô chưa từng thấy qua bao giờ.

Im lặng nhìn một hồi, cô đi thẳng sang, anh ngẩng đầu lên, trong tầm mắt của anh, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nhẹ nhàng đặt túi xách lên mặt bàn.

Sách được khép lại, đẩy sang một bên.

Cô nhìn lướt qua, “Môn marketing”.

“Đọc vào không?” Cô hỏi.

“Cũng tạm.”

Cô gật đầu, “Mấy giờ sang đây?”

“Hơn ba giờ.” Ngập ngừng một chút, Tôn Bằng nói, “Anh đã hỏi thử, tình hình như anh chỉ có thể thi lấy văn bằng giáo dục đại học tự học trước, thi hết toàn bộ gần hai năm. Sau đó mới có thể thi khoa chính quy.”

Ánh mắt anh nhìn cô đầy dịu dàng, vết thương trên mắt vẫn chưa lành, nhưng đã bớt sưng hơn hôm qua, chỉ có chỗ hốc mắt là vẫn còn tím bầm rõ ràng.

Cô khẽ nhếch khóe môi, “Được.”

Bỗng nhiên, dường như mọi thứ đều thay đổi tốt hơn.

Sau cơn mưa to tầm tã, mặt trời ló dạng, nước mưa biến mất, đường phố bị chìm ngập bắt đầu thấp thoáng hiện ra.

Hai tay tùy ý đặt trên bàn, bọn họ mặt đối mặt nhìn nhau, chợt mỉm cười nhàn nhạt.

“Trần Nham...” Tôn Phi không biết từ đâu chui ra, anh ta đang đẩy chiếc xe sắt chứa một chồng sách, chiếc xe bị đẩy phát ra âm thanh cọt két khó nhọc.

Trần Nham quay đầu sang, “Tôn Phi, anh tan làm được chưa?”

Tôn Phi nhìn cô, rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía chiếc đồng hồ tròn lớn treo trên đỉnh, nghiêm túc nhìn rất lâu, “Vẫn chưa được.”

Trần Nham cười, “Được rồi, vậy anh làm việc tiếp đi.”

Buổi tối ở trong quán ăn cơm cùng nhau xong, Tôn Bằng đưa cô về trước.

Trời lạnh, anh định đón xe đưa cô về, cô đề nghị đi một đoạn đường trước cho tiêu cơm.

Mới vừa lên đèn, người đi đường mặc áo to sụ bước đi vội vã trong gió lạnh. Anh luôn ôm vai cô, đi mãi đi mãi, nghe thấy cô khẽ ngâm nga giai điệu có chút quen thuộc.

“Hát gì thế?” Anh cúi đầu nhìn cô, tùy ý hỏi.

Trần Nham không ý thức được mình đã ngâm nga hát, kể cho anh nghe chuyện phải lên sân khấu biểu diễn.

Tôn Bằng cười cười, “Chuyện nhỏ mà, không phải rất hay ư.”

“Anh không hiểu đâu, từ nhỏ em đã không biết hát.”

“Ban này hát khá hay mà.”

Dọc đường là một loạt hàng quán nhỏ, ánh đèn chiếu tới, trên mặt cô không có biểu cảm gì, trong lòng thật sự phiền não.

“Em định hát bài gì?”

“Dâng hiến”, cô nhìn anh, “Nghe qua chưa?”

“Trước kia dưới quê bọn anh tổ chức chương trình hay phát, đồng nghiệp em thích nghe bài này ư?”

“Không quan tâm ai thích cả, lúc nhỏ học bài này nên sẽ không quên lời.”

Tôn Bằng nhìn cô cười.

Cười mãi cười mãi, dưới một tán cây nghiêng dài bên đường, anh chợt dừng lại, thôi cười, chậm rãi hôn trán cô một cái.

Khi cô kịp phản ứng thì anh đã quên đi nụ hôn ấy, lại ôm cô đi tiếp về phía trước.

Buổi trưa, Chu Tư Hồng cử lão Lý luôn làm việc cho anh ta đến quán tìm anh.

Lão Lý có chút tình cảm qua lại với anh, ở trong quán trò chuyện vài câu, ném cho anh một phong thư. Trong đó là tiền lương khoảng mười ngày mà trước đó anh chưa nhận.

Lúc đi, lão Lý vỗ vai anh, nói, giám đốc Chu còn gửi cho cậu một câu.

Anh ta nói: “Mỗi người có số phận khác nhau, làm người, phải học cách chấp nhận số phận.”

Mỗi người có số phận khác nhau.

Số phận của anh là gì? Là ai đã quyết định số phận của anh?

Một cơn gió lạnh bỗng dưng thổi tới, người trên đường đều nghiêng nửa người tránh gió, biển hiệu trước cửa nơi đầu đường bị thổi văng lạch cạch.

Tôn Bằng dừng lại, che chở Trần Nham trong lòng mình.

Gió mang theo bụi ập vào người, vào mặt, anh cúi đầu nhìn ngọn tóc cô, ôm cô chặt hơn một chút, không để cho gió thổi vào.

Gió dừng lại, cô nửa nheo mắt ngẩng đầu lên, tách khỏi anh, sửa sang lại kiểu tóc bị rối.

Anh buông cô ra, vô cùng tự nhiên ôm cô đi tiếp về phía trước.

Anh không biết cái gì là số phận.

Anh chỉ biết, trong từng cơn mưa, cơn gió, sợi dây của số phận đã buộc chúng ta vào nhau.

Vì em, anh bằng lòng xông pha hết mọi nguy hiểm.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Năm Mới

“Đường dài dâng hiến cho phương xa,
Đóa hoa hồng dâng hiến cho tình yêu
Em lấy gì dâng hiến cho người,
Người tình của em.
Mây trắng dâng hiến cho sân thể dục,
Dòng Trường Giang dâng hiến cho biển cả,
Tôi lấy gì dâng hiến cho bạn,
Người bạn của tôi.
Tôi lấy gì dâng hiến cho người,
Tôi không ngừng hỏi,
Tôi không ngừng kiếm tìm...”
Hát từ từ đến phần lên cao giọng, lạc giọng rồi.

Dưới ánh đèn chói lọi, đối diện với gần ngàn đồng nghiệp dưới sân khấu, Trần Nham chỉ có thể nhìn thấy đầu người đen nghịt. Đại não gần như trống rỗng, ngay cả hồi hộp cũng không còn.

Tiếng ca tiếp tục phát ra từ trong miệng một cách cứng nhắc, chỉ nghĩ sao hết thấy việc này còn chưa kết thúc.

Khi bài hát quá nửa, theo một tràng tiếng vỗ tay rào rào, trong khóe mắt, Phùng Bối Bối đang ôm một bó hoa nhanh chóng chạy tới từ một góc sân khấu.

Tặng hoa cho cô, rồi ôm cô, Phùng Bối Bối nói bên tai cô, “Yêu cô yêu cô, cố lên...”

Trong sự bao trùm của ánh đèn và tiếng nhạc, trong lòng Trần Nham vốn đã cứng đờ cả người vô cùng cảm động, không kịp bày tỏ gì cả, người này lại chạy đi cực nhanh như một cơn gió.

Rốt cuộc hát xong một bài, tiếng vỗ tay vang lên, ánh đèn tối dần. Mấy phút ngắn ngủi, Trần Nham cảm giác như mình đã chạy marathon, đưa mất nửa cái mạng.

Xuống phía sau hậu trường rộn ràng, Bối Bối đi sang, sờ mặt cô một cái, im lặng mỉm cười.

“Lần đầu tiên thấy cô thế này đấy, buồn cười lắm.”

Mặt Trần Nham trắng bệch, cô nắm một tay cô ấy, “Tay tôi đến bây giờ đầy mồ hôi này.”

Có người ở bên kia la lên, “Tiết mục thứ sáu, Tống Chi, Phong Vận, sang bên cạnh chuẩn bị, bài sau nữa là tới rồi, mau mau lên.”

“Tôi phải đợi lên diễn rồi,” Bối Bối nhìn giờ, “Thật sự không đón giao thừa chung với bọn tôi ư?”

Một tuần trước, một đám bạn của cô ấy đã chuẩn bị xong hoạt động đón giao thừa phong phú.

“Không đi đâu, anh ấy còn đang chờ tôi ở bên ngoài.”

Phùng Bối Bối nghiêng đầu, mỉm cười, “VẬY cũng được, cho phép cô trọng sắc khinh bạn một lần đấy. Năm mới vui vẻ!”

“Năm mới vui vẻ.”

Cô từ trong nhà hát nhỏ đi ra, Tôn Bằng đang đứng trên bậc thềm ở cửa. Không khí có tiếng nhạc ồn ào thấp thoáng, làm nổi bật vẻ yên tĩnh của xung quanh.

Bước chân của cô khiến anh xoay người lại.

Cô nhìn nụ cười trên gương mặt anh, hỏi, “Có phải hát dở lắm không?”

Cô rất hối hận sắp xếp một chỗ ngồi bên trong cho anh, chẳng thà cứ để anh đứng giờ chờ ở bên ngoài.

Anh nắm tay cô, cùng đi xuống bậc thềm, “Hay lắm.”

“Mấy chỗ lạc giọng hết cả rồi.”

Anh không nói gì, cười nhìn con đường phía trước.

Cô lườm anh một cái.

Đi một đoạn, anh nói, “Dù thế nào thì anh cũng rất thích nghe. Chỉ là lớp trang điểm trên mặt em có hơi không chịu nổi thôi.”

Hậu trường rồi tung cả lên, không có chỗ tẩy trang, sợ một mình anh chờ lâu nên cô gỡ lông mi giả, lau môi rồi đi ra ngay.

“Cũng đâu phải trang điểm cho anh xem.”

Anh cười, buông tay cô ra, ôm vai cô, để cô sát lại gần mình hơn.

Đêm giao thừa hàng năm, chính quyền thành phố đều tập trung bắn pháo hoa bên bờ sông, toàn thành phố đón mừng năm mới. Bọn họ ăn cơm tối trong một nhà hàng nhỏ bên bờ sông, ngồi một lúc rồi ra ngoài chờ pháo hoa.

Mọi người lục tục tràn ra từ khắp nơi, có dăm ba thanh niên thành nhóm, cũng có một nhà già trẻ đều đến xem náo nhiệt, vô cùng rộn ràng.

Gió từ trên sông thổi đến, nhưng không thổi tan tiếng cười nói của mọi người.

Gần đến 0 giờ, hình chiếu khổng lồ hiện lên trên tòa nhà cao nhất, một lát sau, mọi người bắt đầu la lớn đếm ngược theo...

Năm ——

Bốn ——

Ba ——

Hai ——

Một ——

“Đùng” một tiếng, theo sau là chùm sáng đầu tiên nổ tung trong đêm đen, pháo hoa đầy màu sắc nở rộ đợt này đến đợt khác trên bầu trời.

Mùi pháo nhàn nhạt thoang thoảng trong không khí lạnh khô rất, đủ mọi tiếng reo hò và la hét, trong niềm vui sướng kêu gào lạc giọng, mọi người thầm cầu nguyện cho năm sau.

Trong đám đông, Trần Nham dựa vào ngực Tôn Bằng, được hai cánh tay anh nhẹ nhàng ôm lấy.

Trong từng đợt huyền ảo, bọn họ lẳng lặng ngược mắt nhìn pháo hoa trên bầu trời đêm, ánh mắt sâu lắng.

Nếu như pháo hoa có thể cầu nguyện, vậy tôi có thể tham lam hơn một chút trong năm mới này không?

Tôi muốn người thân của tôi, thân thể mạnh khỏe.

Tôi muốn bạn bè của tôi, bình an hạnh phúc.

Cô nghiêng mặt nhìn anh, anh cúi đầu, nhìn nhau mỉm cười. Ánh sáng lập lòe lóe lên đợt này đến đợt khác chiếu rọi trên gương mặt, trong mắt họ là hình bóng của nhau.

Tôi muốn có cuộc sống tốt hơn cùng anh ấy.

Từng cụm pháo hoa nổ ầm ầm phía chân trời, trong thoáng chốc, điểm sáng chớp tắt hòa tan vào đêm đen, thấm vào mong ước tốt đẹp của mỗi người trong trời đất.

Cuối tháng một, vụ án của Tôn Bằng hoàn toàn kết thúc, bọn họ mời luật sư Hầu ăn bữa cơm, bắt đầu bàn bạc chuyện về quê. Cường Tử bảo Tôn Bằng về trước, mang năm ngàn đồng đưa cho bà nội của anh ta giúp anh ta. Bố mẹ của Cường Tử lần lượt qua đời khi anh ta còn rất nhỏ, nên anh ta luôn sống cùng bà. Mỗi năm bà của anh ta đều đi đến nhà bác cả đón tết, anh ta không qua lại với bác cả, cho nên cũng không muốn về.

Đúng lúc đầu bếp và nhân viên phục vụ cũng không đi, anh ta định ở lại trông quán trong thời gian ăn tết, nhân lúc mấy quán khác đóng cửa kiểm thêm một chút. Đến lúc đó xem tình hình, hoặc chờ Tôn Bằng quay lại rồi về một chuyến.

Mẹ Trần biết Trần Nham muốn theo Tôn Bằng về quê đón tết, ngay từ đầu dùng im lặng để tỏ ý không tán thành. Gần đến giờ cô sắp xuất phát, bà

mới dặn cô mua thêm ít đồ, nói người dưới quê sẽ khá để ý mấy chuyện này, bảo cô đến nhà người ta đừng có mà không biết lễ phép.

Tàu hỏa xình xịch chạy qua, phong cảnh ngoài cửa sổ là cây cối và đồng ruộng sáng ngời dưới ánh mặt trời mùa đông, nhiều căn nhà thấp bé đứng lặng yên ven đường, thoáng qua ngoài cửa sổ.

Trần Nham đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Tôn Phi ngồi bên cửa sổ đột nhiên đứng lên la lớn, hai tay vẫy như nhạc trưởng, miệng hát bài ca không có nhịp điệu.

Âm thanh ấy vô cùng vang dội, Trần Nham giật nảy mình mở mắt, Tôn Bằng ngồi giữa nhanh chóng đứng lên, vừa đỡ dành, vừa cố gắng kiểm soát anh ta.

“Tôn Phi, nghe lời nào...” Anh dè cánh tay và vai anh ta.

Trong ánh mắt bắn quét tới của hành khách, nhân viên trên tàu cũng nghiêm mặt đi sang.

Trần Nham giải thích rõ tình huống cho anh ta, nói liền mấy tiếng thật ngại quá.

Cuối cùng, trong lúc hỗn loạn, Tôn Bằng thử lôi một gói khoai tây chiên trong túi ra, Tôn Phi chớp mắt một cái, thật sự yên tĩnh lại.

Toa xe yên lặng trở lại, chỉ còn một vài hành khách tò mò chỉ chỉ trỏ trỏ, xì xào bàn tán. Trần Nham và Tôn Bằng đều nhìn Tôn Phi, anh ta cũng giống như người không có việc gì, vừa ăn vừa nhìn họ.

Trần Nham nắm tay Tôn Bằng, anh nhìn cô, sờ mặt cô, nói, “Không sao đâu, anh ấy ngồi xe mệt thôi.”

Nhà Tôn Bằng ở trong một ngôi làng nhỏ dưới thành phố L. Sau khi đi tàu cao tốc bốn tiếng đến thành phố, còn phải đi xe buýt một tiếng. Xuống xe buýt, lại chuyển sang đi xe dù vào làng.

Đường rất hẹp, khi xe chạy trên con đường nhỏ giữa mấy thửa ruộng, Trần Nham gần như nín thở. Khoảng nửa tiếng sau, xe dừng lại.

Trời đã gần tối, trên ngọn núi xa xa có thể nhìn thấy ánh chiều tà.

Trần Nham rót cốc nước trong bình giữ nhiệt cho Tôn Phi, nhìn Tôn Bằng lấy hành lý xuống. Hai cái vali lớn, một cái ba lô lớn, còn có một ít quà tặng cô mua cho bố mẹ anh. Tôn Phi uống nước xong, cô lại rót một cốc. Tôn Bằng không còn tay nên cô đút anh uống.

Ba người cầm đồ, đi một đoạn men theo con đường đá nhỏ, khoảng mười phút sau, cuối cùng đã đến nhà.

Nhà Tôn Bằng tốt hơn Trần Nham tưởng tượng rất nhiều.

Trước khi đến, cô đã dự tính tình huống xấu nhất, nhưng không ngờ, cô thấy được một căn nhà nhỏ hai tầng ra dáng, còn có sân, một số hoa cỏ gì đó không biết tên rủ xuống trước cửa.

Anh gõ cổng sân mấy cái, giọng một người phụ nữ vang lên bên trong, “Đến đây đến đây!”

Cánh cổng sắt cao cao được mở ra, người phụ nữ đứng sau cổng, khoảng 30 tuổi, hơi béo, tóc thắt bím, trên chiếc áo phao màu tím mang bao tay áo. Một bé gái có chút bẽn lẽn đứng bên cạnh, nhìn thấy người lạ liền ôm chân chị.

Người phụ nữ nhìn thấy Trần Nham trước nhất, thoáng sửng sốt, cho đến khi nhìn thấy Tôn Bằng, mới ngạc nhiên mừng rỡ vừa gọi vừa mở hết

cổng ra, la vào trong, “Mẹ ời, mau đến đây mau đến đây, Đại Bằng, Tôn Phi về rồi này!”

Tôn Bằng gọi một tiếng chị dâu, cúi đầu nhìn bé gái kia, “Thiến Thiến, còn nhận ra không?”

Cô bé nhút nhát gọi một tiếng, “Chú...”

Tôn Bằng cười xoa đầu bé.

“Mau vào đi, còn đứng đó làm gì? Thiến Thiến, cầm đồ giúp chú con đi.”

Chị dâu Tôn Bằng đưa tay qua xách hành lý giúp họ, dẫn họ đi vào trong.

Tôn Bằng rảnh tay, ôm hờ eo Trần Nham, dẫn cô vào trong.

“Bố và anh hai có nhà không?”

“Không có, còn ở trong nhà máy đấy, sắp về rồi...” Chị cười nhìn Trần Nham, “Chú hai, đây chắc là Tiểu Trần nhỉ, xinh đẹp thật đấy.”

Trần Nham khẽ mỉm cười, “Chào chị.”

“Nhất định phải ở đây thêm mấy ngày, chơi nhiều một chút đấy.” Chị dâu Tôn Bằng cười nói.

Mẹ Tôn Bằng đang bận nấu ăn trong bếp, nghe âm thanh bên ngoài, vội vàng lau tay vào tạp dề ra ngoài đón.

“Mẹ...”

Sau khi Tôn Bằng gọi một tiếng, Tôn Phi cũng gọi một tiếng theo.

“Ừ,” mẹ Tôn đáp một tiếng, vui vẻ nhìn hai anh em họ, ngay sau đó, ánh mắt bà đặt trên người Trần Nham. Trong cái sân nhỏ treo lạp xưởng và thịt muối, bà thăm quan sát Trần Nham từ đầu đến chân một lượt, thân thiết bảo cô vào nhà.

Trong phòng khách ngồi xuống, bà mỉm cười hòa nhã nhìn Trần Nham, hỏi, “Là Tiểu Trần nhỉ?”

“Cháu chào dì ạ.”

Mẹ Tôn cười nhìn cô, gật gật đầu, “Mấy ngày này cứ coi đây như nhà mình, đừng khách sáo, nhé?”

Trần Nham gật đầu, cười cười, “Vâng ạ.”

Tôn Bằng đưa mấy túi đồ trên tay cho bà, “Đây là quà Trần Nham tặng mọi người ạ.”

Mẹ Tôn đẩy tới, nói với Trần Nham, “Cháu đến là được rồi, còn tặng đồ làm gì. Cháu cầm về đưa cho mẹ cháu đi.”

Tôn Bằng nói, “Mẹ cầm lấy đi, là một phần tấm lòng của cô ấy ạ.”

“Dì đừng khách sáo ạ.”

Mẹ Tôn từ chối không được, “Vậy được, dì không khách sáo nữa. Đại Bằng, bố và anh hai con đều còn ở nhà máy, lát nữa sẽ về.”

Tôn Bằng gật đầu, “Bọn con đi cất hành lý trước ạ.”

Chị dâu Tôn Bằng nói, “Căn phòng trên lầu hai ấy, hôm qua vừa quét dọn xong, hai em lên đó đi, nghỉ một lát trước rồi xuống ăn cơm.”

“Vâng.”

Thấy Tôn Bằng và Trần Nham lên lầu, Tôn Phi cũng muốn đi vào theo, mẹ Tôn kéo anh ta lại, “Đừng có chạy lung tung, buổi tối con ở với mẹ, có nghe không?”

Tôn Phi đứng đó mờ mịt nhìn mẹ Tôn, không nói được, cũng không nói không được.

Căn phòng trên lầu hai bình thường là phòng dành cho khách, trong phòng không có đồ dùng dư thừa, sau khi trải tấm ra trải giường mới thì rất sạch sẽ.

Tôn Bằng kéo rèm cửa sổ, cất đồ đạc xong, cầm cái khăn mặt mới đi vào toilet làm ướt bằng nước nóng, đưa cho Trần Nham.

Trần Nham ngồi ở mép giường, mệt mỏi nhận lấy, từ từ nằm ngang xuống, không nhúc nhích.

“Mệt rồi ư?” Tôn Bằng ở bên cạnh dọn dẹp đồ đạc, nhìn cô.

“Ngồi xe hoa mắt chóng mặt.”

Anh đứng lên, cầm lấy cái khăn trong tay cô, cúi xuống bên người cô, dùng ngón tay vén tóc ra sau giúp cô, lau mặt cho cô.

Trần Nham nhắm mắt lại.

“Say xe ư?”

Cô lắc đầu.

Anh nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô, hôn môi cô một cái, “Em ngủ một lát trước đi.”

Cô mở mắt ra, lắc đầu, “Còn phải xuống ăn cơm nữa mà.”

“Không sao đâu...”

Khuỷu tay chống giường, cô từ từ ngồi dậy, vuốt tóc, hít sâu một hơi, nhìn anh.

“Được rồi, em cũng không sao, đi xuống thôi.”

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hôn Nhân

Buổi tối ăn cơm, bố Tôn và anh hai Tôn Bằng đều rất khách sáo với Trần Nham. Trước đó Tôn Bằng đã đánh tiếng, cho nên trên bàn cơm mẹ Tôn cũng chỉ hỏi mấy câu mang tính tượng trưng về tình hình trong nhà cô, không ngừng bảo cô ăn nhiều đồ ăn.

Trần Nham cảm thấy, một nhà Tôn Bằng chính là gia đình nông thôn bình thường nhất, cả nhà đều rất phấn khởi khi đưa con trai lớn và đưa con trai nhỏ về ăn tết. Cho dù bố Tôn và anh hai anh hiền lành ít nói hơn một chút, nhưng sự nhiệt tình trong lòng ấy cũng được bộc lộ trong lời nói. Sau khi anh hai anh về nhìn thấy Tôn Bằng thì không nói gì, chỉ cười cười, lặng lẽ lục hết tủ trong phòng khách, xách ra một chai rượu rắn ngâm bằng thủy tinh.

Bảy, tám người vây quanh chiếc bàn tròn lớn đầy món ăn, giống như là đón tết sớm. Ngoài Tôn Phi ra, ba người đàn ông không nói nhiều mà chỉ chạm cốc.

Cả gia đình, người nhiệt tình nhất chính là chị dâu của Tôn Bằng, nhiệt tình đến mức Trần Nham có chút chịu không nổi, vừa gấp thức ăn cho cô vừa múc canh. Cô đều cố hết sức đón nhận một cách tự nhiên.

Trong lúc để ly rượu xuống, Tôn Bằng nhìn chén của cô, “Ăn không nổi thì đừng cố.”

Cô “ừm” một tiếng.

Đối mặt với một đại gia đình như thế này, cô khó tránh khỏi việc câu nệ. Nhưng sâu trong nội tâm cô, lại vô cùng mong đợi bầu không khí gia đình mỹ mãn thế này.

Ăn cơm xong, Tôn Bằng bảo Trần Nham lên lầu trước, anh và bố Tôn, anh hai ngồi xuống tiếp tục uống rượu. Mẹ Tôn và chị dâu của anh cũng đã ăn xong, thu xếp ổn thỏa cho Tôn Phi và Thiến Thiến, dọn dẹp hết phần chén đĩa và thức ăn thừa, rồi lại đi vào bếp làm dưa chuột xào tỏi, rang đĩa lạc mang ra cho bọn họ nhắm rượu.

Trần Nham tắm xong sấy khô tóc, thu dọn hành lý một chút, rồi nằm trên giường xem tivi.

Cả ngày đi đường mệt nhọc, người rõ ràng rất mệt, nhưng đến hoàn cảnh mới, trong lòng cô không hiểu sao lại có chút phấn khích và mới mẻ, chính rất nhiều đài cũng không yên lòng xem được, càng không buồn ngủ.

Nghỉ ngơi một hồi, cô tắt cái tivi ồn ào, xuống giường đi đến bên cửa sổ, nhìn ra xa phía ngoài.

Xa xa ngoài cửa sổ đối diện trọn mặt tường của nhà hàng xóm, không có phong cảnh gì. Giữa hai căn nhà có một gốc cây già, chạc cây thô chắc nhô nghiêng sang, ánh trăng rất sáng, toàn bộ lá cây đang khe khẽ đong đưa trong gió đêm.

Đêm khuya thanh vắng, cái trán chạm lên tấm kính lạnh lẽo, cô vô cùng buồn chán nghe tiếng gió vù vù lọt vào khe cửa sổ, nhìn hơi thở của mình ngưng tụ thành một khoảng sương trắng trên cửa sổ.

Trong lòng hoàn toàn trống rỗng, tựa như đã quên mình đang ở nơi nào.

“Sau này, con định ở lại bên đó à?”

Bên bàn, bố Tôn bưng ly rượu nhỏ, nhìn Tôn Bằng. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên đưa con trai nhỏ này của ông dẫn con gái về.

Anh hai Tôn Tường của anh uống đến đỏ cả mặt, cũng dừng đũa, ngược mắt nhìn anh.

Tôn Bằng “dạ” một tiếng, gật đầu, chạm ly với bố Tôn, nhấp một hớp rượu nhỏ.

Trên mặt bố Tôn không có biểu cảm gì, ông trầm mặc một chút, gật đầu tán thành, “Tốt lắm, tốt lắm... Quán mở vẫn ổn chứ, chờ khai xuân bố và anh con cùng tới xem thử.”

“Cũng khá ạ, trời ấm hơn một chút con đón mọi người tới chơi, bố dẫn Thiến Thiến theo cùng nhé.”

“Thuận lợi cả là tốt rồi...” Ăn hai miếng đồ ăn, bố Tôn lại hỏi, “Định khi nào thì kết hôn, đã nói chuyện với con bé chưa?”

“Vẫn chưa ạ, không vội.”

“Không phải nói đã 27 rồi à? Còn không vội gì nữa?”

Tôn Bằng gấp thức ăn, không lên tiếng.

“Con lớn đầu rồi, sang năm cũng đã là người 30 tuổi, Thiến Thiến cũng lớn vậy rồi...” Men rượu dâng lên, bố Tôn đổ đầy mồ hôi, lau mặt một cái, trầm giọng, “Đại Bằng à, bố biết trong nhà có lỗi với con, bao nhiêu năm để con bươn trải bên ngoài một mình, còn dẫn theo Tôn Phi. Nhưng bố mẹ cũng không có cách nào cả. Bây giờ tốt xấu gì thì cũng sắp ổn định rồi, bố với mẹ con không mong gì khác, chỉ hi vọng con mau lập gia đình, sống yên ổn qua ngày.”

Mẹ Tôn dọn dẹp xong, luôn ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện phiếm. Nghe đến đây, trong lòng chua xót, nước mắt liền rơi, không kìm được nhấc một góc tạp dề lau mắt.

Tôn Bằng đảo mắt nhìn bà, “Mẹ, mẹ đừng như vậy...”

“Đúng đó, mẹ này, hôm nay mọi người đều vui vẻ, mẹ thế này làm gì...” Tôn Tường nhìn mẹ Tôn, rồi lại nhìn về phía Tôn Bằng, giơ ly rượu, gạt sự thương cảm, “Đại Bằng, anh hai vui cho chú, thật sự rất vui. Chú uống ít một chút, đi xe cả ngày rồi.”

Tôn Bằng cười cười, “Không sao. Anh hai, cạn ly.”

Hai người ngửa đầu, uống cạn ly rượu.

Cánh cửa cột kẹt một tiếng mở ra, Trần Nham quay đầu, anh mang theo mùi rượu đi vào.

Ánh mắt im lặng chạm đến cô, anh cài cửa lại, cởi áo khoác, lặng lẽ đi sang.

Tay anh vòng qua từ sau lưng, ôm lấy cô, anh hôn trán cô, vành tai cô qua sợi tóc, vuốt ve mơn trớn cô.

Cô dựa vào cơ thể nóng bừng sau khi uống rượu của anh, nhìn bóng bọn họ trên cửa sổ và căn nhà, đường nét của ngọn cây nhàn nhạt phản chiếu giao hòa, bên tai chỉ có hô hấp và tiếng tim đập.

Hai phiến lá trên một thân cây, có thể cả đời cũng không biết nhau. Cơ hội và duyên phận nào, để cô gặp anh, đứng cùng anh dưới cánh cửa sổ xa lạ này?

Như một giấc mộng.

Anh ngẩng đầu lên từ hôm cổ cô, “Sao vẫn chưa ngủ?”

“Không ngủ được.”

“Không mệt ư?”

Cô đưa tay ra sau nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh, dựa mặt vào bên cổ anh, “Không tập trung ngủ được.”

Anh kéo tay cô xuống, hôn gan bàn tay một cái, “Vậy không ngủ nữa, chờ anh tắm một cái.”

Gần mười lăm phút sau, anh từ trong nhà tắm đi ra. Cô vẫn đứng yên bên cửa sổ, nghe thấy tiếng cũng không quay đầu lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tắm xong, người anh sáng khoái hơn, đầu óc cũng tỉnh táo hơn, nhìn chăm chăm bóng lưng cô một hồi, tắt đèn.

Trong bóng tối, anh đi sang, ôm lấy cô từ phía sau, vén hết tóc cô sang một bên, hôn liếm đường vòng cung trên gáy cô, xương quai xanh nhô ra dưới vai. Nhiệt tình tìm kiếm vui vẻ.

Những nụ hôn này lúc nhẹ lúc nặng, mang theo sự khô ráp của đôi môi, sự ẩm ướt của đầu lưỡi. Cô cảm thấy giọt nước trên tóc anh bị cọ xát trên làn da cô, xen giữa những nụ hôn và vuốt ve ấy, ẩm ướt mềm mại, vừa lạnh vừa nóng.

Trong thoáng chốc, tất cả xúc cảm của cô đều tập trung vào phía sau lưng, nơi không nhìn thấy, bàn tay bên eo luồn vào từ vạt áo cô. Trong tiếng thở gấp thô ráp của đôi bên, cô cúi đầu, nhìn sự nhấp nhô không theo quy tắc bí ẩn dưới lớp vải kia, giống như tim đập đang nhô ra.

Ánh mắt bị cảm giác xấu hổ ép buộc, mờ mịt chuyển trở lại về phía cửa sổ.

Giữa anh và cửa sổ, cô rơi vào trong ý thức lơ mơ, bầu trời đêm đen kịt trước mắt bắt đầu bay lên, càng lên càng cao, càng lên càng xa.

Bọn họ nằm trên giường với quần áo xốc xếch, cùng đắp một góc chăn, nhắm mắt, không ai ngủ cả.

Cô gồi lên cánh tay anh, tay anh vẫn ở trong chiếc áo ngủ chưa cài nút của cô, lòng bàn tay áp vào làn da bên ngực cô.

Chỉ còn lại sự tĩnh lặng.

“Ngủ rồi sao?”

“Chưa ngủ.”

“Đang nghĩ gì thế?”

Trong bóng tối, Trần Nham mở mắt ra, “Dường như cái gì cũng nghĩ, mà cứ như chẳng nghĩ gì cả.”

Anh ôm chặt cô hơn, tấm chăn bị kéo phát ra một loạt tiếng sột soạt.

Cô điều chỉnh tư thế trong lòng anh, vén phần tóc bị đè, nghiêng người ôm anh.

“Nham Nham... Em muốn kết hôn không?”

Anh hỏi băng quơ, lồng ngực khẽ run.

Cô khựng lại, đôi mắt ngược lên, lảng lảng đối diện với đôi mắt đang cụp xuống của anh.

“Không muốn.” Cô khẽ nói.

Trước câu trả lời này, cô có vài giây yên lặng. Tôn Bằng biết, mấy giây này cô không phải đang suy tư, chẳng qua là đang nghĩ xem nói ra đáp

án này như thế nào.

Anh không nói gì, ôm chặt cô vào lòng, sờ vành tai cô.

Trần Nham nhắm mắt lại, vùi mặt vào ngực anh.

Trong bầu không khí rõ ràng trầm xuống, nỗi cay đắng chậm rãi tràn qua nội tâm cô.

Anh có biết không?

Em bằng lòng sẽ chia mỗi một phút, mỗi một giây còn lại của cuộc đời cùng anh, phấn đấu cùng anh.

Thế nhưng, em vẫn chưa thể kết hôn cùng anh.

Bởi vì, em vừa tự ti lại hủ vinh, vừa thanh cao lại thế tục như vậy.

Em mong muốn sau khi có cuộc sống ổn định hơn sẽ bước vào con đường hôn nhân, em ước ao khi chúng ta kết nghĩa vợ chồng nhận được sự tán thành và chúc phúc của xã hội. Em hi vọng con cái của chúng ta có thể trưởng thành trong tuổi thơ ấu không buồn không lo, chứ không phải như bố mẹ nó, bởi vì sự nghèo nàn cơ cực của gia đình mà cả đời mãi cảm yếu đuối, bắt buộc phải làm trái với ước mơ.

Năm cô vừa thi đậu trung học, là lúc gia đình nghèo túng nhất, vì bệnh của người bố đã mất mà bọn họ ôm đầy nợ. Vì ba ngàn học phí, cô đi theo mẹ nửa tiếng, theo địa chỉ chép trên giấy đến nhà người họ hàng xa vay tiền. Tìm nhầm hai nhà, cuối cùng rốt cuộc tìm được. Người họ hàng đang ngủ ở nhà, nhìn thấy bọn họ, khuôn mặt ngái ngủ rất khách sáo, nhưng nói tới nói lui đều không nhả ra.

Cô nhìn mẹ khép nép nói xong, đỏ mặt định cởi sợi dây chuyền vàng mua lúc kết hôn trên cổ xuống thế chấp. Người họ hàng rốt cuộc bị làm

cảm động, không đòi sợi dây chuyền mà cho vay tiền luôn.

Cầm tiền đi ra khỏi cửa, mẹ Trần một mạch nắm tay cô sai bước đi về nhà, đi đến giữa đường hỏi cô có muốn ăn kem không, cô lắc đầu, cũng không nói gì.

Đó là một ngày mùa hè, đi trên con đường lớn mặt trời chói chang ập xuống, cô không đổ một giọt mồ hôi, trái tim lạnh như băng.

Cô nhớ vô cùng rõ ràng, năm ấy cô 16 tuổi, ước ao duy nhất là một giấc tỉnh dậy, nhảy thẳng đến 26 tuổi, 36 tuổi, 46 tuổi cũng được.

Cái gì mà thanh xuân, cái gì mà hạnh phúc vui vẻ, cô có thể không cần gì cả, cô chỉ muốn danh dự.

Đến cái tuổi này, cô khát khao một gia đình hơn bất kì ai, nhưng cũng thận trọng hơn bất kì ai.

Tảng sáng, ánh mặt trời hắt vào, Tôn Bằng lơ mơ mở mắt ra.

Trần Nham đã kéo cái ghế, ngồi trước cửa sổ trang điểm qua chiếc gương nhỏ.

“Sao dậy sớm thế?” Anh mới vừa thức, nheo mắt nhìn cô, giọng nói ồm ồm.

Anh nhìn giờ, mới bảy giờ.

Cô đã mặc quần áo chỉnh tề, đang dùng chì kẻ lông mày khẽ vẽ lên lông mày, “Không phải nói hôm nay phải đi đến nhà bà nội Trương Cường sao?”

Cô thấy anh đã thức, hé cửa sổ một chút lấy không khí vào phòng, một luồng gió lạnh tràn vào.

“VẬY CŨNG ĐÂU CẦN SỚM NHƯ THẾ.” TÔN BẰNG NHÌN CÔ, BỎ DẬY MẶC QUẦN ÁO.

BỮA SÁNG CHUẨN BỊ RẤT PHONG PHÚ, SỮA ĐẬU NÀNH, BÁNH BAO, BÁNH QUẦY, CHÁO, MỘT NHÀ TÔN BẰNG NGỒI VÂY QUANH, ĂN LẦN LƯỢT. BỐ TÔN VÀ TÔN TƯỜNG ĐI LÀM Ở NHÀ MÁY GIÀY VẼN CHƯA NGHỈ, ĐI RA CỬA TRƯỚC TIÊN.

TÔN BẰNG VÀ TRẦN NHAM ĂN ĐƠN GIẢN MỘT CHÚT, LẤY KHĂN CHOÀNG GẮNG TAY, CŨNG SẴP ĐI RA NGOÀI.

CHỊ DÂU TÔN BẰNG DỌN DẸP CHÉN Đũa, BẢO BỌN HỌ VỀ SỚM MỘT CHÚT ĂN CƠM TRƯA.

DỌN DẸP ĐẾN CHÉN Đũa CỦA TRẦN NHAM, CHỊ ĐỂ Ý THẤY TRÊN CÁI CỐC CÓ DẤU MÔI SON ĐỎ NHÀN NHẠT, CHỊ KHÔNG NHỊN ĐƯỢC NGẮNG ĐẦU NHÌN VỀ PHÍA CỬA, HAI NGƯỜI ĐÃ MẤT DẠNG.

CHỊ CẦM ĐỒ XUỐNG BẾP, NÓI VỚI MẸ TÔN ĐANG RỬA NỒI, “TIỂU TRẦN NÀY ẤY, MÙA ĐÔNG LẠNH CỠ NÀY MÀ QUẦN ÁO TRONG NGOÀI MẶC HÔM NAY KHÔNG GIỐNG HÔM QUA, XINH ĐẸP VÔ CÙNG. CON MẮT TÔN BẰNG ĐÚNG LÀ KÉN CHỌN, GIỚI THIỆU BAO NHIÊU NGƯỜI TRONG THÔN CHO CẬU ẤY TRƯỚC ĐÓ MÀ KHÔNG ỪNG AI CẢ.”

MẸ TÔN KHÔNG NGẮNG ĐẦU, “CON GÁI TRONG THÀNH PHỐ, CÓ AI MÀ KHÔNG ĂN MẶC ĐẸP CHỨ. MẸ THẤY TIỂU TRẦN RẤT ĐƯỢC, DỊU DÀNG ÍT NÓI.”

“Ừm, chỉ là hơi ít nói, có điều tình cảm hai đứa trông tốt lắm, sẽ...”

LỜI CÒN CHƯA DỨT, BÊN NGOÀI TRUYỀN ĐẾN TIẾNG RƯỢT ĐUỐI VUI ĐÙA ẦM Ì.

CHỊ HAI TÔN BẰNG CHẠY RA XEM, LÀ TÔN PHI ĐANG ĐÙA GIỖN VỚI THIẾN THIẾN TRONG SÂN.

“THIẾN THIẾN!”

Chị kêu con gái đến, nhìn Tôn Phi một cái, “Con đi làm bài tập hôm nay phải làm đi, đừng làm ồn ào với bác cả con.”

“Con không có làm ồn.”

“Còn nói à? Mau đi vào!”

Ánh mặt trời hắt đầy sân, Tôn Phi ngơ ngác đứng đó, nghiêng đầu, nhìn Thiến Thiến cụp vai đi vào nhà.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Khúc Mắc

Nhà Cường Tử ở thôn bên cạnh, Tôn Bằng và Trần Nham đi gần hai mươi phút.

Là một căn nhà cũ trong ngõ hẻm, tường gạch cửa gỗ, một chiếc ghế mây cũ đặt trước cửa, một số đồ lặt vặt chất đống dưới chân tường. Tôn Bằng gõ cửa, một lúc lâu sau, bên trong có một bà cụ đáp lại.

Bà cụ hơn 80 tuổi, mái tóc bạc lưa thưa, còng lưng, mặc trên người chiếc áo lạnh bông màu đỏ tím. Mở cửa nhìn thấy Tôn Bằng, đôi mắt mờ của bà cụ lập tức sáng lên, bà mỉm cười, mặt đầy nếp nhăn. Bà cụ dẫn Tôn Bằng và Trần Nham vào nhà, bật đèn phòng khách.

Trần Nham ngồi xuống, lẳng lặng ngắm nhìn xung quanh trong ánh sáng mờ mờ.

Căn nhà này thật sự quá cũ, nền xi măng không bằng phẳng, trần xà ngang loang lỗ, trên tường toàn là lớp vôi tróc ra. Ở hai bên phòng khách không lớn lắm là căn phòng nhỏ vài mét vuông, phía sau liền với một cái sân, mùi trong không khí khá tệ.

Con mèo già nằm ỗ dưới chiếc ghế gỗ nhìn thấy người lạ đi vào, sáng mắt ưỡn người, chậm rãi bỏ đi. Bà cụ lấy một nắm kẹo và bánh ngọt trong tủ bát ra, hiếu khách bảo bọn họ ăn.

Tôn Bằng trò chuyện với bà cụ mấy câu, nói cho bà cụ biết Cường Tử có lẽ qua tết mới về, nhờ anh mang năm ngàn đồng cho bà ăn tết. Bà cụ vừa nghe liền xua tay ngay lập tức, “Bà không cần tiền của nó, bà đâu có chỗ

nào tiêu tiền đâu. Con cầm về đưa cho nó đi, bảo nó ở bên ngoài đừng đối xử tệ với bản thân, ăn ngon một chút, làm việc chăm chỉ. Qua tết về sớm chút mà thăm bà.”

Tôn Bằng nói cho bà cụ biết bây giờ Cường Tử rất ổn, không thiếu tiền, bảo bà cất tiền đi, đây là lòng hiếu thảo của anh ta. Nếu bà quả thực không có chỗ chi tiêu, thì chờ Cường Tử về đích thân trả lại cho anh ta.

Cuối cùng nói hết lời thì bà cụ cũng giữ tiền lại.

Trước khi đi, Tôn Bằng để lại cho bà cụ bao lì xì một ngàn đồng, nói là mừng tết bà trước. Bà cụ không chịu nhận, sau khi tạm biệt anh kéo Trần Nham ra cửa ngay, không cho bà cụ cơ hội từ chối.

Dọc đường về, Tôn Bằng tán gẫu với Trần Nham mấy chuyện thú vị hồi đi học với Cường Tử. Trần Nham im lặng nghe, nghe đến chỗ hay thì cô mỉm cười đáp lại.

Xuyên ra khỏi ngõ hẻm, đi ngang qua một một loạt căn nhà trệt, Tôn Bằng nói với cô, “Trước kia nhà anh ở đây, đây là căn nhà cũ của ông nội anh, gần nhà Cường Tử, khi đó hay đến nhà cậu ta ăn chực.”

Anh chỉ một căn nhà cũ. Trần Nham nhìn sang, “Bây giờ còn ai ở không?”

“Không có, hai năm trước anh hai anh xây nhà mới là căn nhà bây giờ, chỗ này liền bỏ trống, không ai có thể ở được nữa.”

Anh nói, “Ngày trước anh định nếu quay về thì dỡ chỗ này, xây căn nhà khác.”

Trần Nham gật đầu, không nói gì.

Đi đến ngã ba đường lúc đến đây, Tôn Bằng nói, “Không đi đường cũ nữa, đi hướng đó đi, tiện đường dẫn em đi dạo loanh quanh.”

Cô không phản đối.

Bọn họ đi rất chậm, đi mãi đi mãi, đi ngang qua một rừng thông liễu.

Những phiến lá mảnh của thông liễu đã sớm rụng hết, chỉ còn lại từng thân cây với đỉnh nhọn hoắc, thẳng đứng cao ngất dưới ánh mặt trời mùa đông. Một nhánh suối nhỏ chậm chậm chảy qua bên chân, phát ra tiếng nước chảy ào ạt.

Trần Nham dứt hai tay trong túi áo khoác, ánh mắt di chuyển tùy ý, khi thì nhìn mây trôi trên bầu trời, khi thì nhìn cỏ dại bị dòng nước chảy qua.

Gió thổi đến, cô giơ tay vén lấy vài sợi tóc bị thổi bay lên, mặc cho ánh nắng ban mai nhàn nhạt rơi trên khuôn mặt.

Tôn Bằng nhìn cô, nhớ lại dáng vẻ của cô lúc mới quen. Mang theo chút kiêu ngạo, một chút hồ hững, một chút phòng bị, và một chút nhiệt tình không dễ nhận ra, gần như không giống với dáng vẻ sau này.

Rõ ràng là dịu dàng tao nhã, nhưng cô lại sẽ vô thức thể hiện thái độ khó gần gũi.

“Tôn Bằng...”

Ánh mắt cô nhìn về con đường phía trước.

“Ừm.” Anh khẽ đáp lại.

“Vẫn chưa hỏi anh, anh nghĩ như thế nào.”

“...”

“Liên quan đến chuyện kết hôn.” Cô bình tĩnh bổ sung.

Ánh mặt trời buổi sáng tinh mơ đi theo bước chân họ, chậm rãi di chuyển trong rừng cây xào xạc, tia sáng ấy như ẩn như hiện, xuyên thấu từng lớp sương mù sớm mai.

Trong lòng Tôn Bằng thoáng căng thẳng. Cô hỏi anh nghĩ như thế nào?

Anh rất muốn nói cho cô biết, trước đêm hôm qua, anh không có một chút suy nghĩ như vậy.

Người đàn ông không có sự nghiệp, không hề có thứ gì thì không thể nghĩ đến hôn nhân. Ngay cả vốn liếng để nuôi gia đình cũng không có, thì lấy cái gì để kết hôn chứ. Trên quãng đường dốc hết sức leo lên này, hôn nhân là gánh nặng, là sợi dây thừng.

Nhưng tối hôm qua, khi bố anh nhắc đến, anh lại như bị chạm một cái.

Tết này, cô 27 tuổi.

Tuổi tác tăng lên không tạo thành áp lực với anh, nhưng với cô thì sao? Cô có cân nhắc chuyện kết hôn hay không? Cô lại có khát khao một quan hệ ổn định hơn hay không?

Anh không biết, cũng sơ suất.

Cho nên, điều anh nghĩ là, nếu như cô muốn kết hôn, thì anh sẽ kết hôn.

Nhưng khi cô nói rõ ràng không muốn, anh không biết đáy lòng mình là mùi vị gì. Nói không có suy nghĩ nào thì đó là đang lừa mình dối người.

Nhìn con đường phía trước, anh không lên tiếng.

Bước chân rơi trên lá khô, trong sự tĩnh lặng, anh nghe thấy cô nói: “Em chưa từng nghĩ tới việc kết hôn sớm như vậy...”

Dừng một chút, cô khẽ nói tiếp, “Hai năm qua em để dành được mấy chục ngàn tệ, có điều tạm thời cho cậu em mượn rồi... Bây giờ tiền tiết kiệm mỗi tháng của em là hơn một ngàn, em nghĩ, chờ thêm hai năm nữa, chờ chúng ta cùng tiết kiệm đủ tiền trả trước, vay tiền mua một căn nhà... đến lúc đó hẳn nghĩ đến chuyện kết hôn...”

“Anh thấy thế nào?” Cô nghiêng mặt sang, hỏi anh.

Toàn bộ thể xác và tinh thần Tôn Bằng đã rơi vào trong lời nói của cô, khoảnh khắc giọng cô hạ xuống, ánh mắt nhìn sang, anh nghiêng mặt nhìn chân trời xanh biếc, cố hết sức tránh cái nhìn đối diện của cô.

Gió thổi vào mắt, cay xè, khó chịu, anh cảm thấy chỉ cần cô nói ra một từ nữa, thì nước mắt anh cũng sẽ rơi xuống.

Đã sống 30 năm, ngoại trừ cái mạng này ra, tất cả mọi thứ, anh gần như dựa vào hai bàn tay tạo nên, chưa bao giờ biết may mắn là thứ gì.

Chỉ duy nhất có cô là không phải.

Trong con đường họ cùng đi song song này, anh không trả giá lớn lao để đấu tranh cho cái gì, cô là tự mình đi đến, mang theo lòng tốt cùng sự dịu dàng không cần đền đáp.

Anh không biết bản thân với hai bàn tay trắng dựa vào cái gì mà có một người phụ nữ như vậy, giờ phút này đây, song song với sự rung động và cảm động, đối với hết thảy những điều này, anh cảm thấy nỗi lo sợ và không chân thật to lớn.

Rất lâu không nhận được câu trả lời của anh, cô không nói thêm gì nữa, vẫn chậm rãi đi về phía trước cùng anh.

Nhưng những hạt bụi trong lòng đều bay xa theo gió cùng lời vừa nói ra.

Giờ phút này, cô mới hiểu, sở dĩ mình chọn người này, là bởi vì mỗi khi cô đứng bên cạnh anh, cô mới thật sự được sống đúng với bản thân mình.

Anh rất giống cánh rừng này, trống trải, không có gì cả.

Không có đèn đóm của phồn hoa, ánh mặt trời mới nhẹ nhàng ấm áp chân thật như thế. Không có tiếng người ồn ào, dòng nước mới đặc biệt thanh tịnh, trong veo và đẹp dễ.

Cô rốt cuộc đã tìm được một người như thế, để cô có thể làm được những điều thẳng thắn như sâu trong nội tâm hăng ước ao.

Không biết đã im lặng bao lâu, Tôn Bằng mới từ từ mở lời:

“Những thứ đó đều không phải là chuyện em nên suy nghĩ. Nhà cũng được, kết hôn cũng được... Nham Nham, em hãy cho anh thêm một chút thời gian... Nói cho anh biết, thế nào thì em có thể vui vẻ hơn...”

Trần Nham nhìn con đường phía trước, mím môi khẽ mỉm cười: “Bây giờ em rất vui...”

“Tôn Bằng... Anh cứ từ từ đi, em không vội.”

Đoạn đường sau đó, không ai nói thêm gì nữa, để mặc cho phong cảnh làng quê biến đổi từng cảnh bên cạnh họ.

Trong lòng họ đều được vật mềm mại nào đó lấp đầy, tự im lặng tan ra, thấm thoát đã đi đến trước cửa nhà.

Cánh cổng rộng mở, bên trong tiếng cười vui vẻ lộ ra từng đợt, họ dừng bước, nhìn nhau mỉm cười, anh nắm tay cô đi vào.

Bọn họ vừa vào sân, trong nhà liền có người vừa đi ra vừa la: “Ông anh cuối cùng cũng chờ chú về được rồi!”

Là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, dáng người không cao lắm, đầu rất to, mặc áo khoác nỉ màu đen trông khá đắt tiền, mang giày da sáng bóng. Một cô gái ăn mặc thời thượng đi theo phía sau.

Tôn Bằng nhìn người nọ, vui mừng, “Mã Quân? Anh về lúc nào vậy?”

“Mẹ nó buổi sáng anh vừa về đến nhà, vừa nghe chú về, không phải là đến thăm chú sao.” Mã Quân đi tới mỉm cười nện mạnh vai anh, dời tầm mắt, ánh mắt rơi vào người Trần Nham.

“Đây là... em dâu ư?”

Tôn Bằng cười cười, “Đây là Trần Nham.”

Trần Nham mỉm cười, “Chào anh.”

“Chào em chào em, chào em, Trần Nham...” Anh ta nhếch miệng nhìn Tôn Bằng, trong nụ cười có thêm phần mờ ám, “Chú được đấy...”

Anh ta cũng giới thiệu đơn giản cô gái bên cạnh mình, “Nào nào nào, đây là Nghệ Tiểu Mẫn.”

Cô gái mỉm cười với họ.

Mã Quân lớn hơn anh hai tuổi, mối quan hệ với Tôn Bằng là sau khi trưởng thành thân thiết hơn.

Có một năm, trong thôn mưa như thác đổ, không ít đồng ruộng bị ngập, mấy chàng trai trẻ cường tráng đều được gọi đi khiêng máy bơm nước thoát nước. Lúc đó Mã Quân này trượt chân ngã xuống sông, nước sông quá xiết, không ai dám xuống, chỉ một mình Tôn Bằng không nói hai lời nhảy xuống ngay, vớt lại một mạng của anh ta.

Mã Quân từ nhỏ đã lưu manh, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, anh ta vẫn luôn nhớ phần ân tình này của Tôn Bằng, tết mỗi năm đều tới tìm anh, chỉ duy nhất có năm ngoái là không xuất hiện, chỉ gọi cho anh một cú điện thoại, thần thần bí bí nói gặp may, sắp phát tài rồi.

Hai người ở trong sân trò chuyện một lúc, Mã Quân dẫn Tôn Bằng ra ngoài xem xe anh ta lái tới.

Sợ chặn đường nên Mã Quân đậu xe dưới cái cây lớn ở đầu đường.

BMW hơn bốn trăm ngàn, xa xa, anh ta nhấn chìa khóa một cái, xe kêu tí một tiếng, hai đôi đèn đồng thời lóe lên.

Anh ta và Tôn Bằng cùng lên xe, ngậm điều thuốc trong miệng, xoay chìa khóa khởi động.

Thân xe hơi rung lên, như tích lũy sức mạnh chờ lao ra.

Anh ta bật nhạc, trong tiếng nhạc nước ngoài sống động, anh ta liếc mắt cười nhìn Tôn Bằng, “Chiếc xe này thế nào, người anh em?”

Tôn Bằng đặt bàn tay kẹp thuốc ra ngoài cửa sổ, dò xét trong xe một vòng, “Rất tốt.”

Mã Quân cười cười, “Chú không biết đấy, bắt đầu từ năm ngoái, ông anh chú đã đổi đời, tổ tiên hiển linh rồi.”

Một tay anh ta nắm tay lái, một tay lấy điều thuốc trên môi xuống, anh ta không nói tỉ mỉ quá trình, chỉ nói: “Bây giờ anh mở một nhà máy ở thành phố S, toàn bộ tiền bạc ném cả vào đó, tổng cộng khoảng hai triệu tệ.” Anh ta cười cười với Tôn Bằng, “Thế nào?”

Tôn Bằng nhìn anh ta, khẽ cười một cái.

“Đừng không nói câu nào chứ, chú đã nói thế nào?” Mã Quân cười khẩy chỉ vào anh, “Mẹ nó chú nói có phục hay không?”

Tôn Bằng bị anh ta làm cho quả thực không kèm được, cười không thành tiếng, vứt tàn thuốc ra xa ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Mã Quân nhấn tắt nhạc, mở cửa sổ trời, dựa lưng ra sau, chỉnh lưng ghế.

Miệng vẫn ngâm điệu thuốc, anh ta cũng không hỏi nữa, hai tay gối sau gáy, xuyên qua chạc cây nhìn mảnh bầu trời nhỏ bé, trong kẽ hở của đôi môi chậm rãi phủ khói thuốc.

Cảm xúc của người này giống như bầu không khí bỗng nhiên yên tĩnh lại trong xe, anh ta thở dài một tiếng không biết là thoải mái hay phiền não.

Tôn Bằng nhìn anh ta.

“Nhà máy thì đã mở rồi, có điều bây giờ anh cũng trở thành một cái thùng rỗng, không có một xu, ít nhất phải chịu đựng đến cuối năm sau. Chiếc xe này còn là vay tiền mua. Anh nói cho chú biết, bây giờ lăn lộn trong cái xã hội này ấy à, trước tiên cần phải mặt dày lên, để người ta không biết chú rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng...”

Anh ta chợt nhìn về phía Tôn Bằng, giọng điệu nghiêm túc, “Đại Bằng, tới giúp anh đi. Hai anh em chúng ta cùng nhau làm, cùng nhau bắt đầu sự nghiệp... Lần này anh đặc biệt về tìm chú, anh không tin được một ai cả, chỉ tin chú thôi.”

Tôn Bằng nhìn anh ta không nói gì, hai giây sau, khẽ mỉm cười.

“Mã Quân, bây giờ em và Cường Tử đã mở một quán cơm nhỏ, không giúp anh được rồi.”

Mắt Mã Quân sáng lên, “Không phải chứ. Trước đây trong điện thoại không phải chú còn nói với anh định về xây nhà, mở cửa hàng nhỏ à? Sao ổn định bên ngoài rồi?”

“Đó là cú điện thoại năm nào? Lúc đó em một mình, có thể giống bây giờ sao?”

Mã Quân sững sốt, rồi lại cười khàn, “Mẹ nó chứ, không nhìn ra chú còn là một thằng tình cảm vậy đấy. Chú đùa hay thật vậy?”

Tôn Bằng nhìn anh ta, không đáp lại.

Mã Quân nhìn anh, nhất thời không nói nên lời, qua rất lâu, anh ta mới miễn cưỡng nói, “Hâm mộ chú lắm, chú em à.”

Mã Quân nói tiếp, “Anh vừa nhìn thấy cô nhóc kia là biết chú sắp phát rồi, rất khá, rất tốt. Nhớ lúc đầu khi anh vừa đến thành phố, không chạm được đến người phụ nữ nào. Bây giờ, từng người một nhào vào anh như lang như hổ, bố đây cũng không chịu nổi.

Mấy người phụ nữ trước vừa nghe chúng ta từ dưới quê lên làm việc, thì liếc mắt nhìn bao nhiêu chứ? Bây giờ bố đây làm ông chủ, người ta vừa nghe anh từ đâu đến, chú biết nói thế nào không, đều khen ngợi không ngớt ấy, không khí trong lành, nước sạch, người giỏi đất thiêng, mẹ nó toàn là đánh rắm. Cái người chú vừa thấy ấy, tưởng trong túi anh giấu bao nhiêu cơ đấy, thật ra mẹ nó anh một xu cũng không có, ha ha ha...”

Tàn thuốc bỗng đứt đoạn, khiến Mã Quân giật mình ngồi bật dậy như một con cá chép vút đầu thuốc ra ngoài cửa sổ, phúi tro thuốc trên người. Làm xong, anh ta ngồi nghiêng, nhìn Tôn Bằng, mỉm cười, trong lời nói bỗng có chút ẩn ý trịnh trọng:

“Đại Bằng, dù sao thì lời anh trai nói hôm nay là để đó, bất cứ lúc nào chú đến anh cũng chào đón.”

Tôn Bằng nhìn anh ta, cười cười, “Em cũng chào đón anh đến quán em ăn cơm bất cứ lúc nào, giảm hai mươi phần trăm.”

Mã Quân cười mắng, “Mẹ chú chứ...”

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bị Ốm

Tối ba mươi, dưới quê vô cùng náo nhiệt, nhà nhà sum vầy ăn uống no say, mấy người đàn ông uống đến mức mặt đỏ tới mang tai, pháo hoa pháo dây vang mãi đến hai, ba giờ đêm.

Ánh sáng ban mai phía chân trời hơi lộ ra, pháo lại nổ đùng đoàng, cửa sổ từng nhà trong thôn đều bị rung đến độ phát ra tiếng lộp cộp, tiếp đó, bọn trẻ con vừa mới thức dậy đã vội xin tiền mừng tuổi, khắp nơi tràn ngập tiếng cười, tiếng chúc mừng.

Tôn Bằng nghiêng nhiên bị tiếng pháo đánh thức, mò tìm điện thoại di động, vừa nhìn thì chưa tới sáu giờ.

Ánh sáng xuyên qua rèm cửa sổ, người bên gối đưa lưng về phía anh, nằm sát mép giường, ngủ rất yên ổn.

Anh nghiêng sang kề sát cô, vươn tay kéo cô vào lòng, vén những sợi tóc dài mềm mại ngăn cách giữa họ sang một bên, hôn bờ vai cô, nhắm mắt lại lần nữa.

Chóp mũi toàn là hương thơm của ngọn tóc cô.

Không đến một phút sau, Tôn Bằng chợt mở mắt ra, luồn tay vào trong áo ngủ vuốt ve làn da cô, chợt thận trọng chống nửa người dậy, dùng mu bàn tay thử trán cô.

Nhiệt độ này rõ ràng không ổn.

Trần Nham co tròn người, hai tay đặt bên mặt, không nhúc nhích.

Tôn Bằng tỉnh táo ngồi dậy, dịch góc chăn cho cô, xoay người xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo đang hoàng rồi xuống lầu, một lát sau lại trở vào.

Anh ở bên giường sờ đầu cô, kêu cô một tiếng, ôm cô ngồi dậy.

Trần Nham đã sớm mơ mơ màng màng thức dậy, hoặc là nói cũng không biết mình có ngủ hay không.

Tối qua cô ăn cơm cùng gia đình họ xong sớm là đi lên ngủ, sau đó cũng không biết anh vào phòng lúc nào. Đến sau nửa đêm, cô chỉ cảm thấy toàn thân càng ngày càng nóng, cả người giống như bị rút hết gân cốt, không có cả sức xoay người.

Cứ nửa mê nửa tỉnh như vậy, cô mơ hồ nhận ra có lẽ mình đã phát sốt rồi. Hai ngày trước đã bắt đầu có chút khó chịu, không biết là lạnh hay là do không quen khí hậu, đêm nay rốt cuộc bộc phát. Cô rất ít khi bị ốm, hồi đại học từng bị sốt hai lần, nhưng luôn không nói tiếng nào gắng gượng ngủ ở kí túc xá hai ngày để bệnh đỡ hơn.

Ban đêm cô không ngừng thôi miên mình, ngủ đi ngủ đi, có lẽ thức dậy là khỏi thôi.

Tôn Bằng ngồi bên giường, ôm cô vào lòng, đưa cái cốc đến bên môi cô, “Ngoan nào, uống thuốc rồi ngủ tiếp...” Anh đút viên thuốc nhỏ màu trắng trong lòng bàn tay cho cô, dỗ cô uống hơn nửa cốc nước.

Cả người Trần Nham nóng hổi, nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Anh dịch chăn lên trên, hai cánh tay ôm lấy cô qua tấm chăn, môi kề vào đỉnh đầu cô, khe khẽ thở dài.

Đau lòng hơn nữa cũng được, chuyện ốm đau này không thể nào chia sẻ được, chỉ có thể lo lắng suông.

Một lát sau, bên ngoài chiêng trống vang ầm trời, dưới lầu nhà mình cũng bắt đầu có người chúc tết kêu la chúc mừng, làm cho căn phòng càng thêm yên tĩnh.

“Muốn ăn thứ gì không?”

Trần Nham lắc đầu, nhắm mắt lại.

“Đi bệnh viện nhé?”

Cô vẫn lắc đầu.

Nếu như ở trong thành phố, anh sẽ không cần suy nghĩ dẫn cô đến bệnh viện, nhưng phòng khám bệnh gần nhất cách chỗ này nửa tiếng ngồi xe, sáng mừng một tết cũng không gọi xe được, đi xe điện tới lại phải phơi gió, ngẫm nghĩ lại vẫn thôi đi thì hơn.

“Ngủ thêm một lúc nữa đi, buổi trưa vẫn không hạ sốt thì chúng ta sẽ đi bệnh viện.”

Anh dịch người một chút, muốn để cô nằm ngang, không ngờ cô lại chậm rãi xoay người, khe khẽ ôm lấy hông anh.

Từ đêm cô đã bắt đầu khó chịu, khó chịu đến mức cảm thấy cô đơn, yếu ớt, muốn về nhà.

Cô vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh, nghe tiếng tim đập khe khẽ kia, đặt hết trọng lượng toàn thân vào người anh, dựa vào anh.

“Con thấy Đại Bằng vừa mới xuống, gọi hai đứa xuống ăn sáng chứ ạ?” Chị dâu Tôn Bằng sắp xếp bàn ăn, liếc nhìn cầu thang, khẽ hỏi mẹ Tôn.

Mẹ Tôn dùng muống chia bánh trôi nước vào trong mấy cái chén, “Không cần đâu, Tiểu Trần thấy khó chịu, chờ hai đứa nó tự xuống ăn.”

Tôn Phi và Thiến Thiến ngồi một bên đã bưng chén sang ăn trước, mẹ Tôn bảo họ coi chừng nóng.

“Khó chịu ư?” Chị dâu nhường mày hỏi.

“Ừm, Đại Bằng vừa xuống tìm thuốc hạ sốt... bị sốt rồi...” Mẹ Tôn nhìn chị một cái, lại thấp giọng nói với Tôn Phi và Thiến Thiến, “Lát nữa hai đứa nhỏ tiếng một chút, đừng làm ồn, có nghe không?”

Thiến Thiến ngoan ngoãn gật đầu. Tôn Phi đang cúi đầu giống như không nghe thấy, lè lưỡi liếm bánh trôi trong muống.

Chị dâu lẩm bẩm trong miệng, “Cảm lạnh hay là thế nào? Không phải chứ, máy sưởi cũng luôn bật cho hai đứa mà, sao phát sốt chứ...”

Tôn Bằng dựa lưng vào đầu giường, ôm lấy cô bằng tư thế có hơi khó khăn, không nhúc nhích.

Cô rất ít khi làm nũng với anh như vậy.

Anh luồn tay vào trong chăn nắm một tay cô, nhẹ nhàng bóp xương tay cô, anh khẽ nói, “Nằm xuống đi, anh ngủ với em một lát...”

Anh kéo tay cô ôm lấy cổ mình, cánh tay luồn qua chân cô, bế bổng cô lên, nhẹ nhàng đặt vào giữa giường.

Trong một loạt tiếng vải sột soạt, anh cởi quần áo ngoài, đưa nửa người vào trong chăn, ôm cô vào lòng.

“Ôm anh đi, đổ mồ hôi là khỏe thôi...” Môi anh dán vào cái trán nóng bừng của cô, khẽ nói.

Trần Nham vô cùng nghe lời ôm chặt hông anh.

Qua lớp áo ngủ, bàn tay anh vỗ nhẹ lưng cô có nhịp điệu, dỗ cô vào giấc ngủ.

Trần Nham vùi đầu vào ngực anh, ngửi mùi của anh, vừa yên lòng thì lại nhớ ra việc gì đó, “Có phải anh phải đi sang nhà Mã Quân không?”

“Em ngủ rồi đi, anh ăn cơm sẽ về.” Hai ngày trước anh đã hẹn xong với Mã Quân, mừng một tết dẫn Trần Nham đến nhà anh ta chúc tết, buổi trưa cùng tụ tập một bàn mạt chược với hai người anh em nhỏ khác trong thôn.

Trần Nham buông anh ra, “Anh đi đi, em ngủ một lát là đỡ thôi.”

Anh nắm tay cô đặt trở lại hông mình, nhắm mắt, ậm ừ, “Không nói nữa, ngủ đi...”

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến đủ mọi tiếng cười đùa nói chuyện, đầu cô quá nặng, dần dần không nghe thấy gì nữa cả.

Khi Trần Nham tỉnh lại lần nữa, đổ mồ hôi đầy người, tóc ướt dính vào cổ. Tôn Bằng không có trong phòng, so với buổi sáng, sắc trời bên ngoài ngược lại tối sầm, có vẻ sắp trở trời.

Cô nghiêng nửa người sang, nhìn điện thoại di động, một giờ trưa.

Đã hạ sốt, cô thấy dễ chịu hơn rất nhiều, trở mình, ánh mắt ngay đối diện cánh cửa.

Cửa bị đẩy hé ra, trong khe hở ấy, một đôi mắt lộ ra.

“Tôn Phi...” Trần Nham gọi một tiếng, mặc áo khoác bên ngoài áo ngủ, dựa vào giường ngồi dậy.

Tôn Phi dè dặt đẩy cửa ra, đi vào, nhìn cô, rồi đi đến bên bệ cửa sổ. Anh ta kéo rèm cửa sổ ra, rồi lại kéo vào, giống như đang chơi trò chơi.

Trong tia sáng chớp nháy không ngừng khép lại, Trần Nham nhìn bóng lưng anh ta, hỏi, “Có phải ở đây hơi buồn chán không?”

Anh ta không nói gì, lặp lại động tác trên tay không hề chán.

“Có muốn về đi làm không?”

Anh ta chợt dừng lại, quay đầu nhìn cô, “Muốn.”

Trần Nham mím môi, “Còn hai ngày nữa là chúng ta sẽ về.”

Anh ta nhìn cô, không biết nghe có hiểu hay không, quay đầu lại, tiếp tục kéo rèm cửa sổ chơi.

Một lúc sau nữa, cánh cửa lại có thêm một bé con nhút nhát đến. Trần Nham nghiêng đầu, cười với bé.

Thiến Thiến có chút bẽn lễn đi vào, nhìn cô, chạy tới kéo tay Tôn Phi, nói đầy ngọt ngào, “Chúng ta xuống dưới chơi có được không?”

Ánh mắt Tôn Phi trống rỗng nhìn bé, anh ta bị hai bàn tay nhỏ của bé lôi kéo, từ từ đi ra ngoài phòng.

Khi hai người xuống lầu vừa vặn đụng phải chị dâu Tôn Bằng, không biết đã nói gì, tiếp đó, Trần Nham nghe thấy bước chân kia càng lúc càng gần. Chị dâu Tôn Bằng bưng cốc nước đi vào.

“Tiểu Trần, có thấy khá hơn chút nào không?”

“Đỡ hơn nhiều rồi. Cảm ơn chị.” Trần Nham đón lấy cốc nước.

Chị ngồi xuống mép giường, ân cần hỏi, “Có đói bụng không. Xuống ăn cơm đi, đặc biệt để lại đồ ăn cho em đó.”

Cô không đói chút nào, nhưng theo phép lịch sự vẫn nói một câu, “Được, lát nữa em xuống ăn.”

Chị dâu lẳng lặng nhìn cô, bỗng nhiên nói, “Bây giờ tình cảm của Tôn Phi với hai em tốt thật, biết em bị ốm, lên đây vịn khe cửa nhìn em đến mấy lần, nhưng cũng không phát ra tiếng.”

Trần Nham cười cười.

Chị lại nói, “Đại Bằng gọi điện thoại về, vừa ăn cơm xong, cũng không biết có uống rượu hay không, nói là lát nữa sẽ về.”

Trần Nham gật đầu.

“Bố mẹ và anh cả cũng đi thăm họ hàng rồi, chị không đi, mấy người họ hàng bên nhà họ chị đều không muốn gặp. Về sau nếu em vào cửa nhà này thì em sẽ biết. Em gả vào đây, thì chị cũng coi như có thêm một người trò chuyện.” Chị ngược mắt nhìn xung quanh, khẽ cảm khái: “Gia đình này em không biết đâu, cũng phải hai năm nay mới giống một cái nhà, khi chị vừa gả vào, cuộc sống đó em không dám nghĩ đâu. Để xây cái nhà thế này, một ít tiền mấy năm nay vất vả lắm mới để dành được cũng mốc sạch, của cải quá ít, cuộc sống chật vật...”

Chị nói những lời này, Trần Nham chỉ thản nhiên nghe.

May mà chị cũng không muốn cô nói tiếp, vẫn nói một mạch, “Có điều sau này hai đứa cũng sẽ không quay về, chắc chắn là muốn sống yên ổn trong thành phố. Như thế nào đi nữa, thì sống trong thành phố tốt hơn dưới quê, chỉ là Tôn Phi...”

Nói được nửa câu, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến tiếng chó sủa dữ dội và tiếng Tôn Phi, tiếng la khóc từ xa đến gần của Thiến Thiến.

Chị dâu Tôn Bằng và Trần Nham đều giật nảy mình.

Chị dâu Tôn Bằng gần như là bật dậy từ trên giường, chạy xuống lầu như bay, miệng la “Muốn chết mà muốn chết rồi mà!”

Một con chó đại không biết từ đâu chui ra đang dồn sức đuổi theo Tôn Phi không tha. Tôn Phi bế Thiến Thiến trong tay, một mạch kêu la chạy vào sân, còn chưa kịp nhảy vào cửa nhà, thì con chó lớn kia nhào mạnh tới đè anh ta ngã xuống đất. Chị dâu Tôn Bằng chạy xuống thấy, cầm lấy cái cuốc dựng đứng bên tường sân đập con chó. Con chó hoang kia bị đập hai cái, sủa hai tiếng, lại thử tấn công lần nữa, cuối cùng không địch lại cái cuốc nên chạy đi.

Chị dâu Tôn Bằng vội vàng ôm lấy Thiến Thiến từ trên người Tôn Phi, kiểm tra người bé, sốt ruột đến mức vừa dỗ vừa mắng: “Con ngu này, bị cắn chưa hả? Tao thấy mày bị cắn chết mới được! Xem lần sau mày có còn nghe lời hay không? Hả? Còn nghe lời hay không?”

Thiến Thiến khóc đến độ thở không ra hơi. Chị dâu Tôn Bằng vỗ lưng bé, hung dữ liếc nhìn Tôn Phi còn nằm khóc dưới đất, “Lần sau mày cách xa Thiến Thiến của tao một chút...”

Trần Nham vội vã đi xuống lầu, trong thoáng chốc bị cảnh này làm khiếp sợ.

Cô nhìn chị dâu Tôn Bằng một cái, đi tới kéo Tôn Phi. Tôn Phi cao to, nằm lì dưới đất, cô bệnh nặng mới khỏi, tốn rất nhiều sức mới kéo anh ta từ dưới đất lên được.

Cô phúi bụi trên người anh ta, “Có bị thương không?”

Tôn Phi chỉ lo ôm đầu la hét gào khóc, đâu còn biết nói chuyện nữa.

Tiếng khóc nức nở của Tôn Phi đứt ruột đứt gan, gần như đáng sợ, nếu như đây là lần đầu tiên Trần Nham thấy Tôn Phi khóc, thì đoán chừng cô sẽ bị dọa, không dám đến gần, nhưng bây giờ cô đã quen rồi.

Cô dùng hết sức kéo anh ta vào phòng khách, để anh ta ngồi khóc một mình, chạy lên thấm ướt khăn lông của mình, xuống giúp anh ta lau mặt.

Tôn Bằng còn chưa đi đến cổng đã nghe thấy tiếng khóc trong nhà truyền ra. Trái tim như bị bóp chặt bước nhanh vào cửa, dần dần phân biệt được âm thanh này bắt nguồn từ Tôn Phi và Thiến Thiến.

Trần Nham và Tôn Phi ngồi trong phòng khách, chị dâu anh và Thiến Thiến ở trong phòng.

“Sao vậy?” Anh nhìn Trần Nham, đưa tay sờ trán cô, “Hạ sốt rồi?”

“Em không sao...” Trần Nham đẩy tay anh ra, nhìn Tôn Phi, “Anh ấy và Thiến Thiến chơi ngoài cổng, bị chó đuổi theo.”

Tôn Bằng thoáng sửng sốt, “Thiến Thiến thì sao, thế nào rồi?”

Trần Nham lắc đầu, “Chị dâu kiểm tra qua rồi, không sao.”

Tôn Bằng yên lặng một chút, nhìn Tôn Phi, từ từ ngồi xuống.

Anh quan sát anh ta một hồi, lát sau khom người lần lượt vén hai ống quần của anh ta lên, tỉ mỉ nhìn một cái, đứng bật dậy, đi vào bếp.

Trần Nham thấy anh lấy một chùm chìa khóa nhỏ trong khay trà trong bếp, kéo Tôn Phi lên, nói với cô, “Anh ấy bị cắn vào chân rồi, anh dẫn anh ấy đến trạm phòng chống dịch bệnh tiêm một mũi.”

Trần Nham đứng lên, “Anh lái xe đi sao? Em lên lấy khăn choàng giúp anh...”

“Không sao đâu, em ăn chút gì rồi ngủ thêm một lúc đi, lát nữa bọn anh về.” Anh nói xong rồi kéo Tôn Phi đang khóc sụt mướt đi.

Không biết có phải trạm phòng chống dịch bệnh xa lắm không, mà mãi đến năm giờ chiều bọn họ cũng chưa có tin tức gì, những người khác trong nhà cũng chưa về. Cô gửi tin nhắn cho Tôn Bằng nhưng anh không trả lời.

Ngày đầu năm mới, gia đình này bao phủ trong một bầu không khí tẻ nhạt.

Trần Nham đứng trước cửa sổ trong phòng, lẳng lặng nhìn chăm chú cái cây đối diện, trong ánh chiều tà, vài con chim đang bay lượn vòng quanh một góc mái hiên.

Ngủ nữa sẽ nhức đầu, cô không biết đã đứng ngây ngốc trước cửa sổ bao lâu, cho đến khi di động vang lên.

“Thế nào rồi, cô con dâu mới, dưới quê có vui không?”

Đây là lời thăm hỏi từ phương xa gửi đến của Phùng Bối Bối cũng về quê đón tết.

Nghe được giọng nói quen thuộc đáng yêu này, Trần Nham rất cuộc không nhận được cong khóe môi, “Vui lắm.”

“Có phải người nhà họ coi cô như báu vật không. Tôi đoán cũng đoán được, chắc chắn là vui mừng muốn chết rồi.”

Trần Nham cười không thành tiếng, kể đại khái tình hình như thế cho cô ấy. Bối Bối cũng trò chuyện một ít chuyện trong nhà với cô. Hai người

cười tán gẫu, bỗng nhiên, Bối Bối không nghe thấy giọng nói bên kia nữa.

“Sao không nói chuyện vậy. A lô, có đang nghe không đấy?”

Một lát sau, Bối Bối nghe thấy trong ống nghe khe khẽ truyền đến một câu, “Tuyết rơi rồi...”

Ngoài cửa sổ, tuyết bay lả tả từ trên trời xuống, lóe lên ánh sáng màu trắng nhạt giữa không trung, xoay tròn rơi xuống.

“Bối Bối, chỗ tôi tuyết rơi rồi...”

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tuyết Rơi

Phùng Bối Bối cúp điện thoại, đứng trước cửa sổ sát đất tầng mười tám nhà mình nhìn xuống dưới, toàn là dòng xe cộ chạy chậm chậm.

Toàn bộ ráng chiều, ánh sáng còn sót lại tan biến hết, trăng sao dần lên trên bầu trời, chỉ có hình dạng, không thấy ánh sáng.

Mùi vị tết trong thành phố càng ngày càng nhạt, sập tối mừng một tết tẻ nhạt, vội vội vàng vàng như thường ngày, chẳng có gì đặc biệt, chẳng có gì thú vị.

Tại sao nơi này không có tuyết rơi? Cô nghĩ.

Ban ngày mấy người họ hàng tới nhà chúc tết, mọi người đang bận bịu trong ngoài làm cơm nước buổi tối, đưa cháu trai và đưa em họ nhỏ chạy giỡn ầm ĩ trong phòng khách.

Đứa cháu trai đột nhiên túm góc áo cô trốn sau lưng cô.

Bối Bối xốc thằng bé ra ngoài, “Ngoan ngoan nào, sang bên kia chơi.”

Gọi điện thoại xong, Bối Bối không biết thế nào, đột nhiên mất hết hứng thú.

Cô nằm ngửa trên sofa, chơi điện thoại di động. Rất nhiều người gửi tin nhắn và wechat chúc tết cô, di động rung không ngừng, cô không mở xem lấy một tin.

“Bối Bối, đi siêu thị mua chai giấm về cho mẹ đi. Dùng hết rồi mà mẹ cũng không để ý... Nhân tiện mua ít sữa chua cho mấy đứa Tâm Tâm, trong nhà toàn là đồ uống có ga thôi.”

Bối Bối không nhúc nhích, bên trong lại gọi một tiếng, “Bối Bối, có nghe không hả?”

Bối Bối chậm rì rì ngồi dậy, vào phòng mặc đồ cầm ví tiền, quần khăn choàng ra khỏi cửa.

Bên cạnh tiểu khu là trung tâm thương mại mới xây, tầng một dưới tầng hầm trung tâm có một siêu thị cỡ lớn. Giờ cơm mừng một tết, trong trung tâm vậy mà có rất nhiều người. Một mình cô nhỏ bé vào siêu thị mua đồ, xách túi nilon về nhà.

Khi vào tiểu khu, đột nhiên có người gọi tên cô. Cô như không nghe thấy, đi tiếp về phía trước như mất hồn. Tiếp sau đó, giọng nói ấy lại rõ ràng, rõ ràng vang lên lần nữa, “Phùng Bối Bối...”

Cô rớt cuộc đứng lại.

Trời đã tối hẳn. Gió thổi đến vù vù, xoa tung mái tóc trên khăn choàng, lá khô bên chân, trong nháy mắt, một trái tim vô cùng buồn chán đang rối loạn.

Tuyết càng rơi càng nhiều.

Tôn Bằng dẫn Tôn Phi về, ở ngoài cổng vừa khéo đụng phải bố mẹ và anh hai anh về đến nhà.

Tôn Bằng và Tôn Phi lái xe một mạch về, tuyết lạnh cả người cả đầu, cũng không mang khăn choàng găng tay gì cả, xuống xe, lỗ mũi, lỗ tai hai người đều lạnh đến mức đỏ bừng.

Tôn Bằng ở trong sân dựng xe xong, mẹ Tôn nghi hoặc giúp bọn họ phủi tuyết trên người, thấy vẻ mặt hai người đều có gì đó không ổn, vào nhà lại thấy con dâu xì mặt ở trong phòng, khẽ hỏi đầu đuôi sự việc.

Ở trong phòng, chị dâu Tôn Bằng không che không giấu lớn tiếng kể sự việc lần nữa, nói mãi nói mãi không nhin được nước nỡ, Tôn Tường đi vào, sắc mặt khó coi dạy bảo, “Nói chuyện thì nói chuyện cho đàng hoàng, khóc cái gì mà khóc, đầu năm đầu tháng có thể sống yên ổn một chút được không?”

Mẹ Tôn quay mặt về phía Tôn Tường, “Con lớn giọng như vậy làm gì?” Bà ôm Thiến Thiến vào lòng kiểm tra kĩ càng lần nữa, rồi ra ngoài xem Tôn Phi.

Bố Tôn ngồi bên ngoài cũng nghe sơ sơ sự việc, hỏi Tôn Bằng, “Dẫn nó đi tiêm rồi à? Không sao chứ?”

“Không có chuyện gì ạ.” Trên mặt Tôn Bằng không có biểu cảm gì, để chìa khóa lại trong bếp, “Con đi kêu Trần Nham xuống ăn cơm.”

Một bữa cơm tối ăn lặng ngắt như tờ, không ai có cảm giác thèm ăn. Khoảng mười phút mọi người đã qua quýt ăn xong. Tôn Phi vừa tiêm thuốc, không thể đựng nước nên Tôn Bằng dẫn anh ta lên lầu giúp anh ta tắm sơ một chút.

Trần Nham ngồi trên giường, lẳng lặng nhìn một khoảng sáng hắt ra từ nhà tắm, chẳng bao lâu sau, cô nghe thấy tiếng cãi vã vang lên dưới lầu.

“Tôi mặc kệ, cái nhà này có anh ta thì không có tôi. Lần này nếu anh ta không đi thật, thì tôi sẽ dẫn Thiến Thiến đi.”

“Cô nổi điên cái gì đó? Đầu năm đầu tháng...”

“Tôi nổi điên à? Năm đó Thiến Thiến suýt nữa thì bị anh ta ném xuống lầu rồi! Đây mới về mấy ngày mà đã lại gây ra chuyện này, hai mẹ con tôi đã nợ nhà họ Tôn mấy người nên đến trả nợ hả?” Người phụ nữ càng nói càng tủi thân, nước mắt giàn giụa.

Tôn Tường trừng mắt, đè thấp giọng khẽ quát chị: “Cô có thể nhỏ giọng một chút không? Người ta còn đang ở trên lầu, cô xem cô nói thế nào? Có còn muốn sống nữa không?! Không sống thì cút đi cho ông!”

“Anh kêu tôi cút hả?”

Người phụ nữ hoàn toàn cuồng loạn, vừa khóc vừa túm anh ta đánh, “Tôi gả vào khi nhà mấy người nghèo kiệt xác, cái thôn này có nhà nào hộ nào không cách xa mấy người cả cây số, tôi ham muốn cái gì hả? Hả? Bây giờ anh kêu tôi cút?! Tôn Tường lương tâm của anh bị chó ăn rồi có phải không!”

...

Cửa phòng đang đóng dường như không có tác dụng, bố mẹ nhà họ Tôn im lặng ngồi trong phòng khách, để mặc cãi vã chửi mắng bên trong, không nói tiếng nào.

Rất lâu sau, bố Tôn cúi đầu, thở dài nhìn mẹ Tôn, “Nó có nói lần này sẽ để Tôn Phi ở lại không?”

Mẹ Tôn sớm đã dùng tay áo lau nước mắt, hai mắt đăm lệ mờ mịt nhìn dưới đất, “Không biết... Không có nói với tôi...”

Tôn Bằng dẫn Tôn Phi ra khỏi nhà tắm, giống như là không nghe thấy tiếng động dưới lầu, anh bật tivi nói với Tôn Phi, “Anh ngồi đây đi, xem tivi một lát rồi xuống dưới ngủ.”

Tôn Phi rất nghe lời anh, ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế bên cạnh.

Trần Nham ngồi trên giường, chân đắp chăn, im lặng nhìn anh.

Anh nhìn cô một cái, đi sang sờ trán cô, “Khỏi rồi sao? Có còn khó chịu chỗ nào không?”

Trần Nham lắc đầu.

Anh sờ mặt cô, mím môi, ngồi xuống bên cạnh cô, một chân gác lên mép giường, dựa lưng vào đầu giường, một tay gối sau gáy, cũng xem tivi.

Tiếng cãi vã dưới lầu càng lúc càng dữ dội, lời thô tục hung ác gì cũng bắt đầu tuôn ra, không hề kiêng dè đụng chạm đến mỗi người trong phòng.

Trần Nham nhìn tivi chăm chăm, một lát sau, cô vươn tay nắm bàn tay để ngoài chăn của anh.

Bàn tay này rất to, rất thô ráp, hơi lạnh lạnh. Anh để cho cô nắm, không có phản ứng.

Bàn tay cô không cách nào bao bọc anh, đầu ngón tay men theo khe hở đan vào, để lòng bàn tay đôi bên dính chặt vào nhau.

Phần ấm áp nho nhỏ này, yên lặng, bi thương, dịu dàng, một lát sau, rốt cuộc được đáp lại.

Đầu ngón tay anh giật giật, hơi buông ra một chút, lại trở tay nắm lại tay cô, ngón tay cái vuốt nhẹ mu bàn tay cô, như đang nói: Không sao đâu.

Trong lòng cô rất chua xót, không để ý tới Tôn Phi đang ở đây, sát lại gần anh, dựa đầu vào bờ vai anh, cánh tay đan vào tay anh.

Nơi này rõ ràng là gia đình của anh, nhưng trong căn nhà này không có phòng của anh.

18 tuổi anh ra ngoài làm việc, không dùng một xu trong nhà, 23 tuổi dẫn Tôn Phi đi, phiêu bạt bên ngoài.

Ai ai trong gia đình này cũng biết đã thiếu nợ anh, nhưng họ tình nguyện thiếu nợ anh cả đời, cũng không định trả gì cả. Bất luận anh có hi sinh bao nhiêu, thì họ vẫn không tìm được muốn tính toán với anh, giống như một lợi ích cùng hưởng chung.

Đều nói tình thân không vụ lợi, nhưng tình thân không vụ lợi nhất cũng không chịu đựng được sự giẫm đạp quanh năm của cuộc sống.

Tình và nghĩa, không thể no bụng, không thể ấm người, càng không thể che mưa che gió. Cuộc sống khổ cực đến mức độ nhất định, thì con người càng không cách nào cao thượng được cả. Không ai sai, mà cái sai là cuộc sống.

Không biết đã qua bao lâu, âm thanh dưới lầu nhỏ lại, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, rồi có người gõ cửa.

“Đại Bằng...” Người bên ngoài khe khẽ gọi một tiếng.

Tôn Bằng buông tay cô ra đi mở cửa.

Mẹ Tôn ngượng ngập đi vào, nhìn họ, “Không còn sớm nữa, mẹ dẫn Tôn Phi xuống ngủ, hai đứa cũng nghỉ sớm một chút đi.”

Bà dẫn Tôn Phi đi, Tôn Bằng đóng cửa lại.

Khi anh xoay người, Trần Nham vươn tay nhấn tắt đèn trần ở đầu giường.

Căn phòng tối om, ánh sáng tivi hắt vào gò má yên tĩnh của cô. Khi chăm chú nhìn nhau, cô cầm lấy điều khiển, tách một tiếng, cũng tắt tivi.

Trong phòng chỉ còn lại ánh tuyết xanh thăm thăm ngoài cửa sổ hắt vào.

****

Trong bóng tối, họ đã ngồi bao lâu?

Nửa tiếng? Một tiếng?

Không ai xem thời gian.

Họ ngồi hóng gió xào xạc trong đình ngắm cảnh vắng vẻ ở tiểu khu, toàn bộ tòa nhà, hết thảy cửa sổ sau lưng đều đã lên đèn mờ mờ. Sau mỗi cánh cửa sổ nhỏ, là sự ấm cúng và vui vẻ khiến người ta ao ước.

Kể từ sau khi nhận một cú điện thoại trong nhà gọi tới, Phùng Bối Bối không mở miệng nữa.

Ban đầu cô còn vờ như không có chuyện gì, giống như một người bạn cũ, hỏi anh sao cũng về đón tết vậy. Lại hỏi có phải bệnh viện của anh không trực ban không, nghỉ tổng cộng mấy ngày. Anh đều nghiêm túc trả lời.

Anh đang chờ cô hỏi, “Trần Đông Bình, tại sao anh lại ở dưới lầu nhà em.”

Nhưng cô không hỏi, càng không gọi tên anh, tựa như đã quên mất anh là ai.

Nói đến khi không còn gì để nói, hai người đều im lặng, cứ đứng không như thế. Anh tránh gió châm điếu thuốc, nhìn cảnh vật xung quanh, nhìn cô.

Sau đó, cô nhận được điện thoại của người nhà, thản nhiên nói, “Gặp được người bạn ở siêu thị, về trễ một chút.” Anh không nói gì, đi cùng cô

đến đây.

Anh cởi áo khoác ra choàng cho cô, cô không từ chối. Cô gái này là cô gái được nuông chiều, tiếp nhận mọi sự lấy lòng một cách thản nhiên.

Hai người ngồi ở đây, đang dây dưa, đang trầm mặc, nhìn còn ngọt ngào hơn dưới đáy nước.

Thời gian từ từ lột đi vẻ nguy trang của đôi bên, để cho trái tim chân thật lặng lẽ hiện lên trong bóng đêm càng ngày càng sâu.

Họ được gia đình giới thiệu, cùng sinh ra ở một nơi, cùng làm việc ở một thành phố khác, một người là bác sĩ bệnh viện công, một người là người dẫn chương trình ở đài truyền hình, tuần tú lịch sự sánh đôi cùng xinh đẹp quyến rũ, cặp đôi do trời đất tạo nên.

Trai tài gái sắc như thế, đến cái tuổi này đều đã có nghìn cánh bướm qua, khát khao ổn định. Người lớn hai bên rất hài lòng, cộng thêm người trung gian tác hợp bên trong, nhanh chóng cho họ đính hôn, đặt tiệc rượu vào năm sau.

Nhìn qua trông như qua loa đại khái, thật ra phía sau đều suy nghĩ cặn kẽ.

Trong cuộc tình tiến dần từng bước này, Phùng Bối Bối liên tục nhắc nhở bản thân: Đây chỉ là một đối tượng kết hôn. Là một người sống qua ngày.

Nhưng cảm giác của con người hoàn toàn không thể khống chế, cho đến khi cô nói thật quá khứ của mình cho anh, cắt đứt liên lạc, cô mới phát hiện, tình cảm cô dành cho anh sâu đậm hơn, chân thật hơn bản thân cô tưởng tượng.

Người này học rộng vờn lên, chín chắn hóm hỉnh, nhìn tổng quát thế giới tình cảm của cô, chưa bao giờ gặp được người nào đáng tin hơn anh.

Khuyết điểm duy nhất của anh không phải là bản thân anh, mà là ở cách họ quen nhau, là sự coi mắt tầm thường nhất.

Cô là ai, là Phùng Bối Bối có sức quyến rũ vô vàn, làm sao có thể yêu đối tượng coi mắt được chứ? Chuyện này vô hình trung đã làm giảm sức quyến rũ của cô.

Sau khi im lặng rất lâu, yết hầu anh di chuyển một cái, anh nhìn cô, “Anh xin lỗi...”

Phùng Bối Bối thoáng im lặng, mỉm cười, “Có cái gì hay mà xin lỗi chứ.”

“Em biết anh đang nói gì mà...” Anh nói tiếp, “Hai người chúng ta là người khác giới thiệu quen biết nhau, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, ít nhiều gì cũng có một ít quá khứ. Lời em nói với anh hôm đó, anh về suy nghĩ kĩ càng rồi.”

Tầm mắt Bối Bối rơi vào bồn hoa đằng trước, không biến sắc.

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, em hãy cho anh thêm một cơ hội...” Anh nhìn cô, tầm mắt tập trung trên khuôn mặt cô, “... Hãy cho anh thêm một cơ hội, để anh chăm sóc tốt cho em.”

Anh nói xong, xung quanh yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng hít thở của hai người. Bảo vệ của tiểu khu rọi đèn pin đi ngang qua, nhìn về hướng bọn họ một cái, biết điều bỏ đi chỗ khác.

Trong sự yên lặng chờ đợi của anh, Phùng Bối Bối từ từ quay mặt sang, trong ánh sáng yếu ớt, nước mắt tràn đầy trong hốc mắt.

Thật ra hôm nay, cô đã nhớ đến anh một lần.

Ngay trong cú điện thoại của Trần Nham, khoảnh khắc nghe thấy tuyết rơi, trong lòng cô bỗng nhớ đến người này. Không hề có nguyên do, yếu đuối phiền muộn.

Sau đó suy nghĩ kĩ lưỡng, có thể là do có một lần ăn cơm, anh nói lần du lịch ấn tượng sâu đậm nhất là ở Đông Bắc, đó là lần đầu tiên anh trượt tuyết, ngã vô số vòng trên sườn dốc phủ tuyết. Bữa cơm đó không nhớ đã ăn gì, chỉ nhớ hai người cười cả buổi.

“Đã bao lâu rồi mà bây giờ mới đến tìm em?” Cô lạnh giọng hỏi.

“Lần trước gửi tin nhắn cho em, nhưng em không trả lời.”

“Khi nào?”

“Đêm giao thừa, anh gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho em, em không nhắn lại.”

Cô nhìn anh, nước mắt không nén được chảy xuống theo gò má cô, giọng nói nức nở, “Cái đó cũng tính à? Đó không phải là tin nhắn gửi nhóm ư?”

Khoảnh khắc nhìn thấy nước mắt của cô, trái tim anh như bị dao phẫu thuật rạch một lỗ, cũng càng thêm xác định tình cảm mình dành cho cô.

Anh mặc kệ tất cả, ôm lấy cô, “Cái gì mà gửi nhóm chứ, em là đồ ngốc à? Đã khi nào thấy anh làm mấy việc đó chưa?”

Cô vòng lấy hông anh, chiếc áo khoác trên người trượt xuống đất, cười nói, “Vậy sao em biết chứ... Thật sự muốn tìm em không biết gọi điện thoại ư? Anh gửi một tin chúc mừng năm mới muốn em trả lời cái gì... Mỗi ngày em chờ anh tìm em...”

Cô nói thẳng sự nhớ nhung mình dành cho anh, từng giọt nước mắt rơi xuống, rơi vào trong cổ anh, làm phỏng trái tim anh.

Trình Đông Bình ôm cô đến độ không thể chặt hơn nữa, cả trái tim co rút đau đớn vì lời nói của cô, “Anh nhớ em nhớ gần muốn điên rồi... Đừng khóc nữa, em khóc làm trong lòng anh khó chịu muốn chết...”

Trong bóng tối, hai người tình cảm nồng nàn ôm nhau, vượt qua hai thành phố, vô số việc đã qua.

Một lúc lâu sau, Bối Bối nghẹn ngào khẽ lui ra khỏi anh, đôi mắt ngấn lệ mờ mịt sờ khuôn mặt gần như bị đông cứng của anh: “Trình Đông Bình, anh lạnh cóng rồi này, đi theo em lên lầu đi...”

Căn phòng bật tivi, giọng nói ảm đạm như tia sáng.

Tôn Bằng ôm eo Trần Nham, dựa mặt trên cổ cô. Làn da nhẵn nhụi nữ tính, mùi hương thơm dịu, cho đàn ông sự an ủi vô tận.

“Hồi Thiến Thiến hai tuổi, không biết là đòi xem cái gì ngoài cửa sổ, lúc đó nhà vẫn là căn nhà cũ, Tôn Phi ở trên gác lửng, vươn tay ôm cả người con bé ra khỏi cửa sổ. Chị dâu ở dưới nhìn thấy, tưởng anh ấy muốn quăng chết con bé, sợ đến mức ngất xỉu, đưa vào bệnh viện mới đỡ.”

Giọng anh ôn hòa, khẽ khàng, bay ra từ giữa cổ cô, giống như đang kể một chuyện không liên quan gì.

Cô xoa đầu anh, “Cho nên chị ấy không thích Tôn Phi.”

“Ừm.”

“Cho nên anh dẫn anh ấy theo bên mình.”

“Ừm.”

“Vậy sau này... anh định làm thế nào với anh ấy?”

...

Mấy phút sau, anh nói, “Nham Nham, anh ấy là anh trai anh. Cả đời này anh không vứt bỏ anh ấy được.”

Gió đêm thổi cửa sổ vang lạch cạch. Trần Nham nhìn mái nhà bị tuyết trắng che phủ ngoài cửa sổ, không nói gì.

Tuyết, vẫn đang rơi sao?

Trong lúc mơ hồ, cô cảm nhận được có giọt nước ấm áp nơi cổ, một hai giọt, trượt qua da cô, rơi xuống nơi chưa biết nào đấy.

“Tôn Bằng, anh khóc ư?”

Bàn tay cô đặt lên gáy anh, gò má kề trán anh.

“...”

Không có thêm giọt nước nào nữa, chỉ có hô hấp nặng nề hơn của anh, bởi vì âm thầm chịu đựng mà vết hằn lẫn tròn.

Tay cô khẽ vuốt cánh tay đặt ngang hông mình của anh, nhịp tim trở nên rất chậm, rất chậm.

“Đừng khóc, vì em và Tôn Phi, anh phải nỗ lực hơn mới được.”

Đêm nay, giữa họ không có nhiều lời nói hơn nữa. Anh cúi đầu sâu hơn giữa cổ cô, ra sức kềm chế sống lưng run rẩy.

Cô ôm chặt anh.

Anh đừng khóc.

Dưới trận tuyết đầu năm mới, em hứa với anh.

Em sẽ luôn ở bên anh, cùng nhau đi qua màn đêm lạnh lẽo, vượt qua quãng thời gian tăm tối nhất trong cuộc đời.

Không có đau khổ nào không thể vượt qua, không có bóng tối nào không tìm thấy điểm cuối.

Chỉ cần anh và em nắm tay nhau, tiến về phía trước.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Bánh Kem

Trời mưa lất phất, tuyết đọng trên con đường nhỏ đầy ổ gà dưới quê, vô cùng lầy lội.

Sợ trơn trượt, xe chạy rất chậm, nhưng vẫn rất xóc nảy.

Trong làn mưa, ngọn núi xa xa được mây mù quấn quanh, mờ mờ ảo ảo, hoang vắng cô quạnh.

Trần Nham ngồi trên ghế phụ, lẳng lặng nhìn cảnh vật trôi qua ngoài cửa sổ. Hạt mưa rơi vào theo khe cửa sổ, làm ướt bề cửa sổ bên trong.

Hàng sau, Tôn Bằng cũng nhìn ngoài cửa sổ. Tôn Phi đã bị xóc đến mức ngủ thiếp đi.

Vì mừng sáu cô bắt đầu đi làm, ban đầu bọn họ dự định mừng năm tết về. Hôm mừng hai Cường Tử gọi điện thoại hỏi khi nào họ về. Tôn Bằng sợ Cường Tử vội về quê thăm bà nội, nên quyết định về sớm, mừng ba đi.

Biết họ sắp đi, cả nhà họ Tôn đều gắng hết sức giữ lại.

Buổi tối ăn cơm xong, Tôn Tường đi lên gõ cửa phòng họ.

Trần Nham đi tới mở cửa có phần bất ngờ. mấy ngày bọn họ ở đây, Tôn Tường rất tránh né, mãi không lên lầu. Tôn Bằng thu dọn hành lý bên trong ngẩng đầu nhìn thấy anh hai mình, dừng tay lại, im lặng đi xuống cùng anh ta.

Bên ngoài rét mướt, hai anh em mỗi người châm một điếu thuốc đứng bên con sông nhỏ bị đóng băng trước cổng nhà. Trong ánh tuyết sáng lóa, rất lâu không có ai mở miệng.

Trong không khí có tiếng cười nói đâu đây, tiếng xào mạt chược cách cách, Tôn Bằng rít một hơi thuốc, nhìn mấy căn nhà lều nhỏ sáng đèn bên cạnh.

“Không ở chơi thêm hai ngày ư?”

“Cường Tử vẫn chưa về đón tết, em về thay cho nó.”

“Vậy không thể đóng cửa hai ngày à, cũng đâu mất việc làm ăn hai ngày này.”

“...”

Làn khói xanh trong miệng họ vừa thở ra liền bị gió lạnh thổi tan, hai người đàn ông cao lớn đứng im tại chỗ như cọc gỗ, không nhúc nhích.

Một cơn gió lớn thổi qua, vài khối tuyết đọng trên cây rơi rào rào xuống.

Tôn Tường nhìn về phía cái cây đó một cái, ánh mắt chuyển qua mặt Tôn Bằng, “Đại Bằng... Chị dâu chú nói gì cũng đừng để trong lòng, cô ấy thối mồm thôi.”

“Không có.”

“Chú dẫn Tiểu Trần về, anh hai rất vui. Ngày mai hai đứa về, đừng dẫn Tôn Phi đi nữa, để ở nhà cho mọi người chăm sóc.”

“Anh hai, Tôn Phi đi theo em.”

Ngón tay kẹp thuốc hơi tê tê, Tôn Bằng giơ tay lên rít một hơi, “Mấy năm nay anh ấy quen đi theo em rồi, em cũng quen anh ấy. Mọi người yên tâm đi, ở ngoài em làm ăn được, sẽ không để anh ấy đói.”

Tôn Tường nhấp môi mấy cái, khẽ hỏi, “Tiểu Trần biết ý này của em sao?”

“Ừm.”

“Tiểu Trần đồng ý?”

“Đồng ý.” Tôn Bằng búng tàn thuốc xuống đất.

Tôn Tường nhìn đèn đóm đối diện, trong lòng đủ chua cay mặn ngọt, nhất thời lặng thinh.

Anh ta suy nghĩ rất lâu mới hạ quyết tâm nói với anh lời này, không bàn bạc với ai cả.

Cái nhà này, anh ta nghĩ mình hẳn còn có thể đưa ra quyết định. Người em trai 30 tuổi này, vẫn chưa lập gia đình, mình chỉ lớn hơn nó hai tuổi, con cái cũng sắp học tiểu học rồi. Bây giờ anh ta khó khăn lắm mới có thể quyết định, Tôn Tường nghĩ cho dù gia đình mình tan rã, thì anh ta cũng nhất định phải hoàn thành chuyện này cho anh.

Anh cả như cha, trong gia đình này, anh ta chính là anh cả.

Nhưng không nghĩ tới, lần này, Tôn Bằng lại quyết định trước một bước. Anh ta chợt nhớ đến năm Tôn Bằng thôi học, cũng là một mùa đông. Mùa đông lạnh lẽo mười mấy năm trước.

Khi đó công xưởng nhỏ trong trấn mà bố Tôn làm việc lật vật sắp phá sản, bị khát lại mấy tháng tiền lương. Vì chăm nom Tôn Phi mà mẹ Tôn mãi không sao ra ngoài làm việc được, cày hai mẫu đất của nhà mình. Bản

thân anh ta từ nhỏ thành tích đã không tốt, học đến cấp 2 là không học nữa, luôn làm công việc thời vụ trợ giúp chi phí trong nhà.

Khi nhà nghèo đến mức sắp không còn gì ăn, Tôn Bằng nói ra việc không muốn đi học nữa, định đi theo mấy người trong thôn ra ngoài làm việc.

Tôn Tường nhớ lúc đó cả nhà đang ăn cơm, nghe thấy anh nói, mọi người đều dừng đũa, không ai đáp lời. Khi ấy, gia đình quả thực đã không cung cấp nổi cho anh đi học, anh ra ngoài làm việc chẳng những có thể giảm bớt tiền học, mà trong nhà còn dư ra một phần tiền phụ cấp. Ở thôn này, có khối người không đi học ra ngoài làm việc. Chỉ là thành tích của Tôn Bằng tốt, trước đây người trong nhà trông chờ anh có thể ăn học thành tài.

Cuối cùng, trên bàn, chỉ có Tôn Tường 20 tuổi nói một câu, “Học hết học kì này đi, đã đóng học phí cả rồi...”

Nhiều năm sau, điều anh ta hối hận nhất chính là năm đó không cản rằng gánh vác thêm, chu cấp cho thằng em trai này.

Bầu trời đêm có mây, che nửa ánh trăng sáng dưới quê. Trong bóng tối, Tôn Tường nghiêng mặt sang nhìn anh.

Hai năm trước, lúc dọn nhà, anh ta lục ra được giấy khen hồi anh đi học, từng tờ giấy vuông ố vàng, anh ta cẩn thận giữ lại hết cho anh, bọc mấy lớp túi nilon bên ngoài.

Anh ta kìm lòng không dặng nghĩ, khi ấy mình chịu khổ thêm chút nữa thì tốt rồi, để cho nó học tiếp, học thành tài, tốt biết bao nhiêu.

Hút xong một điếu thuốc, Tôn Bằng vút đầu lọc, nhìn anh ta, “Lạnh quá rồi, đi vào thôi.”

Tôn Tường giẫm tắt thuốc trong tuyết, nhìn anh, “Nếu Tiểu Trần có ý kiến thì cứ dẫn Tôn Phi về. Trong nhà này... nói thế nào thì cũng có anh hai chú ở đây.”

Tôn Bằng gật đầu, “Vào nhà thôi, anh hai.”

Cảnh vật dưới quê nhanh chóng đi xa trong màn mưa.

Có lẽ là do nỗi nhớ nhà như một mũi tên, đường xe giống y như vậy, nhưng Trần Nham cảm thấy đường về đi nhanh hơn đường lúc đến rất nhiều.

Buổi tối hôm trở về, Tôn Bằng dẫn Tôn Phi cùng đến nhà cô ăn cơm tối, mang theo ít đặc sản dưới quê. Đây là lần đầu tiên người nhà Trần Nham gặp mặt Tôn Phi.

Bất ngờ là, mẹ Trần và ông bà ngoại cô vô cùng chăm sóc Tôn Phi, trong lòng Trần Nham cảm động.

Khoảng thời gian ăn cơm xong dọn dẹp trong bếp, mẹ Trần nhắc nhở cô, “Tháng sau phải đi viếng mộ bố con, đừng bận quá mà quên đấy, thu xếp thời gian trước đi.”

“Biết ạ,” Trần Nham dừng một chút, nói một câu không đầu không đuôi, “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Tay mẹ Trần khựng lại, mũi chua xót, bà đổ thức ăn thừa vào sọt rác, mở vòi nước.

Tiếng nước chảy che đậy một chút run rẩy trong giọng nói, “Nói cảm ơn mẹ gì chứ, người mình thích, sau này cứ sống tốt là tốt hơn tất cả.”

Cổ họng Trần Nham nghẹn ứ lại, cô đáp một câu vô cùng đơn giản, “Vâng, con biết ạ.”

Thoáng cái, kì nghỉ năm mới đã hết.

Hôm nay mừng bảy, rất nhiều người mang theo hi vọng của một năm mới quay trở lại vị trí công tác.

Năm ngoái, đón tết xong, Phùng Bối Bối đã mua một căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách ở phía nam thành phố, vẫn luôn để đó sửa sang. Thời điểm năm trước lắp thiết bị điện gia dụng, bây giờ nhà cũng đã trang trí xong, cô ấy định chính thức vào ở, cũng coi như là năm mới bầu không khí mới.

Khi cô ấy mời Trần Nham ăn cơm, Trần Nham ngẫm nghĩ, mời cô ấy đến thẳng quán của Tôn Bằng tụ tập. Bối Bối vẫn chưa đến quán Tôn Bằng bao giờ nên đồng ý ngay.

Buổi tối tan làm, cô ấy gọi Trình Đông Bình đi sang cùng. Bốn người ngồi xuống vị trí gần bên cửa sổ, gọi vài món thích ăn.

Ngay giờ cơm, trong bếp vô cùng bận rộn, đầu bếp đội nón đứng trước bếp bị lửa hun đỏ đầy mồ hôi, nhân viên phục vụ chạy vào chạy ra, liên tục giục món thêm món. Tôn Bằng đi vào dạo dò đầu bếp mấy câu, vừa quay đầu, phát hiện cửa sau đang mở. Trong khoảng sân nhỏ khi đêm xuống, một ngọn đèn đang sáng, một mình Cường Tử đứng hút thuốc trong gió.

Anh vừa về là bảo Cường Tử về quê, ngoài miệng anh ta nói được, nhưng cứ lần lữa mãi chưa đi.

Nghe được tiếng động sau lưng, Cường Tử xoay nửa người lại. Anh ta búng tàn thuốc, cười với Tôn Bằng, “Chọn món xong rồi à? Mấy con cá hôm nay lão Hồ mang tới ngon lắm, cá sông đấy, anh nhớ làm một con.”

“Sang ăn cùng đi.”

“Không ăn nữa, vẫn còn việc. Đúng lúc nói với anh một tiếng, lát nữa em đi trước.”

“Được.”

Tôn Bằng nhìn anh ta, cuối cùng vỗ vai anh ta một cái, đi vào trong.

Quay lại phía trước, Phùng Bối Bối đang nói với Trần Nham một tin tức thú vị lan truyền trong nhà đài hôm nay, hai người thản nhiên nói cười. Trình Đông Bình ngồi một bên cũng mỉm cười im lặng nghe, nhìn thấy Tôn Bằng ngồi xuống, anh ta cười với anh một cái.

Tôn Bằng gật đầu với anh ta, khui hai chai bia, rót đầy cho bốn người.

Chỉ chốc lát sau, nhân viên phục vụ bắt đầu bưng thức ăn lên.

Bối Bối nhìn món ăn thơm nức mũi trên bàn, cười nâng ly với Tôn Bằng, “Tối nay cảm ơn ông chủ Tôn chiêu đãi.”

Tôn Bằng đáp lễ, “Chuyển nhà thuận lợi.”

Trình Đông Bình nhìn Trần Nham, “Gì vậy chứ, cùng nhau làm một hơi đi.”

Trần Nham mỉm cười nâng ly, bốn người cùng cười cụng ly.

Đây là lần đầu tiên bọn họ ăn cơm chung, ban đầu có chút dè dặt, uống hai chai, dần dần thân quen, bầu không khí bắt đầu càng ngày càng tốt. Bối Bối và Trần Nham chỉ được chia một chai, muốn uống nữa, nhưng hai người đàn ông đều không cho.

Bản thân họ cũng không ham bia rượu, nên yên tâm dùng bữa nói chuyện phiếm, nhìn hai người kia uống.

Một bữa cơm ăn thẳng đến hơn tám giờ mới kết thúc. Trước đó đã hẹn tối nay Trần Nham đến ngủ với Bối Bối ở nhà mới. Trình Đông Bình biết phải uống rượu, nên đã tìm tài xế lái thay trước, tài xế gọi điện thoại nói đến ngay, Bối Bối đi cùng anh ta ra ngoài chờ.

“Không uống nhiều đấy chứ?”

“Không sao đâu, nếu không phải sợ dọc đường kiểm tra, thì anh tự lái về rồi.”

Họ đi dọc theo lề đường, gió rất lớn, Bối Bối mặc chiếc áo khoác dài, khoanh tay, hờ hững liếc anh một cái, “Anh tự kiểm điểm đi.”

Anh cười cười, không nói gì, khoác vai cô đi hai bước, bỗng hôn lên mặt cô một cái.

Bối Bối lườm anh, dùng mu bàn tay lau.

Anh dừng lại nhìn cô, lại hôn môi cô.

Bối Bối đẩy anh ra, “Say khướt rồi à?”

Anh sờ mặt cô, rồi lại sờ tóc cô, thở ra một hơi, chậm rãi ôm chặt cô.

“Lạnh phải không? Mặt lạnh ngắt cả rồi.” Anh lăm bắm bên tai cô, “Chưa thấy người phụ nữ nào trọng bạn khinh sắc như em bao giờ, nhà mới sao không gọi anh tới lăn giường (1) cho em, hả?”

(1) Tục lăn giường: Một trong những phong tục của Trung Quốc, sau khi giường cưới trang trí xong, trẻ em hay được cho lăn lộn trên giường để chúc phúc cho cặp đôi mới đông con nhiều cháu.

Bối Bối cảm thấy buồn cười, “Anh tưởng anh là trẻ con à? Lại còn lăn giường nữa...”

Ôm một lúc, Trình Đông Bình nắm tay cô đi dưới hàng cây ven đường.

Dừng lại ở bảng chỉ đường đã hẹn với tài xế, anh nhìn phía sau, nói, “Người bạn này của em tốt lắm, thảo nào em nhắc đến cô ấy suốt ngày. Ánh mắt nhìn người của cô ấy cũng không tệ, rất tốt.”

Bối Bối không ngờ Trình Đông Bình sẽ hợp với Tôn Bằng, nói, “Anh ta là một người tốt, có điều không biết sau này họ sẽ sống như thế nào. Thật ra em rất lo cho Trần Nham.”

“Em ấy à, có biết tổ quốc chúng ta có một câu châm ngôn không?”

Bối Bối ngẩng mặt lên nhìn anh.

Ánh đèn đường chiếu rọi khuôn mặt Trình Đông Bình, anh thu lại nụ cười thờ ơ, chậm rãi nói ra năm chữ: “Đừng khinh thiếu niên nghèo.”

“Xã hội hiện nay của chúng ta ấy à, điểm xuất phát của mọi người khác nhau quá nhiều. Rất nhiều người nghèo, nghèo của cải chứ không phải bản thân. Khi còn trẻ, đàn ông nghèo một chút cũng chẳng sao cả, chịu đựng được, chịu khổ được, tùy tiện làm nghề gì đó cũng có thể kiếm ra tiền. Sợ là sợ có người được ăn cả, ngã về không, còn chưa ra sao cả, mà đã tự thương cảm cho mình trước. Vậy thì tiêu rồi. Hể là người xuất thân từ dưới đáy xã hội, có mấy người có thể không kiêu ngạo không nhún nhường thật sự?”

Giọng Trình Đông Bình tùy ý, “Từ lúc vừa sinh ra thì con người đã không công bằng. Nhưng em lại không thể không thừa nhận, ông trời công bằng đã cho mỗi người cơ hội leo lên, phải xem bản thân em có chịu leo hay không.”

Phùng Bối Bối không nói được một lời nhìn anh.

Anh cười cười, “Sao thế, có phải mấy lời này nhàm chán quá không?”

Cô lắc đầu, “Em cảm thấy anh nói rất hay.”

Trình Đông Bình cười một tiếng, vừa muốn bày tỏ một chút về phản ứng đáng yêu này của cô, thì di động rung lên.

Trần Nham nhận được điện thoại của Bối Bối, nói tài xế lái thay đến rồi, sẽ đưa hai cô về trước.

Tôn Bằng tiễn Trần Nham ra ngoài.

Sau khi Bối Bối và Trần Nham lên xe, Trình Đông Bình nói với Tôn Bằng, “Yên tâm đi, tôi sẽ đưa đôi hoa tử muội này an toàn đến nhà rồi mới đi.”

Tôn Bằng cười, “Hôm nay không uống nhiều chứ?”

“Thế này mới bao nhiêu, lần sau tụ tập, uống một bữa cho đã.”

Tôn Bằng gật đầu, “Có thể tới bất cứ lúc nào.”

Trình Đông Bình nói được làm được, đưa hai người này thẳng lên lầu, bật điều hòa và đèn, nhìn họ đổi dép ngồi vững vững vàng vàng trên sofa giục anh ta đi, anh ta mới cười nói chúc họ ngủ ngon, rồi vội vàng xuống lầu.

Bối Bối bảo Trần Nham đi tắm trước, mình thì đi ra ban công, vừa gọi điện thoại với anh ta vừa nhìn xe anh ta biến mất trong màn đêm.

Trần Nham tắm xong đắp mặt nạ đi ra, nằm trên giường chơi di động một lúc. Bối Bối cũng đang đắp mặt nạ, trùm khăn tắm đi ra.

Nhà mới đã để tản mùi mấy tháng, đặt mười mấy chậu trầu bà, nhưng vẫn còn phảng phất ít mùi sơn.

Bối Bối nháy mắt hỏi, “Cô cảm thấy mùi này có nặng không? Ở được không?”

Trần Nham nói, “Cũng tạm, ít nhiều gì cũng có một chút mà.”

Họ nằm ngửa trên một chiếc giường lớn, vô thức nhìn ngọn đèn treo rũ xuống trên trần nhà.

Một lát sau, Bối Bối hỏi, “Nham Nham, cô thấy Trình Đông Bình thế nào?”

“Rất tốt.”

“Đừng có lấy lệ với tôi.”

“Không có.” Giọng Trần Nham hơi lười biếng, “Cảm giác được, lần này cô thật sự sắp ổn định rồi. Rất vui cho cô.”

Bối Bối nói, “Cô biết không, tôi cũng vui cho mình.”

Nhìn ánh đèn có hơi lóa mắt, giọng Bối Bối rất khẽ, “Hồi tết, anh ấy đến nhà tôi ăn cơm.”

“Sau đó bố tôi nói chuyện một lần. Bố tôi nói với tôi, ông và mẹ tôi chưa bao giờ trông mong tôi gả cho người tốt thế nào. Yêu cầu họ dành cho tôi rất đơn giản, sau này nhà người ta mua được cái gì, thì tôi cũng phải mua được cái đó. Người ta mua được xe, tôi phải mua được xe. Người ta có thể mua nhà, thì tôi cũng phải mua được nhà. Chỉ cần sau này tôi có thể theo kịp dòng chảy của xã hội, là hai người họ đã hài lòng.”

Bố mẹ Phùng Bối Bối là người làm ăn dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng. Khi cô ấy học tiểu học, gia đình mở một siêu thị nhỏ, về sau làm đại lý của một thương hiệu sàn nhà, từng mở nhà xưởng nhỏ bán ấm nước nhôm. Mấy năm nay bắt đầu kinh doanh phụ tùng ô tô.

Đối với bố mẹ có trình độ văn hóa không cao, cô ấy vẫn không ngưỡng mộ quá nhiều. Hết tết năm nay, cô ấy chợt hiểu ra, làm ăn nhỏ như gia đình họ có thể thuận buồm xuôi gió đi đến ngày hôm nay, hoàn toàn không phải nhờ vào may mắn.

Gia đình kinh doanh phụ tùng ô-tô, nhưng mãi cho đến bây giờ, phương tiện giao thông bố cô ấy hay dùng nhất vẫn là xe điện, chưa bao giờ giống mấy người đàn ông trung niên mới phát tài mà đã thờ hớn hển, quan hệ nam nữ bừa bãi. Mẹ cô là người phụ nữ trung niên thông thường nhất, một lòng một dạ lo cho gia đình, giao tiếp xã hội rất ít, thú vui duy nhất là đánh mạt chược nhỏ với mấy người họ hàng.

Có một dạo cô ấy cho rằng mình và bố mẹ thành thật an phận là người của hai thế giới, cho rằng mình đã sớm đứng trên bậc thang cao hơn. Ngoảnh lại mới phát hiện, thế giới của họ mới là thế giới cô ấy mong muốn.

“Lần này về, tôi thấy bố mẹ tôi đã già hơn rồi, trong lòng thật ra rất chua xót. Trước kia ngày nào cũng muốn cách họ càng xa càng tốt, bây giờ tôi nghĩ, chờ sang năm ổn định sẽ đón họ đến sống bên cạnh mình.” Bối Bối nói, “Có điều cũng không biết họ có đồng ý không, vẫn chưa nói với họ nữa.”

Mặt nạ tỏa ra mùi thơm dịu, Trần Nham vén sợi tóc dính bên mặt nạ. Lời của Phùng Bối Bối, gần như mỗi một chữ đều gõ vào lòng cô.

Cô không nói gì, nhưng cũng không kèm được nghĩ đến bố cô.

Từ nhỏ đến lớn, cô rất ít khi nhớ ông, hoặc là nói cố hết sức không nghĩ đến.

Bởi vì vừa nghĩ sẽ đau lòng, sẽ khóc, dần dà, đã không nhớ rõ khuôn mặt của ông nữa rồi.

Ở cái tuổi phản nghịch nhất, cô đã từng chôn sâu nỗi hận ông nơi đáy lòng.

Hận ông bị ốm, hận ông khiến cho gia đình mang nợ, thậm chí có lúc còn cố chấp hận họ mang mình đến thế giới cô độc này, không nuôi nấng không dạy dỗ.

Cô nhớ rất sâu sắc, sau khi bố mất, có một năm tổ chức sinh nhật, người trong nhà đã mua bánh kem cho cô.

Gia đình cậu cũng đến, khi đó em họ của cô còn rất nhỏ, rất quậy. Thức ăn còn chưa làm xong, đứa em họ nhỏ đột nhiên vừa khóc vừa quấy đòi ăn bánh kem, đồ thế nào cũng không được. Cuối cùng bà ngoại Trần Nham mở bánh kem ra trước, cắt một miếng cho nó.

Chờ đến khi dọn cơm, người trong nhà náo nhiệt cắm nến lên chiếc bánh kem thiếu một góc, bảo cô cầu nguyện.

Ánh nến yếu ớt, cô chấp hai tay nhắm mắt lại, trong lòng không cầu nguyện gì cả.

Nếu như ý nghĩ lướt qua trái tim khi đó tính là ước nguyện, vậy ước nguyện của cô là: Sau này không bao giờ muốn tổ chức sinh nhật nữa.

Một góc bánh kem ấy, đã cắt đứt tất cả mong ước đơn thuần, ước nguyện hoàn mỹ đối với thế giới này của một cô gái.

Trần Nham nhận ra rõ một sự thật từ rất sớm: Cả đời cô, trong tất cả hạnh phúc niềm vui, mãi mãi sẽ thiếu một góc nho nhỏ.

Hôm nay chỗ thiếu sót ấy vẫn còn, nhưng trong sự trưởng thành thời gian mang đến, từ lâu cô đã không còn hận nữa.

Nỗi hận đó là sự ích kỉ, cũng là sự ấu trĩ, chỉ lôi kéo người ta chìm xuống dưới.

Cuộc sống thời thơ ấu niên thiếu là gia đình trao cho, cô không cách nào thay đổi được. Nhưng cuộc sống sau khi trưởng thành là do bản thân lựa chọn, cô chỉ muốn nỗ lực hết sức mình.

Nếu như bố cô có thể nghe thấy, lúc này đây, cô rất muốn nói với ông một tiếng xin lỗi.

Bởi vì trong những năm tháng ấy, nỗi oán hận cực đoan của người trẻ nhất định khiến cho người bố trên thiên đường cảm thấy tự trách và bi thương.

Trong tĩnh lặng, di động dưới gối rung một cái, vô cùng đột ngột.

Trần Nham hoàn hồn lại, móc ra, là tin nhắn của Tôn Bằng.

—— Ngủ rồi ư?

Trần Nham nhìn chăm chăm màn hình một hồi, ngồi dậy. Bối Bối ở bên cạnh nhìn cô, “Tôn Bằng hả?”

“Ừm. Tôi đi rửa trước.”

“Giai đoạn yêu nhau tha thiết của hai người dài thật đấy.” Bối Bối nhắc nhở, “Đồ dưỡng da ở cả trên kệ, cô tự tìm thử đi.”

Trần Nham đứng dậy xuống giường, đi vào toilet bóc mặt nạ ra, trả lời tin nhắn.

—— Chưa. Anh về nhà rồi?

—— Mới vừa xong, đang định về.

—— Bên ngoài lạnh đấy, đừng lái xe.

Sau khi gửi tin này, không nhanh chóng nhận được tin nhắn lại.

Trần Nham soi gương vỗ nhẹ nhẹ nước tinh dầu trên mặt, dùng bông tẩy trang lau sạch phần còn thừa lại, rửa tay.

Điện thoại trên bệ lại rung một cái, cô thoa kem dưỡng da tay xong, cầm lên.

—— Có hơi nhớ em.

Dấu vân tay in trên màn hình, hơi dính dính. Cô dùng ngón tay lau hai cái, càng dính hơn.

Dựa vào bồn rửa mặt, Trần Nham lẳng lặng nhìn bốn chữ in thể Tống nho nhỏ trên màn hình, ngây ra một hồi, nhắn lại.

Nơi đầu đường trong thành phố đèn đỏ không tắt, “cạch” một tiếng, Tôn Bằng kéo cửa cuốn xuống, ngồi xổm dưới đất móc khóa lại. Tôn Phi đứng bên cạnh nhìn động tác của anh.

Tối nay, nhà văn hóa thành phố có hoạt động công ích, cũng đặc biệt mời Tôn Phi đến cùng, sau khi kết thúc người của thư viện lại đích thân đưa anh ta đến quán, nói biểu hiện của anh ta tốt vô cùng.

Khóa cửa xong, Tôn Bằng phúi phúi bụi trên tay, nhìn Tôn Phi một cái, lấy di động ra.

Trần Nham trả lời ba chữ: Em cũng vậy.

Anh mím môi, đi đến ven đường, lắc diều thuốc ra ngậm vào miệng, bấm gọi đi. Giây đầu tiên đã nổi được.

“Sao vẫn chưa ngủ?”

“Vừa đắp mặt nạ xong.”

“Ngủ quen không?”

“Cũng được.”

“Đi ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi làm.”

“Được.”

“... Em cúp máy đi.”

“Tôn Bằng.”

“Hừm?”

“Tháng sau ngày giỗ bố em, đi viếng mộ cùng em nhé.”

“Được...”

Nhìn góc sâu trong ngõ phố ánh đèn mờ, anh móc bật lửa ra châm thuốc, từ từ nhả khói thuốc, “Ngủ sớm chút đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Cúp điện thoại, Trần Nham để di động xuống, ngược mắt nhìn gương.

Cô đã từng cho rằng, phải yêu rất nhiều rất nhiều mới có thể lấp đầy những vết thương kia.

Nào đâu biết rằng, nỗi đau không chịu nổi một đòn như thế, chút xíu ngọt ngào thôi là có thể đẩy chúng vào góc chết trong kí ức.

Trong chiếc gương này, cô chợt nhìn thấy cô bé buồn bã thối nển năm ấy.

Nếu như có thể, cô rất muốn quay về nói cho cô bé biết:

Bánh kem thiếu một góc cũng có thể cầu nguyện.

CƠN MƯA

Khang Thành
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Có Đáng Không?

Năm mới trôi qua hết, thành phố lại bước vào quỹ đạo.

Tháng ba đang đến gần, nhưng trời vẫn còn rất lạnh, chồi xanh nhọn nhú ra trên cây đã mang tin tức của mùa xuân đến.

Vừa đầu năm, quán của Tôn Bằng đã kí một đơn hàng rất tốt.

Trong một tòa nhà văn phòng sau đường, có lãnh đạo nhỏ của một công ty mấy ngày trước đến quán anh ăn cơm, thấy mùi vị khá ngon, liền mời anh điều thuốc, trò chuyện một hồi, cuối cùng nói muốn đi vào bếp xem thử, Tôn Bằng dẫn anh ta vào. Không ngờ người này cực kì sáng khoái kí hợp đồng một năm với anh ngay tại chỗ, đặt hộp cơm trưa cho hai mươi nhân viên công ty tại quán anh.

Một mặn hai chay một canh, một phần mười hai miếng, mùi vị thanh đậm một chút cũng không sao, chỉ có một yêu cầu, phải sạch sẽ, đừng cho gia vị lộn xộn.

Lúc gần đi, người này nói, “Ông chủ nhỏ, không có chút ấn tượng nào với tôi sao?”

“...”

“Lần trước trời mưa to, xe của tôi bị lún vào hố bùn ở công trường bên cạnh, khi anh đi ngang qua đã giúp tôi đẩy ra, không nhớ gì ư?”

Sau đó, Tôn Bằng nhắc đến chuyện này với Trần Nham, Trần Nham chỉ khẽ cười.

Họ đứng trên ban công, cùng ngẩng đầu ngắm nhìn phương xa, tự nhiên mà thân mật. Dưới ánh hoàng hôn, tòa nhà cũ và đường phố u ám, tiếng người huyên náo và hơi thở đêm đông, toàn bộ tan vào trong ánh sáng rực rỡ màu vàng nhạt, mịt mờ, yên tĩnh.

Trần Nham nói, “Thật ra rất nhiều lúc, duyên phận giữa người với người rất kì lạ. Rõ ràng gặp phải một người xa lạ, nhưng biết đâu chừng đã chạm mặt nhau ở rất nhiều nơi. Trên đường, nhà hàng, bệnh viện... Thành phố nhỏ như vậy, chỗ nào cũng có thể cả.”

Cô nhìn anh một cái, “Giống như lần đầu tiên chúng ta gặp nhau vậy, anh tưởng là buổi tối lái xe đưa em về nhà, thật ra trưa hôm đó, em đã thấy anh trên núi, nhưng anh lại không biết.”

Có gió thổi đến, bụi lẫn trong gió, khẽ quét qua gò má họ. Trần Nham hơi nheo mắt lại.

“Anh biết...” Anh không nhìn cô, “Hôm đó ở trên núi, anh đã nhìn thấy em.”

Mưa lất phất ngoài đình, em cầm sách trên tay, yên lặng ngẩng đầu, thản nhiên nở nụ cười với Tôn Phi.

Trong nụ cười ấy, anh nhìn thấy vẻ dịu dàng và lương thiện luôn thường trực của một người phụ nữ, trong cơn mưa ẩm ướt, chúng lóe lên ánh sáng khiến người ta tin tưởng.

Trong yên tĩnh, Tôn Bằng quay đầu nhìn khuôn mặt sững sờ của Trần Nham, âm điệu chậm mà kiên định, “Tối hôm ấy em vừa lên xe, anh liền biết là em.”

Chỉ là có những giấc mơ anh không dám mơ. Cho đến khi, giấc mơ đến gần anh.

“Anh không muốn dùng bất kì thứ không thiết thực nào,” Tôn Bằng hơi dừng lại, “... để thêm vào cho tình cảm của chúng ta, nhưng ngày hôm ấy, anh thật sự đã nhìn thấy em.”

Trần Nham nhìn anh, không nói tiếp.

Cơ thể cô như một thung lũng, bị sự chấn động mà dừng lại tất cả những gì số phận mang đến, chỉ còn lại tiếng vang từ mỗi câu chữ của anh.

Giờ phút này, cảm giác kì lạ không đợi và tình cảm không kì nén được trong câu chuyện rồi cuộc đời đã tìm được đáp án.

Hết thủy triều đã định trước ở nơi u tối.

Sau sự yên lặng dài và tẻ nhạt, vài vóc cọ xát phát ra âm thanh rất nhỏ, một sức mạnh vô cùng chậm rãi, cô ôm lấy anh.

Cái ôm dịu dàng mà chặt chẽ này khiến Tôn Bằng cứng đờ trong thoáng chốc. Anh buông thõng tay, cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô.

Một khoảng ánh chiều tà rơi trên mái tóc đen, anh giơ tay xoa một cái, trong nháy mắt, xúc cảm ấy đánh thức tất cả mọi thứ chân thật.

Dưới nắng chiều, họ lặng lẽ ôm nhau, xác định toàn bộ quá khứ, hiện tại và tương lai, họ đã có nhau.

Hai mươi phần cơm hộp cố định vào buổi trưa mỗi ngày khiến nhân lực trong quán lập tức thiếu hụt. Tôn Bằng đã tuyển thêm một người giúp đỡ. Làm ăn mỗi ngày càng phát đạt, lượng công việc cũng nhiều, tính lợi nhuận, mỗi tháng anh tăng thêm ba trăm đồng tiền lương cho mỗi người, mọi người đều làm rất hăng hái.

Trưa hôm nay, Tôn Bằng đang phụ giúp đóng hộp cơm trong bếp, Cường Tử cả người mang theo khí lạnh đi từ ngoài vào, tìm được anh nhưng cũng không phụ một tay, đứng yên ở bên cạnh nhìn.

Quả thực quá bận nên Tôn Bằng không để ý đến anh ta, bận rộn một hồi lơ đãng ngẩng đầu, thấy anh ta nghiêm mặt, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện à?”

“... Có ít chuyện muốn bàn một chút với anh.”

Có chuyện bàn —— Câu này nghiêm túc đây.

Tôn Bằng nhìn anh ta một cái, dừng động tác trên tay, lấy khăn lau dầu trên tay, móc hộp thuốc lá, đưa cho anh ta một điếu, mình cũng cầm một điếu, “Đi ra ngoài sân nói đi.”

Trong sân đặt hai cái chậu đồ lớn, trong chậu ngâm rau buổi sáng vừa đến, bên cạnh còn có một thùng cá trắm.

Hai người đứng cạnh bồn nước bên bệ cửa sổ, lần lượt châm thuốc.

Tôn Bằng: “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.”

Dạo này Cường Tử thường không có ở quán, có đến thì cũng hay mất hồn mất vía, vừa đụng vào gì là sai sót ngay. Nhưng gần đây việc làm ăn trong quán quả thực quá bận rộn, thứ nhất là Tôn Bằng không để ý hỏi anh ta, thứ hai là sợ mình mở lời thì Cường Tử hiểu lầm mình chê anh ta lười biếng. Càng là anh em thì càng sợ có so bì trong chuyện công việc.

Cường Tử không lên tiếng, cúi đầu hút thuốc.

Cá trắm lớn trong thùng quấy đuôi mấy cái, va vào vách thùng vang tồm tồm. Tôn Bằng nhìn thoáng qua, rồi lại nhìn Cường Tử, im lặng chờ anh ta mở miệng.

Không ngờ đợi một cái là thời gian nửa điều thuốc, người trong bếp bắt đầu gọi ông chủ.

Tôn Bằng nghe thấy có người gọi, quay đầu sang trả lời một tiếng, rồi lại nhìn Cường Tử, “Buổi trưa bận rộn, Cường Tử, chúng ta là anh em nhiều năm như vậy rồi, có gì thì nói thẳng ra đi.”

“Anh Bằng... Em muốn ra ngoài làm riêng.”

Bầu không khí dừng lại một chút, rồi trầm xuống.

Cường Tử ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt có phần kinh ngạc, có phần mờ mịt của Tôn Bằng, hăng hái nói tiếp, “Em muốn đến nơi khác thử một chút. Năm mươi ngàn lúc trước em đầu tư vào quán, bây giờ có thể lấy ra không?”

Ban đầu khi Tôn Bằng nói định mở quán này, Cường Tử không chút suy nghĩ thôi việc ngay, muốn tới giúp anh một tay.

Tôn Bằng không muốn làm ông chủ của anh ta, hỏi anh ta mấy năm nay tiết kiệm được tổng cộng bao nhiêu tiền. Anh ta ăn xài phung phí, ra ngoài nhiều năm như vậy nhưng chỉ có cả bảy, tám mươi ngàn tệ. Tôn Bằng nói được, cậu lấy năm mươi ngàn tệ ra đầu tư đi, quán này sẽ coi như là chúng ta cùng đầu tư, về sau cho dù lỗ vốn, thì tiền này vẫn trả lại cho cậu.

Lời lỗ đều là sau này hãy nói, anh nói ra lời như thế đã khiến Cường Tử rất cảm động, hôm sau anh ta liền đưa năm mươi ngàn tệ, trở thành ông chủ thứ hai của quán này.

Bây giờ, đang tốt đẹp anh ta nói không làm là không làm, Tôn Bằng đoán đã xảy ra chuyện gì đó.

Anh rút một hơi thuốc lá, bình tĩnh lại, chậm rãi hỏi: “Có phải cần tiền gấp không? Trong tay anh vẫn còn mấy chục ngàn, nếu cần có thể đưa cho cậu trước. Bây giờ quán làm ăn ngày càng tốt, đang cần người nên không thể thiếu cậu được.”

“Không phải thiếu tiền.” Cường Tử nhìn phía trước, nói ấp a ấp úng, “Em là, năm mới rồi, muốn thử làm chút việc gì khác ấy mà. Có thằng em ở nơi khác tham gia chuỗi quán ăn nhỏ, đồ lắm nên em cũng muốn đi thử xem sao.”

Cường Tử nhìn anh, “Bao nhiêu năm như vậy rồi, anh Bằng, em luôn đi theo anh, em cũng lớn đầu, cũng không biết một mình mình có làm được không, không thể dựa vào anh mãi được.”

Một khoảng thời gian yên lặng.

Mấy phút sau, Tôn Bằng hỏi, “Đã quyết định rồi?”

Cường Tử gật đầu, “Hồi tết đã suy nghĩ kĩ rồi, chỉ là không biết nói sao với anh thôi.”

“Buổi chiều sẽ đi lấy tiền cho cậu...” Tôn Bằng nhìn anh ta, “Cường Tử, anh vẫn là câu nói đó, nếu cậu cần tiền gấp thì anh có thể đưa trước cho cậu. Làm ăn bên ngoài không dễ làm, chỗ chúng ta có thể làm được, ít nhiều gì cũng gặp đúng dịp, may mắn.”

Yết hầu Cường Tử chuyển động, anh ta gượng cười một cái, “Em biết mà, thật sự không phải là chuyện tiền bạc đâu.”

Thấy anh ta đã quyết tâm, Tôn Bằng gật đầu, “Không nói nhiều nữa, cửa quán này vẫn mở ở đây, ngày nào đó cậu muốn quay lại thì hãy quay lại. Ra ngoài xem thử cũng tốt.”

“Anh Bằng, cảm ơn anh.”

Cường Tử dụi tắt thuốc trên bệ cửa sổ, “VẬY thì, buổi trưa còn có việc, em đi trước đây.”

“Đi đi, buổi chiều anh tìm cậu.”

Cuối cùng Cường Tử nhìn anh một cái, cả người biến mất ở ngoài cửa.

****

Ra khỏi quán, Cường Tử lại châm một điếu thuốc, khuôn mặt cứng ngắc đi sang bên kia đường.

Đi gần mười phút, cách quán hai con đường, anh ta lấy di động ra.

Ổng nghe đặt bên tai, tiếng tút tút vang đi vang lại, gọi liên tục ba, bốn lần, lần nào cũng tự động cúp máy, từ đầu đến cuối không có ai nhận.

Trên đường phố xe đến xe đi, anh ta hơi nôn nóng vẫy một chiếc taxi, đọc địa chỉ nhà mình.

Nhà Cường Tử thuê là một căn nhà trệt kiểu cũ, một cái sân trải dài từ đầu đến cuối ba căn phòng cũ, anh ở phòng trong cùng.

Vội vàng chạy về, băng qua cái sân đang phơi ga trải giường, dùng chìa khóa mở cửa. Giữa trưa, trong nhà kéo rèm cửa sổ, trong ánh sáng mờ tối, có một mùi khó ngửi.

Người trên giường nghe thấy tiếng mở cửa, trở mình hướng ra ngoài, từ từ mở mắt.

Nhìn thấy người rồi, cuối cùng trái tim Cường Tử cũng rơi xuống đất. Anh ngồi xuống chiếc ghế sofa nhỏ trải ga giường, có một chồng chăn xếp lên, muốn tìm cốc nước uống, nhìn trái phải không có cốc nước nên thôi.

“Sao không nghe điện thoại của anh?” Anh nhìn trên giường hỏi.

Khổng Trân nửa mê nửa tỉnh, dựa vào đầu giường chậm rãi ngồi dậy, đỡ trán cho tỉnh táo lại, liếc anh một cái, vươn tay mò di động trên tủ đầu giường.

Bảy cuộc gọi nhờ.

Cô vuốt vuốt tóc, “Để chế độ im lặng, ngủ nướng một chút. Gọi điện thoại cho em làm gì?”

Cường Tử nhìn cô chăm chăm, nén giận nói, “Muốn hỏi thử xem buổi trưa em muốn ăn gì, mang về luôn.”

Khổng Trân ngủ hơi bị sái cổ, động dậy cổ một chút, lười nhác nhìn về phía anh, “Anh ăn rồi à?”

“Chưa.”

“Vậy ra ngoài ăn.”

Quán mì trước cổng nhà, buổi trưa không có mấy người khách. Trong quán không có điều hòa, họ ngồi ở chỗ khuất gió góc trong cùng, mỗi người một bát mì thịt băm thêm trứng gà, ăn mấy miếng lớn nên hơi nóng, Khổng Trân cởi khăn choàng để lên trên bàn.

“Trên đó có dầu.” Cường Tử để khăn choàng sang bên cạnh cho cô.

Khổng Trân lướt nhìn anh một cái, không lên tiếng.

Xì xụp mấy miếng, Cường Tử ăn hết bát mì rất nhanh. Anh rót hai cốc nước, uống nước nhìn Khổng Trân ăn.

Nhìn mãi nhìn mãi, anh chợt nhớ lại ngày trước, anh, Tôn Bằng, Khổng Trân, còn có Tôn Phi, bốn người họ thường hay tụ tập ăn cơm. Có khi là làm cơm ở nhà, có khi là gọi bốn bát mì ở quán nhỏ bên ngoài.

Chuyện mấy tháng trước thôi, nhưng lại giống như đã rất lâu rất lâu trước kia, lâu đến mức mọi thứ đều thay đổi.

Cường Tử đột nhiên nói, “Hôm nay anh đến quán rồi, đã nói qua với anh Bằng.”

Đôi đũa gặp mì không động đậy.

Cô khựng lại, từ trên bát mì từ từ ngẩng mặt lên, nhìn anh, “Anh suy nghĩ kĩ chưa?”

“Phải suy nghĩ cái gì chứ, không phải đã nói hết với em rồi sao...”

Tình cảm không nói ra được xông lên đầu, cô lẳng lặng nhìn anh, bỗng nhiên, mỉm cười có chút coi rẻ, “Trương Cường, anh cảm thấy bản thân làm vậy có đáng không?”

“Đáng.” Không có cả một giây dừng lại.

Một chữ không chút do dự này, sau sự yên lặng ngắn ngủi, khiến cho một giọt lệ từ mắt Khổng Trân rơi thẳng xuống. Cô dùng mu bàn tay lau nhanh đi, khi khuỷu tay co lại, đôi đũa gác trên tô bật ra rơi xuống đất.

Chân giẫm lên chiếc đũa, cô không nói một lời đi ra ngoài tiệm.

Cường Tử phản ứng lại, vội vàng trả tiền mì, cầm lấy khăn choàng của cô đuổi theo.

Giống như mỗi một lần trước đây, anh nhanh chóng đuổi kịp cô.

Thế nhưng lần này, anh không tiến lên, chỉ cách xa mấy bước, yên lặng đi theo sau lưng cô suốt cả con đường, ngược chiều gió.

Không có phương hướng, không có bờ bến, chúng ta lạc bước trong khu rừng sắt thép này.

Những tòa nhà san sát là ngọn núi không thể leo qua, những chiếc xe gào thét là thú dữ há to miệng.

Ánh mặt trời ấm áp kia, là sự cảm dỗ xé nát.

Chỉ có chúng ta là đồng bạn.

Em thích anh cũng được, không thích anh cũng chẳng sao.

Anh chỉ muốn em biết, bất kể khi nào, chỉ cần em quay đầu lại.

Đều có anh ở đây.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đánh Nhau

Buổi chiều, Cường Tử ở nhà nhận được điện thoại của Tôn Bằng, kêu anh ta đến quán lấy tiền.

Trước khi ra cửa, anh ta cầm chìa khóa, điện thoại xong, quay đầu hỏi Khổng Trân, “Có muốn ăn đồ vặt gì không?”

Khổng Trân đang cầm điều khiển trong tay, hờ hững dựa vào giường xem tivi, lắc đầu.

“Vậy lát nữa anh về.” Cuối cùng Cường Tử nhìn cô một cái, đóng cửa lại.

Rèm cửa sổ vẫn kéo kín, tivi đang chiếu một bộ phim truyền hình cũ, vai nam chính than thở khóc lóc, cả căn phòng vô cùng ngọt ngào. Qua khoảng mười lăm phút, ánh mắt Khổng Trân lướt qua cánh cửa đóng chặt, cô để điều khiển xuống, ngồi dậy.

Ba giờ chiều, bên đường rất ồn ào. Dưới một tòa nhà văn phòng cũ, quay mặt về phía dòng xe chạy bên đường, Khổng Trân gọi một cú điện thoại. Tiếng đầu tiên ngay khi tín hiệu thông liên bị cúp luôn.

Cô nắm chặt di động trong lòng bàn tay, xoay người sai bước đi vào trong tòa nhà.

Tầng mười tám là một cơ sở giáo dục và đào tạo ngoại ngữ tư nhân, trong ngoài cách nhau một chiếc cửa kính. Cô xông vào trong như một cơn gió, bị bảo vệ có đôi mắt sắc nhanh chóng ngăn lại.

“Này, cô tìm ai?”

“Tôi tìm ông chủ Quý Tiểu Bình của mấy anh.”

Bảo vệ thấy người đến không có ý tốt, lạnh mặt hỏi, “Cô là ai, có hẹn trước không?”

“Hẹn trước cái đầu anh!” Khổng Trân nhìn bên trong, đột nhiên chửi lớn: “Quý Tiểu Bình, mẹ nó ông ra đây cho tôi! Quý Tiểu Bình!”

Tiếng la này lập tức kéo hai, ba nhân viên tới. Khổng Trân ra vẻ như sắp cứng rắn xông vào trong, bị hai, ba người kéo ra ngoài ngay lập tức.

“Chỗ chúng tôi là cơ sở giáo dục, bên trong đều đang lên lớp, cô có chuyện gì thì ra ngoài nói là được rồi!”

Khổng Trân lùi ra sau hai bước, hất tay bọn họ, khuôn mặt dữ tợn, “Tôi cảnh cáo mấy người, đừng có đụng vào tôi! Có nghe không hả, đừng có đụng vào tôi!”

Cô đột nhiên lạnh lùng kêu thét lên, khiến cho hai bảo vệ trẻ sợ ngần người, theo sau đó lại dùng sức mạnh hơn kéo cô ra ngoài, vừa kéo vừa kêu người bên cạnh, “Báo cảnh sát! Báo cảnh sát đi!”

Một cô gái chỗ quầy lễ tân thấy cảnh này lập tức run tay cầm điện thoại lên. Chẳng mấy chốc âm ỉ càng lớn, có người chạy vào trong cửa kính.

Lát sau, bên trong có một người đàn ông trung niên dáng người hơi béo vội vã đi ra, nhíu mày, thấp giọng trách mắng: “Được rồi được rồi, nổi điên cái gì đấy!”

Hai bảo vệ trẻ vẫn đang kéo Khổng Trân, vừa thấy người đến thì thở phào một hơi. Ông chủ đến rồi.

Khổng Trân hất mạnh họ ra, mắng người đàn ông, “Mẹ nó rớt cuộc ông cũng ra rồi, đồ hèn nhát Quý Tiểu Binh!”

Mặt người đàn ông lúc trắng lúc xanh, sợ cô không giữ mồm giữ miệng nói bậy nhiều hơn, nắm cánh tay cô rồi kéo cô tới chỗ cửa an toàn phía sau.

“Ông buông tôi ra! Buông ra! Đừng có đụng vào tôi!”

Đẩy cửa ra, ông ta vung tay hất cô vào tường, tròng mắt, dùng tay hung ác chỉ vào cô, nghiêng răng nghiêng lợi đe thấp giọng, “Cô đừng có mà cho thể diện mà không cần! Đồ đ*, còn mặt mũi tìm tới tận đây à?”

“Tên khốn khiếp!” Khổng Trân giơ tay định tát ông ta một bạt tai, bị ông ta chặn đứng. Cô lại đá chân ông ta một đá. Một đá này ông ta không đề phòng, đau đến mức mặt nhăn nhúm lại. Cơn giận bốc lên, mặc kệ đau đớn, ông ta trở tay vung vào mặt cô. Khổng Trân nghiêng đầu né, nhưng vẫn ăn nửa bạt tai.

Ông ta kẹp cổ cô, “Ăn của ông dùng của ông mà còn nuôi đàn ông, đồ đê tiện...”

Đánh và chửi rửa càn dữ dội hơn. Trong cầu thang vắng vẻ, tiếng hỗn loạn vang vọng.

Nhưng chỉ hai phút, một loạt tiếng bước chân lộn xộn vang lên, cánh cửa bên cạnh bị kéo giật ra, sau đó một bàn tay tóm lấy tóc Khổng Trân từ phía sau.

Đau đớn một hồi, còn chưa kịp phản ứng gì cả, Khổng Trân đã bị một sức mạnh đè lên tay vịn cầu thang. Còn chưa kịp phản kháng, giây kế tiếp, năm đấm, bạt tai rơi xuống đầu cô bốp bốp, sau lưng, một người phụ nữ chửi mắng bằng giọng sắc nhọn, “Đồ đê tiện! Đồ rẻ rúng! Còn dám đến tận đây à! Tao không đánh chết mày mà!”

Không Trân bị đánh túi bụi dùng hết sức giãy giụa, kêu la, xoay người để kéo, để túm, để cản lại...

*****

Một xấp tiền mặt dày đựng bằng túi giấy kraft, Cường Tử nhận từ tay Tôn Bằng.

“Thế này có tiện không?” Tôn Bằng muốn chuyển khoản cho anh ta, nhưng anh ta đòi tiền mặt.

“Không sao đâu, tiền mặt rất tiện.”

Tôn Bằng nhìn anh ta, “Khi nào thì đi sang đó?”

“Khoảng thời gian này thôi, thu dọn đồ đạc một chút,” Cường Tử cười cười, “Trong quán bận nên anh cứ mặc kệ em đi, đến bên kia em sẽ liên lạc với anh.”

“Tối mai sang ăn chung bữa cơm, coi như là tiệc tiễn cậu đi.”

Cường Tử nhìn Tôn Bằng, gật đầu, “Được.”

Anh ta đứng dậy, cười, “Anh Bằng, em đi trước đây.”

“Cường Tử...” Tôn Bằng đứng ở cửa gọi anh ta lại, “Không đủ tiền thì chỗ anh vẫn còn một ít.”

Cường Tử đứng yên ở cửa, không quay đầu lại.

Hồi lâu sau, “Biết rồi.”

Không dừng lại thêm một giây, anh ta đi thẳng ra khỏi tiệm.

Gần như là vừa ra khỏi cửa, di động của anh ta trong túi rung lên. Gió lạnh đang thổi, Cường Tử đi sang bên kia đường mới run rẩy nhận máy. Số

lạ, giọng nói xa lạ. Phản ứng mấy giây, anh ta lập tức kêu taxi.

Khi chạy vội đến đồn cảnh sát, cảnh sát đang làm biên bản lời khai cho Khổng Trân trong căn phòng nhỏ. Cảnh sát trẻ hỏi cô năm câu, cô trả lời một câu, khiến anh ta rất bức mình, càng thêm không có thiện cảm với cô.

Tóc cô xõa tung, trên mặt có vết thương, áo trên người bị kéo rách cổ, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

Cường Tử được dẫn vào, vừa nhìn thấy cô liền nín thở. Anh đi tới, gọi cô một tiếng.

Khổng Trân ngược mắt nhìn anh, “Không sao đâu.”

“Nhìn kìa, tình nhân tới rồi đó... Đồng chí cảnh sát, chính là bọn nó, làm rơi vũ khí của tôi mà đến bây giờ vẫn chưa bồi thường, tuyệt đối đừng để bọn nó chạy mất!”

Cường Tử lạnh lùng nhìn sang bên cạnh, “Miệng mồm bà sạch sẽ một chút cho tôi!”

Người phụ nữ trung niên trên mặt có mấy vết đỏ đứng bật dậy, cảm xúc kích động, “Muốn nghe lời hay à, đồ... Mấy anh xem đấy, bên này thì được chồng tôi bao, bên kia thì nuôi tình nhân, làm như sạch sẽ lắm ấy...”

Một ngọn lửa từ trong lòng xông lên, mặt Cường Tử đỏ gay, anh trừng mắt định lao tới. Người đàn ông luôn im lặng bên cạnh người phụ nữ thấy vậy cũng xông lên bảo vệ, hai người vừa đụng nhau liền bị cảnh sát khá có kinh nghiệm bên cạnh dùng sức tách ra.

“Đã đến đồn cảnh sát rồi mà còn dám đánh nhau à?! Không muốn đi phải không? Không muốn thì đừng có đi nữa!”

Trong bầu không khí yên lặng như tờ, cảnh sát không kiên nhẫn lướt nhìn mấy người này một cái, giọng nói chán ghét, “Thành thật chút đi, nên làm cái gì thì làm cái đó, nói không rõ thì lên tòa nói! Coi đây là chỗ nào, muốn ở đây hai ngày hả?”

Anh ta đập mạnh quyển sổ tay lên bàn.

Yên lặng trong chốc lát, thấy tình hình đã ổn định, anh ta hòa giải tiếp cho họ. Chuyện không lớn, nói tới nói lui thì chỉ là tranh chấp của người thứ ba thường gặp nhất bây giờ, không ai bị thương nặng, cũng không có tổn thất kinh tế gì, quy trình đã xong, đuổi mỗi người bọn họ đi kí tên.

Người phụ nữ nhìn cảnh sát hỏi, “Thế này là xong rồi à, bọn nó làm rơi vỡ món đồ mấy trăm ngàn tệ của tôi cứ mặc kệ như vậy à? Bây giờ không bắt lại chạy mất thì phải làm sao?”

Cảnh sát cũng sắp tan làm, đứng lên lười nhác trả lời, “Chuyện đó không dính dáng gì đến chuyện hôm nay. Không phải bà đã kiện rồi ư, đó là chuyện của tòa. Họ chạy mất cũng là tòa lo, không nằm trong phạm vi cai quản của chúng tôi.”

Bên kia, Cường Tử ngồi cùng Khổng Trân, cúi đầu kí tên, hai người tựa như không nghe thấy gì cả. Kí xong, cảnh sát nói đi được rồi, anh kéo bàn tay lạnh ngắt của cô đi ra ngoài.

Người phụ nữ la về phía bóng lưng họ, “Thiếu nợ thì trả tiền, tao xem đôi nam nữ chó má bọn mày trốn được đến khi nào! Tao kiện cho bọn mày tán gia bại sản luôn!”

Họ đi ra rồi lên xe taxi ngay.

Bóng đêm xẹt qua ngoài cửa sổ, trong xe, Cường Tử vẫn siết chặt tay Khổng Trân, cảm giác được cả người cô đang hơi co giật. Anh ôm vai cô, để cô dựa vào người mình.

Tựa như nói với cô, cũng như nói với mình, “Không sao, không sao rồi.”

Về đến căn nhà nhỏ này, Cường Tử bảo Khổng Trân đi tắm trước.

Trong nhà không còn gì ăn, anh tìm được hai hộp mì ăn liền, đun ấm nước nóng, nấu cho mỗi người một hộp. Trong chốc lát, cả căn nhà toàn là mùi mì ăn liền. Khổng Trân lau tóc đi ra, lặng lẽ ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ.

“Ăn tạm một chút đi, muốn ăn gì ngày mai anh sẽ đi mua.”

Khổng Trân vừa tắm xong, khuôn mặt rất trắng, vết bầm chỗ khoe miệng rõ ràng hơn.

Đôi mắt hơi ẩm ướt, cô nhìn anh, nói với anh câu đầu tiên trong đêm nay, “Ngon lắm.”

Cường Tử thoáng im lặng, nói, “Vậy thì ăn đi.”

Ăn hết mì, Khổng Trân ở trên giường xem tivi. Cường Tử tắm xong đi ra, kéo rèm cửa sổ lại, trải chăn lên sofa đang hoang, tắt đèn, nằm lên đó.

Hai tay anh gối sau đầu, anh nghe tiếng tivi, nhìn rèm cửa sổ ngẩn người.

Chiếc sofa nhỏ ba ghế liền này anh mua khi dạo trung tâm nội thất vào năm ngoái, chỉ có sáu trăm đồng. Trông có vẻ rất được, nhưng thật ra là hàng mẫu, mua lại sau nửa năm dùng, giá gỗ trong chỗ dựa lưng đã bắt đầu cọ vào lưng. Khoảng thời gian này, anh luôn ngủ trên chiếc sofa nhỏ, may đang là mùa đông, trên sofa có đệm bông phía dưới nên không lạnh. Ban đầu không ngủ được, ngủ mãi cũng thành quen.

Một lát sau, Khổng Trân nói, “Cho anh điều khiển này, em ngủ đây.”

Cường Tử nhìn cô trong ánh sáng mờ mờ, “Không xem thì tắt đi, anh cũng buồn ngủ rồi.”

“Vậy tắt đây.”

“Được.”

“Tách” một tiếng, ánh sáng màn hình tivi tắt ngúm. Khổng Trân trở mình, đưa lưng về phía anh, kéo tấm chăn, trùm kín cả người.

Căn phòng tối đen. Nhà bên cạnh vẫn đang xem tivi, có âm thanh loáng thoáng truyền vào, làm nổi bật xung quanh càng thêm yên tĩnh hơn.

Cường Tử mở mắt nhìn trần nhà, trong đầu rối tung.

Không biết qua bao lâu, trên giường truyền đến một giọng nói khe khẽ: “Còn nhớ đứa em gái nhỏ kia của em không?”

Anh không nhúc nhích, giọng nói rất thấp, “Đứa vẫn còn đi học ấy à?”

“Ừm, năm nay sắp thi tốt nghiệp trung học rồi.”

“Sao đột nhiên nhớ tới nó vậy.”

Giọng cô rất chậm, “Năm ngoái em dẫn nó tới chơi, anh và anh Bằng dẫn nó đi chơi mấy chỗ, đến giờ nó vẫn nhớ các anh đấy. Hồi tết nó gọi điện thoại cho em, bảo em gửi lời hỏi thăm các anh, về sau em quên mất.”

Cường Tử vốn muốn nói: Vậy em bảo nó thi tốt nghiệp cho thật tốt, thi xong rồi tới đây, còn dẫn nó đi chơi nữa. Nghĩ lại, đợi đến khi đó, mình và Khổng Trân không biết đã ở nơi nào rồi.

Một sự tê lương dâng lên trong lòng, qua một lúc lâu, anh hỏi, “Trên người còn đau chỗ nào không?”

“Không có.”

Sau đó, không ai nói nữa, trong bóng tối, chỉ có đêm càng ngày càng sâu.

Nửa đêm, mi mắt run một cái, Khổng Trân chậm rãi mở mắt ra.

Rèm cửa sổ ngay phía trên sofa, ánh sáng mờ hắt vào, rơi trên khuôn mặt ngủ yên của Cường Tử. Nghe tiếng hít thở kéo dài của anh, cô không biết mình đã nhìn bao lâu, cho đến khi có cơn gió nhẹ làm rèm cửa lay động, ánh sáng lay động trên mặt anh, anh trở mình, sau đó, tiếng hít thở trầm hơn.

Khổng Trân xuống giường, vào nhà vệ sinh.

Khi trở ra, cô mặc quần áo chỉnh tề, mái tóc quấn thắt bím sau lưng. Cô xách chiếc túi của mình trên bàn ăn, cuối cùng nhìn Cường Tử một cái, khẽ mở cửa.

Tay nắm cửa xoay một nửa, một tiếng trầm thấp vang lên trong không khí, “Trân Trân...”

Bàn tay khựng lại.

“Em đi đâu?” Cường Tử ngồi dậy, ánh mắt không mơ màng chút nào, nhìn thẳng cô.

“Đi đâu cũng được, đều là chuyện của riêng em.” Cô cúi đầu, không nhìn anh, giọng nói rất bình tĩnh, “Anh Cường Tử, anh mặc kệ em đi.”

Cường Tử đi tới, kéo bàn tay lạnh ngắt đặt trên cửa của cô xuống, “Không phải chúng ta đã nói xong rồi sao, hai ngày nữa sẽ đi, đến lúc đó sẽ không còn chuyện gì nữa.”

Cô quay mặt sang nhìn anh, đôi mắt dần ngấn lệ, giọng nghẹn ngào, “Anh còn muốn lừa mình dối người đến khi nào nữa, sao có thể không còn chuyện gì chứ. Quán của anh đang mở yên ổn, em dựa vào cái gì mà khiến anh gánh chung với em, anh gánh không nổi đâu... Em đã tự phá hủy mình rồi, không thể cũng phá hủy anh...”

Cường Tử ôm lấy cô, nén đau lòng, “Em nghĩ nhiều như vậy làm gì, anh nói không sao là không sao, không ai phá hủy nổi chúng ta.”

Đang ngủ mơ mơ màng màng, điện thoại của Tôn Bằng vang lên không ngừng.

Ở bên gối mò lấy di động, anh nhắm mắt nhận máy, chỉ nghe bên kia nói mấy câu, anh mở choàng mắt ra, trong bóng tối ngồi dậy.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ngã Bệnh

Ban đêm, ông ngoại Trần Nham tự mình đứng lên đi vệ sinh bị trượt ngã. Cú ngã này không phải chuyện đùa.

Khi Tôn Bằng lái motor chạy vội đến bệnh viện, cả nhà họ Trần vô cùng lo lắng chờ bên ngoài phòng cấp cứu.

Trần Nham mặc áo khoác trên người, ngồi trên chiếc ghế nhựa màu xanh, mắt nhìn dưới đất, gò má bị mái tóc dài che một nửa. Nghe thấy tiếng bước chân, cô nhìn sang phía anh.

Mẹ Trần đầu tóc rối bù, mặc chiếc áo phao dài bên ngoài đồ ngủ, nhìn thấy Tôn Bằng tới, tiến lên đón khẽ nói, “Làm cậu mất công rồi, hơn nửa đêm mà cũng kéo cậu tới đây...”

Tôn Bằng nói: “Chuyện nên làm ạ.”

Lúc trước cậu của Trần Nham từng ăn cơm hai lần với anh, xa xa nhìn sang, gật đầu với anh, anh cũng đáp lại một cái.

Là mẹ Trần gọi điện thoại cho anh.

Ban đêm, mẹ Trần đang ngủ say, đột nhiên nghe thấy một tiếng “rầm rầm” lớn, hoảng sợ đến mức bật dậy, theo tiếng động chạy đến nhà vệ sinh, ông cụ đã ngã sấp xuống, nằm dưới đất, còn đê vỡ hai cái chậu nhựa. Mẹ Trần giật nảy mình, la lớn kêu bà ngoại Trần Nham tới cùng nhắc ông lên, mới phát hiện hai người họ hoàn toàn không làm được.

Lúc này ông cụ đã mất tri giác, mặt mũi cũng trắng bệch. Mẹ Trần quýnh lên liền gọi xe cấp cứu, sau đó lại gọi điện thoại cho mọi người trong nhà, cũng gọi cho Tôn Bằng, gọi anh sang giúp đỡ.

Khi Tôn Bằng chạy vội đến nhà họ Trần thì không thấy ai, đoán đã đưa đến bệnh viện rồi, nên gọi điện thoại cho Trần Nham rồi tìm tới đây.

Anh trao đổi ánh mắt với Trần Nham một chút, rồi đi đến cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt.

Cậu Trần Nham cũng đã lớn tuổi, tóc muối tiêu, sắc mặt ủ dột, ở bên cạnh thờ dài nói, “Vừa đưa vào, đoán chừng phải đến sáng mai.”

Ban này có một cô y tá trẻ đi ra nói, mạch máu của ông cụ rất dễ vỡ, cú ngã này khiến cho trong đầu có điểm xuất huyết mới, vị trí của điểm xuất huyết này cũng rất tệ.

Tôn Bằng nói, “Mọi người về nhà trước đi, sáng mai hẵng lại đây, cháu chờ ở bên này với Trần Nham.”

Cậu Trần Nham nói, “Không sao, chờ thêm một lúc nữa.”

Ông móc hộp thuốc lá, định đưa một điếu cho anh, Tôn Bằng lắc tay.

Ông nói, “VẬY cậu sang kia hút điếu thuốc.” Lê bước chân nặng nề, người đàn ông trung niên nhỏ con này đi về hướng đầu cầu thang.

Tôn Bằng đứng ở cửa một lúc, rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh Trần Nham, kéo cổ áo ngay ngắn giúp cô, “Có mệt không.”

Cô nhìn anh, “Cũng tạm.”

Hai người nắm tay nhau.

Ánh mắt xoay chuyển, Trần Nham nói với mẹ Trần ở phía bên kia hành lang, “Mẹ, mẹ đừng đi vòng vòng bên đó nữa, sang đây ngồi đi.”

Mẹ Trần được gọi như thế, mờ mịt đi sang, ngồi xuống vị trí bên cạnh. Bà nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật theo bản năng, nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên hốc mắt đỏ bừng.

Tôn Bằng buông Trần Nham ra, đến chỗ y tá xin hai cốc nước rồi sang đây đưa cho họ.

Trần Nham uống hai ngụm, kìm lòng để không nhìn vào đôi mắt ngấn lệ của mẹ Trần, nhìn bàn tay cầm cốc nước không nhúc nhích của bà, nói, “Mẹ uống chút nước đi, rồi mẹ theo cậu về trước, bọn con chờ bên này cho. Sáng mai mẹ với cậu mang đồ dùng cần thiết tới đây.”

Mẹ Trần uống một ngụm nước, “Đồ đạc thì để sáng mai bà ngoại con mang tới, mẹ trông chừng ở đây, trong lòng yên tâm hơn.”

Trần Nham nhìn bà, không nói gì nữa.

Trong hành lang yên lặng như tờ, thỉnh thoảng có nhân viên y tá đi qua đi lại, đế giày cao su ma sát sàn nhà, phát ra tiếng ngừng ngắt chững tai.

Ngồi gần một tiếng, đèn phòng cấp cứu vẫn sáng một cách nổi bật. Trong lòng Trần Nham hơi ngọt ngào, cô nói với Tôn Bằng, “Ra ngoài một chút đi...” Anh đứng lên, đi theo cô ra ngoài.

Đi đến bên một cánh cửa hông, Tôn Bằng dừng bước, ôm bả vai cô, nhìn ra phía ngoài, “Cứ đứng đây đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Chưa đến năm giờ sáng, trời tờ mờ còn chưa sáng tỏ, đèn đường vẫn còn mở.

Trong khe cửa có gió lạnh hiu hiu lọt vào, Trần Nham nhìn đường phố u ám bên ngoài qua cửa kính, cảm thấy như ở trong mộng mới tỉnh.

“Tôn Phi ở nhà một mình ư?”

“Không sao đâu, anh khóa trái cửa rồi.”

“Lát nữa anh về trước đi, cũng không cần nhiều người chờ ở đây như vậy...”

Tôn Bằng không lên tiếng, khẽ nắm bàn tay buông thõng bên người của cô. Bàn tay này nhỏ gầy, lạnh buốt, trong đó không chứa một chút sức lực nào. Anh kìm lòng không đành cúi đầu xuống nhìn, bao trọn lấy nó vào lòng bàn tay mình.

Trong không khí lạnh lẽo mang theo mùi đặc thù của bệnh viện, nhìn khoảng hư ảo khi bóng đêm và nắng mai giao hòa ngoài cửa, Trần Nham chậm rãi hít vào một hơi.

“Thật ra bây giờ em có hơi hối hận. Nếu như em luôn ở trong nhà, giờ đó bình thường em đã tan làm rồi, lần trước, ông có thể sẽ không xảy ra chuyện, hoặc là khi đó đưa đến bệnh viện trước tiên, thì tình hình cũng sẽ khác, lại càng không có chuyện lần này...”

Tôn Bằng nghe cô chậm rãi nói hết, ôm chặt cô hơn một chút, “Chuyện quá khứ đừng nghĩ nữa. Người già có phúc của người già, lo lắng hơn nữa cũng vô dụng. Sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cô dựa vào anh, khẽ “ừm” một tiếng, “Em biết.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trời dần sáng, bên ngoài thêm huyền ảo.

Họ đi ra cổng mua chút thức ăn sáng về, vừa đưa sữa đậu nành, bánh bao cho mẹ Trần thì cửa phòng cấp cứu mở ra. Bước chân loạn xạ, bác sĩ, y tá đang đẩy xe đi ra.

Mọi người lập tức im lặng tràn lên.

Trên chiếc giường đây, ông cụ đang đắp tấm chăn mỏng, chỉ có khuôn mặt lộ ra bên ngoài, sắc mặt vàng vọt, nhắm mắt, không có chút sức sống. Y tá trẻ ở bên cạnh đang cầm túi truyền dịch cho ông, đưa ông thẳng đến phòng bệnh. Mẹ Trần đỏ mắt cùng đi theo xe đến phòng bệnh, để Trần Nham và cậu ở lại hỏi tình hình.

Bác sĩ hơn nửa đêm bận rộn hai tiếng, thể xác và tinh thần cũng đã mỏi mệt, không tận tâm suy nghĩ cách diễn đạt gì, giọng nói hơi trầm, “Ông cụ của gia đình may mà đưa đến kịp thời. Ảnh hưởng của cú ngã này với ông ấy không nhẹ, hai điểm xuất huyết mới tăng thêm đều là vị trí quan trọng nhất. Cụ thể như thế nào thì phải đợi sau khi chuyên gia của chúng tôi hội chẩn, người nhà hãy chuẩn bị tâm lý trước đi.” Cậu Trần Nham muốn hỏi thêm mấy câu, nhưng bác sĩ chỉ nói, “Sau khi chuyên gia hội chẩn sẽ quyết định phương án điều trị, gia đình đi đến phòng bệnh trước đi.”

Tai nạn đột nhiên xảy ra lần này của ông cụ, bởi vì đã có kinh nghiệm trước đó, nên người nhà Trần Nham không hoảng hốt lo sợ như lần trước. Lần trước ông ngoại Trần Nham tìm được đường sống trong chỗ chết, mất hơn nửa khả năng tự lo cho bản thân, khó khăn lắm mới hồi phục được đến mức có thể tự đi đứng ăn cơm, cú ngã này, cho dù cứu ông lại được, thì những nỗ lực trước đó cũng coi như đã tròng xe cát. Giờ phút này, ngoại trừ lo nghĩ, âu lo ra, thì họ còn cảm nhận được sự vô lực và chán nản sâu sắc.

Dường như trong cuộc sống luôn có vô số hố trũng, nhảy qua cái này vẫn còn cái khác, vĩnh viễn nhảy không hết. Nhảy đến phía sau, chân ta đã mềm nhũn, thế nên có lòng mà không đủ sức.

Về đến phòng bệnh, ăn sáng qua loa, mọi người phân công đơn giản. Cậu Trần Nham về nhà đón bà ngoại Trần Nham, nhân tiện mang một ít đồ dùng hàng ngày đến, chuẩn bị trường kì kháng chiến. Tôn Bằng đưa Trần Nham đến cơ quan xin nghỉ phép, cùng đưa Tôn Phi đi làm xong rồi lại sang.

Đang là giờ làm việc, cổng đài truyền hình xe đến xe đi, lần lượt có người trên cổ đeo thẻ công tác, xách đồ ăn sáng đi vào trong.

Tôn Bằng đứng bên cạnh xe motor, vừa chờ Trần Nham, vừa gọi điện thoại cho Cường Tử, muốn bảo anh ta hôm nay đến giúp trông quán một chút. Điện thoại mãi không thông, cuối cùng anh nói một tiếng với nhân viên phục vụ trong quán. Khi vội vội vàng vàng cùng Trần Nham về đến nhà, Tôn Phi vừa thức, đang một mình lóng ngóng mặc quần áo. Tôn Bằng giúp anh ta mặc quần áo gọn gàng xong, cho anh ta ăn bánh rán trứng mua dọc đường, rồi đưa anh ta đến thẳng thư viện.

Cả buổi sáng ông cụ đều không tỉnh, buổi trưa, Trần Nham chịu đựng cả đêm đưa mẹ Trần về nghỉ ngơi dưỡng sức trước, để hai người đàn ông ở lại đó trông.

Đến nhà, Trần Nham tắm xong vừa đi ra liền nghe được tiếng khóc bi thương. Mẹ Trần vùi mình trên sofa, bờ vai rung rung, dùng khăn giấy che mắt, khóc hu hu.

Nhiều năm lắm rồi, cô chưa thấy mẹ cô khóc không kèm chế như vậy bao giờ.

Mẹ con liền tâm, tóc Trần Nham vẫn đang nhỏ nước, cô đỡ dẫn ngồi xuống bên bàn ăn, đôi mắt cũng từ từ đỏ hoe.

Cô gắng sức để giọng nói của mình bình tĩnh, “Mẹ, bây giờ ông vẫn đang nằm yên ổn trong bệnh viện, mẹ khóc ra thế này thì không tốt cho ông ngoại đâu...”

“Cậu của con... buổi sáng nói với mẹ... hai ngày này sẽ đi xem mộ, mua trước cho ông bà, để phòng lỡ như...”

Mẹ Trần đang thút thít yên lặng lại, nhưng nỗi bi thương lớn hơn lại dâng lên trong lòng, run giọng nói, “Mẹ làm con gái, nhưng cả đời này cũng không cho hai người già sống một ngày sung sướng, bây giờ con khó khăn lắm mới ra ngoài, rồi cuộc sống tốt hơn một chút... Mẹ chỉ có một người bố như vậy, cũng chưa từng làm chuyện gì thất đức... Sao lại không thể để mẹ săn sóc ông thêm mấy năm, để ông sống sung sướng hơn chút nữa chứ...”

Trần Nham bỗng ý thức được, trong cuộc sống của gia đình bình thường mà phức tạp này, cô chưa bao giờ nghiêm túc cảm nhận và xem xét đến thế giới nội tâm của mẹ. Bà không những là một người phụ nữ trung niên 50 tuổi, mà bà cũng là con gái của người khác, là đứa con sợ sệt mất đi cha mẹ.

Trần Nham yên lặng, từng giọt nước mắt lăn xuống theo gò má, “Mẹ, mẹ đừng nói nữa... Sẽ không có chuyện gì đâu...”

Sau khi Trần Nham và mẹ Trần rời khỏi bệnh viện, trong phòng bệnh yên tĩnh, Tôn Bằng bất ngờ nhận được điện thoại của anh Khuê ở hội quán Sanda. Vừa nghe đến tên Khổng Trân, anh sửng sốt một chút.

Anh Khuê hỏi anh có còn đang tìm cô ấy hay không, Tôn Bằng hỏi có phải là có tin tức của cô ấy không. Lúc này anh Khuê mới nói, buổi sáng thấy cô ấy ở hội quán, đến đòi tiền lương lúc trước chưa thanh toán hết. Bên tài vụ nói qua loa mấy câu, không muốn đưa, nói phải hỏi ý kiến ông chủ, bảo cô ấy để lại số điện thoại, liên lạc với cô ấy sau. Sau khi cúp máy, anh Khuê nhả số của Khổng Trân vào di động Tôn Bằng.

Trên hành lang bên ngoài phòng bệnh, Tôn Bằng bấm điện thoại. Y tá trẻ đẩy xe tới, anh nghiêng người tránh một chút.

Sau khi reo hai tiếng, truyền đến câu “Số máy quý khách gọi hiện đang bận”, rõ ràng là bị cô ấy cố tình bấm tắt.

Nhìn số điện thoại lạ này, Tôn Bằng suy nghĩ, lại gọi một cú điện thoại cho Cường Tử.

Không ai nhận máy.

Lúc sập tối, Trần Nham trở lại bệnh viện, giữa chừng ông cụ đã tỉnh lại. Tỉnh khoảng mười phút rồi lại ngủ. Bác sĩ tới xem, nói huyết áp vẫn hơi cao, đã dùng thuốc mạnh nhất nhưng vẫn không hạ xuống được.

Tôn Bằng bận bịu một ngày một đêm không ngủ, tia máu giăng trong mắt, tối nay còn khăng khăng đòi trực đêm. Trần Nham thấy mà đau lòng, suy nghĩ, bảo anh về nghỉ ngơi rồi lại sang. Tôn Bằng xuống dưới mua mấy phần thức ăn nhanh, thu xếp ổn thỏa cho Trần Nham bọn họ rồi đi trước.

Trên đường lái xe về, nghĩ đến Cường Tử, Tôn Bằng không hiểu sao có chút bất an. Chỗ một cột đèn giao thông, xe queo một cái, chuyển sang hướng khác.

Tiếng động cơ motor rừm rừm đột nhiên dừng lại trong con hẻm nhỏ, phanh xe lại, Tôn Bằng chống chân xuống đất, dừng xe ngoài cửa. Gần đó có chó sủa điên cuồng.

Mò mẫm đi vào trong con hẻm một đoạn, anh tìm được chỗ ở của Cường Tử.

Vào sân, trong mấy căn phòng nhỏ đều đang sáng đèn, anh đi đến căn trong cùng, tới gõ cửa.

Không có động tĩnh, anh lại gõ nữa.

Mấy giây sau khi tiếng gõ cửa lần thứ hai dừng lại, trong giây lát anh giơ tay lên lần nữa, bên trong truyền ra một giọng nói không kiên nhẫn.

“Ai đó?”

Bàn tay gõ cửa cứng lại giữa không trung, Tôn Bằng ngơ ngẩn cả người.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bảy Trăm Tám Mươi Ngàn Tệ*

*Tương đương khoảng 2,5 tỷ VNĐ

Đến hơn mười một giờ tối, Tôn Bằng mới quay lại.

Phòng bệnh đã tắt đèn từ lâu, một chiếc giường xếp nhỏ mở kê sát tường, Trần Nham đang co chân ngồi trên đó chơi di động. Bệnh nhân giường bên cạnh đã tìm hộ lý của bệnh viện trực đêm, hộ lý đã nằm ngáy trên chiếc giường nhỏ khác.

Sau khi đi vào, Tôn Bằng nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Cô ngược mắt nhìn về phía cửa, ánh huỳnh quang của di động hắt lên khuôn mặt dịu dàng.

Máy theo dõi ở cuối giường đang bật, lóe đèn. Tôn Bằng khẽ bước đến bên giường bệnh, nhìn ông cụ đang ngủ say. Mí mắt khép hờ của ông cụ đang che phủ đôi mắt, mũi cắm ống dẫn. Túi truyền dịch dựng thẳng bên cạnh chậm rãi vận chuyển thuốc nước vào thân thể ông.

Nhìn một hồi, anh đến bên cạnh cô ngồi xuống.

Màn hình di động tối lại, trong phòng chỉ còn chấm sáng của máy móc điều trị, lững lờ cô độc trong bóng đêm.

“Thế nào rồi?” Anh khẽ hỏi cô.

Trần Nham lắc đầu.

Buổi tối, mấy bác sĩ trưởng của các khoa khác nhau đều đến xem qua, tình hình rất tệ. Tệ đến mức người nhà không có tinh thần và thể lực lo lắng rầu rĩ nữa, họ cần tốn nhiều tâm tư hơn vào việc tang sự tiếp theo.

Bàn tay anh vuốt nhẹ mặt cô, vẽ dịu dàng trong mắt, “Anh lấy chân xuống, em ngủ một lúc nhé?”

Cô lắc đầu, “Buổi trưa ngủ rồi, cứ ngồi đi.”

Hộ lý của giường bên cạnh trở mình, tiếng ngáy ngừng lại, xung quanh trở nên yên tĩnh lạ thường.

Trên người anh dường như có mùi hương khiến cô an lòng, cô không kìm được nghiêng người, ngả vào vai anh.

Tôn Bằng lấy di động của cô ra, nắm tay cô, dịch về sau một chút, dựa lưng vào bức tường cứng lạnh lẽo chống đỡ thân thể, ôm lấy cô, để cho cô dựa vào mình thoải mái hơn.

Không khí hòa lẫn mùi thuốc trong căn phòng gió thổi không lọt bao quanh họ, hít vào thở ra lặp đi lặp lại càng thêm ngọt ngào, hỗn loạn.

Nhìn chăm chăm giường bệnh trong bóng tối một hồi, Trần Nham nhắm mắt lại.

Trong bóng đêm thêm sâu, những quá khứ mơ hồ đắm chìm trong dòng sông thời gian cũng lặng lẽ nổi lên, lấp lánh, chảy xuôi trên mặt nước vào buổi đêm tĩnh lặng. Mười mấy năm qua, những điều tốt tốt xấu xấu, khoảng cách và ngăn trở giữa ông cháu, đều như được dòng nước gội rửa đi, chỉ còn lại chút gì đó hiền hòa không sao nắm bắt được.

Cô chợt mở mắt ra, tựa như nhìn thấy mảnh da Cát Quang (1) đang tan biến.

(1) 吉光片羽 – tương truyền Cát Quang là thú thần, lông da làm áo, xuống nước không bao giờ bị chìm, vào lửa không bao giờ bị cháy, ví với những thứ quý giá.

Hơi thở lúc nông lúc sâu lướt qua da anh, cô cọ cọ, vùi hết khuôn mặt mình vào cổ anh. Tôn Bằng cử động một cái, dùng tay khẽ vỗ vai cô có nhịp điệu. Sự an ủi không lời.

Hai ngày sau, ông ngoại Trần Nham qua đời.

Thời khắc cuối cùng, bác sĩ đẩy ông từ phòng cấp cứu về phòng bệnh, người nhà họ Trần cùng vây quanh bên giường ông, nắm tay ông than khóc. Ông đã không thể nào thốt ra tiếng, chỉ dùng một đôi mắt hỗn độn nhìn người trước giường một lượt, cuối cùng yên lặng trút hơi thở, không để lại một lời.

Ông ngoại Trần Nham gần 80 tuổi, cũng coi như là hỷ tang. Linh đường đặt trong nhà, tang sự do một tay cậu Trần Nham lo liệu. Hễ có họ hàng và bạn bè thân quen đến nhà phúng điếu, nhớ lại chuyện trước đây của ông cụ, thì mẹ Trần luôn khóc nức nở đến sưng đỏ mắt.

Mấy ngày nay, Tôn Bằng chỉ đi đến quán một chuyến vào mỗi buổi trưa để lấy cơm, thời gian còn lại đều giúp đỡ lo liệu tang sự ở nhà Trần Nham, y hết dáng dấp của một đứa con rể. Họ hàng bạn bè hỏi thân phận của anh, mẹ Trần đều thản nhiên thăm thừa nhận.

Thế nhưng, ngày cuối cùng của bảy ngày đầu tiên, gia đình Trần Nham làm cơm mời họ hàng đến ăn, anh lại không xuất hiện. Khi Trần Nham gọi điện thoại giục anh, anh vẫn đang ở trên tòa.

—— Trên tòa, Trương Cường và Khổng Trân ngồi chờ dẫn, trong đầu ù ù, luật sư hai bên nói gì cũng mù mờ. Chỉ chờ thẩm phán lạnh lùng ngồi phía trên ra phán quyết cuối cùng.

*****

Ba mươi tết, khi bông tuyết bay lững lờ dưới quê Tôn Bằng, ở thành phố này đây, một cơn mưa mùa đông lạnh lẽo thấu xương đang đổ xuống.

Ngày hôm ấy, Cường Tử ngồi trong quán cả buổi trưa cũng không có lấy một người khách.

Trên đường phố bên ngoài, bọn trẻ con tụ chung một chỗ đốt pháo, có một nhà ba người xách quà cười nói đi chúc tết họ hàng bạn bè. Lưng chừng chỗ đầu con hẻm là biểu ngữ tổ dân phố mới treo lên hai ngày trước, trên đó viết “Năm mới vui vẻ cả nhà hạnh phúc”. Chữ “cả” (阖) anh không quen lắm, nhưng nghe người ta nói nhiều, nên anh theo bản năng đọc là “he”.

Gió thổi đến, tấm vải màu đỏ thắm bị cuốn lên một nửa, rồi lại chột mở ra, rồi lại bị cuốn lên. Anh tựa như có thể nghe được tấm vải ấy kêu phành phạch trong gió. Trong chốc lát, có giọt mưa trên cửa kính.

Khi Khổng Trân nghe thấy tiếng gõ cửa, cô đang nằm trên giường chơi di động. Cô khép chiếc áo ngủ dài đến bắp chân lại, lười biếng xuống giường đi mở cửa.

Ngoài cửa, Cường Tử xách mấy cái túi nilon trên tay, nước mưa dính trên tóc. Anh đón xe tới đây, xuống xe không còn tay cầm ô nên chạy một mạch tới. Những giọt nước mưa bay chéo ấy thấm vào chiếc áo màu sậm của anh, để lại chấm lốm đốm loang lổ.

Anh cười cười với cô, “Ăn cơm trưa chưa?”

Sửng sốt hai giây, cô ngửi được mùi thơm dầu mỡ của thức ăn.

Khi tất cả mọi người trong thành phố này đang sum vầy, ba giờ chiều, đôi nam nữ ở nơi đất khách quê người này im lặng ngồi bên bàn ăn, ăn

uống, ăn mấy món ăn nóng đầy dầu mỡ, bản thân mình cũng không biết coi là bữa trưa hay bữa tối.

Hai tiếng sau, trong căn phòng ấm áp này, họ trò chuyện như trước kia, vẻ mặt thoải mái mà vui vẻ, giống hệt như trước đây khi vừa mới quen, kể chuyện lúc nhỏ, kể chuyện của quê mình, nói đến chỗ buồn cười thì cùng nhin cười, Cường Tử thỉnh thoảng đập đập đôi đũa trên bàn.

Một loạt tiếng gõ cửa khác thường làm cho buổi trò chuyện vui vẻ lâu lắm rồi mới có này kết thúc. Trước khi mở cửa, Khổng Trân nhìn Cường Tử một cái. Mang theo mấy phần chột dạ, mấy giây sải bước đi mở cửa, cô nhanh chóng suy nghĩ một vài cách diễn đạt. Thế nhưng cửa vừa mở ra, cô lại vô cùng kinh ngạc. Ngoài cửa là ba người phụ nữ cô không quen đang nhìn chòng chọc.

Sau khi nhìn thấy mặt Khổng Trân, cảm xúc của người phụ nữ dẫn đầu thoáng chốc bùng phát, như thú dữ xông chuồng, nhào tới túm tóc cô, miệng mắng đồ đê tiện, đồ đ*, đủ mọi lời bẩn thỉu, bàn tay vịn vẹo tát mặt cô.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, từ đầu đến cuối cũng chỉ hai, ba giây. Cường Tử gần như bật dậy từ trên ghế, đi tới bảo vệ Khổng Trân. Hai người phụ nữ đi chung với người phụ nữ kia cùng xông lên la lớn, “Muốn chết rồi mà! Còn giấu một thằng trong nhà nữa à. Đồ đ* không biết xấu hổ!”

Bên ngoài, mưa ào ào càng ngày càng lớn, vô tình gột rửa vui mừng một năm một lần của nhân gian.

Ba người phụ nữ như phát điên kéo xé đôi nam nữ này, kéo từ ngoài cửa đến phòng khách, quây phòng khách trời long đất lở, dưới đất bừa bộn.

Cuối cùng, hàng xóm báo cảnh sát.

Ầm ỉ đến đồn cảnh sát thì Khổng Trân mới biết, người đến là vợ của người đàn ông kia. Căn nhà cô ở vẫn do vợ ông ta đứng tên, chẳng qua là luôn để mặc ông ta cho thuê bên ngoài.

Ba mươi tết vợ mình gây ra vụ bê bối như vậy, người đàn ông mất hết thể diện, đội mưa vội vã chạy đến đồn cảnh sát, trước mặt bạn bè thân thích, ông ta ướt đẫm nửa người không nhìn Khổng Trân lấy một cái, chỉ khi cảnh sát hỏi thì mới liếc nhìn về phía Cường Tử.

Cảnh sát trực ban nhìn mưa vẫn đang rơi bên ngoài, trong lòng nôn nóng về nhà ăn bữa cơm đoàn viên, không có cảm tình gì với đám nam nữ quan hệ lung tung này, hỏi hai bên nói thế nào, có muốn đến bệnh viện khám không, hay là cứ hòa giải như vậy?

Bà vợ người đàn ông tóc tai bù xù, đứng bật dậy, trong tay cầm mấy đoạn vòng ngọc vỡ, nói, “Bệnh viện kiểm tra để sang một bên trước đi. Bọn nó làm vỡ vòng tay của tôi, tôi muốn bồi thường!”

Khổng Trân vẫn đang mặc đồ ngủ, quần áo xốc xếch, hất mặt, “Mẹ nó bà ăn nói vớ vẩn. Tôi muốn đi bệnh viện kiểm tra toàn thân, đầu tôi đau lắm!”

Cảnh sát làm người hòa giải, “Tất cả ngồi xuống ngồi xuống đi...”

“Hồng như thế nào?” Cảnh sát hỏi người phụ nữ.

“Bọn nó đẩy tôi lên bàn, tay tôi đập một cái thì đụng phải,” Người phụ nữ khoa tay múa chân, nhìn về phía người đi theo mình, “Họ nhìn thấy hết, có thể làm chứng.”

Cường Tử rướn cổ về phía bà ta, “Bà tới cửa đánh người mà bà còn lý lẽ à?”

“Tao tới cửa? Tao tới cửa nhà tao thì sao? Đó là nhà của tao, tụi bây ở trong đó làm gì? Hả? Tao còn muốn kiện tụi bây lên xông vào nhà dân nữa kìa! Đồ ăn cướp! Đồ mèo mả gà đồng không biết xấu hổ!” Người đàn bà càng nói càng hăng, nghĩ đến cái gì thì mắng cái đó.

Cảnh sát khiển trách một tiếng, “La cái gì! Nói nhỏ một chút đi!”

Hòa giải thêm nửa ngày, có một điểm không thể nghi ngờ, chiếc vòng tay này thật sự là bị làm vỡ khi đang đánh nhau.

Cảnh sát trẻ nhìn mấy đoạn ngọc vỡ trên bàn, “Trách nhiệm của tình huống này không nằm ở một bên, hai bên bồi thường đi.”

“Con này dụ dỗ chồng tôi, tôi không đánh chết nó là hời cho nó rồi, người như vậy mà cảnh sát mấy anh không bắt ư? Ở trong nhà tôi làm vỡ đồ của tôi, bọn nó chịu trách nhiệm hết!”

Cảnh sát lười nói với bà ta, “Chúng tôi không quản lý được chuyện nhà của ông bà. Mấy người xông lên lầy ra tay trước thì chính là phía sai, nhất định phải tự chịu một nửa, không đồng ý thì lên tòa mà quây, được chứ.”

Người phụ nữ nghiêng răng nghiêng lợi: “Đánh người là phạm pháp, phá hoại gia đình người khác thì không phạm pháp sao? Cái thứ tôi đánh là cái thứ đê tiện, lần sau tôi vẫn thấy một lần đánh một lần!”

“Có gan thì nói thêm một câu nữa đi, mụ khom già mãi không chết!” Khổng Trân đáp trả.

“Được rồi được rồi...” Cảnh sát thấy lại sắp mắng chửi nhau, nhìn hướng Cường Tử và Khổng Trân, giọng điệu khinh thường, “Hai người đừng nhiều lời nữa. Đồ của người ta hỏng rồi, hai người cũng đừng có nghĩ phui mông chạy mất, hai người chắc chắn cũng phải chịu trách nhiệm.”

Cái vòng này bao nhiêu tiền? Trong câu hỏi hời hợt của cảnh sát, mọi người nghe được một con số kinh thiên.

Bảy trăm tám mươi ngàn tệ.

Giây đầu tiên nghe được con số này, ngay cả cảnh sát cũng cảm thấy viển vông. Một cái vòng tay không biết thật giả đòi bảy trăm tám mươi ngàn tệ, sao có thể được? Nhưng nửa tiếng sau, bạn thân của người phụ nữ mang hóa đơn tới.

Vàng có giá ngọc vô giá.

Hóa đơn được viết ở một tiệm bán đồ cổ ở Vân Nam, phía trên là chữ viết màu xanh nhạt, cột dưới cùng mở đầu chính là bốn chữ viết lớn “Bảy trăm tám mươi ngàn tệ...”, một chuỗi số rỗng bay phượng múa phía sau có vẻ không đáng để ý đến thế.

Hai cảnh sát trẻ trở mắt nhìn nhau, sắc mặt trầm xuống.

Trong nháy mắt, không khí trong phòng dừng lại, ngoài cửa sổ tiếng mưa rả rích.

Sắc mặt Khổng Trân bình tĩnh, cô nhìn từ đầu đến cuối không nói qua một câu, nói với người đàn ông ngồi ở góc tường, “Quý Tiểu Bình, mẹ nó ông nói chuyện đi!”

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô một cái, nói một cách lạnh nhạt mà từ tốn, “... Muốn tôi nói gì, nghe cảnh sát hết đi.”

Phần uất và sợ hãi ập tới đầy trời kín đất như thủy triều, Khổng Trân đứng bật dậy, xông về phía ông ta. Cô bị Cường Tử kéo lại giữa đường, mặt đỏ bừng lên.

Người đàn ông vốn đã nhanh chóng đứng lên định tránh, thấy Cường Tử giữ cô lại thì hoàn toàn trở mặt, nhân tiện tỏ rõ thái độ với người nhà: “Làm gì đó, cái thứ dê tiện ăn cây táo, rào cây sung còn la lối khóc lóc ở đây à?”

Cường Tử liều mạng lôi Khổng Trân, cắn răng đỏ mắt nói với người đàn ông, “Đồ chó chết, ông nói thêm một câu nữa đi!”

...

Dàn xếp mãi cho đến tối, hòa giải thất bại hoàn toàn.

Đối phương mời luật sư rất nhanh, một tờ đơn kiện, kiện Trương Cường và Khổng Trân ra tòa, yêu cầu bồi thường đủ mọi chi phí như tổn thất tinh thần và phí tăng tỷ giá của vòng ngọc, tổng cộng tám trăm hai mươi ngàn tệ.

Giấy triệu tập của tòa đưa thẳng đến chỗ ở của Cường Tử. Khổng Trân tưởng họ kiện một mình cô, nhưng ai ngờ, kiện cả hai người họ.

Lần trước Khổng Trân đến công ty của người đàn ông gây sự một lần, rồi cuộc xác định, cuộc đời cô hoàn toàn bắt đầu một cơn ác mộng.

Nói cho cùng, cô chỉ là một cô gái trẻ ngoài 20 ngoài cứng trong mềm, khi bị kịch của số phận thật sự ập đến, cô, người không hề có kinh nghiệm cuộc sống, hoàn toàn không có biện pháp, chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô tận.

Đêm Tôn Bằng tìm đến, Khổng Trân đang thu dọn đồ đạc trong nhà Cường Tử. Họ đã mua xong hết vé xe, định sáng sớm là đi ngay, đến thành phố phía bắc bắt đầu lại từ đầu.

Tám giờ tối, Cường Tử vừa mở cửa đi vào, không ngờ lại nhìn thấy Tôn Bằng.

Áo khoác cởi để trên bàn, Tôn Bằng mặc chiếc áo mỏng, sầm mặt ngồi trên sofa, trên tay là giấy triệu tập của tòa. Khổng Trân ngồi ở mép giường, không nói một lời, mặt đầy vệt nước mắt.

Dưới ánh mắt chăm chăm của Tôn Bằng, Cường Tử sửng sốt vài giây, đi vào như không có gì xảy ra, để cơm tối vừa mua xuống, nhìn anh, “Sao anh đến đây vậy?”

Tôn Bằng nhìn anh ta, giọng nói rất lạnh nhạt, “Cường Tử, chuyện này không thể làm như vậy.”

Cường Tử cởi áo khoác, không nhìn anh, “Chuyện gì cơ?”

Tôn Bằng đứng lên, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị chưa từng có: “Cậu muốn dẫn cô ấy đi đâu? Cả đời gánh nợ trốn chui trốn nhủi sống qua ngày ư? Trương Cường, đầu óc cậu tỉnh táo lại cho anh!”

Một sự phản nộ vô hình xông lên, Cường Tử quay người lại, anh ta thấp hơn Tôn Bằng một cái đầu, hất mặt hung hăng nhìn anh chăm chăm: “Được! Vậy anh nói đi! Anh nói làm như thế nào?”

Ánh đèn trắng lạnh lẽo chiếu rọi căn phòng cũ nát này, tạo ra bóng râm trên người từng người.

Cường Tử cắn răng hàm, gắt gao nhìn đôi mắt Tôn Bằng, chột vung tay chỉ về phía Khổng Trân trên giường.

“Anh nhìn cô ấy thử xem, năm nay cô ấy bao nhiêu tuổi? Sang năm cô ấy 23 tuổi, anh hỏi cô ấy xem, cô ấy lớn như vậy mà có ai dạy cho cô ấy tốt xấu bao giờ không? Có ai không? Anh bỏ mặc cô ấy, em bỏ mặc cô ấy, trơ mắt nhìn cô ấy đi lầm đường cũng không kéo lại...” Nước mắt của người đàn ông không chịu nghe sai khiến mà tràn mi, anh ta quệt mạnh đi, sự hung ác quay lại trong mắt: “Ngay cả chúng ta cũng mặc kệ, thì còn ai có thể quan tâm đến sống chết của cô ấy? Hay là cô ấy trời sinh số khổ?!”

—— Anh xem, anh xem thử cái thành phố này rốt cuộc có bao nhiêu cô ấy?!

Có người nuôi nhưng không có người dạy, sinh ra ở nơi xó xỉnh lộn xộn tối tăm, ôm ấp hi vọng xa vời thoát khỏi số phận mà đến đô thị phồn hoa này. Ngoài một thân thể của tuổi trẻ ra thì cái gì cũng không có, cái gì cũng không thể.

Là ai khiến họ nếm đủ ấm lạnh của nhân gian, trải qua hết bất công của thế gian? Là ai rải vụn bánh mì thoa đầy cám dỗ về phía họ lần này đến lần khác, chờ nhìn họ tranh nhau nhảy vào lao tù ham muốn hưởng thụ vật chất, làm hết trò cười?

Cùng một mặt trời trên đỉnh đầu, ai sinh ra đã cao quý hơn họ? Mà dựa vào cái gì mà cao quý hơn họ?

Trong binh đao tranh chấp giữa họ, trong không khí yên lặng như chết, chỉ có Khổng Trân đang khóc.

Hai tay cô bịt mắt mình, cô chỉ cảm thấy lời của Cường Tử như một cây búa, mỗi một chữ đều nện thẳng vào lòng cô, nỗi đau ấy như muốn nuốt lấy cô, xé nát cô.

Trong nỗi đau đớn không cách nào chịu đựng, cô lao xuống giường, muốn tông cửa xông ra. Cường Tử phản ứng lại chặn ngay cửa, cánh cửa vang “rầm” một tiếng.

Khổng Trân không còn đường nào để trốn, cuối cùng chống đầu vào cửa, nước nỡ không thành tiếng. Cường Tử và Tôn Bằng vẫn giữ tư thế cứng ngắc trong yên lặng, không nói được một lời.

Một cánh cửa gỗ, ngăn cách ba người họ với thế giới bên ngoài.

Giảng co rất lâu, Tôn Bằng nói, “Cường Tử, cậu ra ngoài trước đi, anh có lời muốn nói với Trân Trân.”

Cường Tử giữ bên cửa, đỏ mắt, không nhúc nhích.

Khổng Trân yên tĩnh lại, bình ổn cảm xúc, giọng khàn khàn khẽ gọi một tiếng, “Anh Cường Tử...”

Chậm chạp một chút, Cường Tử ngoan cố, nhưng vẫn kéo cửa ra, đi ra ngoài không quay đầu lại.

Hàng xóm đã sớm có người nghe được tiếng động ồn ào, ra đây chờ xem náo nhiệt. Chỗ góc sân tối om, hai người phụ nữ trung niên thấy Cường Tử đột nhiên sải bước đi ra, vừa định rướn cổ nhìn vào trong, cánh cửa đó liền đóng lại trong nháy mắt.

Khổng Trân bình tĩnh lại, nước mắt giàn giụa, trên mu bàn tay toàn là nước.

Tôn Bằng đi vào nhà vệ sinh thấm ướt khăn đi ra, “... Ngồi xuống lau mặt đi.”

Anh nhìn cô chăm chú.

Cảnh tượng thế này không phải là lần đầu tiên xuất hiện, lần trước cô khóc là hôm Tôn Phi đi lạc.

Trong lòng nặng trĩu, Tôn Bằng nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, quay sang nhìn cô, giọng nói kèm chế: “Trân Trân, Cường Tử nói đúng, nếu bọn anh chu đáo thêm một chút, chú ý em thêm một chút, thì em sẽ không đi lầm đường. Nhưng anh biết, em luôn là một cô gái tốt.”

Chuyện cho đến ngày hôm nay, anh vẫn bằng lòng cho cô một câu đồng ý. Trái tim khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, bởi vì lời nói của anh mà

vừa chua xót vừa đau đớn lẫn nữa. Cô dùng khăn che mắt, từng giọt nước mắt thấm vào chiếc khăn ẩm, im lặng lắc đầu.

Anh nhìn đỉnh đầu cô, giọng nói mềm mỏng nhưng cương quyết, “Nhưng bây giờ không thể đã sai lại thêm sai nữa. Bây giờ em và Cường Tử chạy trốn, tuy là không sao nữa, nhưng Cường Tử còn một người bà dưới quê, nhà em vẫn còn em trai, em gái, em vẫn đang chu cấp cho em gái đi học, sau này hai đứa làm thế nào?”

Chúng ta đều không hiểu pháp luật, chuyện này rốt cuộc cuối cùng sẽ như thế nào thì trong lòng anh cũng không chắc. Nhưng bất luận kết quả ra sao thì anh đều sẽ gánh vác cùng em và Cường Tử. Đi làm, không sao cả, từ trước đến nay không có con đường nào không quay lại được.

Cho nên... Trân Trân, em cũng giúp anh một lần, giúp anh khuyên nhủ Trương Cường.”

Khổng Trân bi thương gục xuống bàn, cả người run rẩy, trong cổ họng là tiếng khóc nức nở không kèm chế được. Cô rất muốn nói, nhưng cổ họng lại bị tiếng nức nở chặn lại, không phát ra được một chữ.

Trong tiếng khóc đè nén của cô, Tôn Bằng ngập ngừng đưa tay ra, khẽ vuốt tóc cô, “Khóc đi, khóc ra là được rồi...”

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ánh Đèn

Trong bữa cơm, mấy người họ hàng xa đã gặp Tôn Bằng mấy ngày nay hỏi Trần Nham, “Tiểu Tôn đâu?”

Điện thoại mãi không có ai bắt máy, Trần Nham nói qua loa lấy lệ, “Anh ấy có chút việc ạ, chúng ta ăn trước đi.”

Trên bàn cơm, mọi người trò chuyện cũng không ngoài mấy chuyện nhà cửa, Trần Nham không nghe lọt tai mấy câu, chỉ có trường bối nói chuyện với cô thì cô mới đáp lời.

Ăn cơm xong, trên đường về, mẹ Trần xách mấy gói đồ ăn thừa, có hơi không vừa lòng, “Hôm nay cậu ta có chuyện gì?”

“Trong quán có chút việc ạ...”

“Có chuyện gì đi nữa thì mấy dịp thế này cũng nên đến một lát chứ, bao nhiêu trường bối trong nhà có mặt thế mà. Tối nay con gọi cậu ta về ăn cơm, để mẹ nói chuyện với cậu ta.”

Trần Nham nhìn mẹ Trần mấy ngày nay gầy đi, miễn cưỡng nhếch khóe môi, “Vâng, mẹ nói anh ấy cũng tốt ạ.”

Mẹ Trần nhìn cô, “Lúc này mới lúc nào mà con đã không trị nổi nó rồi?”

Mẹ Trần ngoài miệng nói phải trị anh, nhưng buổi tối Tôn Bằng đến thật thì bà lại như chẳng có chuyện gì, ăn cơm xong còn ngâm cốc trà nóng

cho anh, kêu anh ngồi xuống xem tivi.

Trần Nham ở trong phòng đã nói với bà ngoại mấy câu, đang giúp mẹ Trần dọn chén đĩa vào bếp.

Mẹ Trần nhìn ra ngoài một cái, hạ thấp giọng, “Con nhìn cái quăng thâm của cậu ta kìa, nếu mẹ là mẹ cậu ta thì cũng đau lòng. Khoảng thời gian này chuyện của ông ngoại con cũng nhờ có cậu ấy giúp, con kêu cậu ấy nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nghe lời mẹ Trần, Trần Nham lặng lẽ dừng tay, đưa ánh mắt về phía phòng khách.

Tôn Bằng đưa lưng về phía nhà bếp, ngồi bên bàn ăn, xem tivi.

Mấy ngày trước trong nhà người đến người đi, trong không khí tràn ngập mùi chán nản của nước mắt, nhang đèn, sự bi ai và an ủi khiến người ta mệt mỏi chán ghét. Hôm nay nhang đèn, chậu than đã dọn sạch, bỗng nhiên lại có vẻ hơi trống trải và lạnh lẽo.

Ánh đèn vàng đục rơi xuống đều đặn, trong căn phòng nho nhỏ này chỉ còn lại hai người họ. Ánh mắt chuyển dời, vượt qua anh, nhìn về phía bức ảnh trắng đen treo ở chính giữa, trong lòng vô cùng buồn bã.

Tôn Bằng cầm cốc trà trên bàn uống một ngụm, anh quay đầu, bất ngờ chạm phải ánh mắt Trần Nham.

Bốn mắt lẳng lặng nhìn nhau, cô lau khô tay, đi ra khỏi bếp.

“Hôm nay còn ngủ ở đây với mẹ em không?” Anh hỏi.

Trần Nham lắc đầu.

“Vậy lát nữa đưa em về?”

“Ôn cả rồi, đi thôi.”

Gió thổi vù vù, ánh đèn neon tranh nhau khoe sắc, tiếng người và dòng xe chạy, đường phố trong đêm là một thế giới mê ly khác. Trần Nham đội mũ bảo hiểm dựa vào lưng Tôn Bằng, mọi thứ quét qua trước mắt tựa như cách cô rất xa, không có quan hệ gì với cô.

Chỉ khi cơn gió mạnh thổi qua, cô mới cảm nhận được sự lạnh giá xuyên qua thân thể đặc biệt chân thật kia.

Xe dừng dưới lầu, cô không nhúc nhích, cho đến tận khi bàn tay anh đặt lên mu bàn tay cô.

Cô xuống xe, cởi mũ bảo hiểm, nhìn Tôn Bằng chống xe xong.

“Anh định giúp họ như thế nào?”

Suốt cả đường về không nói gì, đột nhiên lên tiếng, giọng cô bình tĩnh mà khẽ khàng.

Anh khựng lại, trong ánh sáng âm u, anh xoay người nhìn khuôn mặt cô.

Trên tòa, luật sư đại diện của đối phương mở chiếc vòng ngọc bị đập vỡ của người phụ nữ ra, lấy các bằng chứng như lời khai của nhân chứng có mặt, giấy giám định châu báu,... Thông qua tất cả bằng chứng xác định, chiếc vòng ngọc đó đúng là mua ở một tiệm đồ cổ ở Vân Nam ba năm trước, giá bán là hơn bảy trăm tám mươi ngàn tệ. Chiếc vòng ngọc này người phụ nữ thường không mang theo bên mình, hôm ba mươi tết, sáng sớm bà ta đặc biệt mang trên người để làm phụ kiện cho trang phục.

Trước đó bà ta đã phát hiện chuyện chồng mình ăn vụng ở bên ngoài, đột nhiên được biết kẻ thứ ba trắng trợn ở tại nhà mình, lập tức nổi trận lôi đình gọi hai người bạn thân tới, quên bằng chiếc vòng ngọc có giá trị không

nhỏ trên tay. Đương nhiên, cái từ “có giá trị không nhỏ” này chỉ là nói với người bình thường.

Trương Cường và Khổng Trân không mời luật sư, cân nhắc đến việc họ là lao động nhập cư, nên tòa cung cấp sự trợ giúp pháp lý cho họ. Bởi vì vẫn còn dị nghị đối với giá của chiếc vòng ngọc, nên trước khi mở phiên tòa, luật sư trợ giúp pháp lý đã đề xuất xin làm giám định tư pháp cho họ. Công ty phụ trách giám định tư pháp do tòa chọn ngẫu nhiên, để cho thấy rõ sự công bằng.

Trên tòa, công ty thẩm định vật sừu tầm này đưa ra một phần tài liệu, giám định chất liệu làm nên chiếc vòng ngọc là ngọc bích bậc hai, tính ra giá thị trường là bảy trăm hai mươi ngàn, phần còn lại sau khi vỡ không có giá trị thương mại hay sừu tầm. Bên cạnh đó còn xác minh, hóa đơn mua hàng bảy trăm tám mươi ngàn tệ mà nguyên đơn cung cấp thật sự hợp pháp.

Sau khi hai bên biện luận trần thuật, tòa phán quyết, tranh chấp dân sự này vì nguyên đơn ra tay trước nên phải chịu trách nhiệm chủ yếu bảy mươi phần trăm. Bị đơn Khổng Trân, Trương Cường mỗi người chịu mười lăm phần trăm trách nhiệm.

Cuối cùng, cộng chung lại, họ cần phải trả cho nguyên đơn tổn thất hai trăm sáu mươi ngàn tệ.

Giải quyết dứt khoát, mọi việc kết thúc. Hai trăm sáu mươi ngàn tệ.

Rời tòa, Tôn Bằng, Trương Cường và Khổng Trân ở trong căn phòng trọ nhỏ tối tăm ngột ngạt cả buổi chiều, trơ mắt nhìn ánh mặt trời tối dần từng chút một sau rèm cửa sổ.

Khi Trần Nham gọi cú điện thoại thứ ba là năm giờ chiều, Tôn Bằng chần chờ một lúc, ra ngoài nhận máy. Cũng chính từ cú điện thoại này, Trần Nham nghe được đầu đuôi sự việc.

Tôn Bằng kể bằng giọng bình thường mà trầm ổn, không có bất kì cảm xúc gì. Nhưng trái tim Trần Nham lại như đang chìm xuống dần từng chút một theo lời nói đầu bên kia của anh.

Trước khi hoàn toàn chìm xuống đáy nước, cô hỏi, “Vậy bây giờ... anh định làm thế nào?” Anh nói: “Anh không biết, nhưng chuyện của Cường Tử, anh không thể bỏ mặc được...”

Vào giờ phút này, ở dưới lầu, cô đang nhìn anh, hỏi, “Anh định giúp họ như thế nào?”

“Họ không có nhiều tiền như vậy.” Tôn Bằng đối diện với cô, khựng lại, “Căn nhà cũ mà bà nội Cường Tử đang ở bây giờ là của cậu ấy, nếu cứ phải bồi thường, thì cậu ấy cũng chỉ có căn nhà cũ đó thôi.”

“Cho nên sao?” Trần Nham khẽ hỏi, “Vậy anh thì có cái gì? Anh đi đâu tìm hai trăm sáu mươi ngàn giúp họ trả món nợ này?”

Yên lặng giây lát, Trần Nham nghe được một đáp án đáng sợ nhất trong lòng.

Anh nói: “Anh nghĩ qua rồi, quả thực không được thì chuyển nhượng quán trước.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Trần Nham vẫn hít vào một hơi khí lạnh. Nhìn hư vô trong không khí, cô hỏi yếu ớt, “Tôn Bằng, em không hiểu. Tại sao chúng ta cứ phải đối đầu với toàn bộ hiện thực, tại sao không thể nhượng bộ một lần, né tránh một lần?”

Cô nhìn về phía anh, cảm xúc phức tạp trong ánh mắt, “Từ nhỏ đến lớn, em chưa bao giờ dám phạm lỗi, đến cả việc chép bài tập cũng không dám, khi đi học em luôn là học sinh nghe lời nhất trong lớp. Sau này đi làm, từng phút từng giây em đều nhắc nhở bản thân mình, không thể sai, bởi vì chỉ cần sai thôi, là sẽ không có bất kì đường lui nào. Anh nói cho em

biết, bây giờ, tại sao chúng ta phải gánh chịu hậu quả cho sai lầm của người khác?” Cô hơi dừng lại, lắc đầu: “Việc này không công bằng...”

“Nham Nham, cái gì là công bằng?” Anh bình thản hỏi ngược lại.

Tôn Bằng nhìn về phía cô, sự sắc bén lộ ra trong ánh mắt, “Anh trai anh từ nhỏ đã bị người ta mắng là đồ ngốc, người nhà không đoái hoài gì đến anh ấy, người trong thôn bắt nạt anh ấy, mỗi lần anh đánh nhau vì anh ấy đều là Cường Tử xông lên đầu tiên. Anh dẫn theo Tôn Phi ở bên ngoài, em cho rằng một mình anh thật sự có thể sao? Nếu không phải là cậu ấy, thì anh đã không đi đến được ngày hôm nay. Em có từng nghĩ tại sao cậu ấy cam tâm tình nguyện đi theo anh, quen với anh hay không?”

Anh dừng lại, dè dặt giọng nói không cách nào kèm chế, “Vì Trương Cường chính là một nửa em trai của anh. Bây giờ cậu ấy gặp khó khăn, đừng nói là tiền, cho dù muốn mạng anh thì anh cũng sẽ không nháy mắt một cái. Đối thành hôm nay là anh, em đi hỏi cậu ấy xem, cậu ấy sẽ làm như thế nào... Muốn anh bỏ mặc cậu ấy sao, Nham Nham, anh không làm được...”

“Anh không làm được...” Trần Nham bình tĩnh nhìn anh chăm chăm, “Sau khi anh bán tiệm thì chúng ta sẽ làm thế nào? Anh có từng nghĩ đến chưa?”

Ánh mắt anh chán nản, “Nham Nham, khi em quyết định ở bên anh, anh cũng không có gì cả. Khi đó có thể, vậy tại sao bây giờ lại không được?”

Anh nhìn cô, mỗi một phần đau khổ trong mắt anh cô đều cảm nhận được như chính mình trải qua. Áp lực của anh, những gánh vác của anh, nỗi đau của anh, trong lòng cô biết rõ mồn một, có những lúc, cô thậm chí rất muốn dịu dàng nắm tay anh, kề vai chiến đấu cùng anh một lần nữa.

Nhưng đêm nay, quá tầm tối, tầm tối đến mức cô không thấy rõ cả bản thân mình.

Là ai vậy lá cờ đạo đức trên không trung? Cô chỉ muốn kéo anh đứng tại chỗ, ở trong đêm tối này cùng nhau hèn nhát một lần.

Trong gió trái tim yếu đuối dần cứng rắn trở lại, Trần Nham khẽ nghiêng mặt, nghe thấy giọng nói của mình lạnh lẽo bay ra từ trong lồng ngực: “Tôn Bằng, anh biết rõ chuyện này không giống, đâu có ai càng sống càng quay đầu nhìn lại.

Em có thể phấn đấu cùng anh, nhưng em sẽ không gánh chịu hậu quả xấu cho sai lầm của người khác.”

Trong gió rét, vạt áo họ phát ra tiếng phần phật, Trần Nham nhìn anh lần cuối, để mũ bảo hiểm xuống, xoay người đi về phía tòa nhà sau lưng.

Sương mù trong thành phố như một lớp lụa mỏng, bao phủ ban đêm đen nhánh. Trong từng căn nhà thấp bé bên cạnh, ngọn đèn thấp sáng vô số cánh cửa sổ vuông nhỏ nhỏ, bên trong tràn ngập ánh sáng dịu dàng.

Vô số đêm bình thường tạm biệt anh, cô cũng từng có ảo tưởng: Có một ngày, ở thành phố không lớn này, nhất định sẽ có một ngọn đèn thuộc về họ.

Nhưng bây giờ, cô cũng không dám ngẩng cả đầu, bởi vì những thứ đó vĩnh viễn là ánh sáng nhìn thấy được nhưng không chạm đến được.

Cô biết, bóng lưng anh nhìn thấy lúc này là bóng lưng lạnh lùng mà vô tình. Nhưng hiện tại, cô thật sự không có cách nào đối mặt với anh được nữa. Cô sợ thêm một giây nữa thôi, cô sẽ khiến anh, cũng khiến cho bản thân mình nhìn thấy, mặt xấu xí ích kỉ, nhát gan hèn yếu hơn của cô.

Trong bước chân cô độc, cô rất muốn hỏi anh: Vì em, vì chúng ta, tại sao anh cũng không thể ích kỉ hơn một chút?

Trả lời cô là tiếng rừm rừm của motor đột nhiên vang lên sau lưng, chẳng mấy chốc đã biến mất.

Đối với kết quả của phán quyết này, luật sư trợ giúp không ủng hộ họ kháng cáo.

Ba mươi phần trăm trách nhiệm, anh ta cho rằng sau khi hết sức cân nhắc thân phận lao động nhập cư của họ, tòa án đã ra phán quyết bao gồm sự cảm thông nhất định. Hơn nữa, trong ván cờ này, thân phận người thứ ba của Khổng Trân không có lợi lắm, nếu kháng cáo, không những khả năng lớn không thay đổi được phán quyết ban đầu, mà còn có thể tiêu tốn nhiều chi phí hơn. Suy nghĩ nhiều lần, họ quyết định từ bỏ việc kháng cáo.

Luật sư nhìn anh ta, có lòng tốt nhắc nhở, “Hãy mau bồi thường tiền đi, nhận tội rồi thì chuyện này cũng coi như xong. Nếu bây giờ nhất thời không thể bỏ ra nổi số tiền này, thì bước tiếp theo đối phương có thể sẽ xin cưỡng chế thi hành án, cũng không nằm ngoài việc điều tra tài khoản ngân hàng, tài sản cá nhân của hai người. Nói tóm lại, chuẩn bị tâm lý kĩ càng đi.”

Một tuần sau, nhân viên cục thi hành án của tòa đến nhà, thu thập các thông tin liên quan, chính thức tiến hành trình tự cưỡng chế thi hành án. Để trút cơn giận, sau khi tuyên án, người phụ nữ đã tìm mấy tên du côn, ngày nào cũng đến đi loanh quanh bên ngoài phòng trọ của Trương Cường. Chỉ cần Trương Cường và Khổng Trân bước ra cửa là bọn chúng sẽ đi theo như chó ghẻ, nhưng không ra tay. Ngay cả chạy trốn bọn họ cũng trốn không thoát.

Mấy năm nay, toàn bộ tiền của Khổng Trân đều đưa cho bố mẹ ở nhà, một mặt cho em trai em gái đi học, một mặt để họ tiết kiệm của hồi môn

cho mình. Cô chẳng biết mở miệng xin ai thứ gì, trong mấy tháng đi theo người đàn ông kia, tiền ông ta cho cô, cô gửi một phần về nhà, một phần tiêu xài phung phí, ngoài mấy bộ quần áo hàng hiệu, mấy món đồ trang sức nhỏ không bao nhiêu tiền ra, thì cũng không còn lại gì. Cuối cùng, cô và Cường Tử cố lắm mới gom góp được không tới sáu mươi ngàn tệ, còn thiếu trọn hai trăm ngàn.

Điều bọn họ không biết là, hai ngày trước, Tôn Bằng đã đến chỗ đại lý đăng kí cửa hàng, đồng thời dán thông báo chuyển nhượng trên cửa kính bên ngoài.

Thứ tư, Trần Nham vừa phóng vắn bên ngoài về, khi đi thang máy đụng phải Phùng Bối Bối. Bối Bối xuống cùng tầng với cô, kéo cô đến toilet.

“Quán của Tôn Bằng sắp chuyển nhượng ư?” Hôm nay cô ấy đi ngang qua đó với bạn, không cẩn thận thấy được bảng chuyển nhượng bên ngoài quán, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Vẻ mặt Trần Nham lại không kinh ngạc lắm, cô chỉ thờ ơ hỏi, “Vậy sao?”

“Cô không biết ư?”

“Quán của anh ấy, liên quan gì đến tôi chứ.”

Nghe giọng nói này của Trần Nham, Bối Bối biết đã xảy ra chuyện.

Tan làm, Phùng Bối Bối cả dỗi cả gặt, cả lời cả kéo kéo Trần Nham đến nhà mình.

Dưới chiếc đèn treo pha lê, Trần Nham ngồi trên sofa, hai tay bưng cốc nước, nhìn nước đang bốc hơi nóng trong cốc. Bối Bối nghe đầu đuôi sự việc xong, kinh ngạc không thôi.

Yên lặng rất lâu, Bối Bối trịnh trọng nói, “Nham Nham, chuyện này cô không nên trách anh ấy. Người xuất thân như họ, rất nhiều người đều như vậy, bảo thủ cố chấp, có lẽ chúng ta không thể nào hiểu được đâu.”

Trần Nham xoa cái cổ trong tay, “Tôi không phải trách anh ấy, tôi chỉ là... không biết nên làm như thế nào thôi.”

Một tuần nay họ đều không liên lạc. Anh từng gọi điện thoại cho cô, nhưng cô không nhận. Cô không biết nhận máy rồi có thể nói gì. Việc này giống như một ván cờ chết mà không ai có cách nào nhượng bộ.

Phùng Bối Bối nhìn cô chăm chăm một hồi, lấy cái cốc thủy tinh trong tay cô xuống, kéo cô đi vào phòng, “Cô đi theo tôi.”

Phùng Bối Bối bật đèn, tìm được một cái chìa khóa trong ngăn kéo bàn trang điểm, mở cửa tủ, đẩy mấy bộ quần áo mùa đông ra, để lộ tủ bảo hiểm giấu trong tủ. Cô ấy vừa dùng chìa khóa mở tủ bảo hiểm vừa lẩm bẩm, “Có quê mùa không? Cái này bố tôi làm cho tôi, nói phải để ít tiền mặt trong nhà để phòng khi cần đến.”

Cô ấy lấy một túi giấy kraft trong đó ra, nhìn Trần Nham, đưa cho cô, “Trong này là mười ngàn tệ, cho hai người mượn trước, nếu không đủ thì tôi hỏi Trình Đông Bình thử, không được thì bên kia tôi vẫn còn một khoản tiết kiệm định kì.”

Trần Nham ngược mắt nhìn Phùng Bối Bối, khi tình bạn này bắt đầu, cô chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày họ trở nên thân thiết có thể dựa vào như vậy. Một dòng nước nhỏ ấm áp lướt qua trong lòng, cô mỉm cười, nhưng lại lắc đầu.

Bối Bối biết tính cách của cô, thở dài khẽ đến mức không thể nghe thấy, ngồi xuống cạnh cô, “Tôi luôn cảm thấy, chuyện mà tiền có thể giải quyết cũng không tính là chuyện lớn gì. Đừng khách sáo với tôi nữa, tôi cứu cấp không cứu nghèo, nhớ trả lại là được.”

Nhìn gương mặt Bối Bối, lần đầu tiên Trần Nham sinh lòng hâm mộ cô ấy, “Cô cảm thấy tiền không coi là chuyện lớn, là bởi vì cô chưa từng thiếu tiền. Bối Bối, tôi sẽ không mượn tiền cô, anh ấy càng sẽ không mượn. Con số như vậy không biết phải trả đến ngày nào, tôi cũng không biết mình có khả năng trả hay không.”

Gia đình từ nhỏ đã mang nợ, cô quá hiểu sự thay đổi một cách vô tri vô giác của tiền bạc đối với con người. Nó sẽ vô hình khiến cho hết thảy mọi thứ trong cuộc sống của bạn trở nên nặng nề, bao gồm tình bạn khiến người ta vô cùng quý trọng trước mắt này. Nhưng càng là thứ quý giá, thì càng không thể sử dụng, chỉ có thể cất giữ kỹ càng.

“Chỗ này có là gì chứ, quán anh ấy không phải kinh doanh rất tốt sao, sau này kiếm tiền rồi trả lại là được mà.”

Trần Nham im lặng.

Bầu không khí yên tĩnh lại, Bối Bối từ từ nằm ngửa trên giường, mở mắt nhìn trần nhà, giọng nói êm ái: “Có đôi khi, tôi thật không hiểu nổi cô. Rõ ràng là một người thông minh, cũng rõ ràng có đường tắt, nhưng cô lại cứ khẳng khẳng đi con đường cụt nhất, làm bản thân mình mệt mỏi...”

Nhìn về phía bóng đêm sâu không thấy đáy ngoài cửa sổ, trong lòng Trần Nham vô cùng mờ mịt.

Có đường tắt sao, tại sao cô chưa bao giờ nhìn thấy?

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ảnh Chụp

Sáng sớm hôm sau, Trần Nham đến phòng làm việc, mấy người đồng nghiệp đang tụm một chỗ cười nói.

Cô để túi xách xuống, chỉ nghe thấy đồng nghiệp bên cạnh vừa ăn bánh rán trứng vừa trêu đùa trong đám đông, giọng không lớn không nhỏ, không hề sợ bị nghe thấy, “Tiền Văn này làm vợi như vậy, tôi thấy tám phần mười là có rồi đấy.”

Vài người rúc rích cười nhỏ.

Hôm nay Tiền Văn đi đến cục dân chính lãnh giấy chứng nhận, sáng sớm đã chia sẻ ảnh giấy hôn thú cho bạn bè, tạo nên chấn động không nhỏ ở cơ quan.

Trong khi mọi người tán gẫu, Trần Nham giống như thường ngày sắp xếp mặt bàn một chút, cầm cốc đi đến phòng trà nước rửa sạch.

Thấy cô ra ngoài, có người không mặn không nhạt cảm khái một câu, “Cũng đáng tiếc thật...” Những người khác cười đầy ẩn ý sâu xa, có người vừa định nói gì đó, nhìn thấy trưởng phòng đi vào thì ai về chỗ nấy ngay lập tức, đám đông phân tán giả vờ bận rộn.

Trong phòng trà nước, Trần Nham mở vòi nước, một dòng nước trắng đổ vào đáy cốc, mấy giây sau xoay tròn tràn ra khỏi miệng cốc, tạo ra bọt nước. Vài giọt nước bắn vào ống tay áo cô, thoáng chốc thấm vào, trở thành mấy đốm màu sậm.

Rửa cốc xong, cô vẩy vẩy nước, ánh mắt vô thức nhìn về phía cửa sổ.

Bên ngoài, ánh mặt trời ấm áp.

Khi Cường Tử ngủ một giấc tỉnh lại, Khổng Trân đang lần lượt rửa mặt súc miệng. Tuần này, Tôn Bằng tới đây ba, bốn lần, lần nào đến cũng không nói gì, chỉ mang một ít thức ăn, ngồi xuống hút điều thuốc.

Tinh thần Cường Tử sa sút, nhanh chóng đối mặt với hiện thực, xoay sở tiền nong khắp nơi. Tên côn đồ loanh quanh trước cửa nhà cả ngày thấy một nam một nữ này không giống như có ý định chạy trốn, nên cũng bắt đầu bữa đực bữa cái, không theo sát như ban đầu.

Khổng Trân đi từ nhà vệ sinh ra, Cường Tử đi vào đánh răng rửa mặt. Đánh mãi đánh mãi, anh đột nhiên nghĩ đến một người bạn làm ăn khấm khá quen biết trước đây, suy nghĩ hôm nay đi tìm anh ta trò chuyện thử, xem có cách gì hay không.

Tâm trạng của Khổng Trân sa sút, cô nằm lì ở nhà nhiều ngày lắm rồi, anh suy nghĩ một chút rồi nửa đẩy nửa khuyên dẫn cô cùng đi ra ngoài.

Hai người ăn bánh quẩy uống sữa đậu nành trong một sạp hàng nhỏ ở gần đó, dọc đường đi lang thang, vậy mà vô tình đi ngang qua quán của Tôn Bằng.

Cách khoảng mười mét, Cường Tử bước chậm lại, “Đó là quán của anh Bằng, em còn chưa đến bao giờ nhỉ.”

Khổng Trân nhìn sang theo ánh mắt anh.

Cường Tử nhìn cô, “Đi nào, dẫn em vào xem thử.”

Ánh mặt trời chói chang, Khổng Trân ngơ ngác nhìn tấm bảng giữa không trung. Bên cạnh, Cường Tử đột nhiên cứng đờ, đi đến dàn nóng máy

điều hòa bên ngoài cửa tiệm một cách máy móc.

Trên dàn nóng máy điều hòa vuông vức ấy là một tờ giấy trắng, bốn góc giấy đều được dán vào cửa kính bằng băng dán. Trong cửa kính, một nhân viên phục vụ đang lau nhà lau bàn, nhìn thấy Cường Tử thì dừng tay, mỉm cười vẫy tay chào hỏi anh.

Cường Tử không đáp lại, ánh mắt anh tập trung hết vào tờ giấy giòn mỏng tanh kia.

Trên đó là hai chữ lớn viết bằng bút đánh dấu —— “Chuyển nhượng”. Xuống dưới nữa là điện thoại liên lạc, anh đã thuộc nằm lòng.

Khổng Trân đi tới sau lưng anh, thấy rõ giấy trắng mực đen này, đứng thẳng đờ tại chỗ giống như anh, ngay sau đó, đôi môi cô khẽ run rẩy.

“Rầm” một tiếng, Cường Tử xé tờ giấy đó xuống, sai bước đi vào trong quán.

Trong cái sân nhỏ, Tôn Bằng đổ hết rau sáng sớm vừa đến vào cái chậu lớn đầy nước. Mười mấy cân cải thìa chìm xuống đáy chậu, rồi lại hầu như nổi hết lên. Anh xắn tay áo ngồi xổm xuống, đưa tay vào trong nước dè rau xuống, rồi rửa sạch.

Một bóng râm bao phủ trên đỉnh đầu, anh ngẩng đầu, từ từ đứng lên, vẫy nước trên tay.

Mặt Cường Tử đỏ bừng, anh ta đưa tờ giấy vo tròn đến trước mặt anh, thô lỗ hỏi, “Anh làm cái gì đó? Anh tưởng anh là ai hả?”

Tôn Bằng nhìn anh ta một cái, yên lặng đi đến bên bệ cửa sổ, lấy khăn khô lau tay.

Phản ứng bình tĩnh của anh khiến Cường Tử càng tức càng hận hơn. Tức anh tự quyết định, hận mình hèn yếu không có năng lực.

Cường Tử bước về trước hai bước, nói năng mạnh mẽ ở sau lưng anh: “Tôn Bằng, em nói cho anh biết! Mẹ nó anh mà bán cái tiệm này thì bố đây cũng không lấy một xu của anh!”

Anh ta nói xong hung hăng ném cục giấy vào chậu nước, tức giận bỏ đi.

Trong sân chợt yên tĩnh lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Chỉ có cục giấy kia gặp nước tan dần ra, nổi trên mặt nước như một phiến lá rau rửa nát, chứng minh hết thảy mọi việc vừa xảy ra.

Ngược sáng, Tôn Bằng cúi đầu móc thuốc lá trong túi quần, neho mắt châm thuốc, rít một hơi thật sâu. Làn khói nhạt trùng điệp bay lên từ đầu ngón tay, quanh quẩn tan ra ở đỉnh đầu anh, rồi biến mất trong ánh sáng màu xanh.

Sau khi ông ngoại Trần Nham qua đời, bà ngoại Trần Nham không sao dám ngủ một mình trong phòng nữa. Hai ngày nay mẹ Trần suy nghĩ một chút, quyết định đổi phòng của họ. Hôm qua hai người đã chuyển quần áo và đồ lặt vặt xong, đổi phòng. Nhưng qua một đêm, bà ngoại Trần Nham vẫn ngủ không ngon.

Giường của mẹ Trần là giường mềm, bà cụ thì quen ngủ chiếc giường cứng trong phòng mình. Chuyện đổi giường một mình mẹ Trần không làm được, bèn gọi điện thoại cho Trần Nham.

Vừa nổi được máy, Trần Nham hạ thấp giọng nói câu “Có việc gì thế ạ... Con đang họp, nếu không vội thì lát nữa hãy nói nhé...” Mẹ Trần không nói gì nữa, bảo cô cứ từ từ làm việc. Sau khi cúp điện thoại, bà tìm Tôn Bằng.

Tôn Bằng đến sau khi xong giờ cơm trưa, cùng giúp mẹ Trần đổi giường cho hai phòng, buổi chiều lại dọn dẹp hết góc cạnh trong nhà với bà.

Bà giữ anh lại ăn cơm, anh suy nghĩ rồi gọi điện thoại cho đầu bếp trong quán, nhờ anh ta tối nay giúp trông Tôn Phi một chút. Đầu bếp đồng ý rất sẵn khoái, anh ta nói hôm nay chơi mệt chực cả đêm, Tôn Phi ngủ ở chỗ anh ta cũng được.

Trong bếp, mẹ Trần đang lau chùi tủ lạnh, như đang lẩm bẩm, “Sau khi ông ngoại nó mất, trong nhà cũng chưa dọn dẹp đàng hoàng một chút. Bình thường bác cũng coi như là thích sạch sẽ rồi, Trần Nham nó còn tỉ mỉ hơn, trước đây ở nhà mà thấy trên ghế có tí bụi là nhăn nhó, bây giờ nó không ở nhà, bác cũng thoải mái hơn rất nhiều.”

Chỉ nghe thấy phía sau “cạch” một tiếng, mẹ Trần quay đầu lại, Tôn Bằng đang nghiêng đầu, rút rãnh đựng dầu của máy hút khói. Lâu không vệ sinh, trong đó đã tích đầy dầu bẩn màu vàng sẫm.

Bà vội vàng lôi một cái túi bảo quản thức ăn trong tủ lạnh ra, “Đổ vào trong này...”

Tôn Bằng nhận lấy, đổ dầu vào, bóp ít nước rửa chén, cầm cái hộp nhựa nhỏ đó rửa sạch trong bồn.

Sập tối, làm xong hết việc nên làm, cả nhà rục rờ hắt lên. Mẹ Trần rót cốc trà cho Tôn Bằng, bảo anh cứ tự nhiên, rồi bà đi làm cơm tối.

Tôn Bằng ngồi trong phòng khách một hồi, nhìn xung quanh một chút, đứng lên đi vào căn phòng nhỏ Trần Nham ở trước đây.

Lần đầu tiên chính thức đến căn nhà này, Trần Nham đã dẫn anh vào đây.

Căn phòng nhỏ bảy, tám mét vuông, đặt một chiếc giường đơn, một cái bàn đọc sách và tủ quần áo là đã không còn chỗ nữa. Cửa sổ rất nhỏ, được xây phía trên bàn đọc sách, lúc này ánh hoàng hôn đang hắt vào.

Trên tường rất sạch sẽ, chỉ có khoảng trống trên bàn đọc sách treo một bức tranh cuộn nhỏ dính đầy bụi, trên tờ giấy trắng đốm vàng viết bốn chữ Khải “Ninh tĩnh trí viễn” (Nếu trầm tĩnh thì sẽ xác định và thực hiện được mục tiêu xa hơn).

Không phải tác phẩm thư pháp mà là hàng mỹ nghệ giả lừa gạt con nít. Trần Nham đã nói với anh, đây là phần thưởng khi cô tham gia thi đọc diễn cảm hồi tiểu học, sau khi cầm về thì treo luôn ở đó. Treo mãi đến khi khoảng tường bên dưới trắng hơn xung quanh, từng thử lấy xuống, phát hiện rất xấu nên treo luôn.

Ánh mắt dời xuống, trên bàn, ngoài chiếc đèn bàn thì không có gì cả. Cơ bản là giống với chỗ cô ở bây giờ, không tìm được mấy món đồ trang trí nhỏ tinh xảo, hay đồ chơi nhỏ màu sắc tươi sáng mà con gái thích.

Dưới mặt bàn kính là một ít thẻ kẹp sách ố vàng, tranh vẽ, còn có mấy bài thơ cô chép khi còn đi học, nét chữ non nớt mà xinh đẹp. Góc phải phía dưới là một tấm ảnh hồi nhỏ của cô.

Tấm ảnh chụp trong công viên, đặt dưới mặt bàn, đã hơi ngả về màu trắng. Cô mặc váy, buộc cột tóc màu đỏ, dựa vào một cái cầu trượt hình con voi khổng lồ bằng đá cẩm thạch, sau lưng là cây cối xanh tươi. Năm đó cô 5 tuổi, vẫn đang vui vẻ không buồn không lo.

Anh nhìn chăm chú cô bé đang mỉm cười vô tư trong tấm ảnh, không nhận được vươn tay vuốt ve tấm kính, thay cô lau những hạt bụi nhỏ trên nụ cười ấy.

Mẹ Trần ló đầu vào trong nhìn thử, xách bình nước vào thêm nước cho anh. Theo ánh mắt Tôn Bằng, bà nhìn thấy tấm ảnh hồi nhỏ của Trần

Nham, mỉm cười.

Tuy căn phòng nhỏ này không có ai ở, nhưng mẹ Trần không hề để đồ lặt vặt trong đây, vẫn duy trì dáng vẻ gọn gàng sạch sẽ ban đầu cho nó. Ở rất nhiều chỗ nhỏ nhất, bà luôn có sự tôn trọng như hiểu mà không hiểu đối với con gái.

Bà mơ hồ biết, nếu như bà để đồ lặt vặt ở nhà trong căn phòng bỏ trống này, thì Trần Nham ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng sẽ khó chịu. Giống như khi cô còn đi học, buổi tối, nếu như ở nhà không chờ cô mà động đũa ăn cơm trước, cô tan học về cũng sẽ không vui.

Sự không vui đó là sự không vui rầu rĩ cô đặt trong lòng, người khác rất khó nhận ra. Nhưng bà không phải là người khác, bà là mẹ cô.

Cho nên nhiều năm sau, bà đã học được cách hòa hợp với tính cách của Trần Nham, tìm kiếm lại kinh nghiệm trong quá khứ.

Nhưng người mẹ này thật ra không hề biết nguyên nhân tâm trạng con gái luôn sa sút, bà đổ hết tất cả cho tính cách sâu nảo uất ức của Trần Nham, đổ cho những chuyện vụn vặt trong nhà quấy rầy con mình.

Bà có thể không bao giờ hiểu được, sự khó chịu khiến người ta khó đoán trước của con mình là vì văn hóa già cỗi của gia đình này kèm chế, từ lâu đã không thể nuôi dưỡng tâm hồn càng ngày càng mềm yếu mà nhạy cảm của một thiếu nữ đang trong độ tuổi trưởng thành.

Thêm nước vào cốc cho Tôn Bằng xong, mẹ Trần để bình nước xuống, “Ảnh chụp hồi nhỏ của nó không nhiều lắm, cháu ngồi đi, bác đi lục album...”

Khóa cửa vang động một hồi.

Trên sàn nhà có vết nước ẩm ướt, mặt bàn, nóc tủ lạnh cũng không còn đồ lặt vặt... Trần Nham vừa vào nhà là phát hiện trong nhà đã quét dọn qua.

Cô gọi một tiếng “Mẹ ới”, đầu bên kia, mẹ Trần đang khom người ngồi xổm lục tung dưới tủ tivi, đáp lại cô một tiếng.

“Mẹ tìm gì thế?” Trần Nham để túi xách xuống.

“Mẹ tìm cái album lớn kia...” Mẹ Trần lẩm bẩm trong miệng, “Đế đâu rồi nhỉ, nhớ là ở trong đây mà...”

Trần Nham đi sang, “Mẹ đừng tìm nữa, lục khắp nơi toàn là bụi thôi, con nhớ mấy năm trước đã vứt rồi, không tìm được đâu.”

Mẹ Trần phúi phúi bụi trên người đứng thẳng lưng, “Vậy sao?”

“Vâng, không phải năm kia đã không tìm được rồi ư?”

Mẹ Trần có chút ấn tượng, “Bây giờ trí nhớ mẹ đúng là kém rồi. Mấy tấm ảnh hồi nhỏ của con ở hết trong đó, sao lại vứt đi...”

“Không sao cả,” Trần Nham thản nhiên hỏi, cởi áo khoác, “Tìm ảnh làm gì, mẹ...”

Còn chưa nói xong, Tôn Bằng đi ra từ trong căn phòng nhỏ.

Trần Nham rõ ràng không biết anh ở đây, hơi ngẩn người.

“Tan làm rồi à?” Tôn Bằng hỏi.

“Ừm.”

Mẹ Trần nói, “Hôm nay con bận nên mẹ gọi Tiểu Tôn tới giúp chuyển giường của bà ngoại con,” Lại nói với Tôn Bằng, “Không tìm được album

nữa, Trần Nham con đi kêu bà ngoại ra ăn cơm, thức ăn xong hết rồi.”

Trên bàn cơm, bầu không khí không có bất kì khác thường gì. Ăn cơm xong, mẹ Trần tiễn hai người họ ra cửa, căn dặn họ đi đường cẩn thận. Trần Nham ngồi lên ghế sau xe motor, tạm biệt bà.

Trên đường, hai người không nói câu nào, đến dưới lầu, Trần Nham xuống xe, Tôn Bằng khóa kĩ xe lại, đi theo sau cô lên lầu.

Ở phía sau cô, anh đổi giày vào nhà, cài cửa lại, ngồi xuống trong phòng khách, nhìn cô bận rộn.

Cô làm như anh không tồn tại, vẫn để túi xách xuống, đi vào bếp đun nước, rồi lại đi vào phòng. Cởi áo khoác, tìm một bộ đồ ngủ sạch, cô đi vào nhà tắm.

Tôn Bằng vừa vào là cởi áo khoác, ngồi hút thuốc. Anh lạnh nhạt nhìn cô ra ra vào vào, nhìn cửa nhà tắm ngăn cách họ trong căn nhà này. Mấy giây sau, tiếng nước chảy bên trong truyền ra.

Nước nóng từ trên cao phun xuống từ từ xây nên khói trắng xung quanh, cô cởi từng món trên người xuống. Hơi nước mịn chầm chậm phủ lên tấm gương trên bồn rửa mặt, từ từ chiếm đoạt đường nét mơ hồ của cô trong tấm gương.

Cởi đồ lót xong, cô khóa thân đứng tại chỗ.

Trong gương, một mảng trắng xóa.

Cô tắm rất lâu.

Cô kéo cửa đi ra, mái tóc ướt sũng, Tôn Bằng đã đứng ở bên cửa. Cô coi như không nhìn thấy đi tới, anh nghiêng người chặn cô lại, chỉ chừa lại khe sáng xung quanh khung cửa.

Ở trước ngực anh, cô ngược mắt nhìn, ánh mắt giao nhau, anh nhẹ nhàng nắm cổ tay cô.

Ngón tay chậm chậm vuốt ve làn da ẩm ướt của cô, cô không nhúc nhích.

Anh ôm lấy cô.

Lồng ngực vững vàng, mùi hương quen thuộc, cô giãy một cái, bị hai cánh tay anh khóa chặt hơn. Vài vóc nơi cánh tay và ngực anh bị mái tóc ướt trên vai cô thấm ướt tạo thành mấy vệt lấm đẫm.

Cô cứng người, anh vùi đầu vào mái tóc ươn ướt của cô, mạch máu màu xanh mơ hồ nổi lên bên huyết thái dương.

Sương mù dày đặc trong nhà tắm bay ra.

Mỗi một giây trong đêm nay đều đang lặng lẽ trôi đi, anh cũng không còn cách nào làm cho mình tách khỏi cô được nữa. Trần Nham chống cằm lên vai anh, khẽ nhắm mắt lại.

Cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ còn lại nhịp tim kề sát vào nhau.

Tiếp theo, cô cảm giác được bờ môi anh ngậm vành tai mình, rồi sau đó đến liên tiếp theo mái tóc, gò má, tìm được đôi môi cô, chuyển qua lưỡi.

Anh vuốt ve thân thể dần mềm mại của cô, cô nhạy cảm thờ dốc, từ từ vô lực, theo bản năng đặt tay lên hông anh. Anh ôm hôn cô lùi về sau hai bước, bàn tay kê sau đầu cô, nhẹ nhàng đè cô vào tường.

Kề trán khẽ tách ra khỏi môi lưỡi cô, anh một tay chống tường, ánh mắt do dự nhìn khuôn mặt, bờ vai trần của cô.

Vài sợi tóc ướt xõa lung tung trước mặt, cô cũng nhìn anh, một ngọn lửa tình dục mơ màng che phủ đôi mắt lạnh lạnh. Giữa hiện thực và anh, giữa sự dè dặt và tình dục, cô giãy giụa lần cuối cùng.

Dựa vào bức tường này, trong sự vuốt ve mơn trớn triền miên, anh đánh thức cô, khám phá cô. Ngực họ kề sát nhau, hơi thở đan xen, trái tim đang đập như một ngọn đuốc, bất chấp mà thiêu đốt tất cả, làm tan rã khát khao và giày vò đối với nhau.

Giữa sáng tối nhanh chậm, cô khẽ rên rỉ, thở ra thoải mái, trinh tiết và xấu hổ sâu trong nội tâm cũng giống như bức tường kiên cố mà lạnh lẽo sau lưng, trở thành vật dẫn của tình dục. Mọi vẻ đẹp hư ảo trong giác quan đều càng thêm chân thật vì sự mâu thuẫn nguyên thủy này.

Trên bức tường này, anh tiến vào chiếm giữ thân thể cô, cô lạc mất chính mình.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tảo Mộ

Đêm hôm đó, Khổng Trân tự sát.

Rạng sáng, Cường Tử say mềm lẻ loi về đến nhà, cô ngã dưới sàn toilet, bên miệng đầy bọt mép và chất bẩn, cô đã mất ý thức.

Trước khi tự sát, Khổng Trân gọi một cú điện thoại về cho gia đình.

Giống như trước đây, cô hỏi tình hình mỗi người trong nhà trước, nói mãi nói mãi, cô đột nhiên hỏi mẹ mình, tại sao thiên vị như vậy, còn nhỏ như thế mà không cho cô đi học, bắt cô ra ngoài làm việc, nhưng sau đó lại cho em trai, em gái đến trường.

Lần đầu tiên mẹ Khổng chất phác hiền lành bị cô chất vấn như vậy, “Không phải lúc đó đã hỏi con sao, con tự nói không đi học tiếp nữa, đòi ra ngoài kiếm tiền mà. Đâu phải con không biết tình hình trong nhà, nếu có tiền thì mẹ sẽ bắt con nghỉ học sao? Bây giờ không phải con cũng sống tốt, mỗi tháng tiền lương mấy ngàn ư, đâu có kém ai đâu?”

Khổng Trân khóc đáp trả bằng giọng quê nhà, “Con nói không đi học tiếp nữa thì không đi học tiếp sao? Không phải mấy người khóc la là không có tiền, con khẳng khẳng bắt mình ra ngoài chịu khổ để làm gì? Mấy người thiên vị...”

Hai người lại tranh luận qua lại mấy câu, mẹ Khổng dịu giọng, “Cô à, cô đừng có khóc nữa, biết cô ở bên ngoài chịu nhiều tủ thân rồi, không được thì về đi, nhé? Trong nhà không thiếu được một miếng ăn của cô đâu...”

Khổng Trân không nói gì nữa, khẽ sụt sùi bảo bà đưa máy cho em trai.

Em trai Khổng Tuấn của cô 14 tuổi, vẫn đang học lớp 7.

“Chị ơi.”

Nghe thấy giọng nói của thằng bé, Khổng Trân thôi nức nở, “Làm bài tập xong chưa?”

Thằng bé đang xem tivi trong phòng, không có kiên nhẫn gì nhanh chóng trả lời, “Làm rồi ạ.”

“Tuấn Tuấn, em phải giống như chị hai của em, đậu trường đại học tốt, vượt trội hơn người, có nghe hay không?”

Lời lẽ nhảm tai, thằng bé nói, “Nghe rồi ạ...”

Điện thoại im lìm trong chốc lát, “Chị, chị còn chuyện gì nữa không, không thì em kêu mẹ tới nghe nhé...”

Giọng mẹ cô lại truyền đến từ trong ống nghe, “Trân Trân à, con đi làm không vui thì về nhà là được rồi, trong trấn vừa mở hai cái siêu thị lớn, khoảng thời gian trước tuyển nhiều người lắm, không được thì về đi, có nghe hay không...”

Ống nói vẫn đang vang, cô lau nước mắt trên mặt, nhấn tắt cuộc gọi, cầm cái chai màu nâu bên tay.

Khi thấy Cường Tử xông vào quán Tôn Bằng, cô không vào theo. Cứ như vậy một mình mất hồn mất vía đi mấy con đường. Đi mãi đi mãi, trong lòng nảy ra một ý nghĩ lạnh lẽo: Nếu như lúc này trên đường vừa vặn có tên cướp xông tới, đâm cô một nhát thì tốt biết bao.

Trong lúc lang thang không mục đích, cô đi vào một con hẻm nhỏ, đi ngang qua một cửa hàng nông sản nhỏ bán hạt giống. Cô đi qua, rồi quay

đầu lại, trước cánh cửa tiệm nhỏ âm u ấy, đột nhiên, cô như thấy được con đường ông trời vạch ra.

Cô đi vào mua một chai thuốc trừ sâu 200ml, sau khi về nhà trốn vào toilet.

Tấm bảng chuyển nhượng bên ngoài quán Tôn Bằng là một bàn tay cái chết đè xuống cô.

Cô có thể thấp hèn ti tiện trước bất kì ai, cũng có thể mặc kệ sự khinh thường của bất kì người nào, nhưng chỗ Tôn Bằng, cô muốn gìn giữ sự cao ngạo sau cùng.

Món nợ hai trăm sáu mươi ngàn tệ là phán quyết của tòa dành cho hai người, nếu như cô không còn, thì Cường Tử chỉ nợ một trăm ba mươi ngàn tệ. Trừ đi sáu mươi ngàn hiện đã có, cô nghĩ, họ chỉ cần xoay thêm bảy mươi ngàn nữa là toàn bộ sự việc sẽ qua đi.

Hết thảy mọi việc vì cô mà thành, vậy thì để mọi thứ lại do cô mang đi đi.

Sau khi cấp cứu cả đêm, Khổng Trân thoát khỏi nguy hiểm. Sau khi cô tỉnh lại, Cường Tử mới thông báo cho Tôn Bằng. Khi Tôn Bằng nhận được điện thoại, anh đang ăn sáng với Trần Nham. Không chậm trễ một phút, họ chạy ngay đến bệnh viện.

Trần Nham không lên, chờ anh ở bên ngoài.

Trần Nham nghĩ, Khổng Trân lúc này hẳn không muốn nhìn thấy cô. Mà ở đáy lòng Trần Nham, cô càng có một loại tình cảm phức tạp đối với cô bé này.

Một chút đáng thương, một chút khó ưa, khiến người ta hắt hủi, lại khiến người ta lấy làm tiếc.

Trong phòng chăm sóc vô cùng yên lặng, Khổng Trân đang nằm thẳng, chỉ có khuôn mặt và cánh tay truyền dịch lộ bên ngoài chăn.

Sắc mặt cô ấy nhợt nhạt, đeo máy thở, cơ thể nối liền với máy theo dõi, đôi mắt hé mở nhìn không trung hư vô. Cường Tử cả đêm không ngủ ngồi bên giường cô ấy, mất hồn nhìn cô, cả người như bị rút hết hồn phách.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Cường Tử nhìn Tôn Bằng đi vào, rồi lại đặt tầm mắt vào Khổng Trân.

Tôn Bằng đi đến bên giường ngồi xuống. Ánh mắt cô ấy di chuyển, tựa như đang nhìn anh. Khi đối mặt, Tôn Bằng vươn tay, khẽ phủ lên bàn tay đang truyền dịch của cô ấy, buông ra.

Anh vỗ vỗ vai Cường Tử, kêu anh ta ra ngoài nói chuyện.

Ngoài phòng bệnh, Tôn Bằng hỏi Cường Tử tình hình của Khổng Trân. Anh hỏi cái gì, Cường Tử liền trả lời cái đó, sự mệt mỏi và nản lòng sâu sắc khiến anh ta mất hết cảm xúc với mọi thứ. Nói đơn giản tình hình, hai người đàn ông yên lặng trên hành lang bệnh viện một hồi, rồi lại vào phòng bệnh.

Trước khi đi, Tôn Bằng nói với Cường Tử, “Anh đi trước, buổi trưa mang cơm đến cho cậu.”

“Ở đây có cung cấp cơm hộp, buổi sáng đã đặt bữa rồi.”

“Vậy buổi chiều anh lại đến.”

Cường Tử gật đầu.

Ra khỏi tòa nhà, Tôn Bằng đi đến chỗ chia tay Trần Nham, nhìn xung quanh, tìm được cô trên chiếc ghế dài dưới tán cây bên luống hoa nhỏ.

Cô ngồi ở đó yên lặng chờ đợi, tay cầm điện thoại di động, nhìn người đi bộ tùm năm tùm ba.

Ánh nắng sáng sớm ôn hòa ấm áp, anh không đi sang ngay, đôi mắt hơi đau, giơ tay lên dụi một cái. Một người đàn ông cao lớn cường tráng đứng trước cổng bệnh viện chen chúc nhốn nháo, đột nhiên không có dũng khí đi về phía cô.

Anh có chút hoang mang.

—— Anh không biết, cô còn có thể ngồi ở đó chờ mình bao lâu. Anh càng không biết, bờ vai anh còn có thể cho cô dựa vào hay không.

Khổng Trân ở bệnh viện một tuần.

Sáng hôm xuất viện, trời mưa lất phất, Tôn Bằng không đến vào sáng sớm như thường ngày, một mình Cường Tử làm thủ tục giúp cô ấy. Anh cùng đi đến nhà tang lễ với Trần Nham và mẹ Trần.

Một tháng trước, anh đã hứa với Trần Nham sẽ đi tảo mộ cho bố cô với cô.

Không phải là ngày lễ đặc biệt gì, nên ít người đến tảo mộ. Trong cơn mưa nhỏ, ngoài cổng có lác đác mấy người bán hàng rong, che ô gánh rổ, chào hàng hoa cúc, hoa cẩm chướng bọc bằng giấy nhựa cho người đi vào, một đồng một đoá.

Họ đi một mạch vào trong, mẹ Trần xách hai túi giấy tiền vàng bạc lớn mà hai ngày trước đã sắp sẵn ở nhà, Trần Nham che ô cho bà.

Trên đồi nghĩa trang, từng bia mộ hình vuông sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, bên từng tấm bia trồng một cây thông nhỏ thâm thấp. Dưới bầu trời âm u, phóng tầm mắt nhìn ra xa, cả ngọn đồi nghĩa trang xanh ngát mà trang nghiêm.

Ở nơi này, cái chết là một loại nghi lễ.

Họ đi lên theo bậc thềm đá ở giữa, mẹ Trần dừng lại bên một cây đại thụ ở lưng chừng đồi theo trí nhớ, quẹo vào. Họ nhanh chóng tìm được bố Trần trong những bia mộ dày đặc.

Không gian còn lại giữa hàng bia mộ trên dưới rất nhỏ, sau khi Trần Nham và mẹ Trần ngồi xổm xuống trước mộ, Tôn Bằng chỉ còn đủ chỗ đứng. Trần Nham nhổ cỏ dại, đặt một bó hoa cúc vàng trắng đan xen lên trước mộ.

Mẹ Trần đổ hết giấy tiền vàng bạc ra, lấy bật lửa.

Trong mưa, đồng giấy vàng nhẹ bằng ấy vừa ra khỏi túi nilon là bị gió thổi bay lung tung, mẹ Trần thử mấy lần cũng không tài nào đốt được. Tôn Bằng nhìn, “Bác chờ một chút, để cháu xuống dưới tìm một cái chậu sắt.”

Trần Nham nhìn bóng lưng đi xuống của anh, cầm ô lần nữa, che những hạt mưa nhỏ cho mẹ Trần. Vài hạt mưa bay rơi xuống giấy tiền, cô đẩy cái túi xuống dưới ô.

Trong khi chờ đợi, ngơ ngẩn nhìn tấm ảnh thân quen mà xa lạ trên bia mộ, mạch suy nghĩ của cô trống rỗng.

“Nước mắt trong nỗi nhớ đang bay lên, ưu sầu phiền não đang cất cánh bay, quan tâm thăm hỏi đang tung bay, lời chúc phúc muốn bay cao, vui vẻ may mắn bay khắp mọi nơi, cuộc sống tuyệt vời đang bay cao, tương lai tốt đẹp muốn cất cánh bay...”

Trên bậc thang bên cạnh đột nhiên có hai người đàn ông cao lớn quần áo xốc xếch đi xuống, bọn họ vừa gõ thước bản vừa lăm bằm đi sang bên này. Xung quanh không có người khác, Trần Nham và mẹ Trần cảnh giác đứng lên.

Hai tên nhìn khoảng ba mươi mấy tuổi, cả người bần thiêu, một tên trong đó đội cái nón lính màu xanh bần, tên kia xách vật cống thu nhặt được ở mỗi ngôi mộ. Bọn chúng đi tới bên cạnh họ, miệng nói lời may mắn, tốc độ nói rất nhanh.

Hai, ba phút sau, đọc thơ xong, hai tên kéo dài giọng nói với mẹ Trần, “Bác gái này cho ít điềm may đi, nói bao nhiêu lời chúc phúc như vậy mà, gia đình bác nhất định sẽ vạn sự như ý, bình an cát tường...”

Trần Nham kéo mẹ Trần ra sau một chút, nhìn đầy khinh thường.

Tên kia thôi cười, thấy vậy càng to gan, đưa tay sấp tới gần một bước, “Dù thế nào thì cũng phải cho một chút, lời cát tường nói không không tốt đâu...”

“Làm gì đó?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng.

Hai tên quay đầu lại, nhìn thấy Tôn Bằng cao lớn, nháy mắt mỉm cười, “Không có gì, không có gì...” Hai tên chen chen nhích nhích đi ra ngoài, đi tiếp xuống dưới đồi tìm nhà tiếp theo để lừa gạt.

“Không có gì chứ?” Tôn Bằng hỏi Trần Nham.

Trần Nham lắc đầu.

Anh để cái chậu nhỏ xuống đất. Mẹ Trần nắm một túi tiền giấy lớn bỏ vào, cầm bật lửa châm. Châm hai lần, ngọn lửa đều bị gió thổi tắt.

“Để cháu làm cho ạ...” Tránh gió, anh nhận lấy bật lửa, cho đến khi hai, ba cái nguyên bảo trong tay hoàn toàn cháy rực, anh mới buông tay ném vào chậu.

Mưa rơi rả rích, mấy cái nguyên bảo đang cháy đột nhiên bay theo gió ra ngoài. Trần Nham vội vàng dùng ô che hết gió lại, mẹ Trần thì luôn tay

bỏ giấy tiền vào chậu để lửa cháy mạnh.

“Trần Lượng à, lâu lắm không đến thăm ông rồi, lần này ông mang nhiều tiền hơn chút mà tiêu, nhớ phải phù hộ thêm cho mẹ con tôi, chúng tôi nhớ ông lắm đấy... Phù hộ cho con gái ông bình an vô sự, cuộc sống hạnh phúc, phù hộ cho bà thân thể mạnh khỏe...”

Ngọn lửa cháy hừng hực trong không khí ẩm ướt, khói màu xám tro không ngừng bốc lên trước mặt. Trần Nham có thể cảm nhận được nhiệt độ của ngọn lửa ấy lướt nhẹ bên cánh tay.

Nghe mẹ Trần nói những lời không có thứ tự này, cô giúp bà cùng đốt tiền giấy, chỉ chốc lát sau, một túi tiền giấy lớn đã hóa hết thành tro bụi. Gió vừa thổi ngược, viền tro lộ ra ánh sáng màu cam chưa cháy hết, lúc cháy lúc tắt.

“Bác có hút thuốc không?” Tôn Bằng đột nhiên hỏi.

Trần Nham nhìn anh, “Có.”

Tôn Bằng lấy thuốc lá trên người ra, tay không châm một điếu, ngồi xõm xuống cắm lên mộ.

Đầu thuốc cháy giữa trời, một luồng khói mỏng lác đác bay lên trong cơn mưa nhỏ.

Ba người yên lặng nhìn bia mộ một hồi, mẹ Trần cố hết sức đứng lên, Trần Nham đỡ bà.

Mẹ Trần nói, “Cúi đầu ba cái đi, còn một túi đi sang kia đốt cho ông ngoại con.”

Mỗi người cúi đầu, họ cùng đi xuống chân núi, ở một chỗ khác tìm được mộ của ông ngoại Trần Nham, đốt giấy.

Tảo mộ xong, mẹ Trần vội về đi làm vì bà chỉ xin nghỉ ba tiếng. Trần Nham và Tôn Bằng tiễn bà lên xe taxi. Nhà tang lễ xa xôi, xe taxi rất ít.

Sau khi mẹ Trần đi, Tôn Bằng che ô, cùng cô đi dọc theo con đường để đón xe.

Sau khi đi một đoạn, ở bên cạnh họ có một chiếc xe trống giảm tốc độ đi tới, họ thì làm như không thấy.

“Cô ấy thế nào rồi?”

“Hôm nay xuất viện.”

“Sau này... có ảnh hưởng gì đến cơ thể không?”

Anh lắc đầu, “Bác sĩ không nói gì cả.”

“Anh...”

Chờ hai giây, cô không nói tiếp, anh thản nhiên hỏi, “Muốn nói gì thế?”

“Không có...”

Trần Nham đã quên ban nãy mình muốn nói gì. Có lẽ đó chỉ là đôi câu vài lời vô nghĩa, cũng có lẽ là một thắc mắc nặng nề sâu xa. Nhưng bất kể là cái nào, thì cô cũng không muốn nói tiếp.

Trong lúc bất chợt, không muốn dùng ngôn ngữ, cũng không muốn dùng động tác, chỉ muốn quý trọng sự tĩnh lặng không có bất kì ý nghĩa gì dưới tán ô này đây.

Thế nhưng, mưa rơi lớn dần.

Giọt mưa nện bộp bộp trên mặt ô, nước chảy loạn xạ làm ướt mặt giày. Không có xe trống đi qua, Tôn Bằng nghiêng ô sang phía cô một chút, dẫn cô đi về phía trạm xe buýt đối diện tránh mưa.

Khi băng qua đường, xe cô bấm còi sáng đèn sương mù lao nhanh qua bên người họ, anh ôm vai cô, cô quay mặt sang nhìn anh.

Lúc này mới phát hiện, nửa người anh gần như ở bên ngoài ô, nửa bờ vai trái đã ướt đẫm. Nhìn gò má ẩm ướt mà kiên nghị của anh, trong phút chốc, trái tim cứng đờ của cô chợt mềm mại lại.

Anh nhìn đường, ôm chặt cô hơn một chút, bước nhanh hơn trong khoảng thời gian xe cô dừng lại, dắt cô chạy nhanh về phía trạm xe. Nước mưa bị gió tạt vào dưới ô, thấm ướt mặt cô.

Nếu như ánh mặt trời là một loại hi vọng xa vời, vậy có thể để cho cơn mưa này cứ rơi mãi không?

—— Chỉ có trong cơn mưa tầm tã này, cô mới có thể vờ như không nhìn thấy tất cả. Không nhìn thấy sự do dự và dao động, không nhìn thấy sự thất vọng và nản lòng. Không nhìn thấy sóng gió kinh hoàng đang càng ngày càng gần họ.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phiên Phức

Cơn mưa này tạnh vào chiều ngày hôm sau.

Khi mưa tạnh, một chiếc xe van cũng dừng trước cửa quán Tôn Bằng. Một đợt bia được chuyển đến, Tôn Bằng ra kiểm, kí đơn, giúp nhân viên giao hàng mang từng thùng bia vào trong quán.

Ra vào hai chuyến, đang lúc bận đến mức đồ mồ hôi phải cởi áo khoác, xa xa bên kia đường có hai người mặc đồng phục đi tới, một nam một nữ.

Hai người đi đến cửa, nhìn mấy người Tôn Bằng, rồi lại nhìn quanh quán.

Tôn Bằng hỏi, “Có chuyện gì không?”

Người đàn ông hỏi, “Ai trong các anh là ông chủ?”

“Là tôi.”

Hai người nhìn anh, lấy giấy chứng nhận ra, “Chào anh, chúng tôi là cảnh sát thi hành án của tòa án khu vực.”

Tôn Bằng đã cởi áo khoác, dẫn họ vào trong quán, bảo nhân viên phục vụ rót hai cốc nước.

Trong quán vẫn chưa có khách, rất yên tĩnh. Hai người kia ngồi xuống, nghiêm chỉnh lấy giấy bút ra, nói một cách khó hiểu muốn anh giúp

đỡ tìm hiểu một vài tình huống, rồi sau đó hỏi anh chút tình hình của quán, bao gồm thời gian khai trương, vốn đầu tư,...

Nói chuyện một lúc, Tôn Bằng hơi hiểu mục đích bọn họ đến.

Đôi vợ chồng kiện Khổng Trân và Cường Tử không biết lấy tin tức từ đâu, biết được quán này ban đầu là Cường Tử cùng mở với anh, bây giờ muốn xử lý tài sản quán.

Khi mở quán này, Tôn Bằng và Cường Tử từng kí một bản hợp đồng thỏa thuận hợp tác kinh doanh, khi Cường Tử rút khỏi thì đi rất vội, nên đã trả lại bản hợp đồng thỏa thuận trong tay mình cho Tôn Bằng, nhưng cũng không làm thêm những thủ tục khác.

Anh ra phía sau tìm hai bản hợp đồng thỏa thuận, hai cảnh sát nhận lấy xem, gật đầu, cũng không nói gì, chỉ ghi chép sột soạt mấy dòng chữ trên giấy.

Sau khi tiễn hai người này đi, Tôn Bằng đứng lặng im ở cửa một lúc, gọi điện thoại cho Cường Tử.

“Xuất phát chưa?”

“Vừa ra cửa.” Cường Tử nói.

“Được rồi, không vội đâu.”

Khi trời sắp tối, Cường Tử dẫn Khổng Trân cùng đến quán. Bữa liên hoan này bọn họ đã hẹn ngày hôm qua, cũng coi như là mừng Khổng Trân xuất viện.

Đang giờ cơm, lần lượt có khách đi vào, trong quán bắt đầu náo nhiệt. Họ ngồi quanh chiếc bàn bên cửa sổ, Tôn Bằng và Tôn Phi một bên, Cường Tử và Khổng Trân ngồi đối diện.

Sắc mặt Khổng Trân vẫn hơi tiều tụy, cô buộc tóc đuôi ngựa thấp, mặc chiếc áo khoác nỉ dày màu xanh nhạt, vào quán cũng không cởi mà chỉ mở vạt áo trước.

Cô vẫn chưa thể ăn đồ dầu mỡ, buổi trưa Tôn Bằng đã ở trong bếp nấu một nồi cháo nhỏ, buổi tối thì bảo nhà bếp xào mấy món thanh đạm cho họ.

Khi ăn cơm, đề tài trò chuyện của anh và Cường Tử cơ bản xoay quanh mấy người bạn mà Khổng Trân cũng quen. Đều là người xa quê hương, không cần hỏi thăm, ai có chút biến động nhỏ là sẽ truyền ra trong nhóm, có người mở tiệm, có người về quê, cũng có người kết hôn. Cứ như vậy cười cười nói nói, một bữa cơm ăn vừa hòa hợp vừa trôi chảy.

Cả bữa cơm Khổng Trân không nói câu nào mà toàn nghe họ nói. Họ cũng hiểu ngầm một cách tự nhiên, không ai nhắc đến chuyện không vui.

Ăn cơm xong, Cường Tử đi toilet.

Khổng Trân chậm rãi cài nút áo, quần khăn choàng vào cổ.

Tôn Bằng nhìn cô, “Trong nhà bếp còn chiếc áo khoác dày nữa, đưa cho em khoác về...” Anh nói đoạn rồi định đi sang.

Khổng Trân lắc đầu, “Không cần đâu, thế này là vừa đủ rồi.”

Vì thuốc trừ sâu đốt cháy nên giọng cô hơi khàn khàn.

Đi một vòng trước cửa sinh tử, ai cũng sẽ thay đổi. Cô thấy trong ánh mắt anh không còn vẻ trước đây nữa, thay vào đó là một loại dịu dàng âm thầm.

Tôn Bằng không để ý sự thay đổi của cô, gật đầu.

Dừng lại, Khổng Trân nói, “Vẫn chưa cảm ơn các anh, lần này em lại gây thêm phiền phức nữa rồi.”

Tôn Bằng nhìn cô, “Không có gì, không phải em cũng luôn giúp anh chăm sóc Tôn Phi sao. Mọi người đều ở nơi khác đến thì nên dựa vào chăm sóc lẫn nhau.”

“Anh có thể đáp ứng một yêu cầu của em không?” Cô đột nhiên hỏi.

“...”

“Đừng bán tiệm này...” Cô hống cô nghẹn lại một chút, lông mi hơi sụp xuống, rồi lại nâng lên, “Trước đây không phải các anh luôn nói em còn nhỏ sao, em nghĩ, cả đời này em hoàn toàn có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.”

Trần Trần còn định nói thêm gì nữa, Cường Tử đã đi sang.

Anh ta mặc áo khoác, nhìn Khổng Trân, “Xong cả rồi chứ...”

Khổng Trân dừng câu chuyện, ừm một tiếng.

Cường Tử, “Vậy bọn em đi đây...”

Tôn Bằng nhìn Khổng Trân lần cuối, “Đi đường chậm một chút.”

Ra khỏi quán, đêm đã đến gần.

Họ đi tới bên đường lớn chờ xe.

Ánh đèn neon lấp lánh giữa không trung, cơn gió lạnh lướt qua gò má, Khổng Trân rút cằm vào trong khăn choàng.

“Lạnh ư?” Cường Tử hỏi.

Cô lắc đầu, ậm ờ: “Vẫn ổn.”

Cô cảm thấy, đời này cô cũng sẽ không bao giờ sợ lạnh nữa.

Khi cái chết cận kề nhất, một ngọn lửa đốt từ cổ họng cô thẳng đến lục phủ ngũ tạng, tất cả cơ quan và chân tay co giật như điên, trong đầu cũng không có bất kì hình ảnh đẹp đẽ nào, mỗi một tế bào, mỗi một giọt máu đều tràn đầy đau đớn vô biên vô tận.

Cô nước mắt giàn giụa, miệng đầy chất bẩn co quắp dưới đất, cổ họng không phát ra thành tiếng. Cô dùng ý thức chỉ còn vền vẹn từ đáy lòng la lớn dừng lại, tiếp theo đó là bóng đen.

Tám giờ rưỡi tối, cô đứng ở đầu đường huyền ảo này, ánh mắt trong suốt. Ngoài hồi ức đau đớn còn lại trên thân thể ra, hết thấy mọi thứ như một giấc mộng đã kết thúc.

Cô biết, từ nay về sau sẽ không bao giờ có bất kì thứ gì có thể khiến cô cảm thấy sợ hãi nữa. Bởi vì cô đã thấy đêm đen sâu nhất. Hôm nay, mỗi một luồng gió thổi qua gò má, cô đều cảm thấy chân thật mà kì diệu, giống như một món quà.

Ngày 2 tháng 4 là ngày thế giới nhận thức về chứng tự bế.

Buổi trưa, Tôn Phi nhận được lời mời đi đến tòa thị chính tham gia hoạt động công ích với tư cách đại biểu. Chưa đến năm giờ, Tôn Bằng đi đón anh ta, vô cùng bất ngờ chạm mặt Trần Nham bên tòa nhà chính phủ chính.

Cô vừa lấy tin xong, đang cười nói đi ra ngoài cùng một người đồng nghiệp nam.

Xa xa, cô cũng thấy họ, từ từ thôi cười, cúi đầu nói với đồng nghiệp mấy câu, rồi đi về phía họ.

Mấy ngày họ không gặp nhau rồi? Ba ngày? Hay là bốn ngày?

Cho đến nay đều là thời gian của Trần Nham tự do hơn một chút, cho nên nhiều lúc luôn là cô đến quán anh ăn cơm tối, rồi anh đưa cô về nhà. Nhưng một tuần nay, cô tăng ca làm một loạt báo cáo với đồng nghiệp suốt. Buổi tối Tôn Bằng có tìm cô hai lần, nhưng toàn bị gián đoạn vì đủ mọi việc, không nhìn thấy mặt nhau. Mấy ngày nay, hai người cứ như vậy gọi điện thoại liên lạc.

Thật sự bận rộn như vậy sao? Có bận hơn đi chẳng nữa, gặp một người có thể dùng hết bao nhiêu thời gian chứ? Chẳng qua sau cơn mưa kia, một vài biến hóa xuất hiện trong lòng Trần Nham. Giống như mọi cái cố trốn tránh mà những người yêu nhau thích dùng, trong mối quan hệ này, cô muốn yên tĩnh lại.

Đứng trước mặt họ, Trần Nham giả vờ như rất tự nhiên, hỏi, “Sao ở đây vậy?”

Tôn Bằng nói, “Dẫn Tôn Phi đến tham gia hoạt động. Em vừa xong ư?”

“Ừm.”

Cùng đi ra ngoài, Tôn Bằng kể chuyện Tôn Phi tham gia hoạt động cho cô. Trần Nham vừa nghe vừa nói với Tôn Phi mấy câu.

Cùng đi đến bên lề đường, Tôn Bằng hỏi, “Còn đến cơ quan nữa không?”

Anh nhìn cô, cô nhìn con đường.

Hồi lâu sau, cô nói, “Không đi nữa.”

Anh dời tầm mắt khỏi khuôn mặt cô, lắc đầu thuốc ra, cúi đầu chằm. Rút hai hơi, anh nắm tay cô, “Đi thôi, cùng về quán ăn cơm.”

Buổi tối, khi Tôn Bằng, Trần Nham và Tôn Phi đang chờ thức ăn bên chiếc bàn nhỏ cạnh quầy bar, một bàn khách trong góc đột nhiên la to mắng lớn.

Nhân viên phục vụ bận bịu bên cạnh họ giật nảy mình, “Sao vậy ạ sao vậy ạ?”

“Làm sao ư? Mấy cô tự nhìn xem! Sang nhìn hết này! Mẹ nó đây là thứ cho người ăn hả?”

Một bàn ba người đều là thanh niên chừng 20 tuổi, một người trong đó đang kéo dài giọng, dáng vẻ côn đồ dùng muỗng gõ cái bát lớn đựng canh chua thịt bò hai cái, tiếp đó vục xuống đáy tô một cái, vậy mà vớt ra một con chuột nhỏ lông trắng trơn bóng. Nhân viên phục vụ sợ đến mức tái mặt ngay lập tức, lắp ba lắp bắp, “Không thể nào, việc này... nhất định là có hiểu lầm...”

“Hiểu lầm ư? Hiểu lầm cái rắm!”

Người nọ vớt con chuột chết dính nước canh ra ném lên trên bàn, nói đầy hung tợn, “Mẹ nó mở mắt còn nói dối, kêu ông chủ của mấy người đến đây!”

Không cần anh ta gọi, Tôn Bằng đã đi sang.

Trần Nham đứng bên cạnh anh, nhìn thấy con chuột nhỏ đó, mặt cô tái xanh, cô không dẫn được nắm tay anh.

Tôn Bằng nói nhỏ câu “Không sao” với Trần Nham, buông tay cô ra đi lên trước, móc thuốc lá ra mời: “Có gì thì ra ngoài nói, đừng ảnh hưởng những người khác ăn cơm...”

Thanh niên dẫn đầu hất bàn tay mời thuốc của anh, “Mẹ nó đừng có dùng cái chiêu này với tôi. Nói cái gì hả? Đền tiền đi! Không đền tiền thì

chúng tôi sẽ báo cảnh sát! Nếu ăn tiếp bữa cơm này thì còn mạng sao? Gọi mọi người tới phân xử thử đi!”

Mấy người khách lắng chuyện xung quanh vây vào, nhìn con chuột chết bị vớt ra kia, khó tránh khỏi hoảng sợ trong lòng, bắt đầu lăm bắm ở một bên. Nhưng bây giờ ai ít nhiều gì cũng có chút năng lực phân biệt, nhìn thứ ở trong món ăn, rồi nhìn dáng vẻ ba người này, mọi người ít nhiều cũng biết chuyện này không đơn giản như vậy, đoán ông chủ trẻ đụng phải kẻ kiểm chuyện rồi.

Có một ông cụ ở bên cạnh nói xen vào, “Con chuột lớn thế này mà, không thể nào đâu, khi người ta sắp xếp thức ăn không nhìn ra ư...”

Một thanh niên bên cạnh nghiêng đầu, vẻ mặt ác ôn nhìn sang, gằn giọng nói: “Ông à, chuyện của người khác không cần ông lo thì đừng có xen mồm vào. Bọn tôi ăn chết rồi ông giúp đền tiền thì nói thế nào?”

Ông cụ im bật ngay lập tức.

Tôn Bằng nhìn ba người này, hất cằm với người dẫn đầu, hỏi một cách đơn giản rõ ràng, “Muốn đền bao nhiêu?”

Tên thanh niên nhìn anh, nghiêng đầu, “Ít nhất mỗi người hai mươi ngàn tệ.”

Tôn Bằng cười khẩy một tiếng, nhìn bọn chúng, lấy di động ra gọi

110.

Cảnh sát đến, Trần Nham định lấy túi xách đi theo cùng. Tôn Bằng ngăn cô lại, “Em ở đây trông quán giúp anh. Không sao đâu, lát nữa là về thôi.” Cô nhìn anh không nói lời nào. Anh nắm tay cô một cái, rồi đi theo đến đồn cảnh sát.

Chuyện như vậy ầm ỹ đến chỗ cảnh sát thì không nói rõ ra được.

Cảnh sát nói chuyện này họ không có quyền chấp pháp, phải do cục quản lý thực phẩm và dược phẩm, cục vệ sinh phụ trách, họ đành phải hòa giải. Món ăn ba người này gọi tổng cộng chưa đến một trăm năm mươi đồng, hòa giải đến cuối cùng, Tôn Bằng miễn hóa đơn cho bọn chúng, bồi thường cho bọn chúng hai trăm đồng, đồng thời dẫn đi bệnh viện kiểm tra thân thể theo yêu cầu của bọn chúng.

Nghe bác sĩ nói phải nội soi dạ dày và nội soi đại tràng, khi viết hóa đơn ở đại sảnh, ba tên đổi ý, muốn quy thành tiền mặt, không kiểm tra nữa.

Tôn Bằng châm điều thuốc, liếc bọn chúng một cái, hồi lâu sau ném một câu: Nếu không kiểm tra thì không kiểm tra, nhưng một xu cũng không có.

Ba tên lập tức như bị pháo đốt, hung tợn làm dữ với anh. Phát hiện không dọa anh được, cộng thêm bên cạnh còn có cảnh sát ở đồn đi chung tới giúp, cuối cùng nói kháy mấy câu, hất tay bỏ đi.

Mười một giờ tối, Tôn Bằng từ bệnh viện về, dẫn theo Tôn Phi cùng đón xe đưa Trần Nham về nhà.

Dọc đường đi, anh kể sơ cho cô quá trình ở đồn cảnh sát, miêu tả mọi chuyện rất ngắn gọn, cứ như là một vụ lừa gạt tổng tiền đơn giản.

Trần Nham vẫn im lặng, chỉ nhìn ngoài cửa sổ.

Khi chia tay dưới lầu, Tôn Bằng hỏi, “Mấy ngày không thấy em cười rồi, có thể cười một cái không?”

Trong ánh sáng âm u, Trần Nham khựng lại một giây, nhìn anh, cười một cái vô cùng lạnh nhạt.

Nhìn nụ cười gượng gạo ấy, anh cũng không nhìn được nữa, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Cô không nhúc nhích.

“Không nhớ anh sao?” Giọng nói hạ thấp của anh hơi khàn, đôi môi cô chạm vào vải áo anh, trong không khí lạnh lẽo có thêm chút mập mờ ấm áp.

Trần Nham nghe thấy giọng nói trầm tĩnh của bản thân mình, “Tôn Bằng, hôn em đi.”

Tiếp đó, đôi môi lạnh buốt của anh rơi xuống môi cô, đầu tiên là dịu dàng tỉ mỉ, rồi sau đó là triền miên nồng nhiệt, cho đến khi cô thở không nổi. Bàn tay nâng mặt cô của anh dừng lại, anh nhìn cô chăm chú.

Lông mi Trần Nham khẽ run, cô kề mặt mình sát bờ ngực anh.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mã Quân

Tôn Bằng nhận được điện thoại của tòa vào sáng ngày hôm sau, anh vừa đưa Tôn Phi đi làm xong.

Tòa thông báo cho anh, dựa vào quy định niêm phong, tịch thu, đóng băng tài sản liên quan đến việc thi hành án của tòa án nhân dân tối cao, họ đã đóng băng một tài khoản ngân hàng của anh. Tài khoản đó là tài khoản Tôn Bằng mở riêng cho tiệm này khi bắt đầu mở, trong đó có hơn ba mươi ngàn vốn lưu động, bình thường dùng để thu chi.

Giải thích của tòa là: Mặc dù anh không thiếu nợ, nhưng dựa theo các điều lệ liên quan, họ có quyền đồng thời niêm phong tài sản chung của anh và người phải thi hành án Trương Cường. Còn việc Trương Cường rút khỏi việc làm ăn, họ cho rằng không đủ bằng chứng, nhưng Tôn Bằng có thể khởi kiện việc này, mọi thứ đi theo trình tự pháp luật.

Cú điện thoại này đến bất ngờ ngoài ý muốn, nhưng kết quả thì nằm trong dự liệu của anh. Cúp điện thoại, chạy thẳng đến quán, anh quét dọn, rửa rau, chuẩn bị cho giờ cơm trưa cùng nhân viên phục vụ như thường ngày.

Chuyện tối hôm qua mang đến một ít ảnh hưởng xấu, buổi trưa trong tiệm không kinh doanh được mấy đồng. Gần một giờ rưỡi, nhân viên phục vụ đang sắp xếp bàn ghế, anh ở trong quầy bar bấm máy tính tính số.

Cửa bị đẩy ra, Tôn Bằng ngẩng đầu lên, không nhúc nhích.

Là ba thanh niên tối qua. Nhân viên phục vụ cũng nhận ra bọn chúng, dừng tay, nhìn về phía Tôn Bằng cầu cứu.

Cả quán yên lặng, ba tên này đầu tiên quét mắt nhìn quán một vòng, cuối cùng, tên cầm đầu nhìn về phía Tôn Bằng, ánh mắt sáng lên, kéo dài giọng “Ài da” một tiếng có chút khoa trương, nói, “Tao nói rồi mà, ông chủ ở đây này!”

Tôn Bằng để bút xuống, đi từ trong quầy bar ra.

Chân ghế phát ra tiếng ma sát chói tai trên gạch men, tên kia kéo một chiếc ghế ra, nhìn Tôn Bằng, “Ông chủ có rảnh không? Trò chuyện chút nhé?” Bầu không khí đóng băng một lúc, Tôn Bằng bình tĩnh ngồi xuống đối diện bọn chúng.

Mấy tên kia thở phào nhẹ nhõm, cười nhìn anh, cũng nghiêng ngả ngồi vào chỗ.

“Thật ra không có chuyện gì khác, chỉ tới nói giúp người ta một câu. Thấy anh cũng là người thẳng thắn...”

Tên thanh niên ngược mắt nhìn anh, buồn chán dùng ngón tay chọc chọc hộp tăm trên bàn, “Đập đồ mấy trăm ngàn tệ của người ta, hợp tình hợp lý, cũng phải đền tiền. Người ngoài đều biết chỗ anh có ông chủ thứ hai, không thể đến lúc then chốt mới phân rõ ràng.”

Tôn Bằng không lên tiếng, tên kia dừng lại một chút, nhìn anh, “Hơn nữa anh em gặp nạn, chúng tôi cũng không thể thấy chết không cứu, trả tiền sớm một chút thì mọi người đều đỡ lo. Bọn tôi cũng chỉ là bạn của người ta, tới giúp một tay thôi. Bây giờ ở ngoài nhiều công ty đòi nợ lắm, đó mới là chơi thật đấy. Ngày nào đó người anh em của anh lỡ mất một cái tay hay chân, người tốt thế, đáng tiếc lắm đấy...”

Nói đến đó, yên tĩnh một lúc, mấy tên nhìn Tôn Bằng không nói câu nào, để hộp tằm gần tường xong, chậm rãi đứng lên, “Người anh em, tối qua xin lỗi nha, đi đây...”

Sau khi bước vào tháng tư, trời tối muộn hơn trước.

Khi Trần Nham tan làm ra, chân trời màu xanh xám vẫn còn rắng chiều nhàn nhạt lơ lửng. Đi ra khỏi cổng, xa xa, một bóng hình đứng dưới tán cây bên đường.

Tôn Bằng đứng bên lề đường màu xám tro, mặc áo khoác và quần jean màu sẫm, tay buông xuống bên người, trong đầu ngón tay là điều thuốc hút dở. Tay anh giơ đến bên môi thì dừng lại trong chốc lát, khi để xuống lần nữa, một làn khói mờ bay lên bên mặt.

Giờ cao điểm tan tầm, trên đường xe cộ người qua lại nhộn nhịp. Mùi của cây cối không biết tên lẫn trong không khí, bóng hình trầm lặng đó dễ dàng và nhẹ nhàng xâm chiếm nội tâm cô.

Đúng vậy. Khi một người ở trong lòng bạn, bất kể anh ấy ở đâu, trái tim bạn vẫn sẽ tự động mở ra, chờ đợi anh ấy bước vào.

Cô chưa từng nói với anh, cô thích dáng vẻ khi anh hút thuốc. Mỗi khi khuôn mặt anh ẩn hiện trong làn khói lượn quanh, trên người anh luôn xuất hiện một sự cô độc thâm trầm. Như dáng vẻ khi cô gặp anh lần đầu tiên, cũng giống như dáng vẻ bây giờ.

Nhưng cho dù như thế thì cô vẫn sẽ bắt anh cai thuốc. Yêu bản thân, không phải mâu thuẫn sao?

Bên đường, khi Tôn Bằng giơ tay đưa thuốc đến bên môi lần nữa, nhất định đã cảm nhận được gì đó. Có lẽ là một ánh mắt chăm chú, có lẽ là một cơn gió dừng lại. Anh nghiêng mặt sang, nhìn thấy cô.

Ráng chiều màu cam trên bầu trời thành phố nhạt dần đi. Đường phố lên đèn.

Cô đi về phía anh.

Cô đến gần, anh vứt bỏ tàn thuốc, ánh mắt ôn hòa, “Muốn ăn gì không?”

“Không đến quán sao?”

“Ăn chút gì khác đi.”

Cô chần chừ trong giây lát, “Được thôi.”

Sau khi mở quán, anh không hay đến chờ cô tan làm, đến không nói một tiếng như thế này thì càng ít hơn. Từ trước đến nay anh không phải là một người đàn ông biết dồn hết sức tạo nên sự lãng mạn. Yêu nhau cho đến nay, số lần họ ăn cơm hẹn hò ở bên ngoài đúng nghĩa đếm được trên một bàn tay.

May mà Trần Nham cũng không thích hành động kiểu cách lắm. Sự lãng mạn mà đàn ông tự cho là đúng thường sẽ khiến phụ nữ cảm thấy ngượng ngùng.

Ở một nhà hàng trong trung tâm thành phố, hai người gọi ba món mặn một canh, trò chuyện ăn xong bữa cơm này. Như một đôi tình nhân bình thường, họ nói những chuyện có cũng được không có cũng được, giữa chừng, khi đề tài hơi khựng lại, họ nhìn đối phương, nhìn mãi nhìn mãi, họ mím môi cười. Cứ nhìn nhau rồi cười thế này đã tạo nên giai điệu tối nay.

Một tiếng sau, ở hàng cuối cùng trong rạp chiếu phim, anh khẽ nắm tay cô.

Lòng bàn tay to chai sần của anh hơi ấm áp, mùi thuốc lá nhàn nhạt bám vào áo anh thỉnh thoảng vẫn vít nơi chóp mũi cô, hết thấy mọi thứ này đây, cô đều cảm thấy yên tâm.

Ánh sáng trên màn hình lớn tản xạ chuyển động liên hồi trong không khí tối om, họ vô cảm xem tình yêu khốc to miệng vừa gọi trời, đầu vừa đập đất trong ánh sáng lập lờ, từng khúc nhạc kích tình lúc trầm lúc bổng bên tai.

Nội dung phim qua hơn phân nửa, Trần Nham giật giật, im lặng dõi ánh mắt trên màn hình sang khuôn mặt anh.

Anh cúi đầu nhìn cô.

Bởi vì vậy, khuôn mặt họ rất gần nhau, gần đến mức tiến về trước một chút xíu thôi thì sẽ là môi của đối phương.

Trên thế giới này, không phải cái gì cũng có ý nghĩa sâu xa, tựa như đôi mắt trong veo như mặt nước của cô lúc này đây, chẳng có cái gì cả, chỉ nhìn anh như vậy, như ánh trăng hắt xuống mặt hồ.

Khoảng cách gần kề, trên mặt cô có mùi hương dịu dịu của mỹ phẩm, theo hô hấp còn có hơi thở nhẹ nhẹ. Toàn bộ đều là thử thách. Kèm chế kích động muốn hôn cô, anh vén tóc cô một cái, vươn tay ôm vai cô từ phía sau.

Trên màn hình, không biết tại sao nữ chính bắt đầu thút thít, trong rạp chiếu phim có người không nhận được khế thảo luận nội dung phim.

Trần Nham bị âm thanh đó thu hút mà quay mặt đi, chỉ chốc lát sau, dựa đầu lên vai anh một cách ung dung thản nhiên.

Khi đi theo dòng người ra khỏi rạp đã hơn chín giờ.

Trên đường trở về, Tôn Bằng bình thản nói với cô chuyện xảy ra vào ban ngày. Nói xong lời cuối cùng, anh nói, “Nếu như quán không làm tiếp được nữa, thì chúng ta...”

Phản ứng của Trần Nham bình tĩnh lạ thường, cô ngắt lời anh, “Hôm nay có thể đừng nói những chuyện này được không?”

Trong phòng trọ, Tôn Bằng kéo rèm cửa sổ ra, liếc nhìn bóng đêm bên ngoài, lại kéo xoạt một tiếng lại. Quay đầu nhìn, Trần Nham đang cởi áo khoác.

Trong màn đêm, họ đi ngang qua chuỗi nhà nghỉ này, là cô dừng bước trước.

Anh đi tới, ném áo khoác của cô lên giường, ở sau lưng vươn hai tay, chậm rãi vuốt ve hai cánh tay mảnh khảnh bọc trong chiếc áo len mỏng của cô.

Hơi nóng anh thổi ra ở ngay bên tai cô, đầu cô khẽ ngửa ra sau, thân thể anh dính sát vào lưng cô. Đôi môi khô ráp nhẹ nhàng cọ xát làn da sau cổ, từ từ, thân thể cô trở nên đặc biệt mềm mại, vắng lời.

Tim đập càng lúc càng nhanh, Trần Nham khẽ thở gấp xoay người lại, hai tay túm cổ áo anh kéo xuống cổ anh, đôi môi anh. Trong chuyện tình dục, sự chủ động ít khi thấy được của cô khiến lòng anh chấn động. Giây tiếp theo, thân thể liền có phản ứng, hô hấp gấp gáp, anh dùng thân thể đè cô ngã xuống giường.

Trước bầu ngực bên bờ eo trắng mịn của cô tìm lại tay mình, anh vững vàng nâng cằm cô lên, nhìn vào đôi mắt cô. Cô cũng nhìn anh, trong đôi mắt đen sáng đã vứt bỏ sự kềm chế lâu nay, ánh sáng rực rỡ thần bí nào đó đang xao động.

Anh hôn khoe mắt cô, hai bàn tay rộng lớn mơn trớn lên trên, ngón cái vuốt ve tai cô, rồi sau đó thông thả luồn vào mái tóc mềm đen nhánh, hoàn toàn cố định cô lại, cúi đầu hôn cô say đắm.

Đèn vẫn sáng.

Ở giữa giường, cả người anh phủ lên người cô, giống như hai chữ khác nhau viết đè lên nhau trong một ô vuông, nét bút rắn chắc khảm hai con chữ vào nhau, cả hai đã quên mất ý nghĩa của riêng mình. Một thoáng bất chợt, cô đau đến mức đẩy anh ra. Bắp thịt anh căng chặt, thân dưới không dừng lại, cánh tay chống bên đầu cô, ngón tay vén mái tóc trên trán ướm vì mồ hôi của cô một cách yêu thương.

Khoảnh khắc này, ánh mắt anh lại có chút lạnh lẽo, lơ đãng nắm bắt từng chút sự biến hóa nơi chân mày khoe mắt của cô, nơi đó thay đổi vì anh.

Khi cô vứt bỏ tất cả, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của thân thể khuất phục trước anh, trong sự dễ chịu và phù hợp khó diễn tả bằng lời, cô cảm nhận được một chút tủi thân. Sự tủi thân này rất khó nói, mang theo sự hèn mọn trong bản tính người phụ nữ, hèn mọn muốn anh yêu mình nhiều hơn một chút.

Yêu cô nhiều hơn một chút? Chỉ cần cô nói ra, cái gì mà anh không bằng lòng cho cô?

Dưới lầu đen kịt, Trần Nham xuống xe, đưa chiếc áo khoác đắp trên người sang cho anh. Tôn Bằng kéo cánh tay cô, chậm rãi ôm cô vào lòng.

Chiếc áo khoác rơi xuống đất, trên người họ vẫn còn thấm đẫm mùi của nhau, nhưng lý trí lạnh lẽo đã khôi phục.

“Là anh không tốt...” Đôi môi anh cọ xát đỉnh đầu cô, ngập ngừng.

Trần Nham hít thở sâu một hơi, nhờ màn đêm che giấu, dụi nước mắt rơm rớm nơi khóe mắt vào vải vóc trước ngực anh.

Anh ôm cô chặt hơn một chút, đè nén tình cảm để cho giọng nói bình tĩnh hết mức: “Khó khăn hơn nữa anh cũng sẽ không đẩy em ra. Nhưng em quyết định như thế nào thì anh cũng đều tôn trọng.”

Liên tục một tuần sau, mỗi ngày quán làm ăn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Công ty nhỏ trước đó đặt cơm hộp ở đây, vì sau khi nghe kể chuyện con chuột mà ý kiến của nhân viên rất lớn, bồi thường cho Tôn Bằng hai ngàn đồng tiền phá vỡ hợp đồng, chuyện đặt cơm kết thúc từ đó. Đầu bếp trong quán từng làm qua ở mấy quán cơm, anh ta nói với Tôn Bằng tình hình bây giờ đã cắt đứt tài lộc rồi, làm ăn coi trọng may mắn nhất, anh ta đề nghị Tôn Bằng tìm một thầy tướng số giải xui.

Trưa chủ nhật, ở trong quán, Tôn Bằng và Cường Tử cùng tính rõ hóa đơn tháng này.

Quán biến thành như ngày hôm nay, Cường Tử biết rõ là mình làm liên lụy đến Tôn Bằng. Anh ta thử tìm qua một số cách kiếm tiền nhanh, nhưng cuối cùng cũng không qua nổi một ải trong lòng mình. Anh ta cũng từng nghĩ tới việc đi tìm đôi vợ chồng kia bàn bạc một lần, nhưng lại sợ làm chuyện vô ích, càng làm càng rối. Bây giờ, anh ta tạm thời làm công trong dây chuyền sản xuất ở một nhà máy, một ngày làm ba ca sáng chiều tối.

Một buổi tối hai ngày trước, Tôn Bằng và anh ta mở rộng lòng mình trò chuyện cả đêm, ngồi trong quán này, uống gần ba thùng bia.

Uống đến khi mơ mơ màng màng, Cường Tử nhìn quanh cửa hàng trống không trong đêm khuya, nước mắt hiện lên nơi khóe mắt.

“Bây giờ ngẫm lại, chi bằng theo bà nội em trồng hai mẫu đất dưới quê, tìm một cô gái tay chân chuyên cần một chút sống qua ngày. Đời này cũng không còn chuyện như vậy nữa, cần gì phải ra ngoài lăn lộn thành như một con chó, còn liên lụy đến anh.”

Anh ta nhìn Tôn Bằng: “Khi đó ra ngoài chung với nhau đều nói thành phố tốt lắm, bây giờ em thật sự rất sợ. Em đi trên đường, ven đường,” anh ta hơi kích động chỉ tay ngoài cửa sổ, “Hai chân em run hết lên, không biết tùy tiện đụng phải thứ gì cũng đáng giá hơn mạng của em. Mẹ nó mạng của em sao rẻ rúng như vậy chứ!”

Yên lặng rất lâu.

“Cường Tử...” Đáy mắt Tôn Bằng giăng đầy tơ máu, anh hỏi anh ta, “Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?”

“Anh say rồi à? Không phải em bằng anh, 30 sao.”

“Cậu ra ngoài sớm hơn anh. Cậu còn nhớ cái năm vừa ra ngoài về quê ăn tết đã nói gì với anh không?”

“...”

“Cậu nói, cậu lớn thế này mà cũng chưa thấy tòa nhà nào cao như khách sạn thương mại quốc tế bao giờ. Cậu nói một ngày nào đó cậu sẽ dẫn anh đi ăn một bữa cơm trên đó.” Tôn Bằng chỉ tay vào anh ta, “Lần này anh giúp cậu, không vì cái gì khác, mà chỉ để chờ bữa cơm sau này của cậu. Cậu đừng quên đó.”

“Đời này, anh cảm thấy em còn khả năng sao?”

Tôn Bằng nhìn anh ta: “Cậu thật sự cảm thấy mạng của mình thua kém một cái vòng nát à? Ai khinh thường cậu cũng được, nhưng chỉ cần sống một ngày, thì vĩnh viễn đừng khinh thường bản thân mình. Ông trời

không cho đường, là đàn ông, chân trần cũng phải đi ra được một con đường.”

Trong hư không như có một tia sét đánh tới, Cường Tử tỉnh rượu hơn phân nửa.

Nhìn canh thừa thịt nguội đầy bàn, anh ta sờ soạng người mình một hồi lâu, móc một miếng thuốc ngậm vào miệng, châm thuốc, rít mấy hơi, chỉ cảm thấy những chữ ấy vẫn đang chần động trong lòng, chần động đến mức anh ta không thở bình thường nổi.

Anh ta phả một hơi khói thuốc: “Anh Bằng, từ nhỏ đến lớn em đều tin anh. Bây giờ em vẫn tin. Anh nói em được thì em sẽ được.” Cường Tử nhìn Tôn Bằng, “Anh hãy chờ đi, sớm muộn gì em cũng dẫn anh đi ăn một bữa trên đó.”

*****

Tôn Bằng nhìn Cường Tử đang cúi đầu tính sổ sách, từ đầu đến cuối, anh đều không hối hận đã giúp anh ta. Đột nhiên, cửa quán bị đẩy ra, một đôi nam nữ ăn mặc thời thượng đi vào.

Tôn Bằng quay mặt sang.

Người đàn ông dùng giọng quê hương quen thuộc hỏi lớn: “Ông chủ có ở đây không?”

Mã Quân đột nhiên đến thăm khiến Tôn Bằng và Cường Tử nở nụ cười thật lòng đã lâu không thấy.

Mã Quân ở xa hơn ngàn cây số mới quen một người bạn gái, để làm vui lòng người đẹp, anh ta đặc biệt thuê một chiếc xe Jeep, tự lái xe đi du lịch trong thời gian nửa tháng, muốn thể hiện sự lãng mạn phóng khoáng một chút. Cứ thế mà lái, lái đến chỗ Tôn Bằng đây.

Mã Quân ban đầu vốn định đến tìm anh chơi, nhưng không ngờ chờ đến khi anh ta khó khăn lắm mới theo địa chỉ mò ra được quán cơm nhỏ trong hẻm này, thứ nhìn thấy là cảnh tiêu điều ngoài dự liệu.

Anh ta hút thuốc nghe Cường Tử dứt quãng kể lại nguyên nhân hậu quả, trên mặt lúc thì vui vẻ, lúc thì nặng nề. Nghe xong, anh ta thần kinh thô nhện cười, hai vai run lên.

“Còn cười được nữa à?” Cường Tử bất mãn hỏi.

Mã Quân liếm liếm môi, dụi tắt thuốc, nhìn Tôn Bằng, rồi lại nhìn Cường Tử, chỉ anh ta mấy cái, “Cái gì gọi là hồng nhan họa thủy, ha ha, cái gì gọi là hồng nhan họa thủy, lần này hiểu rồi chứ?”

Cường Tử lạnh mặt không nói lời nào.

Mã Quân cười đủ rồi, vỗ vỗ vai Cường Tử, “Nhưng mà đây cũng là chuyện tốt, ngã một lần khôn hơn mười lần. Đàn ông mà, chịu chương ngại vật vì phụ nữ chẳng có gì to tát lắm, lan truyền cũng không mất mặt.”

Ánh mắt chuyển hướng sang Tôn Bằng, ý cười trong mắt anh ta tràn đầy, “Anh nói thế nào, hồi tết đã kêu chú tới làm chung với anh rồi. Cái quán này của chú ấy à, coi như anh chưa nói, không chơi tiếp được nữa đâu.”

Thấy Tôn Bằng không nói lời nào, Mã Quân lại nghiêm nghị, một vẻ tận tình khuyên bảo: “Cũng đừng trách anh quên nhắc nhở hai chú một câu. Thành phố nhỏ khác thành phố lớn, ở thành phố nhỏ đóng cửa nghỉ nhiều, ai với ai cũng là râu mép liền với bím tóc, chỗ thế này đặc tội với kẻ bí ối thì có lý cũng không nói đúng được. Cái gì là lý lẽ, có tiền có thế thì mẹ nó là có lý lẽ. Người như chúng ta, nếu muốn vượt mặt người khác, vậy thì phải đi trong ao lớn, ao lớn đó, có hiểu không?”

Ba người đàn ông lâu ngày gặp lại hút thuốc trò chuyện, bạn gái của Mã Quân có chút buồn chán, nhìn trái nhìn phải, vừa vặn lại có người đẩy cửa vào.

Tôn Bằng ngồi đối diện cửa, ngẩng đầu đang định nói, ánh mắt dừng lại, anh đứng lên.

Mã Quân thấy tư thế này của Tôn Bằng còn tưởng là ai đến, vừa quay đầu lại, mặt mày hớn hờ kêu lên, “Ái chà, em dâu đến rồi!”

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Bình Tĩnh

Sau khi Trần Nham đi vào, Mã Quân chỉ mặc một chiếc áo len cashmere ca rô cười đứng lên, “Em dâu, còn nhớ anh không? Cái người hồi tết được em khen đẹp trai đấy...”

Cô bạn gái ngồi bên cạnh anh ta như là chê anh ta ba hoa quá, mím môi cười, vỗ đùi anh ta một cái.

Trần Nham phản ứng lại, nhếch khóe môi, “Nhớ chứ, Mã Quân.”

Ánh mắt thản nhiên đảo qua, tinh mắt phát hiện cô gái ngồi cạnh anh ta đã không phải là người lần trước.

Mã Quân hài lòng nở nụ cười, “Đã nói cô em dâu này của anh thông minh mà.”

Tôn Bằng kéo một cái ghế bên cạnh mình ra, Trần Nham nhìn anh, ngồi xuống.

Mấy ngày nay họ không gặp nhau hàng ngày, nhưng không giống mỗi ngày không gặp như trước.

Anh biết, cô đang lựa chọn.

Tôn Bằng rót nước cho cô, giới thiệu, “Mã Quân tự lái xe đi du lịch, vừa vặn đi ngang qua đây nên tới thăm chúng ta.”

Lại ngẩng đầu nhìn về phía Mã Quân, “Ở chơi thêm hai ngày chứ?”

Mã Quân ôm vai người yêu của anh ta, cười nói, “Không chơi được, lịch trình khít lắm, sáng mai phải đi ngay.”

Buổi tối ở trong quán ăn cơm xong, Mã Quân trong trạng thái hưng phấn khăng khăng kéo họ đi KTV chung. Trần Nham không làm Tôn Bằng mất mặt trước mặt bạn bè anh nên cũng đi theo.

Tôn Phi không có ai chăm sóc, giữa chừng Cường Tử dẫn anh ta về nhà để Khổng Trân trông nom.

Trong phòng bao ánh đèn mờ, Trần Nham ngồi cạnh Tôn Bằng.

Mã Quân, Cường Tử và anh uống bia hết ly này đến ly khác. Bên bục chọn bài hát, cô bạn gái Mã Quân dẫn tới hát tình ca ai oán hết bài này đến bài khác.

Mọi thứ trông như vui vẻ không lo âu.

Giữa chừng, Tôn Bằng ra ngoài đi toilet, một bàn tay bưng ly rượu đưa tới trước mặt Trần Nham, đầu ngón tay là điều thuốc đang cháy.

Mã Quân dịch sang một chỗ, lại gần cô hơn một chút, nở nụ cười.

Trần Nham ngược mắt, nhìn anh ta một cái, nhận lấy ly rượu.

Cường Tử định ngăn lại, Mã Quân lắc đầu, “Đi đi đi, đến lượt chú ra mặt à, lát nữa Đại Bằng đến thì anh cũng muốn uống ly này với em dâu.”

Trần Nham mỉm cười, nói với Cường Tử, “Không sao đâu.”

Một chuỗi giai điệu sống động đột nhiên nổ ra trong loa, Mã Quân quay đầu la người yêu anh ta, “Anh đang nói chuyện đấy, vắn nhỏ một chút đi!” Lại nói với Cường Tử, “Chú đi chọn mấy bài hát của chúng ta đi, đừng để một mình cô ấy gào rống ở đó.”

Cường Tử không nhúc nhích. Mã Quân nhìn anh ta, anh ta nhìn Trần Nham, rồi cuộc vẫn đi sang.

Bên kia, cô gái cố tình hát lớn đôi câu như làm nũng, nhưng vẫn nghe lời đối bài tình ca nhẹ nhàng khác.

Tiếng nhạc nhỏ lại, vẻ mặt nhìn Trần Nham của Mã Quân cũng đứng đắn hơn đôi phần. Trần Nham phát hiện, khi người này không cười đùa cợt nhả, thì mặt mày có chút hung dữ.

“Em dâu, em biết rõ chuyện của Đại Bằng phải không?”

Trần Nham gật đầu.

Thời gian không nhiều, anh ta đi thẳng vào vấn đề, “Quán của cậu ấy có thể sẽ không làm tiếp được nữa. Anh rất muốn giúp cậu ấy, nhưng trong tay anh không có nhiều tiền mặt như vậy.” Im lặng một lát, anh ta khẽ cười, “Anh muốn kêu cậu ấy dẹp cái quán này đi, đi theo làm chung với anh, nhưng cậu ấy vẫn chưa đồng ý.”

Thấy Trần Nham không có phản ứng gì, Mã Quân nói tiếp, “Bây giờ nhà máy của anh vừa mới bắt đầu, đang cần người. Lúc này cậu ấy đến thì anh đảm bảo năm năm, không, ba năm,” Mã Quân nói xong xua tay một cái, như hạ quyết tâm, “Hai năm, chỉ hai năm thôi, cậu ấy chắc chắn có thể cất đầu dậy. Em có lẽ không biết, cậu ấy đã từng cứu mạng anh. Cho nên em yên tâm, anh chôn bản thân anh cũng sẽ không chôn cậu ấy.”

Lúc này mí mắt Trần Nham mới khẽ run một cái, nhếch khóe môi một chút như cười như không, “Mã Quân, anh ấy quyết định thế nào còn phải xem bản thân anh ấy. Anh ấy muốn đi thật thì em sẽ không ngăn cản.”

Mã Quân sửng sốt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Trần Nham, anh ta đã biết cô là một người phụ nữ thông minh, quả nhiên, điểm này rõ ràng.

Phụ nữ và tương lai, muốn cái nào?

Tôn Bằng không chọn được, anh ta làm anh em sẽ chọn giúp anh.

Anh ta nhếch miệng cười, gật đầu: “Được, em dâu, không có ý gì khác nữa, chỉ hi vọng em thông cảm cho cậu ấy thêm một chút.”

Khi Tôn Bằng đi vào nhìn thấy Mã Quân đang trò chuyện với Trần Nham, ngồi xuống hỏi, “Nói chuyện gì thế?”

Mã Quân nhìn cô, lấy lại vẻ mặt hippie, “Tùy tiện trò chuyện chút thôi, còn sợ anh lừa gạt cô ấy à.”

Nói đoạn anh ta cầm lấy một cái ly không, rót một ly rượu, đưa tay cụng ly với Trần Nham.

Ai ngờ khi cụng ly, đầu thuốc trên đầu ngón tay anh ta không cẩn thận quẹt phải ngón tay Trần Nham, đốm lửa sáng lên trong nháy mắt, vài vụn tro rơi xuống, làm anh ta giật mình vội vàng thu tay về.

Trần Nham không có phản ứng gì lớn, phản xạ có điều kiện rút cổ tay một cái. Tôn Bằng giúp cô đón lấy cái ly.

Mã Quân vô tâm rất xấu hổ, vội vàng nhận lỗi không ngừng.

“Không sao đâu...” Trần Nham cười lắc đầu, bưng cái ly trên bàn lên lần nữa, “Nào, Mã Quân, mời anh một ly.”

Mã Quân thoáng sửng sốt, bưng ly lên khom người, “Em dâu à, thật ngại quá, cái tay này của anh đúng là rẻ tiền mà. Thế này đi, em uống một ly, anh phạt ba ly.”

Nói xong, anh ta quả thật uống liền một hơi ba ly.

Sau khi tan cuộc, trên đường đưa Trần Nham về nhà, Tôn Bằng lái xe vòng qua cửa một hiệu thuốc nhỏ.

Xe dừng lại, cô vẫn ôm hông anh.

Anh vỗ vỗ tay cô, nghiêng đầu nói, “Xuống đi, anh đi mua thuốc mỡ cho em.”

Trước mặt Mã Quân, Tôn Bằng không tiện biểu hiện gì, sau đó khi hát anh nhìn kỹ một chút, chỗ cô bị phỏng đã đỡ bùng, nổi bọt nước.

“Không cần đâu, chỉ một chút thôi.”

“Mua thuốc mỡ thì sẽ không đau nữa, buổi tối dễ ngủ hơn.”

Rất nhiều lúc, cô đều không cố chấp bằng anh. Ai có thể cố chấp hơn một người thật lòng lo cho bạn?

Họ xuống xe, vào hiệu thuốc mua tuýp mỡ trị phỏng rồi đi ra, tiếp tục lái xe về. Đến dưới lầu, Trần Nham cởi mũ bảo hiểm, vuốt lại tóc, nhìn anh.

Cô có lời muốn nói.

Anh nhìn ra được, tắt máy, chống xe, cũng cởi mũ bảo hiểm.

“Ngày kia em có thể phải đi Tô Châu một chuyến.” Cô nói.

“Đi công tác sao?”

“Ừm.”

“Đi mấy ngày?”

“Khoảng một tuần.”

“Đặt vé xong chưa, anh đưa em đến ga tàu.”

“Không cần đâu...”

Trần Nham chột cong khóe môi, trong ánh mắt có một chút thoải mái tự nhiên, “Em nghĩ, việc này vừa vặn là một cơ hội.”

“Cơ hội gì?” Ánh mắt anh bình tĩnh.

“Để chúng ta yên tĩnh lại, đưa ra một số quyết định.”

Cô vừa dứt lời, họ liền rơi vào sự tĩnh lặng như chết.

Một cơn gió thổi qua, lạnh thấu xương.

Tôn Bằng nhìn cô một cái, móc một điều từ trong ngực ra, ở trong gió nghiêng đầu châm thuốc.

Làn khói bay ra, dưới bóng đêm, đường nét gò má anh rất rõ ràng.

“Được.” Rất lâu sau, anh lấy điều thuốc trong miệng xuống, nhìn cô, “Em nói gì cũng được.”

Cô ngẫm từng chữ từng chữ anh nói trong lòng một lần, cụp mắt, rồi lại khẽ nâng lên, “Cảm ơn anh...”

Cô nói, cảm ơn sao?

Anh ngơ ngác nhìn cô, nhìn vẻ tự nhiên giả tạo trên khuôn mặt dịu dàng của cô, ước gì có thể ôm chặt cô vào lòng, hung hăng chặn kín đôi môi cô, xé nát chiếc mặt nạ của cô.

Nhưng anh không thể.

Con đường cô sắp đi là một con đường thuận lợi hơn, anh dựa vào cái gì mà kêu cô dừng lại?

Lòng tự tôn cũng không cho phép anh làm như vậy.

Họ đang giằng co, mọi lời nói đều đang trầm mặc.

Lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, hộp tuýp trị phỏng đã bị bóp đến mức hơi móp méo. Trần Nham mím môi, nghe thấy giọng nói căng cứng của bản thân, “VẬY... em lên trước đây, anh lái xe chậm một chút.”

Cô nói xong xoay người, không để lại cho mình một giây do dự.

“Trần Nham...”

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên sau lưng, cô dừng bước.

Trong bóng tối vô biên, ánh sáng trắng của một chiếc đèn đường bên bồn hoa hắt xuống qua khe hở giữa cây cối, chói đến mức đôi mắt cô cay xè.

“Không nói câu tạm biệt với anh sao?”

Trong không khí đen kịt, giọng nói của anh mỗi mệT mà dịu dàng, tựa như một bàn tay trong hư vô khẽ kéo góc áo cô lại.

Cô đứng yên tại chỗ, rất lâu.

Trái tim cô đau đến mức co rúm, nhưng lại tự nói với mình, chịu đựng một chút, chịu đựng qua là tốt thôi.

Điều thuốc trên tay cháy hết, một đoạn tro dài rơi lả tả bên chân anh. Anh đứng bất động sau lưng cô, nhìn một cơn gió thổi qua ngọn cây, lay động mái tóc sau vai cô.

Gió vẫn chưa dừng lại, cô lại cất bước, đi về phía đầu cầu thang, từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại.

Đây không phải là kết quả tốt nhất sao? Tốt cho tất cả mọi người.

Bầu trời thành phố, đêm đen chậm rãi đè xuống, đè nát hết thảy giấc mơ hảo huyền.

Hai ngày sau, Trần Nham và đồng nghiệp chờ ở ga tàu hỏa. Cô nhìn hành khách đeo túi lớn túi nhỏ tạm biệt lưu luyến không rời người thân bạn bè, từng hồi cay đắng dâng lên trong lòng.

Cô có chút hối hận.

Hối hận khi cuối cùng bản thân trở nên bủn xỉn như thế, ngay cả một câu “Tạm biệt” cũng không nguyện nói với anh.

Người phỏng vấn ở Tô Châu là viện sĩ nghiên cứu khoa học vốn xuất thân thành thị hưởng tiền trợ cấp của quốc gia, sau khi về hưu chuyển đến Tô Châu dưỡng lão. Trong căn biệt thự nhỏ nằm ở ngoại ô của người thầy giáo già, Trần Nham và các đồng nghiệp nhìn thấy cuộc sống cuối đời của một đôi vợ chồng già bình thường mà hạnh phúc.

Nhiệm vụ phỏng vấn không nặng, cơ bản chỉ là dùng hình ảnh đơn giản ghi chép cuộc sống hiện tại của ông cụ, rồi dùng một số câu hỏi phỏng vấn đời sống ngắn gọn để ông cụ nhớ lại năm xưa, nói cảm nhận về tình hình phát triển những năm gần đây của quê hương.

Xa cách cố hương nhiều năm, tuy đức cao vọng trọng, nhưng ông cụ rất hòa nhã với những thanh niên cùng quê này.

Ngày cuối cùng phỏng vấn xong, Trần Nham cuộn dây micro lại.

Ông cụ tùy ý trò chuyện với họ, cuối cùng hỏi một câu, “Cô bé năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Trần Nham cười cười, “27 ạ.”

“Đã kết hôn chưa?”

Trần Nham lắc đầu.

Ông cụ xì mặt râu, “Kết hôn được rồi mà, bà nhà tôi khi lớn bằng cháu đã sinh đứa thứ hai của nhà chúng tôi rồi đấy. Thế hệ của mấy đứa đều thích kết hôn trẻ sinh trẻ, đứa cháu gái út nhà tôi cũng vậy, đến giờ cũng chưa chịu ổn định nữa. Nếu trở lại thời chúng tôi thì toàn phải thành gia trước rồi mới có thể lập nghiệp. Nắm chắc đi.”

Trần Nham gật đầu một cách lễ phép.

Buổi trưa một ngày trước khi đến Tô Châu, làm xong hết công việc trong tay thật sớm, Trần Nham đi một mình dọc theo bờ Trường Giang một đoạn đường rất dài.

Cô cứ đi men theo con đường lung tung không có mục đích như vậy. Đi đến ngã ba treo một tấm bảng chỉ đường màu xanh, cô nhìn thấy có người đứng câu cá bên cầu.

Trong nắng chiều, mọi thứ đều vui vẻ thanh nhã như vậy. Ánh nắng chiều cuối cùng còn sót lại khoác lên vai người kia, dịu dàng mà lấp lánh.

Cô đứng im, cho đến khi giờ tay lên mới phát hiện, mặt mình đã lạnh buốt.

Bạn có từng yêu một người không?

Khi bạn yêu một người, bất kể nhìn thấy sự vật xinh đẹp nào, bạn cũng sẽ nhớ tới anh ấy.

Tia sáng mặt trời đầu tiên lúc hừng đông, cơn gió xuân vào tháng tư, một phiến lá phong đỏ vừa vụn trượt xuống bờ vai... Bởi vì yêu, mà hết

thấy mọi vẻ đẹp liên quan đến thế giới này, bạn đều muốn sẻ chia cùng anh ấy.

Những nụ cười bất chợt, những giọt lệ vô duyên vô cớ, đều là sức quyến rũ mà tình yêu mang lại.

Buổi tối cuối cùng của chuyến công tác, mọi người đều âm ỉ đòi uống một ly, bèn tìm một quán bar yên tĩnh gần khách sạn, khai một chai rượu tây. Nghe hát, trò chuyện, Trần Nham đã uống theo hai, ba ly, lòng bàn tay nóng lên dần. Biết là rượu này tác dụng chậm, cô không uống thêm nữa.

Đang ở vùng khác, còn có nhiệm vụ, nên cuối cùng mấy đồng nghiệp không uống nhiều lắm, định quay lại nhà nghỉ đánh bài tiếp.

Đến cửa, Trần Nham không đi vào.

“Mọi người đi lên chơi đi, thời gian còn sớm, tôi đi dạo thêm một lúc nữa.”

Người đồng nghiệp nam hơi lo lắng, “Cô muốn đi dạo ở đâu, hay là tôi đi chung với cô nhé, tối thế này...”

“Không cần, không đi xa đâu, tôi chỉ xem xung quanh đây thôi.”

Giăng co ở cửa một hồi, đồng nghiệp nam quả thực không khuyên nổi, “Vậy được rồi, cô có chuyện gì thì gọi điện thoại, về sớm một chút nhé.”

“Biết rồi.”

Thành phố xa lạ, đường phố xa lạ. Đèn đường bình yên xếp thứ tự ở hai bên đường, chiếu sáng thẳng đến cuối đường.

Nhìn quanh một chút, Trần Nham xách túi, chậm rãi bước đi dọc theo lối đi bộ.

Từng cơn gió mát trong đêm xuân lướt qua mặt, cái cổ trống không của cô. Đi lung tung không có mục đích hai mươi phút, tác dụng của rượu vẫn còn. Nhìn thấy đối diện có trạm xe buýt, cô băng qua đường.

Ngồi xuống bên trạm xe xe cộ lao vùn vụt, cô ngẩng đầu lên.

Bầu trời đêm mịt mờ, ánh trăng rất nhạt.

Không tự kiềm chế được, cô nhớ đến mấy buổi tối ở quê Tôn Bằng.

Đêm ở thành phố chẳng hề giống đêm. Ở nông thôn, trời tối chính là tối thật sự. Nơi ấy rất nhiều đường không có đèn, đừng nói chi là neon, chỉ có ánh sao mới có thể lóe sáng trong bầu trời đêm.

Cô đơn, hiu quạnh, toàn bộ cảm xúc lơ lửng bất định đều bị chất cồn nhàn nhạt trong máu đốt thành khói, mềm mại mà chậm rãi lặng lẽ bao quanh cô.

Mặt hơi nóng lên, cô cúi đầu, lẳng lặng điều hòa hô hấp.

Qua rất lâu.

Dòng xe cộ đang tiếp tục, đèn neon vẫn lấp lánh.

Không có gì thay đổi cả.

Nhưng bất chợt, mí mắt sụp xuống của Trần Nham rung rung một cái, một cảm giác khác thường mà mãnh liệt bỗng dâng lên trong lòng.

Trong nhịp tim thành thịch và sự mong chờ không biết, Trần Nham chậm rãi ngẩng đầu lên.

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tạm Biệt

Mọi thứ đều thấm vào trong ánh sáng âm u giao thoa giữa đèn đường và neon.

Dưới bậc thềm ngay đằng trước, Tôn Bằng cô đơn đứng ở đó. Bóng đêm mờ phác họa bờ vai rộng của anh, ngược sáng, khuôn mặt anh có chút mơ hồ, không thấy rõ nét mặt.

Chỉ duy nhất ánh mắt kia, ấm áp mà sâu lắng, trong bóng tối nhìn cô từ xa xa.

Trong khoảnh khắc ánh mắt chạm vào nhau, trong đầu Trần Nham chỉ còn lại một khoảng trống rỗng, quên mất bản thân mình đang ở nơi đâu.

Một chiếc xe buýt tuyến buổi tối chạy vù tới, họ đồng thời rơi vào cái bóng của thân xe. Xe dừng lại, hai, ba hành khách xuống xe sau lưng anh, xung quanh vô cùng vội vàng, sau đó yên tĩnh trở lại.

Nhưng tất cả những việc này không liên quan gì đến họ.

Tựa như đã trôi qua rất lâu, lại tựa như chỉ mấy giây thôi, anh đi về phía cô.

Anh đứng vững trước mặt cô. Cổ cô cứng ngắc, cô nhìn anh cởi áo khoác.

Chiếc áo mang theo mùi hương và hơi ấm của đàn ông phủ xuống, rơi trên bờ vai cô, giống như một tấm lưới mềm mại.

Cổ áo thẳng đứng chạm vào khoe môi trơn mềm của cô, trong thoáng chốc, cảm nhận lạnh lẽo cứng rắn xù xì của vải vóc kéo mọi thứ trở lại chân thật.

Cô ngơ ngẩn nhìn anh.

Bên trong anh mặc một chiếc áo tay ngắn, lúc này hai cánh tay lộ hết ra ngoài, đường nét cơ bắp thấp thoáng nổi lên theo động tác. Trong cái nhìn chăm chú của cô, anh ngồi xổm xuống, giúp cô khép lại vạt áo trước.

Khuôn mặt họ rất gần nhau, gần đến mức trong cơn gió lạnh cũng có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Anh ngửi được mùi rượu của cô, sắc mặt không đổi nhìn khuôn mặt chớm say của cô một lần. Anh đưa tay gạt mái tóc dài mềm mại của cô ra ngoài áo khoác, tỉ mỉ vén lên vai.

Cô để mặc anh làm, ánh mắt trong veo.

Anh nhìn cô rồi dừng lại một giây, ném túi xách của cô sang một bên, kéo hai tay cô lại đặt trên đầu gối cô, dùng tay mình nâng lên, rồi từ từ, từ từ bao bọc hết vào lòng bàn tay dày rộng.

Trần Nham không biết có phải tay mình quá lạnh hay không, chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh có sự ấm áp hấp dẫn. Cho dù nên rời khỏi, nhưng lúc này đây, cô cũng không muốn rời khỏi.

Hãy để cô dừng lại một lúc, một lúc thôi là được rồi.

Yết hầu anh chuyển động một cái, khi anh ngược mắt nhìn cô lần nữa, chân mày khẽ nhíu lại.

“Em uống rượu ư?”

Đột nhiên đặt câu hỏi, trong giọng nói của anh có chút khàn khàn hiếm thấy.

Giọng khàn này khiến tim cô run lên, cô khẽ hé môi, nhưng lại không nói được gì.

Rất lâu sau, cô hỏi, “Anh đến đây lúc nào?”

“Buổi trưa.”

“Đến đây làm gì?”

“...”

Sự tĩnh mịch này cứ kéo dài như vậy, cho đến khi cô rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay ấm áp của anh, nhẹ nhàng phủ lên gò má gầy gò của anh.

Có ánh sáng trong gió, cái bóng nhỏ dài của họ bị hắt trên mặt đất, khẽ chồng lên nhau.

“Vừa rồi em đang nghĩ, tại sao chuyện người khác có thể dễ dàng làm được, vào em thì lại luôn khó khăn như thế?”

Giọng của cô rất khẽ, ánh mắt rất hờ hững, tựa như đang hỏi anh, cũng tựa như đang hỏi chính mình.

Lại càng giống như đang tra hỏi số phận.

Chuyện người khác có thể dễ dàng làm được, tại sao tôi lại không làm được?

Tại sao rõ ràng đã rất cố gắng, rất cố gắng, rất nỗ lực, nhưng cuối cùng vẫn thất bại thảm hại?

Khi trưởng thành, hết thấy mọi sự phản nghịch và không cam lòng ẩn núp dưới sự dè dặt, rập khuôn, trong lúc vô tình, cô đã dồn hết vào mối tình không được chúc phúc này.

Thế nhưng trong hoang mạc cuộc sống, lần buông thả duy nhất của cô lại kết thúc bằng thất bại.

Dưới chất cồn, tất cả cảm giác thất bại ồn ào xông lên đại não.

“Em cho rằng, chỉ cần cố gắng thì bất kì việc gì cũng nhất định sẽ được báo đáp. Nhưng không phải như vậy, đèn đỏ sáng, họ tiến hết về phía trước, chỉ có một mình em chờ tại chỗ. Kết quả thế nào, họ đi hết đến trước mặt em, khi nào em mới có thể đuổi kịp...”

Trần Nham bắt đầu rơi lệ: “Vô dụng... Cố gắng thế nào cũng vô dụng...”

Từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay anh, lạnh đến mức lòng anh run rẩy.

Hốc mắt Tôn Bằng phiem hồng, đau đớn tột cùng.

Anh lau nước mắt của cô một cách thô kệch vụng về, không lau hết được ——

Không lau nữa, nghiêng người về trước, anh ôm cô vào lòng.

Anh ôm cô, mặt kề sát vào mái tóc cô.

“Nham Nham, anh là gì, anh khiến em ra như vậy, anh là thứ gì đây...”

Nước mắt đè nén của người đàn ông rơi khỏi hốc mắt, thấm vào tóc cô.

Gió đêm rít gào, không biết từ đâu đến đây, càng không biết sẽ thổi đến nơi nào.

Nước mắt tình nhân, vết thương trong lòng, cùng im hơi lặng tiếng tan ra trong gió.

Ngày hôm sau, toàn bộ nhiệm vụ phỏng vấn kết thúc.

Vé đã đặt xong trước, hôm nay trở về.

Khi ăn sáng trong phòng ăn lớn của khách sạn, Trần Nham nói cô có một người bạn ở đây, không về chung với họ mà ở chơi thêm một ngày nữa rồi mới đi. mấy người đồng nghiệp không nói gì, chỉ bảo cô một mình chú ý an toàn.

Ăn sáng xong, cô về phòng sắp xếp đồ đạc, chỉ chốc lát sau cửa phòng liền vang lên.

Mở cửa ra, Tôn Bằng đứng bên ngoài, một tay đút trong túi.

“Ăn sáng xong rồi ư?” Cô hỏi.

“Ừm.”

Anh đi theo sau cô vào phòng, Trần Nham nói, “Anh ngồi một lát đi, em thu dọn một chút.”

Anh nhìn quanh phòng một cái, đi đến bên cửa sổ sát sàn.

Ngoài cửa sổ chẳng có cảnh đẹp gì, xa xa có thể nhìn thấy một ngôi trường, khẩu hiệu màu đỏ giăng trên mấy dãy phòng học màu trắng.

Trần Nham ngồi ở mép giường thu dọn quần áo, vô thức nhìn về phía bóng hình anh.

Trong nắng sớm nhàn nhạt có lẫn hạt bụi, bay loạn xạ hắt lên vai anh. Cô vô thức dừng động tác, nhớ lại buổi hoàng hôn khóc thầm bên cầu.

Con người cuối cùng luôn cô đơn, có những hồi ức, rõ ràng liên quan đến anh nhưng vĩnh viễn chỉ thuộc về bản thân mình.

Khi anh xoay người lại, cô không cố ý nhìn sang chỗ khác, mà giả vờ bình tĩnh hỏi: “Đã tìm qua chưa, có chỗ nào vui không?”

Anh nhìn cô, “Có hai công viên khá gần đây, xa hơn chút có một công viên giải trí nữa, em muốn đi không?”

Cô lắc đầu, “Công viên nào có điểm đặc sắc?”

“Có một hồ nước, nhìn hình cũng đẹp lắm.”

“Vậy đi chỗ đó đi.”

“Đi bây giờ ư?”

Cô đứng lên, nhìn trái nhìn phải, giống như đang kiểm tra xem còn phải chuẩn bị gì nữa.

“Không còn gì nữa. Anh chờ một chút, em trang điểm đã.”

“Được.”

Công viên đầm lầy này nằm ở ngoại ô, vé vào cổng sáu mươi đồng một người.

Khá nhỏ, nhưng có một hồ nước khá đẹp. Trong khoảng thực vật sinh trưởng rậm rạp ven hồ có xây một con đường núi dài, tạo điều kiện cho du khách dạo chơi đi lại.

Trong ánh mặt trời đầu xuân, rất nhiều loài hoa vẫn chưa nở, hương thơm trong lành của thực vật tràn đầy trong gió khiến tâm tình mọi người khoan khoái dễ chịu.

Đã đến cuối tuần, trong công viên có không ít du khách tụm năm tụm ba. Nghe giọng, đa số là người ở nơi khác.

Tôn Bằng và Trần Nham vừa đi vừa nghỉ, nhìn thấy cái gì thì sẽ nói đôi câu, phần lớn thời gian, hai người đều im lặng một cách thoải mái, an tĩnh thưởng thức phong cảnh bên hồ.

Đi đến chỗ chèo thuyền, ánh mắt Trần Nham dừng lại hơn một giây. Tôn Bằng dừng lại, “Đi không?”

Cô nhìn xa xa, đang suy nghĩ.

Anh nhìn cô, “Đi nào, sang đó xem thử...”

Chiếc thuyền nhỏ cho thuê ba mươi đồng một giờ.

Trả tiền, Tôn Bằng đi lên trước, trong khoang thuyền nho nhỏ anh xoay người lại, đưa tay về phía cô.

Cô chần chừ một chút, giao tay mình cho anh.

Thân thuyền lắc lư một cái, anh kéo tay cô đỡ cô vào.

Đạp chân đạp mấy cái, con thuyền trôi từ từ vào giữa mặt nước. Chiếc thuyền di chuyển theo nước, mỗi người ngắm phong cảnh, không ai nói gì. Chỉ chốc lát sau, hòn đảo xanh nho nhỏ giữa hồ đi xa dần theo dòng nước.

Gió mang theo ánh mặt trời thổi vào mặt, hòa cùng ánh sáng trên mặt hồ, thoắt ẩn thoắt hiện xao động trên mặt họ.

Tôn Bằng quay mặt nhìn về phía Trần Nham, ánh mắt cô nhìn hướng bờ hồ xa xa.

Dưới mũi thuyền, từng chút ánh sáng nhạt lóe lên trên mi mắt, khoe môi cô. Một cơn gió thổi tới, cô khẽ nheo mắt, cổ áo bay lên một cái rồi lại trở về chỗ cũ, giống như vài sợi tóc mềm mại thổi qua gò má cô, rồi lại nhẹ nhàng rũ xuống.

Sáng tinh mơ tháng tư, khoảnh khắc này, cô đã hóa thân thành cơn gió mát. Lướt qua trái tim một người đàn ông, để lại mùi hương không cách nào chạm đến, nhưng cuối cùng rồi sẽ tan biến, khiến cho anh suốt đời khó quên.

“Hình như sắp trở trời rồi...”

Đi ra khỏi công viên, Trần Nham ngẩng đầu.

Bầu trời thành phố, tầng mây đang càng ngày càng thấp.

Kế hoạch ban đầu buổi trưa là định đi đến chỗ ở của một danh nhân, ăn cơm trưa xong, họ mất chút thời gian ở con phố xưa gần đó, trời quả nhiên bắt đầu đổ mưa.

Mưa phùn mùa xuân, trông không lớn lắm, nhưng một lát là có thể dầm ướt nửa người.

Mưa đột nhiên đổ xuống khiến tầm mắt người đi bộ, xe cộ đều trở nên mơ hồ, giao thông không thuận tiện, cũng mất hứng, nên họ không đi thăm thắng cảnh khác nữa, khó khăn quay trở lại khách sạn, mỗi người về phòng mình.

Chưa đến sáu giờ, Tôn Bằng gọi điện thoại cho Trần Nham, hỏi cô muốn ăn gì để anh đi mua.

Âm thanh trong điện thoại rất ồn ào, cô nói bằng giọng tự nhiên mình đã ở bên ngoài rồi.

Anh không nói gì nữa, cúp điện thoại.

Tivi đang phát tin thời sự địa phương, Tôn Bằng nằm trên giường, mở mắt xem.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng mưa bên ngoài ngày càng lớn, tiếng sấm mùa xuân ầm ầm vang lên, anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

Nhìn mưa màu xám tro che kín trời đất, một nỗi kích động vọt lên trong lòng anh, anh rất muốn xông ra ngoài tìm cô trở về.

Nhưng tìm về rồi thì có thể như thế nào?

Mở cửa sổ ra, mưa gió tạt vào mặt. Anh châm một điếu thuốc, sau khi rít vài hơi, hai tay chống lên trên bệ cửa ẩm ướt.

Rất nhanh, mái tóc anh, điếu thuốc nơi đầu ngón tay đều bị nước mưa làm ướt.

Gió thổi phồng vải rèm cửa sổ, sau lưng, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Ngoài cửa, Trần Nham cả người ướt đầm đang nhìn anh, những giọt nước càn rỡ từ từ nhỏ xuống theo mái tóc rối bù của cô.

Tay vẫn dừng trên tay nắm cửa, đại não Tôn Bằng tê dại một giây, động tác của anh gần như thô bạo kéo cô vào.

Cô hất tay anh ra, giọng nói mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

“Em có chuyện hỏi anh.”

Tôn Bằng trấn tĩnh lại, dần sự phấn nộ trong lòng vì cô không để ý đến bản thân mình, “Được, em nói đi.”

“Anh có muốn em đợi hay không?”

Trong chốc lát, một trận sấm rền vang lại nổ ầm trên bầu trời, nước mưa rơi ào ào, dùng sức gột rửa đất trời mênh mông.

Lời nói của cô, ánh mắt của cô là tia chớp bầu bạn cùng tiếng sấm, khiến tâm hồn anh khiếp sợ.

Anh nín thở, trong mắt là nỗi đau đớn tột cùng.

“Nham Nham, anh không muốn em chờ anh, anh muốn em sống tốt.”

Không phân biệt rõ trên mặt mình là mưa hay nước mắt, Trần Nham tiến lên, đôi mắt phủ một lớp hơi nước, mờ mịt nhìn anh, run rẩy thấp giọng hỏi, “Vậy tại sao anh phải đến đây?”

Không có ngôn ngữ, chỉ có một lồng ngực vững chắc, anh dùng sức ôm lấy cô, cửa đóng lại “âm” một tiếng. Cô dựa vào cánh cửa, thân thể như sắt của anh đè ép cô.

Anh gắng sức hôn đôi môi cô, tiến vào khoang miệng ấm áp của cô, tìm lưỡi cô. Da thịt dưới bàn tay lạnh lẽo như vậy, anh nâng chiếc cằm nhỏ nhẵn mềm mại của cô lên, gặm nhấm cổ cô, ngực cô, dùng hai tay, dùng đầu lưỡi, dùng hết thấy mọi thứ lau đi nước mưa ướt át trên người cô.

Cô ôm đầu anh, sau lưng, giống như một thân cây quấn lấy thân thể cường tráng của anh, điên cuồng hôn trả lại.

Ở phòng ăn, cô cúp điện thoại của anh xong, nhìn nhà hàng sương mù mờ mịt, cô tự đặt cược cho mình một vụ hoang đường.

Nếu như trong vòng năm phút có thể có ba người đi vào, thì sẽ quay lại tìm anh.

Sau đó, cô ngồi mười phút, cánh cửa kính kia chỉ được đẩy ra một lần.

Khi đi ra khỏi phòng ăn, cô không bung ô.

Đi một hồi, nước mưa đã che khuất đôi mắt cô. Trong mưa, cô bước càng ngày càng nhanh, cho đến khi biến thành chạy. Trong cơn mưa như thác đổ, khoảnh khắc bất chấp tất cả chạy về phía anh, cô đã cảm nhận được niềm hạnh phúc xác thực nhất.

Trời mưa, vậy thì hãy cứ mưa mãi đi.

Lặn dạn long đong, vậy thì đến đây hết đi.

Đừng nói về tương lai với cô, cô không cần vì tương lai không nhìn thấy mà bắt đầu hối hận vào giờ phút này.

Là ai mưu toan thao túng con đường dưới chân cô, dẫn cô về phía dục vọng thế tục?

Giờ đây, trong lòng người đàn ông ngay thẳng mà vô tư này, cô cảm thấy mọi niềm hạnh phúc và vui vẻ đều có vật dẫn kiên cố, cảm nhận xù xì. Chúng trườn trên làn da cô, dừng lại trên thể xác cô, nụ hôn của anh, hô hấp của anh, bàn tay anh, đều như lửa cháy hừng hực, nhu hòa ấm áp bổ sung vào nơi sâu thẳm nhất xa xôi nhất trong thân thể, vị trí trái tim.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn đang rơi.

Mưa phùn mùa xuân rơi xuống hồ nước, lay động hàng trăm con sóng lăn tăn, nếu như thời gian không bước vào đời người dài đằng đẵng, một khoảnh khắc chính là sự vĩnh hằng.

Nửa tháng sau, quán của Tôn Bằng chuyển nhượng với giá hai trăm hai mươi ngàn tệ.

Cường Tử lại gom góp từ chỗ bạn bè bảy mươi ngàn, Tôn Bằng đưa thêm một trăm ba mươi ngàn cho anh ta, để anh ta và Khổng Trân trả nợ.

Được một người chị em giới thiệu, Khổng Trân đi đến thành phố khác làm việc. Trước khi đi, cô ấy mời hai người đàn ông này ăn một bữa cơm, cuối cùng chỉ để lại một câu, cô ấy nhất định sẽ trả tiền.

Trong ga tàu hỏa đông đúc ồn ào, vì Tôn Phi là người đặc biệt nên nhân viên phá lệ cho Trần Nham tiến đến tận bên trong.

Hành khách xung quanh kéo vali lớn lớn nhỏ nhỏ, đều đang chờ tàu.

Cường Tử dẫn Tôn Phi đứng bên cạnh, chờ Tôn Bằng và Trần Nham tạm biệt nhau.

Trần Nham nhìn anh, chỉ cảm thấy đã nói hết điều nên nói, không biết nói thêm gì nữa.

Ngồi tàu từ đây đến thành phố S chỉ có bảy tiếng.

Nghĩ như vậy, sự ly biệt dường như chẳng buồn bã như tưởng tượng.

Cô khẽ dặn anh đôi câu, chỉ chốc lát sau, tàu hỏa vào ga, giọng nói rõ ràng của người thông báo vang lên trong loa.

Trên tàu có người kéo hành lý đi từ từ xuống, hành khách bên cạnh bắt đầu chờ lên tàu.

Trần Nham nhìn sang, nhịp tim mới này còn ổn định đột nhiên nhanh hơn.

“Anh đi đi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho em, đừng liều mạng tiết kiệm tiền, cũng đừng gấp gáp. Đúng rồi, trông Tôn Phi nhiều hơn một chút, có thể không nhốt thì đừng nhốt anh ấy...”

Sau khi nói một tràng, cô chợt dừng lại, “Anh có gì muốn nói với em không?”

Dòng người liên tục tràn về phía tàu, Tôn Bằng mím môi, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Mái tóc cô có hương thơm tươi mát, bờ môi anh kề bên tai cô: “Chăm sóc tốt cho mình, nhé?”

Cô im lặng gật đầu.

Người đã lên gần đủ, ở cửa lên tàu, Cường Tử xách hành lý nhìn họ, không thúc giục.

Khi Tôn Bằng buông cô ra, nhét một món đồ lạnh buốt vào lòng bàn tay cô.

Cô cúi đầu nhìn.

Là một chiếc nhẫn kim cương.

“Không có ý gì khác cả, anh chưa từng mua thứ gì cho em, nhìn thấy nên mua thôi.”

Trần Nham thản nhiên nhìn anh.

Anh giơ tay lên khẽ vuốt tóc cô, ngón tay cái lưu lại trên khuôn mặt cô một chút, anh thu tay về, “Anh đi đây, đến bên đó anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Bên ga tàu, cô nhìn anh và Tôn Phi, Cường Tử cùng xách hành lý lên tàu, chỉ chốc lát sau, tàu hỏa đúng giờ xuất phát, nhanh chóng rời ga.

Tàu vừa đi, ga tàu vừa rời còn đông đúc, thoáng chốc đã vắng vẻ. Bên cạnh, nhân viên cầm dụng cụ hốt rác và chổi quét dọn sân ga.

Hồi lâu sau, Trần Nham giơ chiếc nhẫn kia lên nhìn, khẽ hít thở một hơi, rồi bỏ nó vào túi áo.

Bao nhiêu năm qua, cô luôn sống trong một nỗi sợ hãi sâu sắc, sợ hãi mất đi, sợ hãi có được.

Thức ăn ngon, quần áo đẹp mặc trên người, tình yêu vững chắc ẩn sâu trong lòng, hoặc là cơn gió thổi qua bên tai, một góc trời xanh cánh chim bay qua... Tất cả mọi thứ trên đời này, ai đã từng chân chính có được?

Ăn vào bụng là của mình sao? Mặc vào thì sẽ không cởi ra sao?

Khi còn rất nhỏ cô đã hiểu, cái gọi là có được, chẳng qua là một loại mất đi khác.

Đi ra khỏi ga tàu hỏa biển người bắt đầu dâng lên, một cơn gió xuân lướt qua gò má, Trần Nham không nhìn được khẽ ngẩng đầu.

Dưới bầu trời xanh, ánh mặt trời sáng chói đang bay lượn trong gió, rơi xuống mái nhà, ngọn cây, khảm ánh sáng rực rỡ lên nóc từng chiếc xe trên đường.

Cô sẽ chờ anh bao lâu?

Cô không biết.

Có lẽ sự chờ đợi này sẽ càng thêm sống động theo thời gian, hoặc có lẽ, nó sẽ như một trang sách được đôi môi vội vàng đọc hết, ngày mai sẽ dừng lại.

Nhưng bất kể kết quả thế nào, mỗi một giây, mỗi một phút tiếp theo, cô đều sẽ không hối tiếc.

Trong sinh mạng có hạn, sự chờ đợi này chỉ là mở đầu dũng cảm của cô.

—— Tạm biệt ——

– Hoàn chính văn –

CƠN MƯA

Khang Thành

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Ngoại Truyện

Dịch: Mốc

◆◆◆◆◆

1.

Trên sân khấu, ánh đèn ngũ sắc rực rỡ dịu dàng xoay tròn, phía trước căn nhà màu đỏ hình cây nấm, có sáu chú thỏ con ngây thơ hồn nhiên hát vang một bài hát thiếu nhi. Bài hát kết thúc, nhiều bé thú nhỏ từ hai bên cánh gà chạy ra, giáo viên chơi đàn piano đến giữa sân khấu, dẫn theo đám thú nhỏ chỉ mới cao tới đầu gối cùng nói lời hạ màn.

Những dải giấy màu sắc sặc sỡ lấp lánh từ trên trần nhà bay xuống, dưới sân khấu tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Ánh đèn trong khán phòng sáng rực lên, các bậc phụ huynh xôn xao ồn ào tìm con của mình, hội trường tràn ngập tiếng cười nói và tiếng khen ngợi.

Một người đàn ông đi đến bên sân khấu: “Tôn Tâm Nghiên.”

Một chú thỏ nhỏ đang ngồi xõm cùng với một cậu bé khác vui vẻ nhặt mấy dải giấy đầy màu sắc, nghe thấy tiếng gọi thì đứng lên, đôi mắt sáng ngời, chạy vù vù đến bên người đó: “Bố ơi.”

Người đàn ông gần bốn mươi tuổi có vóc dáng cao lớn, tóc cắt rất ngắn, khóe mắt, khóe môi khi cười lên đều có nếp nhăn mờ mờ. Anh nhìn

cô nhóc nhỏ xíu trước mặt, ánh mắt tràn ngập yêu thương: “Hát hay lắm, muốn thưởng gì nào?”

Đôi tay béo ú tròn lẳn gác lên vai anh, cô nhóc nhìn thẳng vào anh giống hệt một “ông lớn nhỏ”: “Bố, mẹ đâu rồi ạ?”

Trên người cô nhóc vẫn mặc bộ đồ thỏ trắng lông xù, đôi tai dài chạm lên bả vai, khuôn mặt bé phúng phính trắng nõn, đôi mắt đen nhánh sáng ngời.

“Con quên rồi à? Hôm nay mẹ đi công tác mà.” Anh đội mũ lên cho bé, dùng ngón tay chải lại những lọn tóc tơ dính vào nhau do mồ hôi.

Chú thỏ con bĩu môi: “Vậy thì đến tối mai mẹ mới về sao?”

Anh ôm lấy cái eo béo mập của bé, dùng một tay bế bé từ trên sân khấu xuống.

Cô bé theo thói quen ôm lấy cổ anh: “Mẹ có về không ạ?”

“Không, tuần sau mẹ mới về.” Anh bế cô nhóc đi ra ngoài, trên người bé có một mùi hương ngọt ngào.

“Tuần sau là ngày nào ạ? Ngày mai sao?” Chú thỏ nhỏ nói liến thoắng không ngừng bên tai anh, bàn tay vô thức níu chặt lấy làn da sau gáy anh, khiến anh cảm thấy hơi ngứa.

Anh hôn lên khuôn mặt phúng phính của cô bé: “Sắp rồi, chỉ cần con nghe lời thôi.”

*****

Anh bế cô nhóc ra ngoài, ở cửa thì gặp giáo viên của bé.

“Tâm Nghiên, hôm nay con biểu diễn tốt lắm.” Cô giáo trẻ tuổi xinh xắn lấy một quả bóng bay trong chùm bóng màu vàng đưa cho bé, chú thỏ con tươi cười ngọt ngào: “Con cảm ơn cô giáo Trương.”

Cô nhóc cầm quả bóng bay, người đàn ông đặt bé xuống ghế trẻ em trên ghế phụ, đóng cửa xe lại, còn mình thì đi vòng qua đầu xe sang bên kia.

Vừa mới khởi động xe, chợt nghe thấy một tiếng “bụp” bên cạnh, quả bóng vỡ rồi, còn cô bé thì sững sờ, mở to đôi mắt, vẫn trong tư thế ôm quả bóng bay.

Ngược lại người đàn ông giật mình thót tim, dừng xe lại kiểm tra tay cô bé, hỏi: “Sợ à?”

Chú thỏ con lắc đầu: “Con đâu có sợ.”

Anh mỉm cười, xoa đầu bé, xe lại tiếp tục lăn bánh.

Cô bé năm nay mới bốn tuổi rưỡi, là một “con ma thân thiện” (1) luôn tràn ngập những điều bất ngờ, nhiều lúc anh không nhận được nghĩ, tính cách con bé này rất cuộc là giống ai đây?

(1) Con ma thân thiện (tên gốc: Casper): Một bộ phim hài của Mỹ sản xuất năm 1995.

Xe chạy được một lúc, chú thỏ nhỏ lông trắng lại cất tiếng: “Bố ơi, mẹ đang giận phải không ạ? Bố mẹ sẽ ly hôn sao?”

Anh không thấy ngạc nhiên lắm đối với vốn từ vựng tới tấp xuất hiện trong đầu cô nhóc này, tay vẫn nắm vững vô lăng, khóe miệng mang theo nụ cười hỏi bé: “Con hiểu ly hôn là gì không đấy?”

Bé con nghiêm túc quay đầu lại nhìn anh: “Trần Hiên Đình nói bố mẹ bạn ấy sắp ly hôn, sau khi ly hôn bạn ấy sẽ chỉ sống với mẹ, sau đó thì bạn ấy òa khóc.”

“Không phải con nói không chơi với Trần Hiên Đình nữa mà, sao lại nói chuyện với bạn ấy rồi?” Đền đỏ anh dừng xe lại, lấy một cốc nước trong ngăn xe, cho ống hút vào, đưa cho cô nhóc bên cạnh.

Cô bé nhận lấy ngoan ngoãn hút hai ngậm, nghịch ngợm dùng tay quẹt đi quẹt lại trên cửa kính ô-tô, vô tư hồn nhiên nói: “Hôm qua chúng con nói chuyện lại với nhau rồi, vẫn là bạn tốt với nhau.”

Đền chuyển sang xanh, anh nhận lấy cái cốc trong tay cô nhóc đặt sang bên cạnh, tiếp tục lái xe.

Bên ngoài cửa kính ô-tô là ánh hoàng hôn, ráng chiều tung bay trong bầu trời xanh xám. Một phút sau, khi anh quay đầu lại, cái đầu nho nhỏ đã ngoẹo sang một bên ngủ say sưa.

Anh dừng xe lại bên lề đường, rướn tay lấy tấm chăn trẻ con ở ghế sau, nhẹ nhàng đắp cho bé.

Xe cộ rầm rập đi vượt qua bọn họ, trong khoang xe yên tĩnh, anh ngẩng cánh tay bụ bẫm của bé đặt trên bụng, năm ngón tay nho nhỏ hơi mở ra. Anh là người đàn ông gần 40 tuổi, nhưng bỗng nhiên rất muốn hút một điếu thuốc.

Đã bao nhiêu năm rồi chưa hút thuốc nhỉ?

Từ khi quen biết cô, anh đã hoàn toàn quên mùi vị thuốc lá là thế nào rồi.

2.

Năm đầu tiên rời khỏi thành phố này, mọi thứ đều khó khăn hơn so với tưởng tượng.

Anh đưa anh trai mình đến nhà máy của Phát Tiểu, nhà máy này chuyên sản xuất nguyên vật liệu năng lượng mặt trời, người làm kinh doanh từ nơi khác đến không tiền không thế lực, mỗi một mỗi làm ăn đều phải tận dụng hết khả năng của mình. Anh cùng với người hợp tác thuê một căn nhà có một phòng khách một phòng ngủ rưỡi, mỗi ngày đều đầu tắt mặt tối, căn nhà chỉ để ngủ qua đêm.

Lúc nghèo nhất, là buổi trưa khi anh bàn bạc xong chuyện hợp tác bước ra từ vườn ươm doanh nghiệp (2) của khách hàng, lúc đó trên người anh chỉ có năm đồng. Anh mua một cái bánh mì và một chai nước lọc trong một cửa hàng nhỏ, cứ như vậy vừa ăn vừa đi về nhà.

(2) Vườn ươm doanh nghiệp là một tổ chức liên kết giữa Trung tâm, viện nghiên cứu, trường đại học, chính quyền và các doanh nghiệp khởi sự (hay các nhóm, cá nhân có ý định thành lập doanh nghiệp). Tổ chức này có mục đích tạo một “lồng ấp”, một môi trường “nuôi dưỡng” các doanh nghiệp khởi sự trong một thời gian nhất định để các đối tượng này có thể vượt qua những khó khăn ban đầu, khẳng định sự tồn tại và phát triển như những doanh nghiệp độc lập.

Thời tiết tháng mười hai lạnh đến thấu xương, trong căn nhà không hề có máy sưởi. Anh nhìn tấm hình của cô, trong lòng cảm thấy có dòng nước ấm chảy qua. Trong điện thoại anh hỏi cô, có lạnh không? Lạnh thế này mà ăn mặc như thế sao? Cô nói, lạnh lắm, nhưng lạnh cũng đâu làm được gì.

Quả nhiên, ngày hôm sau trong điện thoại, giọng nói của cô mang theo âm mũi nặng, nói bị cảm rồi.

Cả một ngày anh chạy đông chạy tây ở bên ngoài, cả người mệt như muốn lả đi, vừa nghe thấy giọng nói của cô mệt mỏi với đi hơn nửa: “Cơ

thế không thoải mái sao?”

“Hơi cảm thôi, anh đã mua được vé tàu chưa?”

“Mua được rồi, tuần sau sẽ về.”

“Học hành thế nào rồi?”

“Cũng tạm.” Vì để có nhiều cơ hội gặp nhau hơn, anh đã đăng kí kì thi đại học dành cho người quá tuổi ở thành phố cũ.

Cô uể oải nói: “Không nói nữa, em phải ngủ một lát đây.”

Cúp điện thoại, đêm đầu đông, anh nhìn trần nhà trống rỗng, làm thế nào cũng không ngủ được.

*****

Chạng vạng tan làm trở về, khi nhìn thấy anh đứng dưới lầu nhà mình, cô sững sờ một hồi lâu.

Anh đi tới ôm lấy cô, trời đất lạnh buốt. Cô mặc áo khoác to sụ cổ quàng khăn, lời nói ra khỏi miệng hóa thành khói trắng: “Không phải nói tuần sau mới về sao?”

Anh hôn cô, cô né tránh: “Lây cảm mắt...”

Anh nâng cằm cô lên, hôn cô say đắm.

Một cái cây không biết tên đứng bên cạnh hai người, những bông hoa thơm ngát lặng lẽ nở rộ.

Trong cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, trận tuyết lớn hiếm thấy đổ xuống.

Ngày đó kì thi diễn ra, giao thông toàn thành phố tê liệt, cả thế giới là một màu trắng xóa. Anh thi xong gọi điện thoại cho cô, cô đi ra từ quán cà

phê bên cạnh, nhìn trái ngó phải, thấy anh ở phía xa, khuôn mặt cô hiện lên một nụ cười mơ hồ. Tuyết vẫn rơi, ánh nắng vàng từ bầu trời chiếu rọi xuống.

Anh dứt tay vào túi, đứng đối diện với cô phía xa xa, cũng mỉm cười.

Bệnh của cô mãi mới khỏi, cô dịu dàng nằm trong khuỷu tay anh, anh tựa người trên đầu giường, hai người cùng xem tivi.

Cô hỏi anh đề thi có khó không, anh không trả lời, cô lại hỏi anh có làm bài được không, anh vẫn im lặng, rồi bỗng nhiên xoay người đè cô xuống, ánh mắt nóng rực tỉ mỉ nhìn khuôn mặt cô một lượt, dùng môi và những cái vuốt ve trả lời lại.

Bên ngoài tuyết lớn rơi xuống như lông ngỗng, cánh tay cô ôm chặt lấy cổ anh, mái tóc đen nhánh đầm mồ hôi dính lên da thịt anh, thế giới của hai người là nhà ấm trồng hoa bằng thủy tinh, không có tiếng động, ấm áp và tuyệt đẹp.

Mấy tháng sau, cô nói với anh một tin tốt, cô đã vượt qua kì thi công chức, đỗ vào một vị trí trong phòng làm việc ủy ban thành phố. Anh vui mừng thay cô, nhưng bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại từ mẹ cô.

Trong điện thoại, bậc bề trên quen thuộc đó nói gần một tiếng đồng hồ, giọng điệu cầu xin khuyên hai người chia tay nhau, đừng làm lỡ dở nhau nữa. Anh giấu cô về nhà cô một chuyến, gặp mặt mẹ cô. Bậc bề trên cuối cùng chỉ để lại một câu, bảo anh hãy suy nghĩ kĩ thế nào mới thật sự tốt cho cô.

Trên đường, cơn mưa rào lất phất thấm ướt tóc anh, anh đứng ở ga tàu trong dòng người vội vã, gửi một tin nhắn cho cô, hỏi cô đang làm gì. Cô đang họp, nói tối sẽ gọi lại.

Tiếng loa thông báo chuyển tàu vang lên, anh nhìn chăm chăm vào mẫu tin cô gửi một lúc lâu, ném điện thoại vào túi áo, bước chân không ngập ngừng rời khỏi thành phố này, giống như chưa từng đến đây.

Năm đó, cô 29, anh 32 tuổi.

Khi ăn tối, chú thỏ con hỏi: “Bố ơi, tối nay con vẫn phải tập đàn sao?”

Đôi đũa trong tay dừng lại, anh nhìn cô nhóc: “Đương nhiên phải tập, con quên hôm qua đã hứa gì với mẹ sao?”

Chú thỏ nhỏ nhìn anh, còn nghiêm túc nói: “Nhưng tối nay con phải chơi game đá bóng cùng bác.” Cô bé kéo tay áo người đàn ông đang ngồi ăn cơm bên cạnh, bác cô nhóc như hiểu như không ngẩng đầu nhìn bé, mỉm cười xoa cái đầu nho nhỏ của bé con.

Anh tỉnh bơ nói: “Tập xong thì chơi.” Đèn chùm thạch anh tỏa ánh sáng ấm áp. Bé không nói nữa, dùng chiếc thìa in hình hoạt hình múc cơm bỏ vào mồm mình.

Anh nhìn cô nhóc, trong lòng cười thầm.

Lúc này là giờ cơm tối, trong thành phố này có vô số gia đình đang quây quần bên mâm cơm. Phía sau ánh đèn của mỗi nhà đều có những câu chuyện của chính họ. Bé con này, chiếc bàn trước mặt này, tất cả mọi thứ trong căn nhà này, đều là món quà tuyệt vời nhất trong cuộc đời anh.

Những điều này không mang theo những việc đã qua của bọn họ, mấy năm nay, anh đã dần quên rồi.

*****

Vẫn nhớ năm thứ ba, làm ăn trong nhà máy mới bắt đầu được coi là khởi sắc, không cần phải chạy theo hợp tác với đối phương kém hơn mình,

họ bắt đầu liên hệ với những khách hàng có năng lực tương đương. Anh cũng phải mặc vest xuất hiện ở những nơi tụ tập ăn chơi. Rất nhiều lúc, bia rượu, thuốc lá và phụ nữ trở thành công cụ không thể thiếu để khuấy động không khí.

Một buổi tối bọn họ đã uống rất nhiều rượu trong KTV, anh cúi đầu ngồi trong một góc nghỉ ngơi, cảm thấy bên cạnh có người, anh mở mắt, là khuôn mặt thanh tú của một cô gái trẻ. Cô gái đó là người đang làm cùng bọn họ, xuất thân từ nông thôn, tốt nghiệp đại học trọng điểm, có tinh thần cầu tiến cao, là trợ thủ đắc lực mà Phát Tiểu phải dùng số tiền lớn mới mời về được.

Anh dựa người trên ghế sofa, nửa tỉnh nửa say nhìn cô, cô ấy cũng không nói gì, thoải mái để anh nhìn. Trong nháy mắt, anh cảm thấy hốt hoảng bàng hoàng, không biết là do bầu không khí chán nản, hay do đôi mắt cô ấy sạch sẽ mà trong sáng.

Lúc đó, anh và cô vừa mới xảy ra vấn đề, không nhớ rõ là vì chuyện gì, trời nam đất bắc, thời gian trôi qua, mọi người đều mệt mỏi không nói lên lời.

Anh nhìn khuôn mặt cô gái trẻ gần trong gang tấc, nhưng lại nhớ đến sự ấm áp của cô.

Cô gái nói: “Anh uống nhiều lắm ư?”

Anh lắc đầu.

Cô ấy đưa cho anh một cốc nước, nói: “Chúng ta đi trước được không, dù sao nhóm giám đốc Mã cũng ở đây chống đỡ rồi.”

Trong phòng khói thuốc mịt mờ, cô khó chịu cau mày. Anh quả thật rất mệt, nhìn cô ấy, nói: “Đi thôi, không sao đâu.” Anh mặc áo khoác vào, chào tạm biệt với Phát Tiểu, đưa cô rời khỏi trước.

Hai người đều uống rượu, anh gọi xe đưa cô ấy về trước. Trong xe taxi, hai người đều ngồi ở ghế sau, khi quay mặt lại anh mới nhận ra cô đang nhìn mình, ánh mắt yên tĩnh, trong suốt có thần. Anh ngẩn người một lát, quay mặt đi tránh ánh mắt của cô, nào ngờ cô chạm vào cánh tay anh thử thăm dò.

Anh bình tĩnh né tránh đụng chạm của cô.

Đến nơi, cô gái không nói tiếng nào bước xuống xe, lần gặp tiếp theo, hai người coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chuyện đó, anh không nói với Trần Nham, cũng như có những chuyện cô không nói với anh.

Sinh nhật cô vào một ngày mùa xuân, vốn anh bận việc nên không trở về được. Ai ngờ công việc đổi ngày, anh ngồi bảy tiếng trên chuyến tàu siêu tốc, đến mười một giờ đêm mới xuất hiện dưới lầu nhà cô. Đang định lên lầu thì phát hiện cô cũng vừa mới về. Đưa cô về đến tận cửa là một chiếc xe Audi A6 màu đen.

Sau khi cô xuống xe, người đàn ông ngồi ở ghế lái cũng bước xuống theo, giữa hai người không có động tác gì, chỉ nói chuyện đôi ba câu. Chiếc xe rời đi, anh vẫn đứng dưới tán cây phía xa xa nhìn cô, sờ sờ cổ, châm một điếu thuốc.

Người đàn ông đó và cô là đồng nghiệp cùng làm trong tòa cao ốc chính phủ, buổi tối mấy người đồng nghiệp mới âm ỉ nói muốn chúc mừng sinh nhật cô, anh ta cũng được mọi người gọi tới, ăn cơm xong thì đưa cô trong nhóm ba người đó về.

Trên ban công, cô nhìn một màu đen kịt bên ngoài cửa sổ, hơi ngáp ngừng, rồi thẳng thắn nói: “Lúc vừa mới đến cơ quan anh ta cũng có ý đó với em, nhưng em nói em có bạn trai rồi.”

Trong lòng anh rất không thoải mái, hờ hững hỏi một câu: “Em hối hận rồi?”

Ánh trăng rọi vào, thờ ơ rơi xuống khuôn mặt cô, cô suy nghĩ một hồi lâu, nói: “... Em không biết.”

Anh nhìn khuôn mặt cô, cảm thấy ánh mắt cô và bóng đêm đêm nay đều mờ mịt như nhau.

Anh nhớ tới lời mẹ cô nói, thế nào mới thật sự tốt cho cô?

Năm đó, cô 30, anh 33 tuổi.

4.

Tuổi ba mươi của cô giống như một cánh cửa, im lặng đóng lại, nhưng không đưa chìa khóa cho anh.

Họ đứng ở hai bên cánh cửa, cuộc đối thoại diễn ra mà có vô số câu không diễn đạt thành lời.

Phát Tiểu khuyên anh: “Hai người đã mệt mỏi như vậy, thì thà rằng chia tay đi, để mỗi người vẫn có thể giữ lại kỷ niệm đẹp về nhau.”

Anh hút thuốc không nói gì.

Một buổi tối, bọn họ đàm phán thành công một đơn hàng lớn, chính phủ đã đồng ý để bọn họ cung cấp đèn đường sử dụng năng lượng mặt trời trên mấy con đường mới khai phá. Trong quán bar anh cùng với mấy người Mã Quân uống đến say mèm, trong lúc mơ mơ màng màng được một người đỡ lên xe, cuối cùng không biết thế nào được dìu tới một căn phòng.

Khiến ý thức anh tỉnh táo lại là cảm giác mềm mại dịu dàng bên môi.

Anh mở choàng mắt ra, nhìn cô gái quen thuộc ở bên giường, đầu vừa đau nhói lại vừa hỗn loạn. Anh xoay người xuống giường.

Phía sau vang lên giọng nói cứng nhắc xen lẫn oán hận: “Em có chỗ nào không tốt, anh chường mắt em như vậy sao?”

“Tôi đã có vợ rồi.”

Anh mặc áo khoác, đến phòng vệ sinh vỗ hai lần nước lạnh vào mặt mình, nhìn người đàn ông trong gương, anh bỗng nhiên cảm thấy có phần xa lạ.

Ra khỏi cửa quán bar, đứng ở đầu đường vắng vẻ chìm trong bóng đêm, anh gọi điện thoại cho cô, hai giờ đêm, điện thoại kêu đến tiếng chuông thứ hai thì cô bắt máy. Sợ cô không nhận, nhưng cô thật sự đã nhận, anh lại thấy nhớ cô.

Giọng nói thốt ra khỏi miệng là tiếng khàn khàn đến anh cũng không nhận ra: “Sao muộn thế này vẫn chưa ngủ?”

Cô nói: “Là anh sao? Có chuyện gì vậy?”

Anh đứng ở đầu đường vắng người châm một điếu thuốc, xoa bóp ấn đường: “... Nham Nham, anh nhớ em rất nhiều.”

Rất lâu rất lâu sau, bên đầu kia chỉ còn lại tiếng hít thở.

Cô nói: “Tôn Bằng, sang năm anh quay về được không?”

*****

Trong phòng tắm mờ khói, cô nhóc tinh nghịch vẩy nước nghịch con vịt nhỏ trong bồn tắm. Người đàn ông kéo bé lên, dùng khăn tắm bọc kín người, rồi mặc cho bé một bộ quần áo ngủ bằng bông màu hồng phấn, sau đó bế bé đến trước bàn trang điểm để sấy khô tóc.

Cô bé ngoan ngoãn để anh làm, cánh tay tròn lẳn giống như củ sen bỗng nhiên ôm lấy cổ anh, ỏn ẻn bên tai anh: “Bố ơi, con không muốn tập đàn đâu. Hôm nay không tập đàn nữa được không ạ?”

Bọn họ đều quá biết cách để đối phó với anh.

Anh ôm cơ thể mềm mại của bé, không nỡ nói một câu nghiêm khắc.

“Được rồi, không tập nữa, nhưng khi mẹ về không được nói với mẹ đâu đấy, hửm?”

Anh và cô nhóc ngoéo tay.

Cô nhóc nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt đen nhánh tròn như bi ve nhìn anh: “Bố là tốt nhất, vậy con với bác chơi đá bóng nhé?”

Anh nhớ khi bé con vừa mới sinh ra, mắt chỉ là mắt một mí, dài giống như anh. Lúc bé ba tuổi anh phải đi xa mấy ngày, khi trở về phát hiện ra vóc dáng nhỏ xíu của bé đã thay đổi rất nhiều, càng lớn càng giống mẹ bé.

“Bác còn phải xem tivi, đừng quấy bác, bố kể chuyện cho con nhé.”

Cô bé suy nghĩ, cọ mặt lên khuôn mặt anh: “Vâng ạ, con muốn nghe truyện ‘Con quạ tham gia đại hội rừng xanh’.”

Anh lật mở cuốn truyện cổ tích, ôm cô bé nằm trên giường, để bé làm ổ trong lồng ngực rộng lớn của mình. Câu chuyện kể đến một nửa, cô nhóc nhỏ xíu chạy mệt cả ngày trời đã ngủ thiếp đi.

Anh nhìn hàng mi dài của bé, nhẹ nhàng chậm rãi rút cánh tay mình ra, ấn tắt đèn đầu giường.

Ánh đèn màu cam vụt tắt, căn phòng càng rơi vào sự yên tĩnh.

*****

Cuộc điện thoại giống như một cơn mưa đúng lúc, gột rửa tất cả bụi bặm trên con đường tình yêu của họ.

Cô tới thăm anh, anh lái xe đưa cô đi khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành phố này, cơn mưa lớn níu chân bọn họ tại nhà nghỉ, toàn bộ hành trình của họ đều bị hủy. Họ làm tình, trò chuyện, nghiêm túc nói về tương lai.

Anh nhận ra, cô không còn giống trước kia nữa, nhìn gò má gầy gò không còn nét trẻ con nhưng vẫn xinh đẹp của cô, anh chợt hiểu ra, cô muốn kết hôn rồi.

Năm thứ tư tại Thâm Quyển, việc kinh doanh của nhà máy mới thật sự đi vào quỹ đạo, lúc này mới có lãi, anh nói với Phát Tiểu ý định muốn rời đi của mình, Phát Tiểu không đồng ý, mang một thùng rượu trắng đến căn nhà anh thuê.

Uống đến khi không phân biệt nổi đông tây nam bắc, Phát Tiểu nói: “Là anh em thân thiết nên tôi phải tính toán rõ ràng, lần này cậu muốn rút lui, cửa nhà chúng tôi chưa chắc đã mở cho cậu đi.” Phát Tiểu thấy anh không nói gì, cau mày vỗ mạnh vào vai anh, “Tôi thật sự không hiểu, cậu cứ trở về đăng kí kết hôn với cô ta đi, nhà cũng đã mua rồi, người thì cứ tiếp tục sống ở đây thôi, còn muốn thế nào nữa? Cậu bị ngốc à, không thấy chúng ta càng làm ăn càng phát lên à?”

Năm đó anh 34 tuổi, trong lòng quả thật cũng có dao động.

Mới đầu tới đây là để kiếm tiền. Ba năm trôi qua, ba trăm ngàn tệ lúc ban đầu đó đã kiếm lại được, nhưng dã tâm anh cũng giống như quả cầu tuyết càng lăn càng to, không ngừng lại được. Cầm mấy trăm ngàn quay trở lại thành phố nhỏ đó, trả xong tiền nhà đợt đầu tiên thì còn thừa không được bao nhiêu.

Lúc này mà đi, thì tất cả công sức trước đây đều đổ xuống sông xuống biển.

Anh gọi điện thoại bàn bạc với cô, có thể mua nhà trước rồi mới kết hôn không? Anh ở đây làm thêm hai năm nữa, tiết kiệm đủ tiền vốn thì sẽ trở về làm. Anh muốn tiếp tục làm nghề này.

Năm đó cô 31 tuổi, buổi tối hôm đó nhận được điện thoại của anh, cô đang thái rau thì bị cắt trúng vào ngón tay, miệng vết thương không lớn, nhưng máu chảy ra rất nhiều, tìm xung quanh nhà cũng không thấy một miếng băng cá nhân, lần đầu tiên trong đời cô nổi nóng với bản thân mình, ném toàn bộ thức ăn vừa mua buổi tối vào thùng rác, khi tắm rửa khóc nức lên không thành tiếng.

Đó là lần đầu tiên, cô rất muốn ai đó đưa cho mình miếng băng cá nhân khi bị đứt tay.

Cũng là lần đầu tiên, cô đề nghị chia tay với anh.

5.

Anh không hiểu.

Đêm khuya, sau mười mấy giờ trôi qua, anh xuất hiện dưới lầu nhà cô. Không mua kịp vé tàu, anh tìm hai người nữa cùng lái xe thuê đêm. Trên người anh phủ đầy cát bụi đường dài, cô mở cửa cho anh, cũng không ngạc nhiên lắm.

Đêm sâu dần, ánh đèn trong phòng sao chói mắt đến thế. Hai người nhìn nhau, đều có cảm giác xa lạ mơ hồ.

Nét mặt anh chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, trong mắt đều là tư máu mệt mỏi.

Anh thấp giọng nói: “Trần Nham, anh chỉ đang bàn bạc với em thôi, nếu em không đồng ý thì có thể nói ra, chúng ta cùng nhau giải quyết, có chuyện gì không thể xử lý được đâu? Anh không làm nữa, quay về kết hôn với em, như vậy được không?”

Năm đó anh 34 tuổi, nhưng vẫn là một người đàn ông biết săn sóc, kiên định, vô cùng yêu cô, thời gian bốn năm và sự nghiệp thành công thăng tiến đã xóa mờ dấu vết chưa chín chắn trên người anh, trong đôi mắt anh khắc sâu ánh sáng càng sâu thẳm càng sắc bén.

Cô nhìn anh, nhìn rất lâu mới mở lời: “Em có thai rồi.”

*****

Đèn tắt, người đàn ông nằm bên cạnh cô con gái nhỏ đã ngủ say, lắng tai nghe hơi thở nhẹ nhàng ngọt ngào của bé, nhìn khuôn mặt bé con đang say giấc nồng trong bóng tối yên tĩnh. Có những lúc cũng sẽ nghĩ, khi sinh linh bé nhỏ này đến gõ cửa, nếu như anh không chạy về kịp thời, thì có phải, bé con sẽ đi qua căn nhà này không?

*****

Đêm đó trôi qua rất chậm, bọn họ hầu như không ngủ, sáng sớm ngày hôm sau anh cùng cô trở về gặp người lớn, bàn bạc chuyện kết hôn. Suốt cả buổi, cô không hề mở miệng dù chỉ một câu.

Khi xếp hàng chờ kiểm tra trong bệnh viện, anh cuối cùng hỏi cô: “Sao rồi?”

Cô đặt hai tay lên đầu gối mình, không nói gì.

Anh ôm vai cô, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Anh thấp giọng nói: “Hãy tin anh, anh nhất định cho em và con một cuộc sống an ổn, anh sẽ cố gắng làm một người bố tốt. Tin anh nhé, được không?”

Đây là lần đầu tiên anh nói ra lời hứa từ tận đáy lòng. Cô nói khóc cũng đã khóc rồi, yếu đuối ôm chặt anh.

Anh vỗ về lưng cô, viền mắt hoe đỏ.

Anh quay về Thâm Quyển xử lý bàn giao công việc, Phát Tiểu năn nỉ nài nỉ giữ anh ở lại, nhưng anh dứt khoát ra đi. Tàu đến ga, anh liếc mắt đã nhìn thấy khuôn mặt cô đang mỉm cười trong đám người đông đúc. Lúc này anh mới nhận ra, đã rất lâu rồi anh chưa thấy cô cười thoải mái như vậy.

Cô vuốt ve khuôn mặt anh, trong lòng anh xót xa, nắm lấy bàn tay cô rồi hôn lên, đôi môi chạm lên một vật lạnh lạnh. Trên ngón tay mảnh khảnh của cô, chiếc nhẫn ấy cuối cùng cũng được đeo lên.

Viên kim cương nho nhỏ khảm trên chiếc nhẫn bạch kim, sáng long lanh rạng rỡ, giống như tình yêu của bọn họ, tuy nhỏ bé, nhưng quý báu vô ngần.

Khi rút khỏi chỗ Phát Tiểu, anh mang theo số tiền mình đáng có được, vẫn phải mượn thêm một khoản tiền nữa. Mùa xuân năm đó, anh và cô dùng khoản tiền ấy mua một căn nhà, mở một nhà hàng trong thành phố nhỏ này. Khi nhà hàng khai trương, bé con tinh nghịch cũng vừa ra đời. Hai năm cặm cù chăm chỉ làm ăn, nhà hàng càng ngày càng kinh doanh tốt hơn, năm ngoái anh lại xây dựng thêm một nhà hàng, mở thêm một chi nhánh nữa.

Năm tháng không nhanh không chậm, bình lặng mà trôi qua như thế.

Ngoảnh đầu nhìn lại, dường như tất cả không khó khăn đến vậy.

Chẳng qua anh kiên cường hơn một chút, em kiên cường hơn một chút, anh cần răng, em cũng cần răng, cuối cùng chúng ta bước về phía nhau.

*****

Buổi sáng tỉnh giấc, trong căn phòng bên cạnh đang gọi bố ời. Anh mặc áo phông vào rồi đi sang, một đứa trẻ to xác ngồi xồm bên giường đang chơi đùa với bé con nghịch ngợm, chọc cười khiến bé cười ha ha. Cô nhóc mới ngủ dậy mái tóc vẫn còn rối bù nhìn thấy anh, dang tay nũng nịu đòi bế. Anh bế bé lên, dùng râu cọ lên khuôn mặt bầu bĩnh của bé, cô nhóc cười khanh khách, được bế đến nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

“Khi nào mẹ về ạ?” Bé con lại hỏi.

“Tuần sau.”

“Tuần sau là ngày mai ạ?” Cô nhóc nhố bọt kem đánh răng cho trẻ em trong miệng, nghiêm túc hỏi anh.

Anh mỉm cười, bàn tay lớn vò đầu bé, rồi bế bé lên.

Khi ngồi vào bàn ăn sáng, bé lại hỏi: “Bố ời, hôm nay con không tập đàn nữa được không?”

“Không được.”

“Vậy con méc mẹ hôm qua con không tập đàn.”

Trong phòng khách, ánh nắng mông lung từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu lên khuôn mặt thông minh sáng sủa của cô nhóc, rọi vào đôi mắt trong veo của bé. Anh nhìn bé con trong ánh nắng, bỗng nhiên nhớ lại cơn mưa nhỏ nhiều năm trước đây, cô gái ấy ngồi trong đình gỗ đọc sách.

Mưa lất phất ngoài đình, trên tay cô cầm một quyển sách, yên tĩnh ngẩng đầu lên, mỉm cười thân thiện với người xa lạ. Trong nụ cười đó, anh nhìn thấy lương thiện và dịu dàng vốn có ở con gái, không hề để tâm, không hề có bất cứ mục đích nào, nhưng trong làn mưa ẩm ướt, nụ cười ấy như ánh sáng khiến người ta tin tưởng.

Đời người như giấc mộng.

Có người may mắn, mơ được giấc mộng đẹp, vẫn luôn mỉm cười.

Có người không may, gặp phải cơn ác mộng, vẫn cứ rơi lệ.

Anh là người không may, gặp phải cơn ác mộng.

Nhưng nào ngờ, trong cơn mưa ấy có một cô gái bước vào giấc mơ của anh, thay đổi cả cuộc đời anh.

-HẾT-

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Đình Nghi Mát](#)

[Chương 2: Cảnh Đêm](#)

[Chương 3: Trong Mưa](#)

[Chương 4: Tòa Nhà](#)

[Chương 5: Tình Cờ Gặp Gỡ](#)

[Chương 6: Trung Tâm Giáo Dục Đặc Biệt](#)

[Chương 7: Tặng Sách](#)

[Chương 8: Thay Đèn](#)

[Chương 9: Rèn Luyện](#)

[Chương 10: Ăn Cơm](#)

[Chương 11: Ngôi Chùa Cổ](#)

[Chương 12: Do Dự](#)

[Chương 13: Thương Hải](#)

[Chương 14: Năm Tay](#)

[Chương 15: Chiếc Áo](#)

[Chương 16: Tranh Cãi](#)

[Chương 17: Lễ Kì Niệm](#)

[Chương 18: Phức Tạp](#)

[Chương 19: Công Việc](#)

[Chương 20: Công Việc](#)

[Chương 21: Hôn Lễ](#)

[Chương 22: Bàn Bạc](#)

[Chương 23: Đi Lạc](#)

[Chương 24: Chìa Khóa](#)

[Chương 25: Mâu Thuẫn](#)

[Chương 26: Bệnh Viện](#)

[Chương 27: Đêm Yên Tĩnh](#)

[Chương 28: Khai Trương](#)

[Chương 29: Kiện Cáo](#)
[Chương 30: Tiệc Rượu](#)
[Chương 31: Về Nhà](#)
[Chương 32: Ăn Cơm](#)
[Chương 33: Đêm Tĩnh Lặng](#)
[Chương 34: Mâu Thuẫn](#)
[Chương 35: Trở Về Vị Trí Cũ](#)
[Chương 36: Cái Ôm](#)
[Chương 37: Chấp Nhận Số Phận](#)
[Chương 38: Năm Mới](#)
[Chương 39: Hôn Nhân](#)
[Chương 40: Khúc Mắc](#)
[Chương 41: Bị Ốm](#)
[Chương 42: Tuyệt Rơi](#)
[Chương 43: Bánh Kem](#)
[Chương 44: Có Đáng Không?](#)
[Chương 45: Đánh Nhau](#)
[Chương 46: Ngã Bệnh](#)
[Chương 47: Bảy Trăm Tám Mươi Ngàn Tệ*](#)
[Chương 48: Ánh Đèn](#)
[Chương 49: Ảnh Chụp](#)
[Chương 50: Tảo Mộ](#)
[Chương 51: Phiên Phức](#)
[Chương 52: Mã Quân](#)
[Chương 53: Bình Tĩnh](#)
[Chương 54: Tạm Biệt](#)
[Chương 55: Ngoại Truyện](#)